คู่มือการศึกษาสำหรับ: พระพุทธเจ้าศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะได้ปรากฏขึ้นแล้ว

คู่มือการศึกษาสำหรับ: พระพุทธเจ้าศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะได้ปรากฏขึ้นแล้ว

บทนำอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับข้อเสนอของเราที่ว่า พระบาฮาอุลลาห์คือพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ

เรียน ท่านนักวิชาการ, ท่านพระสงฆ์ผู้ทรงคุณวุฒิ, และสมาชิกคณะสงฆ์ทุกท่าน,

เรียนท่านนักวิชาการ พระสงฆ์ผู้ทรงเกียรติ และสมาชิกแห่งคณะสงฆ์ เราขอแสดงความซาบซึ้งใจอย่างยิ่งสำหรับโอกาสที่จะนำเสนอมุมมองทางเทววิทยาเกี่ยวกับการสำเร็จสมบูรณ์ของพุทธทำนาย เราเข้าสู่การสนทนานี้ด้วยความเคารพอย่างลึกซึ้งต่อพระธรรมและอัจฉริยภาพทางจิตวิญญาณอันสูงส่งของพระตถาคต เจ้าชายสิทธัตถะโคตมะ

ข้อเสนอที่เราจะนำเสนอคือ **พระบาฮาอุลลาห์**(Bahá'u'lláh) (พ.ศ. 2360–2435) ศาสดาผู้ก่อตั้งศาสนาบาไฮ คือการกลับมาทางจิตวิญญาณของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (Maitrya-Amitābha) ซึ่งเป็น "มหาราชาแห่งพระสิริรุ่งโรจน์" ที่ได้ทำนายไว้ในพระสูตรสุขาวดีวยูหะ (Sukhāvatī-Vyūha Sūtras) และในคัมภีร์อื่น ๆ นี่ไม่ใช่การกล่าวอ้างเพื่อเข้าครอบครอง แต่เป็นการกล่าวถึงการสำเร็จสมบูรณ์ตามแก่นสาระ ธรรมชาติของการต่อเนื่อง และความก้าวหน้าของพระธรรมนั้นเอง เรายืนยันว่าโดยการประสานความสอดคล้องระหว่างเหตุผล วิทยาศาสตร์ และจริยธรรมสากล บะฮาอุลลาห์ได้ทรงนำเสนอกฎทางจิตวิญญาณและกฎทางสังคมที่จำเป็น ซึ่งก็คือ **พระธรรมใหม่** (New Dharma) เพื่อเป็นที่ต้องการสำหรับการเปลี่ยนผ่านของมนุษยชาติจากยุคแห่งชาตินิยมและความขัดแย้งไปสู่สภาวะแห่ง **ความเป็นเอกภาพของโลก** (สุขาวดี) ที่ได้ทรงสัญญาไว้มาช้านาน

การนำเสนอของเราจะแสดงให้เห็น โดยใช้การวิเคราะห์เชิงข้อความที่ดึงมาจากพระคัมภีร์ทางพุทธศาสนาและบาไฮ ว่า:

- **ความเป็นเอกภาพของศาสนทูต (พระตถาคต)** จำเป็นต้องมีการปรากฏขึ้นของพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งโลกองค์ใหม่
- **คำสอนของพระบาฮาอุลลาห์**ได้มอบโครงสร้างทางจิตวิญญาณ เหตุผล และการเมือง (รัฐบาลโลก) ที่จำเป็นสำหรับการสร้าง **อาณาจักรแห่งสันติภาพ** ที่ได้ถูกทำนายไว้
- **พุทธทำนายของพระสิทธัตถะ** ที่เกี่ยวกับช่วงเวลา ทิศทางของการสวดมนต์ และแม้แต่การประดับตกแต่งทางกายภาพของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระศรีอริยเมตไตรย **ได้สำเร็จสมบูรณ์ตามตัวอักษร**

เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะมีการสืบค้นความจริงนี้ด้วยเหตุผลและใจที่เปิดกว้าง

หมายเหตุ

- อาจมีข้อผิดพลาดบางประการในการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย อย่างไรก็ตาม ข้อผิดพลาดเหล่านั้นจะไม่ขัดขวางความเข้าใจของท่านว่า พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ ได้มาปรากฏในพระบุคคลของ พระบาฮาอุลลาห์
- วัตถุประสงค์ของคู่มือการศึกษานี้คือเพื่อช่วยให้พุทธศาสนิกชนเข้าใจว่า พระบาฮาอุลลาห์ศาสดาผู้ก่อตั้งศาสนาบาไฮ คือ พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ คู่มือการศึกษานี้จะมุ่งเน้นเฉพาะบทที่ 8 ถึง 18 ของหนังสือเท่านั้น เนื่องจากเนื้อหาเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับคำทำนายเกี่ยวกับพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ
- หมายเลขหน้าจะอ้างถึงหน้าในหนังสือ และหมายเลขย่อหน้าจะอ้างถึงย่อหน้าในแต่ละหน้านั้น
- เพื่อเพิ่มความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในข้อมูลของคู่มือการศึกษา โปรดอ้างอิงถึงย่อหน้าและหน้าดังกล่าวสำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม
- สุดท้ายนี้ เนื่องจากนี่คือคู่มือการศึกษา โปรดอ้างอิงถึงตัวหนังสือฉบับเต็มสำหรับแหล่งที่มาของการอ้างอิงทั้งหมด

บทที่ 8

บทที่ 8: บทนำ – พระพุทธเจ้าศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะได้ปรากฏขึ้นแล้ว

หน้า	ข้อมูลคู่มือการศึกษา
231-233	• ข้อความสั้น ๆ นี้เป็นการกำหนดฉากหลังทางปรัชญาและประวัติศาสตร์สำหรับข้อโต้แย้งหลักของหนังสือ นี่คือคำอธิบายว่าหน้านี้กล่าวถึงอวตาร (หรือพระศาสดา) และการพัฒนาทางจิตวิญญาณของมนุษยชาติอย่างไร: **1. บริบททางประวัติศาสตร์: เวลาแห่งวิกฤต** • ข้อความโต้แย้งว่าประวัติศาสตร์ของมนุษย์มีลักษณะเป็นช่วงเวลาของวิกฤตและความสับสน—ซึ่งเป็น **"วังวนชนิดหนึ่ง"** —ที่ความก้าวหน้าหยุดชะงัก • **วิกฤตการณ์ปัจจุบัน: "ร้อยปีที่ผ่านมา"** ถูกระบุว่าเป็นทางแยกทางประวัติศาสตร์ที่ผู้นำแบบดั้งเดิม (นักการเมืองและรัฐบาล) **"ไร้ความช่วยเหลือและล้มละลาย"** เพราะพวกเขา **"กำลังหลงทางอยู่ระหว่างสองยุคสมัย ยุคหนึ่งตายไปแล้วและอีกยุคหนึ่งกำลังดิ้นรนที่จะเกิด"** **2. ทางออก: การปรากฏของอวตาร** • ข้อความแนะนำแนวคิดของ **อวตาร** ในฐานะทางออกอันศักดิ์สิทธิ์สำหรับปัญหานี้ที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ • **จุดประสงค์:** อวตารปรากฏขึ้นที่ทางแยกทางประวัติศาสตร์เหล่านี้เพื่อ **"ยกระดับมนุษยชาติสู่จิตสำนึกใหม่"** และริเริ่มขั้นตอนใหม่ของการพัฒนา • **กำหนดเวลาแห่งพระผู้เป็นเจ้า:** คำกล่าวที่ว่า **"บัดนี้ถึงเวลาแล้ว องค์ผู้ทรงพระสิริรุ่งโรจน์ สำหรับพุทธภาวะของพระองค์ บัดนี้ถึงเวลาแล้ว องค์ผู้ทรงพระสิริรุ่งโรจน์ ที่จะเสด็จมาถึง"** ชี้ให้เห็นว่าการปรากฏของอวตารเป็นการสำเร็จสมบูรณ์ตามกำหนดเวลาเฉพาะที่มาจากพระผู้เป็นเจ้า **3. ธรรมชาติของอวตาร: เป็นเหตุ ไม่ใช่ผล** • ข้อความเน้นย้ำถึง **ธรรมชาติที่เป็นเหตุและอยู่เหนือมนุษย์** ของอวตาร ซึ่งทำให้พระองค์แตกต่างจากบุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์ทั่วไป • **แหล่งที่มาที่เป็นอิสระ:** ข้อความปฏิเสธแนวคิดที่ว่าสภาวะต่าง ๆ สร้างอวตาร แต่กลับเปรียบเทียบอวตารกับ **ดวงอาทิตย์** ซึ่ง **"เป็นอิสระโดยสมบูรณ์จากสถานการณ์ที่มีอยู่"** ในระบบสุริยะ • **สาเหตุแห่งความก้าวหน้า:** อวตารได้รับการยืนยันว่าเป็น **"เหตุและไม่ใช่มนุษย์ที่ถูกสร้างจากการปกครองและความก้าวหน้าของมนุษย์"** พระองค์คือแหล่งกำเนิดที่สร้างความก้าวหน้า ไม่ใช่ผลลัพธ์จากพลังของมนุษย์ **4. กระบวนการ: การข่มเหงและการมีชัยชนะที่หลีกเลี่ยงไม่ได้** • **ความขัดแย้ง:** ในช่วงเริ่มต้น อวตารจะ **"โดดเดี่ยวและไม่ได้รับการช่วยเหลือ—ถูกต่อต้านและข่มเหงโดยผู้นำศาสนาและรัฐบาล"**

	• **ความลึกลับและชัยชนะ:** แม้จะมีการต่อต้าน แต่อวตาร **"ในที่สุดก็ได้รับชัยชนะเหนือโลกของพระองค์และยุคสมัยของมัน"** กระบวนการแห่งชัยชนะนี้ได้รับการยอมรับว่า **"ลึกลับและอธิบายไม่ได้"** แต่หลักฐานของความสำเร็จนั้น **"ไม่อาจโต้แย้งได้"** • โดยสรุป หน้านี้ได้สร้างกรอบการทำงานสำหรับหนังสือทั้งเล่ม: **มนุษยชาติอยู่ในภาวะวิกฤต และพลังเดียวที่สามารถแก้ไขได้คืออวตาร (พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ) ซึ่งการมาถึงและการมีชัยของพระองค์ถูกทำนายไว้และหลีกเลี่ยงไม่ได้** • โดยสรุป หน้า (หรือย่อหน้า) นี้สร้างกรอบการทำงานสำหรับหนังสือทั้งเล่ม นั่นคือ: มนุษยชาติกำลังอยู่ในภาวะวิกฤต และพลังเดียวที่สามารถแก้ไขได้คือพระอวตาร (พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ) ซึ่งการเสด็จมาและการมีชัยชนะของพระองค์ได้ถูกทำนายไว้แล้วและเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้
233-234	**รายละเอียดข้อมูลคู่มือการศึกษา (Detailed Study Guide Information)** **1. <u>เครื่องนำทางที่แม่นยำซึ่งพระสิทธัตถะได้ทรงให้ไว้</u>** • คำยืนยัน: ข้อความระบุว่าพระสิทธัตถะได้ทรงให้คำอธิบายอย่างละเอียดเกี่ยวกับโลกใหม่ที่จะมาถึงในพระคัมภีร์ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เป็น "เครื่องนำทางที่แม่นยำ" ในการค้นหาพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ • วัตถุประสงค์ของคำทำนาย: จุดประสงค์ของคำทำนายอันซับซ้อนเหล่านี้คือเพื่อป้องกันไม่ให้การแสวงหาความจริงกลายเป็น "การไร้จุดมุ่งหมาย" หรือ "การเสียเวลา" เครื่องนำทางเหล่านี้รวมถึงรายละเอียดเกี่ยวกับ: o "ที่ประทับของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ" (สุขาวดี) o สาวกของพระองค์ (สังฆะใหม่) o ความสำเร็จของพระองค์ ในช่วงเวลาแห่งการปรากฏของพระองค์ • ลักษณะของคำอธิบาย: ลักษณะที่ละเอียดและเป็นอุปมาอุปไมยของคำอธิบายเหล่านี้หมายความว่า ผู้แสวงหาจะทราบอย่างชัดเจนว่า "เมื่อไหร่ ที่ไหน และควรมองหาอะไร" **2. <u>คุณลักษณะที่จำเป็นของผู้แสวงหา</u>** • ข้อความระบุถึงคุณลักษณะสำคัญ 2 ประการที่ผู้แสวงหาจะต้องมีเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการค้นพบพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ: • **จิตใจที่เปิดกว้าง (An Open Mind):** o จิตใจต้องพร้อมที่จะรับแนวคิดและภูมิปัญญาใหม่ ๆ ข้อความตั้งข้อสังเกตว่าผู้ที่ท่องจำแต่พระคัมภีร์โบราณเท่านั้น (เช่น พราหมณ์กับพระเวท) จะพลาดแก่นแท้ของความหมายของแนวคิดและภูมิปัญญาใหม่ ๆ จิตใจที่เปิดกว้างจะช่วยให้ผู้แสวงหายอมรับความจริงของพระธรรมใหม่ได้ • **หัวใจที่บริสุทธิ์ (A Pure Heart):** o หัวใจต้องปราศจากอคติ ความยึดติดกับประเพณี และความปรารถนาทางโลก ความบริสุทธิ์นี้จำเป็นเพราะสัจธรรมไม่สามารถเข้าถึงได้ด้วยประสาทสัมผัสทางกายภาพ "ร่างกายที่ต่ำทราม" แต่ต้องเข้าถึงได้ด้วยการรับรู้ทางจิตวิญญาณเท่านั้น

3. <u>ความหมายของ "การรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทางจิตวิญญาณ"</u>

- ความสำคัญทางจิตวิญญาณที่หาได้ยาก: ผู้เขียนหมายความว่าพระตถาคต (พระพุทธเจ้า/พระอวตาร) เป็น "ความสำคัญทางจิตวิญญาณที่หาได้ยากและมีเอกลักษณ์" ซึ่งความเป็นจริงของพระองค์ไม่ได้เป็นไปตามหลักกายภาพ แต่เป็นสิ่งที่อยู่เหนือโลก
- พระอวตารไม่ใช่ปรากฏการณ์ทางกายภาพ: ตัวอย่างเช่น สัจธรรมที่แท้จริงของพระสิทธัตถะไม่ใช่ร่างกายทางกายภาพของพระองค์ ซึ่งเป็นเพียง "รูปภาพที่ถูกระบายสี, ร่างกายที่เต็มไปด้วยบาดแผล, ถูกประกอบเข้าด้วยกัน, เป็นโรคภัยไข้เจ็บ" ข้อความนี้อ้างคำกล่าวของพระสิทธัตถะที่ว่า: "ธรรมกายคือพระตถาคต"
- ประสาทสัมผัสทางกายภาพไร้ประโยชน์: เช่นเดียวกับที่ผู้คนจำนวนมากที่เห็นพระสิทธัตถะด้วยตาและได้ยินพระธรรมเทศนาด้วยหู แต่ล้มเหลวในการเชื่อถือ การมองเห็นและการได้ยินทางกายภาพจึงไร้ประโยชน์ในการรับรู้พระอวตาร สัจธรรมของพระอวตาร "ไม่สามารถรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสของการมองเห็น การได้ยิน การดมกลิ่น การสัมผัส หรือการลิ้มรส"
- การรับรู้ทางจิตวิญญาณ: พระอวตารเปรียบเสมือน ดวงอาทิตย์ — "การปรากฏขึ้นของพระองค์สามารถสัมผัสและรับรู้ได้แม้โดยคนตาบอดและคนหูหนวก" ผ่านแสงสว่างและชีวิตที่พระองค์มอบให้แก่โลก ดังนั้น การรับรู้พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะจึงทำได้โดย ประสาทสัมผัสทางจิตวิญญาณ (ความเข้าใจ, สัญชาตญาณ, มโนธรรม, และความบริสุทธิ์) ที่ช่วยให้รับรู้ถึงความเป็นจริงแห่งสาส์นขององค์ (พระธรรม) ไม่ใช่รูปลักษณ์ของร่างกายพระองค์ ดังที่ระบุไว้ว่า: "ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา; ผู้ใดเห็นเรา ผู้นั้นเห็นธรรม"

236

- **ข้อมูลคู่มือการศึกษา (Study Guide Information)**

คำถาม (Questions)	คำตอบสรุป (Summary Answer)
• พระสิทธัตถะตรัสว่าผู้ใดจะมาสอนสาวกของพระองค์? “ในเวลาอันสมควร…”	• พระสิทธัตถะได้ทรงกล่าวถึงผู้สืบทอดโดยตรง คือ พระศรีอริยเมตไตรย (Metteya [Maitrya]) และทรงยืนยันว่า พระธรรม (Law) และระเบียบวินัย (Rules) ที่มีอยู่จะยังคงเป็นอาจารย์ต่อไปจนกว่าพระเมตไตรยจะเสด็จมา
• ผู้คนจะรับรู้ "พระพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นที่ยกย่อง" องค์นี้ได้อย่างไร?	• ผู้คนจะรับรู้ได้จากพระนามคุณ (Titles) และคุณสมบัติ 7 ประการ ที่เป็นเครื่องยืนยันว่าพระองค์คือพระมหาศาสดาองค์ใหม่ที่มาพร้อมกับแก่นแท้แห่งสัจธรรมอันศักดิ์สิทธิ์เดียวกัน
• "พระพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นที่ยกย่อง" จะยืนยันคำกล่าวอ้างของพระองค์ในการเป็นพระผู้ทรงถูกสัญญาไว้แก่สาวกของพระองค์ (ในกรณีนี้คือพระสิทธัตถะ) ได้อย่างไร?	• พระองค์จะยืนยันด้วยความสมบูรณ์แบบแห่งพระธรรมใหม่ (The Law) ขนาดที่ใหญ่โตและเป็นหนึ่งเดียวของ สังฆะใหม่ (The Samgha) และ อำนาจอันศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นอิสระ ของพระองค์

- ข้อความนี้ให้หลักฐานทางพระคัมภีร์ที่จำเป็นจากช่วงเวลาสุดท้ายของพระสิทธัตถะ เพื่อสร้างข้อโต้แย้งที่น่าเชื่อถือสำหรับการเสด็จมาของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (บะฮาอุลลาห์) นี่คือคำอธิบายว่าข้อความกล่าวไว้อย่างไร โดยถูกกำหนดขึ้นเพื่อโน้มน้าวพุทธศาสนิกชนที่ยังมีความสงสัย:

1. <u>ผู้ที่พระสิทธัตถะตรัสว่าจะมาถึง</u>

- พระสิทธัตถะทรงตอบคำถามของพระอานนท์เกี่ยวกับผู้สืบทอดโดยตรง โดยการเอ่ยนามพระผู้ทรงถูกสัญญาไว้และยืนยันความต่อเนื่องของพระธรรม:
  - ผู้สืบทอด: พระสิทธัตถะตรัสว่า: "ในเวลาอันสมควร ภิกษุทั้งหลาย จะมีพระผู้ทรงเป็นที่ยกย่องนามว่า พระเมตไตรย [พระศรีอริยเมตไตรย] อุบัติขึ้นในโลก..."
  - ความต่อเนื่องของพระธรรม: แม้ว่าร่างกายทางกายภาพของพระองค์จะดับไป แต่พระสิทธัตถะทรงยืนยันกับสาวกของพระองค์ว่า: "เมื่อเราตายไปแล้ว ให้พระธรรมและพระวินัยแห่งสังฆะ ซึ่งเราได้สอนไว้ เป็นอาจารย์ของพวกเธอ" นี่เป็นการยืนยันว่าพระธรรมที่มีอยู่จะทำหน้าที่เป็นเครื่องนำทางจนกว่าพระเมตไตรยจะเสด็จมาเพื่อต่ออายุพระธรรมนั้น

2. <u>การรับรู้ "พระพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นที่ยกย่อง" องค์นี้</u>

- พระสิทธัตถะได้ทรงให้พระนามคุณและคุณสมบัติที่ตรวจสอบได้เจ็ดประการโดยเฉพาะ ซึ่งพระเมตไตรยในอนาคตจะต้องมี เพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์คือผู้สืบทอดที่แท้จริงและเป็นพระศาสดาองค์ใหม่แห่งสัจธรรมอันศักดิ์สิทธิ์เดียวกัน:

พระนามคุณ/คุณสมบัติ	คำอธิบาย (เกณฑ์สำหรับการรับรู้)
อรหันต์, ตรัสรู้แล้วอย่างสมบูรณ์ (Arahat, Fully Awakened)	การตระหนักรู้ทางจิตวิญญาณที่สมบูรณ์แบบ; ผู้ได้เดินตามหนทางไปจนถึงที่สุด
เต็มเปี่ยมด้วยปัญญาและเป็นผู้นำทางที่สมบูรณ์พร้อม (Full of Wisdom and a Perfect Guide)	มีความรู้และทิศทางที่ไม่มีวันผิดพลาดสำหรับมนุษยชาติ
ผู้รู้แจ้งโลก (Knowledge of the Worlds)	มีความเข้าใจในอาณาจักรทางจิตวิญญาณ (เทพ มาร พรหมโลก)
ความเป็นผู้ฝึกที่ไม่มีใครยิ่งกว่า (Unsurpassed as an Educator)	เป็นครูผู้เป็นที่สุดสำหรับทั้ง "เทพและมนุษย์"
พระพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นที่ยกย่อง (Exalted Buddha)	เป็นพระศาสดาองค์ใหม่แห่งแก่นแท้อันศักดิ์สิทธิ์เดียวกับที่พระสิทธัตถะเองทรงสำแดง

ผู้ประกาศคำสอน (Proclaims the Teaching)	พระธรรมของพระองค์จะ "น่ารักในต้นกำเนิด, น่ารักในการดำเนินไป, และน่ารักในการสำเร็จสมบูรณ์" ทั้งในความหมายและรูปแบบ
ประมุขแห่งคณะสงฆ์อันไพศาล (Head of a Vast Order)	พระองค์ "จะเป็นประมุขของคณะสงฆ์ที่มีภิกษุนับพัน" ซึ่งแตกต่างจากคณะสงฆ์ของพระสิทธัตถะที่มี "นับร้อย"

- คุณสมบัติเหล่านี้คือเครื่องนำทางที่แม่นยำซึ่งต้องใช้ในการทดสอบผู้กล่าวอ้างตำแหน่งพระศรีอริยเมตไตรยทุกคน

3. <u>"พระพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นที่ยกย่อง" จะยืนยันคำกล่าวอ้างของพระองค์ได้อย่างไร?</u>

- พระพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นที่ยกย่อง (พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ) จะยืนยันคำกล่าวอ้างของพระองค์ต่อสาวกของพระสิทธัตถะ โดยการแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จตามคำทำนายที่สำคัญ 3 ประการ:

ก. <u>ความสมบูรณ์แบบของพระธรรม (The Law)</u>

- พระเมตไตรยจะยืนยันความแท้จริงของพระองค์โดยการพิสูจน์ความสมบูรณ์แบบและความเป็นสากลของคำสอนของพระองค์เมื่อเทียบกับพระศาสดาองค์ก่อน:
  - พระองค์จะประกาศชีวิตอันสูงส่ง "อย่างเต็มที่และบริสุทธิ์ทั้งหมด" เช่นเดียวกับที่พระสิทธัตถะทรงทำสำหรับยุคสมัยของพระองค์
  - ข้อเท็จจริงที่ว่าคำสอนของพระองค์ "น่ารักในต้นกำเนิด, น่ารักในการดำเนินไป, และน่ารักในการสำเร็จสมบูรณ์" เป็นการรับประกันว่าพระธรรมใหม่ (ศาสนาบาไฮ) คือการแสดงออกใหม่และการต่ออายุสัจธรรมอันเป็นนิรันดร์ ที่เหมาะสมอย่างสมบูรณ์แบบสำหรับยุคสมัยใหม่

ข. <u>ขนาดของสังฆะ (The Samgha)</u>

- หลักฐานที่เป็นรูปธรรมที่สุดคือขนาดและความเป็นเอกภาพของชุมชนของพระองค์:
- พระเมตไตรยจะเป็น "ประมุขของคณะสงฆ์ที่มีภิกษุนับพัน" ซึ่งเป็นการขยายตัวครั้งใหญ่เมื่อเทียบกับคณะสงฆ์ของพระสิทธัตถะที่มีนับร้อย
- ชาวบาไฮ (สังฆะใหม่) คือชุมชนที่มีเอกลักษณ์ เป็นหนึ่งเดียวทั่วโลก ประกอบด้วยผู้คนนับล้านจากทุกเชื้อชาติและภูมิหลัง ซึ่งเป็นการสำเร็จสมบูรณ์ตามคำทำนายของการเติบโตแบบทวีคูณและขอบเขตที่เป็นสากลอย่างแม่นยำ

ค. อำนาจและปัญญาญาณจากพระผู้เป็นเจ้า (Divine Authority and Penetration)

- พระเมตไตรยจะประกาศธรรมชาติของจักรวาล "จากความเข้าใจและปัญญาญาณของพระองค์เอง" — ซึ่งหมายความว่าพระองค์ตรัสด้วยอำนาจทางจิตวิญญาณที่เป็นอิสระและไม่ได้รับมาจากผู้อื่น เช่นเดียวกับพระสิทธัตถะ ซึ่งเป็นการพิสูจน์ว่าพระองค์คือพระศาสดาองค์ใหม่และเป็นอิสระแห่งพระประสงค์อันศักดิ์สิทธิ์เดียวกัน

238	• **หน้านี้ทำหน้าที่เป็นบทนำเชิงระเบียบวิธี (methodological introduction) ของหนังสือ** โดยสร้างความจำเป็นในการตรวจสอบคำกล่าวอ้างของพระอวตารองค์ใหม่ผ่านคำทำนาย และกำหนดให้มีการศึกษาเปรียบเทียบศาสนาระหว่างศาสนาพุทธกับศาสนาฮินดูเพื่อระบุพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ **1. <u>กฎแห่งการสืบทอดคำทำนาย (The Rule of Prophetic Succession)</u>** • **คำยืนยัน:** ผู้เขียนเน้นว่าในทางศาสนา พระอวตารหรือพระพุทธเจ้าที่อุบัติขึ้นใหม่จะต้องยืนยันคำกล่าวอ้างของพระองค์โดยการทำให้คำทำนายที่ศาสดาผู้ศักดิ์สิทธิ์องค์ก่อนได้ทำนายไว้สำเร็จสมบูรณ์ • **ความจำเป็น:** เนื่องจากมีหลายศตวรรษคั่นระหว่างพระอวตารแต่ละพระองค์ การให้สัตยาบัน (ratification) ตำแหน่งของตนผ่านคำทำนายจึงเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้พระอวตารองค์ใหม่ได้รับการยอมรับจากสาวกของพระศาสดาองค์ก่อน • **การยึดมั่นของพระสิทธัตถะ:** ข้อความยืนยันว่าพระสิทธัตถะทรงยึดมั่นในกฎนี้อย่างชัดเจน โดยการยอมรับชาติภพในอดีตของพระองค์เอง ("การดำรงอยู่") ซึ่งเป็นการสร้างแบบอย่างทางประวัติศาสตร์สำหรับการกล่าวอ้างของศาสนาบาไฮที่ว่าบะฮาอุลลาห์ทรงสืบทอดจากพระสิทธัตถะ • **ความเชื่อมโยงกับศาสนาฮินดู:** พระสิทธัตถะทรงเชื่อมโยงพระองค์เองกับพระอวตารของศาสนาฮินดูอย่างชัดเจน: • พระองค์ทรงยอมรับว่าในชาติภพก่อน พระองค์คือ **พระราม** (บรรยายใน *ทศรถชาดก - Daśaratha-Jātaka*) • พระองค์ทรงยอมรับว่าเคยเป็น **พระกฤษณะ** (กล่าวถึงใน *ฆฏชาดก - Ghaṭa-Jātaka* ในนาม กาณายะ หรือ วาสุเทพ) • **ข้อสรุปสำคัญ:** การเชื่อมโยงอย่างลึกซึ้งนี้ระหว่างคำทำนายของศาสนาฮินดู (พระอวตาร) และคำทำนายของศาสนาพุทธ (พระพุทธเจ้า) ถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการสังเคราะห์ขั้นสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้ **2. <u>ความยากลำบากในการรับรู้พระอวตาร (The Difficulty of Recognizing the Avatar)</u>** • ข้อความย้ำว่าพระอวตารเป็นปรากฏการณ์ที่หาได้ยากและไม่สามารถค้นพบได้ด้วย **"การค้นหาที่ง่ายและไม่ระมัดระวัง"** • **ความหาได้ยาก:** การปรากฏของพระตถาคตคือ **"ปรากฏการณ์ที่หาได้ยากที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษย์"** • **ความจำเป็นของความบริสุทธิ์:** พระอวตารสามารถถูกรับรู้ได้อย่างแท้จริงโดย **"ดวงวิญญาณที่หาได้ยาก ซึ่งได้แสวงหาสู่จุดสูงสุดของความบริสุทธิ์อย่างไม่ลดละ และปราศจากความยึดติดจากสิ่งอื่นใด**

รอคอยการเสด็จมาของพระผู้เป็นเจ้าด้วยความคาดหวัง" การรับรู้นี้ทำให้มั่นใจได้ว่ามีเพียงผู้ที่เตรียมพร้อมอย่างจริงใจเท่านั้นที่จะพบพระองค์ ในขณะที่ผู้ที่ไม่ระมัดระวังจะยังคงไม่แยแส

- **การตรวจสอบรูปแบบ:** เช่นเดียวกับการตรวจสอบพระอาทิตย์ขึ้นหลายครั้งเพื่อกำหนดเวลาและตำแหน่งที่แน่นอนของการขึ้นครั้งต่อไป ผู้แสวงหาจะต้องตรวจสอบการสืบทอดของดวงอาทิตย์ทางจิตวิญญาณในอดีต (พระอวตาร/พระพุทธเจ้า) เพื่อที่จะ **"รับรู้การอุบัติขึ้นทางจิตวิญญาณของพระศรีอริยเมตไตรย"** ได้อย่างแม่นยำ

3. <u>การกำหนดระเบียบวิธี: การเชื่อมโยงกัลกิและพระศรีอริยเมตไตรย (Correlating Kalki and Maitrya)</u>

- ผู้เขียนได้กำหนดระเบียบวิธีสำหรับเนื้อหาที่เหลือของหนังสือ นั่นคือ การสืบสวนเชิงเปรียบเทียบโดยอิงจากแนวคิดของศาสนาฮินดูเกี่ยวกับเวลาศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นวัฏจักร
- **มรดกของศาสนาฮินดู:** ข้อความตั้งข้อสังเกตว่าพระสิทธัตถะทรงตระหนักถึงแนวคิดของศาสนาฮินดูเกี่ยวกับเวลาศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นวัฏจักร และทรงยืนยันอัตลักษณ์ของพระองค์กับพระอวตารของศาสนาฮินดู
- **บุคคลสำคัญทั้งห้า:** แก่นแท้ของการแสวงหาคือการเปรียบเทียบบุคคลสำคัญห้าท่านของ **"ยุคแห่งความรุ่งเรือง"** นี้ที่ทั้งสองศาสนายอมรับ:
- **พระอวตารห้าพระองค์ของศาสนาฮินดู:** มนู, พระราม, พระกฤษณะ, พระสิทธัตถะ (อวตารที่ 9), และพระกัลกิอวตาร ที่ยังไม่มาถึง (พระศรีอริยเมตไตรยในอนาคต)
- **พระพุทธเจ้าห้าพระองค์ของศาสนาพุทธ:** พระกกุสันธพุทธเจ้า, พระโกนาคมนพุทธเจ้า, พระกัสสปพุทธเจ้า, พระสิทธัตถะ, และ พระศรีอริยเมตไตรย ในอนาคต
- **สมมติฐานหลัก: "จุดที่สำคัญมาก"** ปรากฏขึ้น: พระกัลกิอวตาร ("ผู้ยุติยุค") ที่ศาสนาฮินดูรอคอยนั้น **"ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากพระผู้ทรงถูกสัญญาไว้ของพระสิทธัตถะเอง—คือพระศรีอริยเมตไตรยเอง"**
- **จุดเน้นของการแสวงหา:** เนื้อหาที่เหลือของหนังสือจะใช้กรอบเวลาศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาฮินดูที่เก่าแก่กว่า—ซึ่งพระสิทธัตถะทรงเห็นชอบด้วย—เพื่อ **"ยืนยันความสัมพันธ์ระหว่างพระกัลกิอวตารและพระศรีอริยเมตไตรย"** และกำหนดเวลา สถานที่ และบุคคลแห่งการอุบัติขึ้นอย่างแม่นยำ

บทที่ 9

ช่วงเวลาที่พระพุทธเจ้าศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะจะปรากฏ

<table>
<tr><th>หน้า</th><th>ข้อมูลคู่มือการศึกษา</th></tr>
<tr><td>244-245</td><td>

- **ข้อความนี้อธิบายว่า เวลาศักดิ์สิทธิ์ (Divine Time) ถูกมองว่าเป็นวัฏจักร (cyclical) และถูกแบ่งออกเป็นยุคสำคัญโดยปรัชญาของทั้งศาสนาฮินดูและศาสนาพุทธโดยมุ่งเน้นที่การสร้างกรอบประวัติศาสตร์ร่วมกันเพื่อกำหนดตำแหน่งของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ**

คำอธิบายเรื่องเวลาและยุค (Yugs และ Kalpas)

- ทั้งศาสนาฮินดูและศาสนาพุทธใช้แนวคิดวัฏจักรที่คล้ายกันเพื่ออธิบายความก้าวหน้าของเวลาแห่งจักรวาล แม้ว่าจะใช้คำศัพท์ที่แตกต่างกัน:

แนวคิด (Concept)	ศาสนาฮินดู (สันสกฤต)	ศาสนาพุทธ (บาลี/ สันสกฤต)	คำอธิบาย (Description)
ยุค / ช่วงเวลา	ยุค (Yug) (หรืออายุ)	อสงไขย (Asankheyya) (นับไม่ได้)	ช่วงเวลาที่แตกต่างกันภายในวัฏจักรที่ใหญ่กว่า
วัฏจักรใหญ่	มหายุค (Mahāyug) หรือ กัลป์ (Kalpa)	กัป (Kappa) หรือ เอออน (Aeon)	วัฏจักรที่สมบูรณ์ซึ่งประกอบด้วยสี่ยุค

1. โครงสร้างของมหายุค (หรือกัลป์)

- **มหายุค (Mahāyug) หรือ กัลป์ (Kalpa/Kappa)** คือวัฏจักรที่สมบูรณ์ของเวลาศักดิ์สิทธิ์ เปรียบได้กับปีสุริยคติ
- มหายุคประกอบด้วย **สี่ช่วงเวลาที่แตกต่างกัน** (ยุค หรือ อสงไขย)
- **ตัวเลขสี่มีความสำคัญอย่างยิ่ง** สอดคล้องกับ:
  - สี่ช่วงเวลาที่เท่ากันของการหมุนรอบตัวเองของโลกในแต่ละวัน (แสงและความมืด)
  - สี่ฤดูกาลของการโคจรของโลกรอบดวงอาทิตย์
  - อริยสัจสี่ ที่พระสิทธัตถะทรงประกาศ
  - คัมภีร์พระเวทสี่เล่ม ที่เป็นที่ยอมรับโดยธรรมเนียมของชาวอินโด-อารยัน

2. มหายุคปัจจุบันและยุคสมัยของมัน

- ข้อความระบุว่า มหายุคเดียวที่ทั้งตัวเลขของศาสนาฮินดูและศาสนาพุทธมี **"ความรู้ที่แน่นอนในบริบทของเวลาทางประวัติศาสตร์"** คือมหายุคปัจจุบันนี้
- **ระยะเวลา:** มหายุคปัจจุบันนี้ถูกนับว่ามีระยะเวลา 12,000 ปี (เป็นที่รู้จักกันในชื่อ **เทวนาม จตุรยุคัม - Devanam Chaturyugam** หรือ "ยุคแห่งการตระหนักรู้ของพระผู้เป็นเจ้า")

</td></tr>
</table>

- **สี่ยุค:** สี่ยุคที่ประกอบขึ้นเป็นวัฏจักรนี้ ได้แก่:
  - **กฤตะยุค (KRETA)** (หรือ สัตตะยุค - SAT)
  - **เตรตายุค (TRETA)**
  - **ทวาปรยุค (DWAPAR)**
  - **กลียุค (KALI)** (ซึ่งคาดว่าเป็นยุคปัจจุบัน)
- แนวคิดเรื่องสี่ยุคนี้ยังได้รับการสนับสนุนจากธรรมเนียมของชาวอิหร่านโบราณ (โซโรอัสเตอร์) ซึ่งอ้างถึงสี่ยุคแห่งจักรวาลโดยใช้ชื่อโลหะ: ทองคำ เงิน เหล็ก และ "โลหะผสมเหล็ก" และรับรู้ถึงช่วงเวลา 12,000 ปีเดียวกันสำหรับวัฏจักรจักรวาล

3. <u>ความสัมพันธ์กับพระสิทธัตถะและพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (พระอวตาร)</u>

- คำอธิบายเรื่องยุคและกัลป์นี้มีจุดประสงค์เพื่อสร้างกรอบประวัติศาสตร์ที่แม่นยำสำหรับการอุบัติขึ้นของพระอวตาร
- **การปรากฏเป็นวัฏจักร:** กรอบการทำงานทั้งหมดนี้สร้างขึ้นจากสมมติฐานที่ว่า **พระอวตาร (พระศาสดาผู้ศักดิ์สิทธิ์)** จะปรากฏซ้ำและเป็นระยะภายในวัฏจักรเหล่านี้ การอุบัติขึ้นของพระอวตารคือ **"เหตุการณ์ที่สำคัญที่สุด"** ในเวลาศักดิ์สิทธิ์
- **บริบทของพระสิทธัตถะ:** การปรากฏของพระสิทธัตถะเองถูกกำหนดไว้ภายในวัฏจักรปัจจุบันนี้ ซึ่งชาวฮินดูถือว่าเป็น อวตารที่เก้าของพระวิษณุ
- **ผู้ยุติยุค (พระเมตไตรย):** ความเชื่อมโยงหลักคือ **พระกัลกิอวตาร** ("ผู้ยุติยุค" ที่ศาสนาฮินดูรอคอย) นั้นคือการปรากฏเพียงครั้งเดียวเช่นเดียวกับ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** ที่ศาสนาพุทธรอคอย การสืบสวนรูปแบบของมหายุคนี้มีจุดประสงค์เพื่อพิสูจน์ว่าเวลาปัจจุบันคือ **"เวลาอันสมควร"** (จุดสิ้นสุดของกลียุค) ที่ทำนายไว้สำหรับการอุบัติขึ้นของบุคคลผู้รวมเป็นหนึ่งเดียวองค์สุดท้ายนี้

246

คำถาม (Questions)	คำตอบสรุป (Summary Answer)
สี่ช่วงเวลาในมหายุคปัจจุบันที่มี 12,000 ปีมีอะไรบ้าง?	กฤตะ (KRETA) หรือ สัตตะ (SAT), เตรตะ (TRETA), ทวาปร (DWAPAR), และ กลี (KALI) แต่ละยุคมีระยะเวลา 3,000 ปี
ในยุคสุดท้าย 3,000 ปีของกัปปัจจุบันนี้ ชาวโซโรอัสเตอร์คาดหวังผู้กอบกู้สามพระองค์ ชื่อของพระองค์คืออะไรบ้าง? (ดูหมายเหตุที่ด้านล่างของหน้า)	ผู้กอบกู้สามพระองค์ คือ ซาโอชยันท์ (Saoshyant) ซึ่งมาก่อน และตามมาด้วย โฮชิดาร์ โบมิต (Hoshidar Bomit) และ ชาห์ บาห์ราม วาร์ยาวันด์ (Shah Bahram Varjavand)
โฮชิดาร์ โบมิต และ ชาห์ บาห์ราม วาร์ยาวันด์ คือใคร (หรือคุณคิดว่าพวกเขาคือใครในศาสนาบาไฮ)?	โฮชิดาร์ โบมิต คือ พระบ๊อบ (The Báb) และ ชาห์ บาห์ราม วาร์ยาวันด์ คือ พระบาฮาอุลลาห์(Bahá'u'lláh)

สังเกตว่าชาวโซโรอัสเตอร์คาดหวังผู้กอบกู้ 3 พระองค์, ชาวพุทธคาดหวัง "ปาฏิหาริย์คู่", และชาวฮินดูคาดหวัง "อัศวินคู่"	ข้อนี้เน้นย้ำถึงความสอดคล้องเชิงพยากรณ์ ของการมาถึงของผู้กอบกู้หลายพระองค์พร้อมกันจากสามความเชื่อหลัก

- ข้อความนี้ให้รายละเอียดแนวคิดร่วมกันของเวลาศักดิ์สิทธิ์ (Divine Time) ในศาสนาของชาวอารยัน (ศาสนาฮินดู ศาสนาพุทธ ศาสนาโซโรอัสเตอร์) และนำเสนอความคาดหวังเชิงพยากรณ์ถึงผู้กอบกู้หลายพระองค์ที่จะปรากฏขึ้นพร้อมกันในช่วงสิ้นสุดของวัฏจักรปัจจุบัน

1. <u>มหายุคปัจจุบันที่มี 12,000 ปี</u>

- ข้อความเน้นย้ำถึงความสัมพันธ์ที่น่าทึ่งในเส้นเวลาเชิงพยากรณ์ของศาสนาชาวอารยัน:
- **ระยะเวลา:** ประเพณีโบราณของชาวอารยันทั้งสาม (ฮินดู พุทธ และโซโรอัสเตอร์) ยอมรับว่าวัฏจักรจักรวาลที่สำคัญในปัจจุบัน (มหายุค หรือ กัลป์/กัป) กินเวลา **12,000 ปี** (เป็นที่รู้จักในชื่อ **เทวนาม จตุรยุคัม** หรือ "ยุคแห่งการตระหนักรู้ของพระผู้เป็นเจ้า")
- **การแบ่งยุค:** วัฏจักร 12,000 ปีนี้ถูกแบ่งอย่างสม่ำเสมอออกเป็นสี่ช่วงเวลา (ยุค/อสงไขย) ซึ่งมีระยะเวลา **3,000 ปี** ต่อช่วง
- **ยุคของชาวโซโรอัสเตอร์:** ชาวโซโรอัสเตอร์ระบุความหมายของสี่ช่วงเวลา 3,000 ปีนี้:
- **3,000 ปีแรก:** ช่วงเวลาแห่งการสร้างสรรค์
- **3,000 ปีที่สอง:** ยุคแห่งการปกครองอันศักดิ์สิทธิ์
- **3,000 ปีที่สาม:** ความขัดแย้งระหว่างเจตจำนงของมนุษย์ (อวิชชา/ความชั่วร้าย) กับเจตจำนงอันศักดิ์สิทธิ์
- **3,000 ปีสุดท้าย:** ช่วงเวลาแห่งการต่อสู้ที่เจตจำนงของมนุษย์จะกลับคืนสู่เจตจำนงอันศักดิ์สิทธิ์
- ข้อความสรุปว่าช่วงเวลาเหล่านี้จะมีความหมายก็ต่อเมื่อเกี่ยวข้องกับการปรากฏของพระศาสดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ (พระอวตาร) เท่านั้น

2. <u>คำทำนายของผู้กอบกู้หลายพระองค์ที่มาพร้อมกัน</u>

- จุดที่สำคัญที่สุดคือความคาดหวังเชิงพยากรณ์ถึงผู้กอบกู้หลายพระองค์ที่จะปรากฏขึ้น **พร้อมกัน** ในช่วงสิ้นสุดของยุคสุดท้าย (3,000 ปีสุดท้าย)

ความคาดหวังเชิงพยากรณ์	จำนวนผู้กอบกู้	ชื่อ/พระนามคุณ
ศาสนาพุทธ	สอง	**"ปาฏิหาริย์คู่"** (The "Twin Miracles")
ศาสนาฮินดู	สอง	**"อัศวินคู่"** (The "Two Ashwins")
ศาสนาโซโรอัสเตอร์	สาม	สองพระองค์สุดท้ายคือ **โฮชิดาร์ โบมิต** และ **ชาห์ บาห์ราม วาร์ยาวันด์** (ตามหลังผู้กอบกู้ก่อนหน้าหนึ่งพระองค์)

- ผู้เขียนเน้นย้ำถึง **"ความสอดคล้องที่น่าทึ่ง"** ระหว่างความเชื่อต่าง ๆ นี้ในฐานะเครื่องมือที่ดีที่สุดในการระบุตำแหน่งของ **ผู้ยุติยุค (Aeon-Ender) คือ พระศรีอริยเมตไตรย** ได้อย่างแม่นยำ

3. <u>ผู้กอบกู้ของชาวโซโรอัสเตอร์และอัตลักษณ์ในศาสนาบาไฮ</u>

- ข้อความให้ความหมายทางนิรุกติศาสตร์ของชื่อผู้กอบกู้ของชาวโซโรอัสเตอร์และเสนอผู้ที่สอดคล้องกับพวกเขาในศาสนาบาไฮ:

ก. <u>โฮชิดาร์ โบมิต (Hoshidar Bomit)</u>

- **ความหมาย:** *โฮช* แปลว่า "การตระหนักรู้," "การตรัสรู้," หรือ "ความรู้" *ดาร์* แปลว่า "ประตู" หรือ "ผู้ครอบครอง" *โบมิต* แปลว่า "ของแผ่นดินนี้" (อิหร่าน)
- **การตีความ:** "ประตูแห่งความรู้" หรือ "ผู้ครอบครองความชอบธรรมหรือการตรัสรู้แห่งอิหร่าน"
- **อัตลักษณ์ในศาสนาบาไฮ (โดยการอนุมาน):** พระนามนี้สอดคล้องอย่างสมบูรณ์แบบกับ **พระบ๊อบ (The Báb)** (ซัยยิด อะลี มุฮัมมัด) พระนามของพระบ๊อบแปลว่า "ประตู" และพระองค์คือพระศาสดาผู้ศักดิ์สิทธิ์องค์ก่อนที่ปรากฏในเปอร์เซีย (อิหร่าน) เพื่อเตรียมทางสำหรับพระศาสดาผู้ยิ่งใหญ่กว่า

ข. <u>ชาห์ บาห์ราม วาร์ยาวันด์ (Shah Bahram Varjavand)</u>

- **ความหมาย:** *ชาห์* แปลว่า "องค์อธิปัตย์" หรือ "สูงสุด" *บาห์* แปลว่า "ความรุ่งโรจน์" หรือ "พระสิริ" (มาจากภาษาสันสกฤต *ภา* และภาษาอาหรับ *บะฮาอ์ - Bahá*) *วาร์ยาวันด์* แปลว่า "แหล่งที่มา," "ครอบคลุมทุกสิ่ง," หรือ "ผู้ทรงฤทธานุภาพ"
- **การตีความ:** "ความรุ่งโรจน์สูงสุดของผู้ทรงฤทธานุภาพ" หรือ "พระสิริของพระผู้เป็นเจ้า"
- **อัตลักษณ์ในศาสนาบาไฮ (โดยการอนุมาน):** พระนามนี้สอดคล้องอย่างสมบูรณ์แบบกับ **พระบาฮาอุลลาห์(Bahá'u'lláh)** พระนามของพระองค์แปลว่า "พระสิริของพระผู้เป็นเจ้า" และพระองค์คือ **"ผู้ยุติยุค"** และพระศาสดาผู้สูงสุดของยุคนี้

ค. <u>"ปาฏิหาริย์คู่" (The "Twin Miracles")</u>

- ข้อความนี้บอกเป็นนัยว่า ผู้กอบกู้ของชาวโซโรอัสเตอร์ คือ โฮชิดาร์ โบมิต และ ชาห์ บาห์ราม วาร์ยาวันด์ คือ **"ปาฏิหาริย์คู่"** ที่ชาวพุทธคาดหวัง ซึ่งหมายถึง **พระบ๊อบและพระบาฮาอุลลาห์(พระศาสดาคู่)** ซึ่งการอุบัติขึ้นพร้อมกันของพระองค์ได้ทำให้คำทำนายจากหลายศาสนาสำเร็จสมบูรณ์

247-249

คำถาม (Questions)	**คำตอบสรุป (Summary Answer)**
• **โปรดสังเกตย่อหน้าเหล่านี้ เนื่องจากเส้นเวลาเหล่านี้ทำให้เกิดอุปสรรคสำหรับชาวพุทธบางคนที่ต้องการทราบว่าพระศรีอริยเมตไตรยจะปรากฏเมื่อใด**	• **การแปลกคำทำนายเกี่ยวกับช่วงเวลาจำเป็นต้องแยกความแตกต่างอย่างชัดเจน** ระหว่างคำทำนายทางประวัติศาสตร์ที่ตรวจสอบได้ กับเรื่องเล่าเชิงเทพนิยายและอุปมาอุปไมยที่เกี่ยวข้องกับกรอบเวลาทางจักรวาลวิทยาที่ยาวนาน

- **ข้อความที่ให้มานี้อธิบายถึงความสำคัญอย่างยิ่งของการแยกแยะระหว่างคำทำนายทางประวัติศาสตร์ที่ตรวจสอบได้ กับเรื่องเล่าเชิงเทพนิยายและอุปมาอุปไมยในพระคัมภีร์ทางพุทธศาสนา** เมื่อแสวงหาความจริงเกี่ยวกับพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ

- **นี่คือคำอธิบายถึงความสำคัญของข้อมูลนี้:**

1. **<u>การมุ่งเน้นการแสวงหาไปที่กัปที่เกี่ยวข้อง (Focusing the Quest on the Relevant Kappa)</u>**

- **วัตถุประสงค์หลัก:** หน้าที่ที่สำคัญที่สุดของส่วนนี้คือการจำกัดการสืบสวนให้เหลือเพียง **มหายุคปัจจุบัน (กัป)** ที่มีระยะเวลา 12,000 ปี ซึ่งผู้เขียนได้ระบุไว้แล้วว่าเป็น **"กัปเดียวที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ปัจจุบันของเผ่าพันธุ์มนุษย์"**
- **หลีกเลี่ยงข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้อง:** ข้อความนี้แนะนำอย่างชัดเจนให้ละเว้น **"วันเวลาและช่วงเวลาที่ไม่เกี่ยวข้อง"** ที่อ้างถึง **"บุคคลในตำนาน"** และ **"มาตรวัดเวลาที่สมมติขึ้น"** (เช่น 91 กัปที่แล้ว) เนื่องจากมีกัปหลายประเภท เช่น "กัปปกติ" ซึ่งยาวนานประมาณ 16 ล้านปี และ "มหากัป" ซึ่งเทียบเท่ากับประมาณ 1.3 ล้านล้านปี มนุษย์ยุคใหม่ (*Homo sapiens*) มีอยู่มาเพียงประมาณ 200,000 ถึง 300,000 ปีเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ เมื่อเรามองหาว่าพระเมตไตรยจะปรากฏเมื่อใด การใช้มาตรวัดเวลาเช่นนี้จึงเป็นเรื่องที่ไร้ประโยชน์
- **คำถามที่น่าหนักใจ:** ด้วยการปฏิเสธมาตรวัดเวลาทางตำนานที่กว้างใหญ่เหล่านี้ ผู้เขียนจึงหลีกเลี่ยง **"คำถามที่ตอบไม่ได้"** ที่ว่าพระสิทธัตถะโคตมะทรงอยู่ในกัปใดในแง่ของเทพนิยาย และหันไปเน้นที่คำกล่าวที่ชัดเจนของพระสิทธัตถะเองที่วางพระองค์ไว้ภายในกัปปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์

2. **<u>การปัดเวลาและอายุขัยในตำนานออกไป (Dismissing Mythical Time and Lifespans)</u>**

- ข้อความนี้ใช้ตัวอย่างของ **พระพุทธเจ้าวิปัสสี** เพื่อแสดงให้เห็นว่าทำไมการอ่านตามลำดับเวลาแบบดั้งเดิมของ *ทีฆนิกาย (Dīgha-nikāya)* จึงไม่มีความสมเหตุสมผลสำหรับการวิเคราะห์ทางประวัติศาสตร์:
- **ความไม่สมเหตุสมผลของตัวเลข:** การพยายามทำให้ช่วงชีวิต 80,000 ปี หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อ 91 กัปที่แล้ว (23,000 ล้านปี) สอดคล้องกับมาตรฐานทางประวัติศาสตร์สมัยใหม่ถือเป็นเรื่อง **"ไร้สาระ"**
- **การขาดบริบท:** ผู้เขียนตั้งข้อสังเกตว่าเรา **"ไม่มีแนวคิดใด ๆ อย่างแน่นอน"** เกี่ยวกับเงื่อนไข มาตรฐานการวัดเวลา หรือความต่อเนื่องของการเก็บบันทึกจากอดีตที่ห่างไกลจนไม่อาจจินตนาการได้ และไม่ว่าในกรณีใด โลกของเราก็ไม่ได้มีอยู่จริงในตอนนั้น
- **อุปมาอุปไมย ไม่ใช่ประวัติศาสตร์:** วิธีการที่มีเหตุผลเพียงอย่างเดียวในการทำความเข้าใจตัวเลขเหล่านี้คือในแง่ของ **อุปมาอุปไมย** — ที่อธิบายรูปแบบวัฏจักรทั่วไปของการเปิดเผย (ฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง ฤดูหนาว) ภายในกัปที่แตกต่างกันและไม่เกี่ยวข้องกันโดยสิ้นเชิง พวกเขาไม่ได้แสดงถึงเส้นเวลาที่ต่อเนื่องซึ่งนำไปสู่พระเมตไตรยโดยตรง

	3. <u>การรักษาความสมบูรณ์ของพระคัมภีร์ (Upholding Scriptural Integrity)</u> • โดยการแยกความแตกต่างระหว่างบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่พระสิทธัตถะทรงยืนยัน (เช่น ความเชื่อมโยงของพระองค์กับพระรามและพระกฤษณะ) กับตัวเลขทางจักรวาลวิทยาที่กว้างใหญ่ ผู้เขียนบรรลุเป้าหมายสำคัญสองประการ: o **ศรัทธาที่มีเหตุผล:** การนำเสนอการแสวงหาพระเมตไตรยในฐานะการแสวงหาที่มีเหตุผลซึ่งนำโดยหลักฐาน ไม่ใช่เพียงแค่จินตนาการ ซึ่งทำให้ข้อโต้แย้งโดยรวมเป็นที่ยอมรับได้มากขึ้นสำหรับชาวพุทธหรือนักวิชาการที่มีความสงสัย o **การสร้างเครื่องนำทางที่แท้จริง:** การเสริมสร้างแนวคิดที่ว่า **เครื่องนำทางที่แม่นยำ** สำหรับการอุบัติขึ้นของพระเมตไตรยคือสิ่งที่พระสิทธัตถะเองทรงยืนยันไว้ในบริบทของยุคปัจจุบันที่ใช้ร่วมกันของเรา (วัฏจักร 12,000 ปี) ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวที่เกี่ยวข้องกับ **"ประวัติศาสตร์ปัจจุบันของเผ่าพันธุ์มนุษย์"** สิ่งนี้เป็นการปูทางสำหรับการคำนวณเวลาและสถานที่ของหนังสือที่เหลือ
250	• มิฉะนั้น คำถามที่ตอบไม่ได้ก็จะยังคงอยู่: "พระพุทธเจ้าสิทธัตถโคตม์ทรงอยู่ในกัปใด?" • พระพุทธเจ้าสิทธัตถโคตม์ได้ทรงตอบคำถามนี้ไว้อย่างชัดเจนแล้วสำหรับช่วงเวลาของพระองค์ ซึ่งเป็นกัปหรือเอออนปัจจุบันของเราด้วย คือ เทวนาม จตุรยุคัม (Devanam Chaturyugam) และหากเราจะซื่อสัตย์ต่อพระดำรัสที่กล่าวถึงพระองค์ เราก็ไม่ควรทำอะไรที่น้อยไปกว่าการยอมรับพระดำรัสเหล่านั้น
250-252	• ประเด็นเรื่องเวลาที่พระศรีอริยเมตไตรยจะเสด็จมาเป็นจุดสำคัญ เพราะเป็นเรื่องปกติที่ชาวพุทธจะปฏิเสธบะฮาอุลลาห์ในฐานะพระศรีอริยเมตไตรย เนื่องจากความเข้าใจผิดเกี่ยวกับ "กัป" ในอดีตและอนาคต ในเอออน (กัป หรือ มหายุค) ปัจจุบันของเรา ซึ่งกินเวลาเพียง 12,000 ปีเท่านั้น จะมีพระพุทธเจ้าเพียงห้าพระองค์ และพระนามของพระองค์ก็ได้รับการระบุไว้อย่างชัดเจน พระสิทธัตถะทรงถูกจัดอยู่ในลำดับที่สี่ ในขณะที่พระพุทธเจ้าองค์ที่ห้าและองค์สุดท้าย คือ "ผู้ยุติยุค (Aeon Ender)" คือ พระศรีอริยเมตไตรย • หน้าเหล่านี้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการใช้กรอบการทำงานที่มีเหตุผลและสามารถตรวจสอบทางประวัติศาสตร์ได้ เพื่อโน้มน้าวชาวพุทธที่ยังมีความสงสัยเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ ข้อโต้แย้งหลักตั้งอยู่บนการจำกัดขอบเขตของการสำเร็จตามคำทำนายให้อยู่ในวัฏจักร 12,000 ปี (กัป) ปัจจุบันและที่สิ้นสุด และการระบุลำดับสายเลือดทางประวัติศาสตร์ที่แท้จริงของพระอวตารภายในวัฏจักรนั้น **<u>ความสำคัญของพระพุทธเจ้าห้าพระองค์ในเอออนปัจจุบัน</u>** • ความสำคัญหลักของข้อความนี้อยู่ที่ระเบียบวิธีในการจัดการกับอุปสรรคสำคัญต่อความเชื่อ: **ความสับสนในเรื่องเวลาระดับจักรวาล** ผู้เขียนได้ให้ข้อสรุปที่สำคัญดังต่อไปนี้:

1. **<u>การทำลายความเข้าใจผิดเกี่ยวกับกัปในอดีต (Dismantling Misunderstandings about Past Kappas)</u>**

- **ปัญหา:** ชาวพุทธจำนวนมากปฏิเสธบะฮาอุลลาห์ในฐานะพระศรีอริยเมตไตรยเนื่องจาก **"ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับกัปในอดีตและอนาคต"** พวกเขาอ้างถึงบุคคลในตำนาน เช่น **พระพุทธเจ้าวิปัสสี** (91 กัปที่แล้ว) และแนวคิดเรื่องจำนวนพระพุทธเจ้าที่ไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งทำให้การปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรยไม่เป็นไปตามที่กำหนด
- **ทางออก:** ข้อความนี้เน้นว่าการอ้างอิงดังกล่าว (เช่น ถึงพระพุทธเจ้าวิปัสสี หรือ พระพุทธเจ้าสิกขี) นั้น **"ไม่เกี่ยวข้อง"** และ **"ไม่มีความหมาย"** ต่อการค้นหาพระศรีอริยเมตไตรย พวกเขาเป็นตัวแทนของยุคที่กว้างใหญ่และไม่เกี่ยวข้องกัน และ **"ไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง"** สำหรับการสืบสวนทางประวัติศาสตร์

2. **<u>การสร้างสายเลือดที่ตรวจสอบได้ในปัจจุบัน (Establishing the Current, Verifiable Lineage)</u>**

- **กัปที่เกี่ยวข้องเท่านั้น:** ช่วงเวลาเดียวที่สำคัญคือ **"เอออนแห่งความรุ่งเรือง"** (กัป หรือ มหายุค) ปัจจุบัน ซึ่ง **"กินเวลาเพียง 12,000 ปีเท่านั้น"**
- **พระพุทธเจ้าห้าพระองค์:** ภายในวัฏจักรที่กำหนดนี้ มีพระพุทธเจ้าเพียงห้าพระองค์เท่านั้นที่ได้รับการระบุไว้อย่างชัดเจน:
  - พระกกุสันธพุทธเจ้า (Kakasandha)
  - พระโกนาคมนพุทธเจ้า (Konagamana)
  - พระกัสสปพุทธเจ้า (Kessapa)
  - **พระสิทธัตถะ** (พระพุทธเจ้าองค์ที่สี่)
  - **พระศรีอริยเมตไตรย** (พระพุทธเจ้าองค์ที่ห้าและองค์สุดท้าย, **"ผู้ยุติยุค"**)
- โครงสร้างนี้ให้ **เส้นเวลาที่แน่นอนและเป็นรูปธรรม** สำหรับการอุบัติขึ้นของพระผู้ทรงถูกสัญญาไว้

3. **<u>ทางเลือกเดียวที่เป็นไปได้: ความสัมพันธ์ระหว่างศาสนาฮินดู-พุทธ (The Only Viable Choice: Hindu-Buddhist Correlation)</u>**

- เนื่องจากไม่มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่หลงเหลืออยู่สำหรับพระพุทธเจ้าองค์ก่อนสามพระองค์ที่กล่าวถึง (พระกกุสันธพุทธเจ้า, พระโกนาคมนพุทธเจ้า, และพระกัสสปพุทธเจ้า) ผู้เขียนจึงเสนอ **"ทางเลือกเดียวที่เป็นไปได้"** เพื่อรักษาความสมบูรณ์ของคำทำนายของพระสิทธัตถะ:
  - **สมมติฐาน:** พระพุทธเจ้าองค์ก่อนสามพระองค์ที่ไม่ได้ระบุชื่อนั้น แท้จริงแล้วคือ **พระอวตารของศาสนาฮินดูสามพระองค์** ที่สามารถตรวจสอบทางประวัติศาสตร์ได้ — **มนู, พระราม, และพระกฤษณะ** — ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อที่แตกต่างกันในธรรมเนียมของศาสนาพุทธ
  - **ลำดับ:** โดยการยอมรับความสัมพันธ์นี้ ลำดับที่เหมาะสมของเวลา สถานที่ และบุคคลจึงถูกกำหนดขึ้น:

	○ มนู, พระราม, พระกฤษณะ (พระอวตารของศาสนาฮินดู) = พระพุทธเจ้าองค์ก่อนสามพระองค์ ○ พระสิทธัตถะ (พระพุทธเจ้าองค์ที่สี่/อวตารที่เก้า) ○ พระศรีอริยเมตไตรย / พระกัลกิอวตาร (พระพุทธเจ้าองค์ที่ห้าและองค์สุดท้าย/ผู้ยุติยุค) • **ความสัมพันธ์นี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง** เพราะพระคัมภีร์ของศาสนาฮินดูให้ **"ลำดับเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่ตรวจสอบได้"** และ **"ข้อเท็จจริงที่โดดเด่น"** ที่ขาดหายไปในบันทึกของศาสนาพุทธ ซึ่งเป็นการสร้างรากฐานของ **"ลำดับหรือความสัมพันธ์ที่มีความหมาย"** สำหรับการเสด็จมาของพระศรีอริยเมตไตรยในยุคปัจจุบัน • **ชาวฮินดูยอมรับกัปปัจจุบันของเรา** และยอมรับว่าจะมีพระอวตารในกัปนี้ พวกเขากล่าวถึงการมาถึงของพระอวตารองค์ที่ห้า คือ พระศรีอริยเมตไตรย ในชื่อ **"กัลกิ"** มนู, พระราม และ พระกฤษณะ, และพระสิทธัตถะ เป็นพระอวตารอีกสี่พระองค์ ชื่อเหล่านี้คือสิ่งที่ชาวฮินดูใช้เรียกพระอวตารสามพระองค์แรกในกัปนี้
252-254	• ข้อความนี้เน้นย้ำข้อโต้แย้งหลักที่ว่า พระพุทธเจ้าห้าพระองค์ในวัฏจักรแห่งจักรวาลปัจจุบัน แท้จริงแล้วคือ พระอวตารห้าพระองค์ที่ศาสนาพุทธและศาสนาฮินดูมีร่วมกัน โดยใช้ความสัมพันธ์ทางภาษาและตำนานเพื่อพิสูจน์ว่า พระกัสสปะ (Kessapa) ผู้ซึ่งเป็นพระศาสดาองค์ก่อนหน้าพระสิทธัตถะโดยตรง มีความเหมือนกันทางประวัติศาสตร์กับพระกฤษณะ (Kṛṣhṇa/Kessava) พระอวตารของศาสนาฮินดู **1. <u>ปัญหาของพระพุทธเจ้าองค์ก่อนหน้าพระสิทธัตถะในศาสนาพุทธ</u>** • ผู้เขียนเริ่มต้นด้วยการนำเสนอประเด็นที่น่าหนักใจเกี่ยวกับพระพุทธเจ้าสามพระองค์ที่คาดว่ามาก่อนหน้าพระสิทธัตถะ (พระกกุสันธพุทธเจ้า, พระโกนาคมนพุทธเจ้า, และพระกัสสปพุทธเจ้า): • **การขาดอัตลักษณ์ทางประวัติศาสตร์:** ไม่มีกลุ่มที่เรียกว่า "ศาสนาพุทธ" อยู่ก่อนหน้าพระสิทธัตถะ และไม่มีบันทึกคำสอนเฉพาะเจาะจงหรือสาวกของพระองค์หลงเหลืออยู่ สิ่งนี้บ่งชี้ว่าพระองค์ไม่ได้เป็นบุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกันตามธรรมเนียมของศาสนาพุทธ • **ข้อสรุป:** ข้อสรุปที่เป็นเหตุผลที่สุดคือบุคคลทั้งสามนี้คือ **พระอวตารของศาสนาฮินดูในสมัยโบราณ** (มนู, พระราม, และพระกฤษณะ) ซึ่งคำสอนดั้งเดิมของพระองค์ **"มีความคล้ายคลึงกันในความบริสุทธิ์ดั้งเดิมกับคำสอนของพระสิทธัตถะ"** แต่ได้เสื่อมโทรมลงตามช่วงเวลาที่พระสิทธัตถะทรงปรากฏ **2. <u>อัตลักษณ์ที่สำคัญ: พระกัสสปะ คือ พระกฤษณะ (เกศวะ)</u>** • ข้อความนี้ใช้หลักฐานที่หนักแน่นเพื่อโต้แย้งว่า พระพุทธเจ้าองค์สุดท้ายในสามองค์ก่อนหน้า คือ **พระกัสสปะ (Kessapa)** เป็นบุคคลเดียวกับ **พระกฤษณะ (Kṛṣhṇa/Kessava)** พระอวตารของศาสนาฮินดู

	• **ความเท่าเทียมกันทางภาษาศาสตร์:** ชื่อมีความคล้ายคลึงกันอย่างยิ่ง และความหมายของชื่อก็สอดคล้องกัน:
	  ○ **กัสสปะ (Kessapa - ภาษาบาลี)** แปลว่า **"ผู้กลืนกินไฟ"**
	  ○ **เกศวะ (Kessava - ภาษาสันสกฤต, พระนามหนึ่งของพระกฤษณะ)** มี **"ความหมายเดียวกัน"** และมาจากตำนานที่พระกฤษณะทรงกลืนกินไฟของพระอัคนี
	• **ความคล้ายคลึงกันเชิงพยากรณ์และตำนาน:**
	  ○ **คำยืนยันของพระสิทธัตถะ:** พระสิทธัตถะเองทรงยืนยันว่าใน **"ชาติภพก่อน"** พระองค์คือ **โควินท์ (Govinda)** (อีกพระนามหนึ่งของพระกฤษณะ) ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของมหากาพย์ *มหาภารตะ* (ในการแบ่งอาณาจักรระหว่างปาณฑพ)
	  ○ **ปาฏิหาริย์ร่วมกัน:** การกระทำอันเป็นตำนานที่เชื่อกันว่าเป็นของพระพุทธเจ้ากัสสปะ — **การระบายน้ำในหุบเขากัศมีร์จากน้ำท่วมใหญ่** — ก็เป็น **"ปาฏิหาริย์"** ในตำนานของพระกฤษณะด้วย
	• **บริบททางวัฒนธรรมร่วมกัน:** ข้อความตั้งข้อสังเกตว่า **เคเรสัสปา (Keresaspa)** (รูปแบบหนึ่งของเกศวะ) ปรากฏในตำนานอิหร่านโบราณในฐานะวีรบุรุษ ซึ่งบ่งชี้ถึงการยอมรับบุคคลนี้อย่างแพร่หลายในหมู่ชาวอารยัน
	3. <u>ความสำคัญของความต่อเนื่องทางประวัติศาสตร์</u>
	• คำคร่ำครวญของพระเจ้าสุทโธทนะ (พระบิดาของพระสิทธัตถะ) ถูกนำมาอ้างถึงเป็นหลักฐานเพิ่มเติมถึงความต่อเนื่องนี้ โดยกษัตริย์ทรงอ้างถึงความเศร้าโศกของพระบิดาของมนู (วิวาสวัน) และพระบิดาของพระราม (ทศรถ) เมื่อพระโอรสของพวกเขาทรงจากไป
	• รายละเอียดนี้มีความสำคัญเพราะ:
	  ○ แสดงให้เห็นว่าบุคคลสำคัญอย่าง **มนูและพระราม** มีความเกี่ยวข้องและเป็นที่เข้าใจอย่างสูงในโลกทางวัฒนธรรมรอบข้างของพระสิทธัตถะ
	  ○ เสริมสร้างแนวคิดที่ว่า **พระสิทธัตถะ** คือองค์ที่สี่ในลำดับของบุคคลศักดิ์สิทธิ์ (พระอวตาร) ที่ได้รับการยอมรับ ซึ่งปรากฏในสายเลือดทางประวัติศาสตร์เดียวกันนี้
	• **โดยสรุป** ข้อความนี้กำลังกล่าวว่า การค้นหาพระศรีอริยเมตไตรยอย่างมีเหตุผลและเป็นประวัติศาสตร์จะต้องดำเนินการจากข้อเท็จจริงที่ว่า **ลำดับการสืบทอดของพระสิทธัตถะมีร่วมกับศาสนาฮินดู** และ **พระศาสดาองค์ก่อนหน้าพระองค์โดยตรงคือ พระกฤษณะ** ซึ่งทำให้พระคัมภีร์ของศาสนาฮินดูเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญสำหรับการตรวจสอบความถูกต้องของ **เวลา สถานที่ และบุคคล** แห่ง **ผู้ยุติยุค** ที่ถูกสัญญาไว้

254-255	• **เพื่อความแม่นยำที่มากขึ้น เราต้องเริ่มต้นการคำนวณเพื่อหาช่วงเวลาแห่งการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรย โดยการอ้างอิงถึงหลักคณิตศาสตร์แห่งเวลาจักรวาลของศาสนาฮินดู เพราะเป็นที่นั่นที่การ**

กลับมาซ้ำ ๆ ของการกลับมานิรันดร์ — การอุบัติขึ้นของพระอวตาร รวมถึงการปรากฏของพระสิทธัตถะเองอย่างแน่นอนภายในบริบททางประวัติศาสตร์ — ได้รับการกำหนดสูตรที่ชัดเจนที่สุด

1. **<u>การรวมสายเลือดแห่งคำทำนายให้เป็นหนึ่งเดียว (Unifying the Prophetic Lineage)</u>**

- ข้อความนี้ยืนยันอย่างหนักแน่นว่า **ลำดับการสืบทอดของพระอาจารย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์นั้นเป็นสากลและเชื่อมโยงถึงกัน** โดยไม่คำนึงถึงชื่อทางศาสนาที่เฉพาะเจาะจง (พระอวตาร หรือ พระพุทธเจ้า)
- **ลำดับการสืบทอดที่เหมือนกัน:** ข้อความนี้ยืนยันว่าพระอวตารของศาสนาฮินดูสามพระองค์ก่อนหน้า — **มนู, พระราม, และ พระกฤษณะ** — คือบุคคลเดียวกันกับพระพุทธเจ้าสามพระองค์ก่อนหน้าที่มีชื่ออยู่ในพระคัมภีร์พุทธสำหรับวัฏจักรปัจจุบันนี้ (เทวนาม จตุรยุคัม หรือ "เอออนแห่งความรุ่งเรืองนี้")
- **หลักฐานความสัมพันธ์:** ผู้เขียนใช้ความรู้และการกล่าวอ้างในครอบครัวของพระสิทธัตถะเองเป็นหลักฐาน:
  - คำคร่ำครวญของพระเจ้าสุทโธทนะที่เปรียบเทียบการจากไปของพระสิทธัตถะกับการจากไปของมนูและพระราม พิสูจน์ว่าครอบครัวมีความ **"รู้อย่างถ่องแท้"** เกี่ยวกับ **"พระศาสดาองค์ก่อนที่ทรงเกียรติ"** ของพวกเขา
  - คำกล่าวอ้างของพระสิทธัตถะที่ว่าเคยเป็น **พระราม** ในชาติภพก่อน และสืบเชื้อสายมาจากพระองค์ในการปรากฏครั้งสุดท้าย ยิ่งตอกย้ำห่วงโซ่แห่งการจุติของพระผู้เป็นเจ้าที่ไม่มีวันขาดนี้
  - **เทพนิยายร่วมกัน:** ข้อความตั้งข้อสังเกตว่าเรื่องราวจำนวนมากใน *ชาดก* เกี่ยวกับพระสิทธัตถะสะท้อนถึงการกระทำอันยิ่งใหญ่ของพระรามและพระกฤษณะ ซึ่งตอกย้ำแหล่งที่มาของตำนานร่วมกัน

2. **<u>ความจำเป็นของลำดับเหตุการณ์ของศาสนาฮินดู (The Necessity of Hindu Chronology)</u>**

- วิทยานิพนธ์หลักของข้อความนี้คือความจำเป็นสำหรับ **"ความแม่นยำที่มากขึ้น"** ในการกำหนด **ช่วงเวลา** แห่งการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรย ซึ่งสามารถพบได้ในพระคัมภีร์ของศาสนาฮินดูเท่านั้น
- **ข้อมูลที่ตรวจสอบได้:** แม้ว่าข้อความของทั้งศาสนาฮินดูและศาสนาพุทธจะมีส่วนที่ขนานกับเทพนิยาย **"ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ของสถานที่และช่วงเวลาถูกจำกัดอยู่เพียงแค่พระอวตารของพวกเขา เช่น มนู พระราม และพระกฤษณะ"** ในพระคัมภีร์ของศาสนาฮินดูเท่านั้น **"หลักคณิตศาสตร์แห่งเวลาจักรวาล"** ของศาสนาฮินดูนี้คือ **"การกำหนดสูตรที่ชัดเจนที่สุด"** ของการกลับมาตามวาระของพระอวตาร
- **การมุ่งเน้นที่ช่วงเปลี่ยนผ่าน:** ตัวเลขของศาสนาฮินดูให้รายละเอียดไม่เพียงแต่สี่ยุคหลัก (ยุค หรือ กัป) เท่านั้น แต่ยังรวมถึง **"ช่วงเวลาเชื่อมโยง"** (เช่น "ยามรุ่งอรุณ" และ "ยามสนธยา")
- **ช่วงเวลาแห่งการปรากฏ:** ช่วงเปลี่ยนผ่านเหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะเป็นตัวแทนของ **"ช่วงเวลาเปลี่ยนผ่านจากยุคหนึ่ง... ไปสู่ยุคถัดไป"** ซึ่งเป็น **"ช่วงเวลาเดียวกัน... ที่พระพุทธเจ้าจะอุบัติขึ้น"** (การอุบัติขึ้นของพระอวตาร)

	• **สรุป:** ข้อความนี้กำลังกล่าวว่า เพื่อที่จะคำนวณปีที่พระศรีอริยเมตไตรยจะปรากฏได้อย่างแม่นยำ ผู้อ่านจะต้องเชื่อมั่นใน **กรอบการทำงานทางประวัติศาสตร์และลำดับเหตุการณ์ของศาสนาฮินดู** เพราะมีเพียงกรอบนี้เท่านั้นที่ให้ **"หลักคณิตศาสตร์"** โดยละเอียดที่จำเป็นต่อการระบุ **"ยามรุ่งอรุณ"** หรือ **"ยามสนธยา"** ของยุคปัจจุบัน ที่พระผู้ทรงถูกสัญญาไว้มีกำหนดจะปรากฏ
256-258	• หากท่านต้องการทราบรายละเอียดปลีกย่อยของตัวเลขของศาสนาฮินดูในการคำนวณ โปรดอ้างอิงถึงหน้าเหล่านี้
259-261	• ที่นี่ท่านจะพบสาเหตุว่าทำไมนักวิชาการชาวพุทธจึงเชื่อว่าพระศรีอริยเมตไตรยจะเสด็จมาในอนาคตอันไกลโพ้นอย่างยิ่งยวด ไกลมากเสียจนโลกอาจไม่มีอยู่แล้วในตอนนั้น • สาเหตุของความเข้าใจผิดเกี่ยวกับช่วงเวลาการมาถึงของพระศรีอริยเมตไตรย • นักวิชาการชาวพุทธมักเชื่อว่าพระศรีอริยเมตไตรยจะเสด็จมาในอนาคตอันไกลโพ้นอย่างยิ่งยวด เนื่องจากความเข้าใจที่ผิดพลาดพื้นฐานเกี่ยวกับมาตรวัดเวลาจักรวาลที่พบในข้อความโบราณของศาสนาฮินดูและศาสนาพุทธ ซึ่งเปลี่ยนช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ที่มีเหตุผลให้กลายเป็นช่วงเวลาที่กว้างใหญ่และไม่มีความหมายในทางดาราศาสตร์ • *นี่คือรายละเอียดของสาเหตุของความสับสนตามที่ระบุในข้อความ:* **1. <u>การคำนวณที่ผิดพลาดของเอออนปัจจุบัน (กัลป์) (The Miscalculation of the Current Aeon)</u>** • **สาเหตุหลัก** ของความเชื่อในเรื่องพระศรีอริยเมตไตรยที่ไกลโพ้นคือ **ข้อผิดพลาดในการแปลงช่วงเวลา 12,000 ปี** ของมหายุคปัจจุบัน (หรือ กัลป์) • **ข้อผิดพลาด:** นักวิชาการเข้าใจผิดว่าคำในภาษาสันสกฤต **"ทไว" (dwai - ปีสุริยะ/แสง)** เท่ากับ **"เทวะ" (deva - ปีศักดิ์สิทธิ์/พระเจ้า)** • **การแปลง:** เมื่อสมมติว่า **หนึ่ง "วันเทวะ" เท่ากับหนึ่ง "ปีสุริยะ"** ดังนั้น **"ปีเทวะ"** จึงเท่ากับ **360 ปีสุริยะ** (อิงตามตัวเลขโบราณของศาสนาฮินดูที่ 360 วันต่อปี) • **ความไม่สมเหตุสมผลที่เกิดขึ้น:** เมื่อช่วงเวลา 12,000 ปีถูกคูณด้วยปัจจัยการแปลงนี้ มันจึง **"ถูกเปลี่ยนไปเป็น... 4,320,000 ปีสุริยะ"** • **ตัวเลขที่มหาศาล** นี้ผลักการอุบัติขึ้นที่คาดหวังของ **พระกัลกิอวตาร/พระศรีอริยเมตไตรย** ให้ไกลออกไปในอนาคต ทำให้คำทำนายดูเหมือนไม่เกี่ยวข้องกับเผ่าพันธุ์มนุษย์ในปัจจุบัน **2. <u>การสับสนระหว่างจินตนาการเชิงอุปมาอุปไมยกับคำทำนาย (Allegorical Fantasies Confused with Prophecy)</u>** • นักเขียนชาวพุทธและนักวิชาการยุคหลังยังอาศัย **คำอุปมาเชิงจักรวาลวิทยา** ที่อธิบายถึงเวลาอันไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งผู้เขียนโต้แย้งว่าไม่เคยมีเจตนาให้ตีความตามตัวอักษรสำหรับการกำหนดเวลาตามคำทำนาย

	• **คำอุปมาของความเป็นอนันต์:** คำกล่าวที่อธิบายถึงหินแข็งขนาด 16x16x16 ไมล์ที่ถูกผ้าเนื้อดีลูบจนสึกไปครั้งหนึ่งทุก ๆ หนึ่งร้อยปี เพื่อเป็นมาตรวัดของกัป นั้นเป็น **คำอุปมาที่น่าอัศจรรย์** ที่มีจุดประสงค์เพื่อสื่อถึงความรู้สึกของความเป็นนิรันดร์หรือความเป็นที่สุด ไม่ใช่เส้นเวลาตามตัวอักษร
	• **ตัวเลขที่ไร้ความหมาย:** คำกล่าวอื่น ๆ เกี่ยวกับพระพุทธเจ้าที่ได้รับตรัสรู้เมื่อหลายแสน **โกฏิ** (วัฏจักรโลก) ที่แล้ว (โดยที่ *โกฏิ* นั้นแตกต่างกันไปตั้งแต่ 100,000 ถึง 100,000,000) ถูกยกเลิกในฐานะ **"ปราศจากความหมายและจุดประสงค์ใด ๆ โดยสิ้นเชิง"** ในการกำหนดเวลาของการอุบัติขึ้นของพระพุทธเจ้าในปัจจุบัน
	• **การวัดที่ไร้สาระ:** ข้อความเน้นย้ำถึงลักษณะที่ไร้สาระของหน่วยวัดโบราณ (เช่น **โครสะ - Krosa** ซึ่งอิงจากระยะทางที่เสียงร้องของวัวสามารถได้ยินได้) ซึ่งเมื่อนำมาประกอบกันแล้ว ทำให้การคำนวณขนาดใหญ่ใด ๆ ก็ตามไม่น่าเชื่อถือและไม่มีความหมาย
	3. <u>คำทำนายต้องมีเหตุผลและมีจุดประสงค์ (Prophecy Must Be Rational and Purposeful)</u>
	• ผู้เขียนโต้แย้งว่าการยอมรับช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ **ขัดแย้งกับจุดประสงค์ที่สำคัญ** ของการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์:
	  ○ **ไม่สามารถติดตามได้: "ไม่มีบุคคลที่มีเหตุผลคนใด ยิ่งกว่านั้นพระผู้ตรัสรู้"** จะคาดหวังให้ **"มนุษย์ตัวเล็ก ๆ"** ติดตามเหตุการณ์ที่กินเวลานับล้านปี
	  ○ **จุดประสงค์ของคำทำนาย:** หากคำทำนายเกี่ยวข้องกับอนาคตที่ไกลโพ้น (หลายล้านปีข้างหน้า) มันจะทำให้กระบวนการทำนาย **"ไร้ความหมายโดยสิ้นเชิงต่อจุดประสงค์เดียวของการมีอยู่ของมัน — นั่นคือการแจ้งเตือนและเตรียมมนุษย์ให้คาดหวัง ค้นพบ และยอมรับพระอวตาร การอุบัติขึ้นของพระพุทธเจ้า"**
	  ○ **สาส์นของพระสิทธัตถะ:** สาส์นของพระสิทธัตถะเองเป็นเรื่องของเศรษฐศาสตร์และจุดประสงค์อันศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นจึงเป็นเรื่อง **"ไม่น่าเชื่อ"** ที่พระองค์จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับจินตนาการดังกล่าว
	• โดยการปัดการตีความเชิงเทพนิยายเหล่านี้ออกไป ผู้เขียนโต้แย้งว่ากรอบการทำงานเดียวที่มีเหตุผลและสามารถตรวจสอบได้ที่เหลืออยู่คือ **วัฏจักร 12,000 ปี** ที่พระสิทธัตถะคือพระพุทธเจ้าองค์ที่สี่ และพระศรีอริยเมตไตรยคือพระพุทธเจ้าองค์ที่ห้าและ **"ผู้ยุติยุค"** องค์สุดท้าย ซึ่งวางการอุบัติขึ้นของพระองค์ไว้ในยุคปัจจุบัน

262	• กัปปัจจุบันของเรา คือ เทวนาม จตุรยุคัม (Devanarn Chaturyugam) มีระยะเวลา 12,000 ปี ประกอบด้วยสี่ยุค: กฤตะ (Kreta), เตรตะ (Treta), ทวาปร (Dwapar) และ กลี (Kali) ความยาวของแต่ละยุคคือ 4,000, 3,000, 2,000 และ 1,000 ปี ตามลำดับ ส่วนอีก 2,000 ปีที่เหลือประกอบขึ้นจากช่วงเวลาเชื่อมโยง

<table>
<tr><td>263</td><td>

- ที่นี่ท่านสามารถเห็นได้ว่าพระอวตารสี่พระองค์แรกในกัปนี้ปรากฏขึ้นเมื่อใดในแต่ละยุคทั้งสี่ยุค

</td></tr>
<tr><td>263</td><td>

- **นอกจากนี้ ที่นี่ยังช่วยให้ท่านเข้าใจได้ว่าทำไมจึงมีความสับสนเกี่ยวกับช่วงเวลาที่พระสิทธัตถะทรงมีพระชนม์ชีพ**
- **เรื่องนี้มีความเกี่ยวข้อง เพราะความเข้าใจผิดนี้ส่งผลกระทบต่อการคำนวณช่วงเวลาที่พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะจะเสด็จมา**

</td></tr>
<tr><td>263-267</td><td>

- ที่นี่ท่านจะพบคำอธิบายว่าทำไมลำดับของสี่ยุคจึงต้องถูกย้อนกลับ
- ข้อความนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นการทำลายความน่าเชื่อถือของการตีความตามตัวอักษรของลำดับเหตุการณ์ของศาสนาฮินดูสำหรับวัฏจักร 12,000 ปีปัจจุบัน (มหายุค) และสร้างความจำเป็นเชิงระเบียบวิธีในการย้อนกลับลำดับเหตุการณ์นั้น เพื่อระบุช่วงเวลาแห่งการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะได้อย่างแม่นยำ

1. <u>การปฏิเสธลำดับเหตุการณ์แบบ "ตามตัวอักษร" (Rejecting the "Literalist" Chronology)</u>

- ผู้เขียนได้นำเสนอแนวคิดสองสำนักเกี่ยวกับยุค 12,000 ปี: **"ผู้ที่ตีความตามตัวอักษร" (literalists)** และ **"ผู้ที่ตีความ" (interpretists)**
- ข้อความนี้ดำเนินการโดยใช้ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ (โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับพระสิทธัตถะและพระกฤษณะ) เพื่อพิสูจน์อย่างชัดเจนว่า **"ผู้ที่ตีความตามตัวอักษร" นั้นผิด**

ก. <u>ข้อกล่าวอ้างของ "ผู้ที่ตีความตามตัวอักษร" (ตารางที่ 2)</u>

- ผู้ที่ตีความตามตัวอักษรจะติดตามลำดับที่ลดลงที่พบในพระคัมภีร์บางส่วน:

ชื่อยุค (Age Name)	ช่วงเวลารวม (ปีรวมช่วงเวลาเชื่อมโยง)
สัตตะ (Sat) หรือ กฤตะยุค (Kreta Yug)	4,800
เตรตายุค (Treta Yug)	3,600
ทวาปรยุค (Dwapar Yug)	2,400
กลียุค (Kali Yug)	1,200
รวม (Total)	**12,000 ปี**

ข. <u>การหักล้างทางประวัติศาสตร์</u>

- **ช่วงเวลาของพระสิทธัตถะ:** พระสิทธัตถะทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ประมาณ 2,500 ปีที่แล้ว (ประมาณ 563–483 ปีก่อนคริสต์ศักราช) หากกลียุคมีระยะเวลาเพียง 1,200 ปี และเริ่มต้นทันทีหลังจากที่พระกฤษณะเสด็จปรินิพพาน การคำนวณง่าย ๆ แสดงให้เห็นว่ากลียุคคงจะเริ่มต้นประมาณปี ค.ศ. 795

</td></tr>
</table>

	ซึ่งจะหมายความว่าพระสิทธัตถะต้องมีพระชนม์ชีพหลังปี ค.ศ. 795 ซึ่ง **"ไม่ใช่กรณี"** และ **"ไร้สาระอย่างชัดเจน"** ในทางประวัติศาสตร์ • **ช่วงเวลาของพระกฤษณะ:** ในทำนองเดียวกัน หากการเสด็จปรินิพพานของพระกฤษณะเริ่มต้นกลียุค 1,200 ปี พระกฤษณะคงจะมีพระชนม์ชีพอยู่ประมาณปี ค.ศ. 700 ซึ่งขัดแย้งกับหลักฐานทางประวัติศาสตร์และพระคัมภีร์ที่ระบุถึง **"ความเก่าแก่ยิ่งใหญ่"** ของพระองค์ (การกล่าวถึงพระองค์ในพระเวทที่เก่าแก่ที่สุด) **2. <u>ความสำคัญของลำดับที่ย้อนกลับ (The Importance of the Reversed Sequence)</u>** • เนื่องจากเส้นเวลาตามตัวอักษรไม่สามารถสอดคล้องกับข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ที่เป็นที่ทราบกันของทั้งพระกฤษณะและพระสิทธัตถะ ข้อความจึงสรุปว่า **"ผู้ที่ตีความ" ต้องถูกต้อง:** ลำดับเวลาจะต้องถูกย้อนกลับ • **เหตุผลของ "ผู้ที่ตีความ":** ลำดับที่ย้อนกลับ (1,000, 2,000, 3,000, 4,000 ปี) **"ถูกระบุไว้ในพระคัมภีร์เพื่อกระตุ้นให้เกิดการสืบสวนที่เฉียบแหลม"** การย้อนกลับไปสู่ **"ลำดับธรรมชาติ"** เป็นวิธีเดียวที่จะสร้าง **"ความสัมพันธ์และความหมาย"** กับพระอวตารทางประวัติศาสตร์ (มนู, พระราม, พระกฤษณะ, และพระสิทธัตถะ) • **ข้อสรุปเชิงระเบียบวิธี:** เส้นทางเดียวที่เป็นไปได้ในการคำนวณเวลาของพระศรีอริยเมตไตรยคือการใช้**ลำดับเหตุการณ์ที่ย้อนกลับ** สำหรับสี่ยุค **3. <u>ความสัมพันธ์กับพระสิทธัตถะและพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ</u>** • ส่วนทั้งหมดนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นตัวกำหนดจุดเริ่มต้นสำหรับการคำนวณเวลาขั้นสุดท้าย • โดยการกำหนดว่ายุคปัจจุบัน (กลียุค) นั้นยาวนานกว่า 1,200 ปีที่ผู้ที่ตีความตามตัวอักษรเสนออย่างมาก มันจะเหลือพื้นที่เพียงพอในวัฏจักร 12,000 ปีโดยรวมเพื่อวางตำแหน่งทางประวัติศาสตร์ของทั้งพระกฤษณะและพระสิทธัตถะ • **เป้าหมายสูงสุด** คือการใช้กรอบการทำงานตามลำดับเหตุการณ์ที่ถูกต้องและย้อนกลับเพื่อคำนวณอย่างแม่นยำว่า **กลียุคจะสิ้นสุดลงเมื่อใด (เวลาของ "ผู้ยุติยุค")** ซึ่งจะเป็นการระบุการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะก่อนที่เอออนจะ **"ดำเนินไปจนถึงจุดสิ้นสุดของปี"** ของมัน
267-269	• ข้อความนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นการสร้างรากฐานที่มีเหตุผลและเป็นประวัติศาสตร์สำหรับข้อโต้แย้งทั้งหมดที่ว่าบะฮาอุลลาห์คือพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ ข้อความนี้สรุปส่วนที่เป็นข้อโต้แย้ง และเปลี่ยนผ่านไปสู่การคำนวณขั้นสุดท้ายที่สำคัญ **ก. <u>ความสำคัญของข้อความ (The Importance of the Text)</u>** • ความหมายและความสำคัญของข้อความนี้มีสามประการ:

1. **<u>การกำหนดขอบเขตคำทำนายที่มีเหตุผลจากคำทำนายเชิงเทพนิยาย (Delineating Rational from Mythological Prophecy)</u>**

- ข้อความนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายในข้อโต้แย้งของผู้เขียนในการละทิ้งการใช้ช่วงเวลาที่กว้างใหญ่และเป็นจินตนาการ (**"จินตนาการเพ้อฝัน"**) ที่นักวิชาการมักใช้เพื่อวางพระศรีอริยเมตไตรยไว้ในอนาคตอันไกลโพ้น (หลายล้านปี) ข้อความยืนกรานว่าในการค้นหาเวลาที่แท้จริงของพระศรีอริยเมตไตรยจะต้อง **"ตั้งมั่นอยู่บนโลก"** และเผชิญหน้ากับข้อมูลที่ **"มีความหมาย"** ภายในวัฏจักรปัจจุบันที่ตรวจสอบทางประวัติศาสตร์ได้ของเรา: **เทวนาม จตุรยุคัม (Devanām Chaturyugam) 12,000 ปี** (กัป)

2. **<u>การให้เหตุผลสำหรับกุญแจลำดับเหตุการณ์ที่ถูกต้อง (Justifying the Correct Chronological Key)</u>**

- ข้อความนี้ให้เหตุผลในการนำแนวคิดของสำนัก **"ผู้ที่ตีความ"** มาใช้ ซึ่งมองว่าการระบุยุคทั้งสี่ยุค (กฤตะ, เตรตะ, ทวาปร, และ กลี) ในพระคัมภีร์นั้นเป็นลำดับที่ย้อนกลับ ซึ่งจะต้องถูกนำกลับไปสู่ **"ลำดับธรรมชาติ"** ของมัน (จากสั้นที่สุดไปหายาวที่สุด, หรือ 1,000 ถึง 4,000 ปี)
- **ความสัมพันธ์กับพระสิทธัตถะ:** ลำดับเหตุการณ์ตามตัวอักษร (ที่ยุคสุดท้ายคือกลียุค มีเพียง 1,200 ปี) ได้รับการพิสูจน์แล้วว่า **เป็นไปไม่ได้ในทางประวัติศาสตร์** เนื่องจากไม่สามารถบรรจุช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ที่เป็นที่ทราบกันของพระสิทธัตถะ (ประมาณ 2,500 ปีที่แล้ว) และความเก่าแก่ที่มากกว่าของพระกฤษณะได้
- **ความจำเป็นของการย้อนกลับ:** โดยการประกาศว่ามุมมองตามตัวอักษร **"ผิด"** ข้อความนี้จึงทำให้ลำดับที่ย้อนกลับเป็นกรอบการทำงานทางประวัติศาสตร์เดียวที่เป็นไปได้สำหรับการวางตำแหน่งของพระอวตารและพระพุทธเจ้า

3. **<u>ความสัมพันธ์กับพระสิทธัตถะและพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (Relating to Siddhārtha and Maitrya-Amitābha)</u>**

- ข้อความนี้เตรียมความพร้อมสำหรับการคำนวณขั้นสุดท้ายที่จะพิสูจน์คำกล่าวอ้างของบะฮาอุลลาห์ว่าเป็นพระศรีอริยเมตไตรย โดยการสร้างข้อเท็จจริงสองประการ:
- **คำสัญญาของพระสิทธัตถะ:** พระสิทธัตถะทรงถูกอ้างถึงว่าได้ทรงสัญญาว่าการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรยจะ **"เกิดขึ้นอย่างแน่นอนก่อนที่เอออนนี้จะ 'ดำเนินไปจนถึงจุดสิ้นสุดของปี' ของมัน"** ซึ่งหมายความว่าพระศรีอริยเมตไตรยจะต้องปรากฏ **ในตอนนี้** ณ จุดสิ้นสุดของกลียุค
- **เส้นทางสู่การคำนวณ:** โดยการนำลำดับที่ถูกต้อง (ย้อนกลับ) ของสี่ยุคมาใช้ ผู้เขียนสามารถใช้ช่วงเวลาที่กำหนดของกลียุคเพื่อคำนวณ **ปีที่ยุคนั้นจะสิ้นสุดลง** ได้อย่างแม่นยำ ซึ่งเป็นการระบุช่วงเวลาที่ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (บะฮาอุลลาห์)** ต้องปรากฏ ซึ่งเป็นการทำให้คำทำนายโบราณสำเร็จสมบูรณ์

- **เนื่องจากเราได้สร้างความจำเป็นในการย้อนกลับลำดับเวลาของศาสนาฮินดูเพื่อความแม่นยำทางประวัติศาสตร์แล้ว เรามาดำเนินการตรวจสอบมุมมองของ "ผู้ที่ตีความ" และดูว่ามันกำหนดขั้นตอนสุดท้ายสำหรับการคำนวณการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรยได้อย่างไร**

ข. <u>ลำดับเหตุการณ์ที่ย้อนกลับและความสำคัญของมัน (The Reversed Chronology and Its Importance)</u>

- **"ผู้ที่ตีความ"** ยืนยันว่าช่วงเวลาของสี่ยุค (ยุก) ในวัฏจักร 12,000 ปีปัจจุบัน จะต้องถูกอ่านในลำดับที่ย้อนกลับและเพิ่มขึ้นเพื่อความแม่นยำทางประวัติศาสตร์

ค. <u>ช่วงเวลาที่ถูกต้อง (มุมมองของ "ผู้ที่ตีความ") (The Corrected Time Spans – The "Interpretist" View)</u>

- ลำดับที่ย้อนกลับจะวางยุคที่สั้นที่สุดไว้ก่อนและยุคที่ยาวที่สุดไว้หลัง ซึ่งส่งผลให้เกิดลำดับเหตุการณ์ที่รองรับช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ที่เป็นที่ทราบกันของพระอวตารได้อย่างถูกต้อง:

ชื่อยุค (Age Name)	ลำดับที่ย้อนกลับ (ปีรวมช่วงเวลาเชื่อมโยง)	ความสำคัญทางประวัติศาสตร์
กลียุค (Kali Yug)	1,200 ปี	ยุคสุดท้ายของการต่อสู้และความเสื่อม; ช่วงเวลาของ **"ผู้ยุติยุค"**
ทวาปรยุค (Dwapar Yug)	2,400 ปี	ยุคที่ **พระกฤษณะ (เกศวะ)** ปรากฏ
เตรตายุค (Treta Yug)	3,600 ปี	ยุคที่ **พระราม** ปรากฏ
สัตตะ (Sat) หรือ กฤตะยุค (Kreta Yug)	4,800 ปี	ยุคแรกและยุคที่มีคุณธรรมที่สุด (ช่วงเวลาของ **มนู**)
รวม (Total)	**12,000 ปี**	ช่วงเวลาทั้งหมดของ **เทวนาม จตุรยุคัม** (กัปปัจจุบันของเรา)

270

<u>บทสรุป: การเปลี่ยนผ่านและความสำคัญของคำทำนาย</u>

<u>(Conclusion: The Transition and Importance of Prophecy)</u>

1. <u>คำทำนายของพระสิทธัตถะเป็นเงื่อนไขแรก (Siddhārtha's Prophecy is the First Condition):</u>

- ข้อความนี้ถูกต้องที่ว่าคำทำนายของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับเวลา สถานที่ และบุคคลของพระศรีอริยเมตไตรย เป็น "เงื่อนไขแรกสำหรับการบรรลุเป้าหมายของเรา" (การค้นพบพระศรีอริยเมตไตรย)

2. <u>การเปลี่ยนผ่านสู่คำทำนายพระศรีอริยเมตไตรย (Transition to Maitrya Prophecy):</u>

- ข้อความนี้บ่งบอกถึงการเปลี่ยนผ่านที่มีเหตุผล: เมื่อได้สร้างกรอบการทำงานตามลำดับเหตุการณ์ที่ถูกต้องแล้ว (แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับเวลา) ผู้เขียนจะต้องวิเคราะห์ "ข้อความที่สมบูรณ์และเป็นที่กล่าวขวัญถึงมากที่สุดซึ่งเป็นของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับคำทำนายเกี่ยวกับอนาคต" ซึ่งให้รายละเอียด

<table>
<tr><td></td><td>เกี่ยวกับขั้นตอนความเสื่อมของคำสอนของพระองค์เอง และความจำเป็นของพลังในการฟื้นฟูของพระศรีอริยเมตไตรย
• โดยสรุป ข้อความนี้ทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อมทางวรรณกรรม โดยเปลี่ยนจากการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ของเส้นเวลา (การคำนวณของศาสนาฮินดู) ไปสู่การให้เหตุผลทางพระคัมภีร์ (คำทำนายที่ชัดเจนของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับพระศรีอริยเมตไตรย) ซึ่งจะยืนยันวันสุดท้ายที่แน่นอน</td></tr>
<tr><td>270-272</td><td><u>การเสื่อมของธรรมห้าประการ (The Five Disappearances)</u>
• "การเสื่อมของธรรมห้าประการ" คือคำทำนายที่สำคัญยิ่งจากพระสิทธัตถะ ซึ่งอธิบายถึง ความเสื่อมถอยอย่างเป็นระบบและการสูญเสียคำสอนบริสุทธิ์ของพระองค์เอง (พระธรรม) เมื่อเวลาผ่านไป ซึ่งเป็นการสร้างความจำเป็นและให้เส้นเวลาสำหรับการอุบัติขึ้นของพระผู้ทรงถูกสัญญาไว้ คือ พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ
• พระสิทธัตถะได้ทรงอธิบายถึง ห้าขั้นตอนที่แตกต่างกันของความเสื่อมถอย ซึ่งจะเกิดขึ้นตามลำดับหลังการปรินิพพานของพระองค์ เพื่อให้มั่นใจว่าพระธรรมของพระองค์จะไม่ถูกทำให้เสื่อมเสียหรือสับสนกับการเปิดเผยครั้งใหม่ของพระศรีอริยเมตไตรย:
<table>
<tr><th>ขั้นตอนการเสื่อมของธรรม</th><th>คำอธิบาย</th><th>ช่วงเวลา/ผลกระทบที่สำคัญ</th></tr>
<tr><td>1. การเสื่อมของปฏิเวธ (Disappearance of Attainment)</td><td>การสูญเสียความสามารถในการปฏิบัติความรู้แจ้งทางจิตวิญญาณสูงสุด และการบรรลุภาวะแห่งความสงบ (เช่น โสดาบัน, อนาคามี, ฯลฯ)</td><td>เริ่มต้นนาฬิกา 1,000 ปี: ในช่วง 1,000 ปีแรกหลังปรินิพพานของพระสิทธัตถะ พระสงฆ์ยังคงสามารถบรรลุภาวะเหล่านี้ได้ การบรรลุจะสิ้นสุดลงพร้อมกับการสูญสิ้นของโสดาบันองค์สุดท้าย</td></tr>
<tr><td>2. การเสื่อมของปฏิบัติ (Disappearance of Proper Conduct)</td><td>การขาดความสามารถหรือไม่เต็มใจของเหล่าสาวกที่จะรักษาความประพฤติทางศีลธรรมสูงสุด (ความบริสุทธิ์ของศีล, การสำรวมอินทรีย์) เหล่าสาวกจะป้องกันเพียงอาบัติหนัก 4 ข้อที่ทำให้ขาดจากความเป็นพระเท่านั้น</td><td>เกิดขึ้นหลังจากการสูญเสียปฏิเวธ: พระสงฆ์ (สังฆะ) จะพอใจกับการรักษาขอบเขตแทนที่จะก้าวหน้า</td></tr>
<tr><td>3. การเสื่อมของปริยัติ (Disappearance of Learning)</td><td>การสูญเสียความเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (พระไตรปิฎกทั้งสาม) ศาสนาไม่สามารถตั้งมั่นได้อย่างมั่นคงเมื่อปริยัติถูกสูญเสีย</td><td>เกิดขึ้นตามหลังการสูญเสียปฏิบัติ</td></tr>
</table></td></tr>
</table>

4. การเสื่อมของรูปกาย (Disappearance of the Outward Form)	**การสูญเสียการปฏิบัติภายนอก พิธีกรรม และสัญลักษณ์ของพระธรรม (สังฆะอาจกระจัดกระจายหรือสูญเสียอัตลักษณ์ที่โดดเด่น)**	**เกิดขึ้นหลังจากความเข้าใจทางจิตวิญญาณและสติปัญญาภายในได้สูญสิ้นไปแล้ว**
5. การเสื่อมของพระธาตุ (Disappearance of the Relics)	**การเสื่อมทางกายภาพสุดท้ายของพระธาตุของพระสิทธัตถะ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการลบเลือนทางกายภาพและจิตวิญญาณอย่างสมบูรณ์ของศาสนาของพระองค์จากโลก**	**เป็นเครื่องหมายการสิ้นสุดอย่างสมบูรณ์ของวัฏจักรของพระสิทธัตถะ และเป็นการเปิดทางสำหรับการเปิดเผยครั้งใหม่**

<u>ความสำคัญต่อการคำนวณเวลาของพระศรีอริยเมตไตรย</u>

- การเสื่อมของธรรมห้าประการ มีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะมันเปลี่ยนคำทำนายที่เป็นนามธรรมให้กลายเป็นเส้นเวลาที่ตรวจสอบได้และเป็นเงื่อนไขสำหรับการเสด็จมาของพระศรีอริยเมตไตรย:
    1. สร้างเส้นเวลา: พระสิทธัตถะทรงระบุไว้อย่างชัดเจนว่า "หลังจากการปรินิพพานของเรา การเสื่อมของธรรมห้าประการจะต้องเกิดขึ้นก่อน" ก่อนที่พระศรีอริยเมตไตรยจะเสด็จมา สิ่งนี้ให้วันเริ่มต้น (การปรินิพพานของพระสิทธัตถะ) และลำดับเหตุการณ์ที่จำเป็น
    2. กำหนดระยะเวลาขั้นต่ำ: การเสื่อมของธรรมประการแรก (ปฏิเวธ) กำหนดเวลาขั้นต่ำที่แน่นอน: พระธรรมจะรักษาอำนาจทางจิตวิญญาณสูงสุดไว้เป็นเวลา อย่างน้อย 1,000 ปี หลังการปรินิพพานของพระสิทธัตถะ (ประมาณ 483 ปีก่อนคริสต์ศักราช หรือ 563 ปีก่อนคริสต์ศักราช) การเสื่อมอีกสี่ประการที่เหลือจะต้องตามมาหลังจากช่วงเวลานี้ ซึ่งวางการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรยไว้ไกลเกินกว่าสหัสวรรษแรก
    3. พิสูจน์ความจำเป็น: คำทำนายแสดงให้เห็นว่าพระธรรมบริสุทธิ์จะต้องเสื่อมสลายและเสื่อมโทรมลงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งนี้สร้างความจำเป็นทางเทววิทยาสำหรับการเสด็จมาของพระศรีอริยเมตไตรย—พระองค์ต้องปรากฏเพื่อ "เปิดเผยอีกครั้งด้วยศักยภาพอันเต็มเปี่ยม" และฟื้นฟูกฎหมาย ซึ่งเป็นการทำให้คำมั่นสัญญาของการ "กลับมานิรันดร์" ของพระพุทธเจ้าสำเร็จสมบูรณ์
    4. กระทบยอดความขัดแย้งเชิงพยากรณ์: ข้อความนี้คาดการณ์ความไม่ลงรอยกันทางวิชาการเกี่ยวกับระยะเวลาของพระธรรม แต่ยืนยันว่าเมื่อความเข้าใจคำอธิบายที่สมบูรณ์ของ การเสื่อมของธรรมห้าประการ แล้ว มันจะกระทบยอด**เส้นเวลาที่**ขัดแย้งกันและยืนยันว่าพระตถาคตไม่ทำให้เกิดความสับสน นำไปสู่วันที่ที่ถูกต้องเพียงวันเดียว

273-277	• **ข้อความนี้ได้ให้ข้อสรุปที่สำคัญสองประการที่แม่นยำอย่างยิ่งเกี่ยวกับช่วงเวลาแห่งการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ โดยอิงจากการทำนายถึงความเสื่อมถอยและการสิ้นสุดของศาสนาของพระสิทธัตถะเอง (พระธรรม)** **1. <u>วันที่สิ้นสุดเชิงพยากรณ์: 5,000 ปี (The Prophetic End Date: 5,000 Years)</u>** • จุดที่สำคัญที่สุดคือกรอบเวลาที่เฉพาะเจาะจงที่กำหนดไว้สำหรับการเสร็จสิ้นของ **"การเสื่อมของธรรมห้าประการ"** และการสิ้นสุดของศาสนาของพระสิทธัตถะ: o **นาฬิกาขั้นสุดท้าย:** พระสิทธัตถะทรงระบุไว้อย่างชัดเจนว่า: **"เมื่อศาสนาของพระพุทธเจ้าผู้สมบูรณ์มีอายุครบ 5,000 ปี พระธาตุทั้งหลายจะไม่ได้รับการสักการะบูชา และจะไปยังสถานที่ที่พระธาตุจะได้รับการสักการะบูชา"** o **จุดสูงสุด:** การเสื่อมของธรรมประการที่ห้าและสุดท้าย — **การเสื่อมของพระธาตุ** — เป็นเหตุการณ์สุดท้ายที่เป็นเครื่องหมายการสิ้นสุดอย่างสมบูรณ์ของยุคของพระพุทธเจ้า พระธาตุจะรวมตัวกันที่ **ต้นพระศรีมหาโพธิ์อันยิ่งใหญ่** กระทำ **"ปาฏิหาริย์"** ครั้งสุดท้าย เช่น **"ปาฏิหาริย์คู่"** (การเชื่อมโยงที่ชัดเจนกับพระบ๊อบและบะฮาอุลลาห์) จากนั้นทำลายตนเองโดยการสร้างความร้อน จน **"ไม่หลงเหลือสิ่งใด"** o **ความสำคัญ:** สิ่งนี้ให้ **กรอบเวลาที่แน่นอนและมีขอบเขตจำกัด:** ศาสนาทั้งหมด ตั้งแต่การปรินิพพานของพระสิทธัตถะไปจนถึงการสูญสลายไปอย่างสมบูรณ์ จะมีอายุยืนยาว **5,000 ปี** การคำนวณนี้เป็นตัวเลขที่แม่นยำที่สุดที่ระบุไว้ในพระคัมภีร์ทางพุทธศาสนาสำหรับระยะเวลาของพระธรรม ซึ่งบ่งชี้โดยตรงถึงเวลาที่ความว่างเปล่าทางจิตวิญญาณจะสมบูรณ์ ทำให้การเปิดเผยครั้งใหม่ (พระศรีอริยเมตไตรย) สามารถปรากฏได้ **2. <u>เงื่อนไขสำหรับการปรากฏ: การเสื่อมสลายอย่างสมบูรณ์ (The Condition for Appearance: Complete Decay)</u>** • ข้อความให้รายละเอียดเกี่ยวกับการเสื่อมถอยอย่างเป็นระบบของพระธรรม — **"การเสื่อมของธรรมห้าประการ"** — ซึ่งพิสูจน์ความจำเป็นที่พระศรีอริยเมตไตรยจะต้องปรากฏ • **การเสื่อมของปฏิบัติ:** พระสงฆ์จะสูญเสียความมุ่งมั่นทางศีลธรรม โดยป้องกันเพียงอาบัติหนักสี่ข้อเท่านั้น การเสื่อมถอยทางลักษณะนิสัยนี้สอดคล้องกับคำทำนายของศาสนาฮินดูสำหรับกลียุค ที่ซึ่งเงินและความปรารถนาทางโลกเข้ามาแทนที่ความเป็นจิตวิญญาณ • **การเสื่อมของปริยัติ:** ปริยัติจะเสื่อมถอยตามลำดับชั้น โดยเริ่มต้นจากข้อความที่ซับซ้อน (ปัฏฐาน) และสิ้นสุดเมื่อไม่มีใครสามารถจำได้แม้แต่บทกวีง่าย ๆ สี่บรรทัดของคำสอนของพระพุทธเจ้า การเสื่อมถอยทางสติปัญญานี้ทำให้มั่นใจได้ว่าการเปิดเผยครั้งใหม่จะไม่สับสนกับคำสอนเดิม

	• **การเสื่อมของรูปกาย:** การปฏิบัติภายนอกและรูปลักษณ์ทางกายภาพของพระสงฆ์จะเสื่อมถอย พระสงฆ์จะละทิ้งคำปฏิญาณตลอดชีวิตเพื่อรับใช้ชั่วคราว แสวงหา **"ความสุขทางโลก"** และแม้แต่แต่งงาน ทำเกษตรกรรม และค้าขาย — ซึ่งทำให้ความเป็นสังฆะสูญเสียความแตกต่าง • **ความจำเป็นในการฟื้นฟู:** ข้อความระบุอย่างชัดเจนว่าไม่มีการเสื่อมสลายของพระธรรมที่แท้จริง จนกว่า **"ธรรมะปลอมจะเกิดขึ้นในโลก"** ธรรมะปลอมนี้ ซึ่งได้รับการส่งเสริมโดย **"บุคคลโง่เขลา"** ทำให้พระธรรมที่แท้จริงหายไป ดังนั้น พระศรีอริยเมตไตรยจึงเป็นที่ต้องการเพื่อเปิดเผยพระธรรมที่แท้จริงอีกครั้งด้วยศักยภาพอันเต็มเปี่ยม • ด้วยการระบุ **กรอบเวลา 5,000 ปี** และให้รายละเอียดเกี่ยวกับการล่มสลายทางศีลธรรมและจิตวิญญาณที่สมบูรณ์ ข้อความนี้จึงสร้าง **วันที่ที่แม่นยำและสภาพที่สิ้นหวัง** ซึ่งบีบบังคับให้การอุบัติขึ้นของ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** — **"ผู้ยุติยุค"** — ต้องเกิดขึ้น
279-281	• **ข้อความนี้สร้างประเด็นสำคัญหลายประการเกี่ยวกับเวลาการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ โดยเน้นที่การตีความคำว่า "พระธาตุ" และการกระทบยอดเส้นเวลาคำทำนายที่แตกต่างกันซึ่งระบุโดยพระสิทธัตถะ** **1. <u>ความหมายของ "พระธาตุ" (ไจตยะ - Kaitya)</u>** • ผู้เขียนโต้แย้งว่าคำว่า **"พระธาตุ" (ไจตยะ)** ในคำทำนาย (ที่พระธาตุรวมตัวกันที่ต้นพระศรีมหาโพธิ์และแสดง **"ปาฏิหาริย์คู่"**) ต้องถูกเข้าใจในเชิง **อุปมาอุปไมย** ว่าหมายถึง **พระคัมภีร์ (พระธรรม)** เอง ไม่ใช่เครื่องรางหรือวัตถุทางกายภาพ • **เจตนาของพระสิทธัตถะ:** การตีความนี้มีความจำเป็นเพื่อให้สอดคล้องกับ **"ความเกลียดชังเครื่องรางของขลัง"** ของพระสิทธัตถะ และเพื่อหลีกเลี่ยงการแสดงว่าพระองค์ **"ผิดพลาด"** • **หลักฐานจากการแพร่หลาย:** ในขณะที่ **พระธรรมที่แท้จริง (พระคัมภีร์/คำสอน)** ได้หายไปจากชีวิตของเหล่าสาวก แต่เครื่องรางทางกายภาพและพระพุทธรูปกลับ **"แพร่หลายอย่างแน่นอน"** หาก **"พระธาตุ"** หมายถึงเครื่องราง คำทำนายก็จะผิด • **พระธาตุที่แท้จริง:** พระธาตุที่แท้จริง—**คำสอน**—ได้หยุดอิทธิพลทางจิตวิญญาณแบบพลวัตในดินแดนบ้านเกิดของตนและ **"ไปยังดินแดนอื่น ๆ"** (ศรีลังกา, ไทย, ฯลฯ) คำทำนายที่ว่าแม้ในดินแดนเหล่านี้จะไม่มี **"การสักการะหรือความเคารพที่แท้จริงต่อพระธรรมของพระองค์ผ่านการกระทำที่บริสุทธิ์และไร้มลทิน"** นั้น **"สำเร็จสมบูรณ์แล้ว"** ในตอนนี้ **2. <u>การกระทบยอดช่วงเวลา (การลดลงครึ่งหนึ่งของพระธรรม) (Reconciling the Time Spans)</u>** • ข้อความกล่าวถึงความขัดแย้งที่ชัดเจนในเส้นเวลาสำหรับระยะเวลาของพระธรรม: **5,000 ปี** ในคำทำนายหนึ่ง เทียบกับ **500/1,000 ปี** ในคำทำนายอื่น ๆ

	• **คำทำนาย 5,000 ปี (จุดสิ้นสุด): การเสื่อมของพระธาตุ** (ขั้นตอนสุดท้ายที่ห้า) ถูกกำหนดไว้ที่ **5,000 ปี** หลังการปรินิพพานของพระสิทธัตถะ ซึ่งเป็นเครื่องหมายการสิ้นสุดอย่างสมบูรณ์ของศาสนา • **คำทำนาย 500/1,000 ปี (ความเสื่อมถอย):** ○ พระสิทธัตถะทรงทำนายว่าเนื่องจากผู้หญิงบวช (เข้าร่วมสังฆะ) ความยั่งยืนของพระธรรมจึงลดลงครึ่งหนึ่งจาก 1,000 ปี เหลือ **500 ปี** (*วินัยปิฎก*) สิ่งนี้หมายถึงการสิ้นสุดของ **"ความบริสุทธิ์ดั้งเดิม"** ของพระธรรม ○ **การเสื่อมของปฏิเวธ** (ขั้นตอนแรก) ถูกกำหนดให้มีระยะเวลา **1,000 ปี** (*อนาคตวงศ์*) • **ข้อสรุป:** พระสิทธัตถะไม่ได้ตรัสว่าพระศรีอริยเมตไตรยจะปรากฏหลัง 500 หรือ 1,000 ปี ผู้เขียนโต้แย้งว่า **กระบวนการทั้งหมดของ "การเสื่อมของธรรมห้าประการ" จะต้องดำเนินไปจนจบ** และแต่ละขั้นตอนถัดไปทั้งสี่ขั้นตอนจะมีอายุ 500 ปี (อิงตามหลักการลดลงครึ่งหนึ่ง) • **เวลารวม** = (1,000 ปีสำหรับปฏิเวธ) + (4 ขั้นตอนถัดไป x 500 ปีต่อขั้นตอน) = **3,000 ปี** บวกกับขั้นตอนสุดท้าย ซึ่งนำผู้เขียนไปสู่การยืนยันว่าเวลาที่แท้จริงคือ 2,500 ปี (5 x 500 ปี) หลังจากสัญญาณแรกของความเสื่อมถอย • **วันที่สุดท้าย:** ผู้เขียนสรุปว่าพระศรีอริยเมตไตรยปรากฏเมื่อสิ้นสุดกระบวนการ **5,000 ปี** เต็ม ซึ่งคือ **"ในตอนนี้"** โดยเน้นว่าตัวเลขเดียวที่ใช้ในคำทำนายเหล่านี้คือ **"การเพิ่มขึ้นของเวลาที่มีเหตุผลทางประวัติศาสตร์ (500 ถึง 5,000 ปี)"** ไม่ใช่ **"ตัวเลขที่ใหญ่โตในทางดาราศาสตร์"** ที่นักเขียนรุ่นหลังซึ่งเข้าใจผิดใช้ • **ประเด็นสำคัญ** คือ **เครื่องหมาย 5,000 ปี** คือวันที่แท้จริงและสุดท้ายสำหรับการเสื่อมสลายอย่างสมบูรณ์ของพระธรรมเก่า และการอุบัติขึ้นตามมาของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ
282-285	• **ข้อความนี้สร้างข้อโต้แย้งที่แม่นยำเกี่ยวกับช่วงเวลาที่พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะจะปรากฏ โดยการสร้างเส้นเวลาเดียวที่มีเหตุผลและสามารถตรวจสอบทางประวัติศาสตร์ได้สำหรับการสิ้นสุดของศาสนาของพระสิทธัตถะ** **<u>ช่วงเวลาแห่งการปรากฏ: การสิ้นสุดของวัฏจักร 5,000 ปี</u>** • ประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรยคือ: **1. <u>คำทำนาย 5,000 ปี (วันสิ้นสุดสุดท้าย)</u>** • **กลียุคเป็นฐาน:** ข้อความยอมรับสมมติฐานของศาสนาฮินดูที่ว่า **กลียุค** (ยุคสุดท้ายของวัฏจักรปัจจุบัน) มีระยะเวลาประมาณ **5,000 ปี** (แม่นยำคือ 4,800 ปี) การยอมรับบทบาทของพระสิทธัตถะในฐานะ **พระอวตารที่เก้าของพระวิษณุ** ทำให้การปรากฏของพระองค์อยู่ ณ จุดกึ่งกลางที่แม่นยำของยุคนี้

	• **พระศรีอริยเมตไตรย ณ จุดสิ้นสุด:** การวางพระสิทธัตถะไว้ที่จุดกึ่งกลางเป็นการยืนยันว่าช่วงเวลาทั้งหมดของการชี้นำอันศักดิ์สิทธิ์ที่จำเป็นสำหรับยุคทั้งหมดคือ **5,000 ปี** ดังนั้น พระศรีอริยเมตไตรยจึงต้องปรากฏ ณ จุดสิ้นสุดของช่วงเวลารวมนี้ **2. <u>การกระทบยอด "การลดลงครึ่งหนึ่ง" ของพระธรรม</u>** • พระสิทธัตถะทรงทำนายว่าระยะเวลาของพระธรรมจะถูกตัดลงครึ่งหนึ่งจาก 1,000 ปี เหลือ **500 ปี** (เนื่องจากการอนุญาตให้ผู้หญิงเข้าร่วมสังฆะ) • ผู้เขียนโต้แย้งว่า **"การลดลงครึ่งหนึ่ง"** นี้เป็นวิธีการของพระสิทธัตถะในการแสดงตำแหน่งของศาสนาของพระองค์ภายในกรอบ 5,000 ปี: **"ครึ่งหนึ่งของ 5,000 คือ 2,500 ปีด้วย!"** นี่หมายความว่าช่วงเวลาของความเสื่อมถอย ซึ่งเป็นเครื่องหมายของการเสื่อมของธรรมห้าประการ ครอบคลุมเวลาที่เหลือทั้งหมดจนกว่าจะสิ้นสุดกลียุค • **ข้อสรุป:** กระบวนการทั้งหมดของ **"การเสื่อมของธรรมห้าประการ"** จะเสร็จสมบูรณ์เมื่อสิ้นสุดวัฏจักร **5,000 ปี** ซึ่งผู้เขียนระบุว่าเทียบเท่ากับยุคปัจจุบัน: **"ซึ่งดังที่เราได้เห็นแล้วว่าคือในตอนนี้"** **3. <u>สถานการณ์: คำทำนายทั้งหมดสำเร็จสมบูรณ์</u>** • **คำทำนายเสร็จสมบูรณ์:** ข้อความยืนยันว่า **"การเสื่อมของธรรมห้าประการ"** — เงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการเสด็จมาของพระศรีอริยเมตไตรย — **ได้เกิดขึ้นแล้ว** • **ขั้นตอนสุดท้าย:** แม้ว่าขั้นตอนก่อนหน้านี้ (ปฏิเวธ, ปฏิบัติ, ปริยัติ) อาจเกิดขึ้นเมื่อหลายศตวรรษที่แล้ว (ตามที่วัสสุพันธุสังเกต) แต่ขั้นตอนสุดท้ายของการเสื่อมของรูปกายและพระธาตุได้เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ **"สุริยุปราคาที่สมบูรณ์, การสูญสลายไปของความสมบูรณ์ที่แท้จริงของพระธรรม"** นี้ถูกขับเคลื่อนโดยความวุ่นวายทางวัฒนธรรมของดินแดนพุทธโบราณโดยโลกตะวันตกในศตวรรษที่ผ่านมา • **ความใกล้เข้ามาของพระศรีอริยเมตไตรย:** เนื่องจากสถานการณ์ (เงื่อนไข) สำหรับการสิ้นสุดของพระธรรมได้บรรลุแล้ว และวันที่ (5,000 ปี) ได้เสร็จสมบูรณ์แล้ว คำถามเดียวที่เหลืออยู่คือ: **"ดังนั้น พระศรีอริยเมตไตรยอยู่ที่ไหน?"** นี่เป็นการบอกโดยตรงว่าการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรยไม่ใช่เหตุการณ์ที่ห่างไกล แต่เป็นความจริงร่วมสมัย
	<u>คำอธิบายว่าทำไมพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ จะไม่ปรากฏใน 5,000 ปี แต่จะปรากฏใน 2,500 ปีแทน</u> • **ความแตกต่างระหว่างเส้นเวลา 5,000 ปีและ 2,500 ปี** สำหรับการเสื่อมสลายของพระธรรมและการมาถึงของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ **มีพื้นฐานอยู่บนเรื่องเล่าเฉพาะเจาะจงและดั้งเดิม** ที่เกี่ยวข้องกับการอนุญาตให้สตรีเข้ามาในคณะสงฆ์ (สังฆะ) ของศาสนาพุทธ

คำอธิบายแบบดั้งเดิมสำหรับการลดระยะเวลา

(The Traditional Explanation for the Time Reduction)

- แนวคิดที่ว่าระยะเวลาของคำสอนของพระพุทธเจ้า (พระธรรม) ถูกลดลงนั้น **มีสาเหตุโดยตรงมาจากการตัดสินใจของพระสิทธัตถะโคตมะ** ที่อนุญาตให้สตรีบวชเป็นภิกษุณี

1. **คำทำนายเริ่มต้น (ช่วงเวลาที่ยาวนานกว่า):** ตามบัญชีบางส่วน พระพุทธเจ้าทรงทำนายในตอนแรกว่า **พระธรรมที่แท้จริงจะคงอยู่เป็นระยะเวลา 1,000 ปี** ก่อนจะเริ่มเสื่อมถอย ในธรรมเนียมอื่น ๆ ระยะเวลาสุดท้ายจนกว่าพระธรรมจะสูญสลายไปอย่างสมบูรณ์ถูกคำนวณไว้ที่ **5,000 ปี**
2. **เงื่อนไขสำหรับการลดลง:** เมื่อพระนางมหาปชาบดีโคตมี พระมารดาบุญธรรมของพระพุทธเจ้า ขออนุญาตบวช พระสิทธัตถะทรงลังเล พระองค์ทรงเตือนว่าการจัดตั้งคณะภิกษุณีจะ **ย่นระยะเวลา** ที่พระธรรมที่แท้จริงจะเจริญรุ่งเรือง
3. **การคำนวณใหม่ (2,500 ปี):** เป็นผลมาจากการรวมภิกษุณี ระยะเวลาการคงอยู่ของพระธรรมจึงถูกกล่าวตามธรรมเนียมว่าลดลง การเสื่อมถอย 5,000 ปีมักถูกอธิบายเป็นห้าขั้นตอน ("การเสื่อมของธรรมห้าประการ") โดยการเปลี่ยนระยะเวลาเริ่มต้นจาก 1,000 ปีเป็น 500 ปี และใช้ช่วงเวลาที่สั้นลงนี้กับห้าขั้นตอนของความเสื่อมถอย เวลาทั้งหมดจนกว่าพระธรรมจะเสื่อมสลายจึงถูกคำนวณบางครั้งเป็น **5 x 500 ปี เท่ากับ 2,500 ปี**

- การคำนวณ 2,500 ปีนี้ได้กลายเป็นที่ทรงอิทธิพลอย่างมากในสำนักศาสนาพุทธในเอเชียตะวันออก

บริบทจากคู่มือการศึกษานี้ (Context from This Study Guide)

- หนังสือเรื่อง “พระพุทธเมตไตรย-อมิตาภะได้ปรากฏแล้ว” ได้วิเคราะห์ตัวเลขทั้งสองเป็นเครื่องหมายนำทางที่สำคัญสำหรับการอุบัติขึ้นของพระผู้ทรงถูกสัญญาไว้:
  - คู่มือการศึกษานี้อ้างถึงเส้นเวลา **5,000 ปี** ว่าเป็น **"ตัวเลขที่แม่นยำที่สุดที่ระบุไว้ในพระคัมภีร์ทางพุทธศาสนาสำหรับระยะเวลาของพระธรรม"** ซึ่งคงอยู่จนกว่าจะสูญสลายไปอย่างสมบูรณ์
  - นอกจากนี้ยังกล่าวถึงเส้นเวลาเชิงพยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนละ 500 ปี ซึ่งนำไปสู่การคำนวณ **2,500 ปี** (5 x 500 ปี) หลังสัญญาณแรกของความเสื่อมถอย
  - ผู้เขียนหนังสือที่สรุปในคู่มือการศึกษานี้ยืนยันในที่สุดว่าการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย (ซึ่งระบุว่าเป็น **บะฮาอุลลาห์**) เกิดขึ้นเมื่อสิ้นสุดกระบวนการ **5,000 ปี** เต็ม
  - ความขัดแย้งที่ชัดเจนระหว่าง 5,000 ปีและ 2,500 ปีได้รับการแก้ไขโดยการเข้าใจว่าเส้นเวลาทั้งสองแสดงถึง **ระยะที่แตกต่างกันของระยะเวลาและความเสื่อมถอยของพระธรรม** การตีความเฉพาะของศาสนาบาไฮใช้ตัวเลขทั้งสองเพื่อสร้างข้อโต้แย้ง

1. **<u>เส้นเวลา 5,000 ปี: ระยะเวลาทั้งหมด</u>**

- ตัวเลข **5,000 ปี** มักถูกมองว่าเป็นช่วงชีวิตที่สมบูรณ์และสูงสุดของศาสนาทั้งหมดของพระสิทธัตถะโคตมะ (ช่วงเวลาที่คำสอนของพระองค์ หรือ พระธรรม ยังคงอยู่ในโลก)
- **สิ่งที่หมายถึง:** เวลาจนกว่าพระธรรมจะถูกลืมไปอย่างสมบูรณ์ และโลกถึงสภาวะความเสื่อมถอยทางศีลธรรมที่พระพุทธเจ้าองค์ใหม่ (พระศรีอริยเมตไตรย) จะต้องปรากฏเพื่อฟื้นฟูคำสอนและตั้งทิศทางทางศีลธรรมของมนุษยชาติใหม่
- **การตีความของศาสนาบาไฮ:** ผู้เขียนหนังสือ (ที่สรุปในคู่มือการศึกษานี้) มองว่าเครื่องหมาย **5,000 ปี** เป็นเป้าหมายสำหรับการปรากฏตัวที่ชัดเจนของพระพุทธเจ้าองค์ใหม่ คือ **พระบาฮาอุลลาห์**(พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ) สิ่งนี้เน้นว่าพระธรรมใหม่กำลังมาแทนที่พระธรรมเก่าก็ต่อเมื่อวัฏจักรทั้งหมดเสร็จสมบูรณ์แล้ว

2. **<u>เส้นเวลา 2,500 ปี: การเริ่มต้นของความเสื่อมถอย</u>**

- ตัวเลข **2,500 ปี** (ซึ่งอยู่ประมาณครึ่งทางของช่วง 5,000 ปี) ถูกมองว่าเป็น **การเริ่มต้นของความเสื่อมถอยที่สำคัญ** หรือจุดที่แก่นแท้ของพระธรรมเริ่มหายไป
- **บริบทดั้งเดิม:** ดังที่กล่าวไว้ ระยะเวลา 2,500 ปีคือการคำนวณที่มีอิทธิพลซึ่งอิงจากการทำนายว่าการรวมคณะภิกษุณี (Bhikkhunis) ทำให้ช่วงเวลาที่พระธรรมที่แท้จริงจะเจริญรุ่งเรืองสั้นลงจาก 1,000 ปี เป็น 500 ปี (5 ช่วง 500 ปี = 2,500 ปี)
- **ความสำเร็จของคำทำนาย:** ปี 2500 พุทธศักราช (พ.ศ.) ตรงกับประมาณกลางศตวรรษที่ 20 (ค.ศ. 1956) การตีความของศาสนาบาไฮตั้งข้อสังเกตว่า **"สัญญาณแรกของความเสื่อม"** และการเปลี่ยนแปลงในความต้องการทางจิตวิญญาณของมนุษยชาติเกิดขึ้นเร็วกว่านั้นมาก โดยสอดคล้องกับการกำเนิดของศาสนาบาไฮในช่วงกลางศตวรรษที่ 19 (ค.ศ. 1844 และ 1863) ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของยุคใหม่

3. **<u>การกระทบยอด</u>**

- แทนที่จะปฏิเสธเครื่องหมาย **2,500 ปี** มุมมองของศาสนาบาไฮในหนังสือและในคู่มือการศึกษานี้มักใช้เป็น **เครื่องหมายบ่งชี้** สำหรับการมาถึงที่ใกล้เข้ามาของพระศรีอริยเมตไตรย ในขณะที่สงวนเครื่องหมาย **5,000 ปี** ไว้สำหรับการเสร็จสิ้นและความสำเร็จสมบูรณ์
- โดยพื้นฐานแล้ว พระอาจารย์แห่งโลกองค์ใหม่ (พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ/บะฮาอุลลาห์) ไม่ได้รอให้พระธรรมสูญสลายไปอย่างสมบูรณ์ ณ เครื่องหมาย 5,000 ปี แต่ปรากฏตัวเร็วกว่านั้น ในช่วงวิกฤต (เครื่องหมาย 2,500 ปีและหลังจากนั้น) เพื่อป้องกันการสูญเสียการชี้นำทางจิตวิญญาณทั้งหมด และนำมาซึ่งยุคแห่งความสามัคคีของโลกที่ถูกสัญญาไว้

- **สรุป:** ผู้เขียนใช้คำทำนาย 5,000 ปีสำหรับอำนาจและระยะเวลาสูงสุดของกฎแห่งพระเจ้า แต่ยอมรับตัวเลข **2,500 ปี** เป็นเครื่องหมายสำคัญที่ส่งสัญญาณถึงการเริ่มต้นของการสิ้นสุดของศาสนาเก่าและเวลาสำหรับการมาถึงของศาสนาใหม่

<u>เชิงอรรถ:</u>

- อิงตามพระคัมภีร์พุทธ โดยเฉพาะข้อความจาก *วินัยปิฎก* ที่ลดครึ่งหนึ่งของหนึ่งพันปีเหลือ 500 ปี พงศาวดารพุทธในภายหลัง หัวหน้าในหมู่พวกเขาคือ **วสุพันธุ** ใน *อภิธรรมโกศ* ได้กำหนดการคำนวณสำหรับช่วงเวลาการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรยตามแนวทางทั่วไปดังต่อไปนี้ (จาก *อภิธรรมโกศ* 4.12c. III. หน้า 41):
    - "พระภิกษุและโสดาบัน (ผู้ติดตาม) จะเข้มแข็งในการรวมกับพระธรรมเป็นเวลา 500 ปี หลังปรินิพพานของพระผู้มีพระภาคเจ้า ใน 500 ปีที่สอง พวกเขาจะเข้มแข็งในการทำสมาธิ ในช่วง 500 ปีที่สาม พวกเขาจะเข้มแข็งในการเรียนรู้ ในช่วง 500 ปีที่สี่ พวกเขาจะมัวแต่ยุ่งกับการให้ทานเท่านั้น" (จากเชิงอรรถหมายเลข I) เราจะเห็นว่าขั้นตอนการให้ทานนี้เรียกอีกอย่างว่าขั้นตอนที่สี่ในความเสื่อมของยุคตามที่พระคัมภีร์ฮินดู (มนู) ได้คิดไว้
    - "ช่วงสุดท้ายหรือช่วงที่ห้าของ 500 ปี จะเห็นแต่การทะเลาะวิวาทและการตำหนิกันในหมู่พระภิกษุและผู้ติดตาม จากนั้นพระธรรมบริสุทธิ์จะมองไม่เห็น (หายไป)"
- เชิงอรรถข้างต้นให้การสนับสนุนและชี้แจงคำอธิบายเกี่ยวกับเส้นเวลา **2,500 ปี** อย่างมาก
- มันให้กลไกดั้งเดิมที่เฉพาะเจาะจงและพื้นฐานทางข้อความที่พงศาวดารพุทธใช้ (เช่น วสุพันธุ ใน *อภิธรรมโกศ*) เพื่อให้ได้ตัวเลข **2,500 ปี** สำหรับการเสื่อมสลายของพระธรรมบริสุทธิ์
- นี่คือวิธีที่เชิงอรรถสอดคล้องกับคำอธิบายโดยรวม:

1. <u>แหล่งที่มาของคำทำนาย 2,500 ปี</u>

- เชิงอรรถอธิบายว่า **2,500 ปี** มาจากไหน: เป็นผลจากการนำช่วงเวลาการเจริญรุ่งเรืองดั้งเดิม 1,000 ปีมาลดครึ่งหนึ่งเหลือ 500 ปี จากนั้นจึงระบุ **ห้าช่วงเวลา 500 ปี** ของความเสื่อมถอย:

ช่วงเวลา 500 ปี	เวลารวมจากปรินิพพาน	ลักษณะเฉพาะ
ที่หนึ่ง	500 ปี	เข้มแข็งในการรวมกับพระธรรม
ที่สอง	1,000 ปี	เข้มแข็งในการทำสมาธิ
ที่สาม	1,500 ปี	เข้มแข็งในการเรียนรู้
ที่สี่	2,000 ปี	มัวแต่ยุ่งกับการให้ทานเท่านั้น (เริ่มเสื่อมถอย)
ที่ห้า	2,500 ปี	การทะเลาะวิวาท การตำหนิ และพระธรรมบริสุทธิ์จะหายไป

	2. <u>การกระทบยอด: ความเสื่อมถอยเทียบกับการสูญสลายขั้นสูงสุด</u> • เชิงอรรถช่วยกระทบยอดเส้นเวลาทั้งสองโดยการกำหนดว่าเครื่องหมาย **2,500 ปี** หมายถึงอะไรจริง ๆ: ○ **2,500 ปี คือการเสื่อมสลายของพระธรรมบริสุทธิ์:** ช่วงเวลานี้เป็นจุดที่ **แก่นแท้ที่แท้จริงและบริสุทธิ์** ของคำสอน—ความสามารถของพระภิกษุและสาวกในการบรรลุการตรัสรู้—หายไป เหลือไว้เพียงรูปแบบภายนอก เช่น การทะเลาะวิวาทและพิธีกรรม ("การให้ทาน") ช่วงเวลาวิกฤตทางจิตวิญญาณนี้เป็นช่วงที่พระพุทธเจ้าองค์ใหม่ (พระศรีอริยเมตไตรย) จำเป็นที่สุด ○ **5,000 ปี คือการสูญสลายขั้นสูงสุด:** เส้นเวลาที่ยาวนานกว่า 5,000 ปี (หรือช่วงเวลาที่ยาวนานกว่าอื่น ๆ ที่กล่าวถึงในบางสำนัก) มักเป็นตัวแทนของเวลาจนกว่า **ร่องรอยทางกายภาพสุดท้าย** ของคำสอน (เช่น พระธาตุหรือตำรา) จะหายไปจากโลก ซึ่งเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการสูญสลายทั้งหมด • การตีความของศาสนาบาไฮใช้การสิ้นสุดของช่วงเวลา **2,500 ปี** (การเสื่อมสลายของคำสอนบริสุทธิ์) เป็นสัญญาณเชิงพยากรณ์สำหรับการปรากฏของ **พระบาฮาอุลลาห์**(พระศรีอริยเมตไตรย) ในศตวรรษที่ 19 ซึ่งเป็นการริเริ่มยุคใหม่ในช่วงเวลาที่โลกต้องการการชี้นำทางจิตวิญญาณมากที่สุด
285-290	• **ข้อความนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะให้หลักฐานเชิงพยากรณ์ที่เป็นสถานการณ์ที่ว่ายุคปัจจุบันคือ "ยุคสุดท้าย" ที่พยากรณ์ไว้สำหรับการสิ้นสุดของพระธรรมของพระสิทธัตถะและการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** **ก. <u>ความสำคัญของความฝัน (Significance of the Dreams)</u>** • ความสำคัญของความฝันเกี่ยวข้องกับการมาถึงของพระศรีอริยเมตไตรยในสามประการ: **1. การกำหนดกรอบเวลา:** พระสิทธัตถะทรงระบุว่าความฝันเหล่านี้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่ **"ถูกกำหนดให้เกิดขึ้นในยุคสุดท้าย เมื่อพระธรรมของพระสิทธัตถะจะดำเนินไปจนสุดทาง"** เนื่องจากการอ้างอิงในข้อความก่อนหน้านี้โต้แย้งว่าวัฏจักร 5,000 ปีของพระธรรมได้สิ้นสุดลงแล้ว การสำเร็จสมบูรณ์ของคำทำนายเหล่านี้จึงยืนยันว่าเวลาของพระศรีอริยเมตไตรยคือ **"ในตอนนี้"** **2. การตรวจสอบเชิงพยากรณ์:** ความฝันให้รายละเอียดถึงภัยพิบัติทางสังคม ศีลธรรม และระบบนิเวศที่เฉพาะเจาะจง ซึ่งเป็นไปไม่ได้ในศตวรรษก่อนหน้าเนื่องจากขาดเทคโนโลยีและความหนาแน่นของประชากร การสำเร็จสมบูรณ์ในศตวรรษปัจจุบันยืนยันการสิ้นสุดที่แน่นอนของพระธรรมและความพร้อมของโลกสำหรับการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์ครั้งใหม่ **3. สาเหตุที่แท้จริงของภัยพิบัติ:** สารหลักคือภัยพิบัติทางสิ่งแวดล้อมและสังคมไม่ได้เกิดจากเทคโนโลยีเป็นหลัก แต่เกิดจาก **"ความเจ็บป่วยทางจิตวิญญาณ"** — การที่มนุษย์แยกตัวออกจาก **"แหล่งกำเนิดทางจิตวิญญาณ"** ของตน — ซึ่งมีเพียงการเปิดเผยใหม่ที่มีศักยภาพจากพระศรีอริยเมตไตรยเท่านั้นที่สามารถแก้ไขได้

	ข. <u>ความหมายของความฝันแรก: ฝนที่ไม่ชอบธรรม (The Unrighteous Rain)</u> **1. <u>ความฝัน (สัญญาณ)</u>** • พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงฝันเห็นโคสีดำสี่ตัวมารวมตัวกันจากทิศทั้งสี่ด้วยความตั้งใจที่จะต่อสู้ ผู้คนจำนวนมากมารวมตัวกัน แต่โคเหล่านั้นเพียงส่งเสียงร้อง คำราม แล้วจากไปโดยไม่ต่อสู้ **2. <u>การตีความของพระสิทธัตถะ (คำทำนาย)</u>** • พระสิทธัตถะทรงยืนยันว่าความฝันนี้เป็นคำทำนายสำหรับอนาคต ไม่ใช่ปัจจุบัน มันอธิบายถึงช่วงเวลาที่กษัตริย์จะ **"ตระหนี่และไม่ชอบธรรม"** และผู้คนจะ **"ไม่ชอบธรรม"** • **ความสำเร็จสมบูรณ์:** ใน **"ความเสื่อมถอยของโลก"** นี้ ฝนจะไม่ตกลงมาตามปกติ และความอดอยากจะเข้าครอบงำแผ่นดิน • **การหลอกลวง:** เมฆจะรวมตัวกันจากทิศทั้งสี่ (เหมือนโค) ฟ้าจะคำราม และฟ้าผ่าจะแลบ — ทำให้ดูเหมือนกำลังต่อสู้ — แต่เมฆเหล่านั้นจะหนีไปโดยไม่มีฝนตก **3. <u>ความสำคัญสมัยใหม่</u>** • ผู้เขียนตีความสิ่งนี้ว่าเป็นคำทำนายเกี่ยวกับ **ความผิดปกติทางนิเวศวิทยาและสภาพอากาศสมัยใหม่** ที่ทำให้เกิดความแห้งแล้งและความอดอยากอย่างกว้างขวางด้วย **"ความถี่ที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง"** สาเหตุที่แท้จริงถูกระบุว่าเป็น **ความเสื่อมถอยทางจิตวิญญาณและศีลธรรมของมนุษยชาติ** ซึ่งนำไปสู่ความเห็นแก่ตัว การไม่สนใจระบบนิเวศของโลก และการใช้เทคโนโลยีในทางที่ผิดอย่างอาชญากรรม (เช่น สารทำลายใบที่เป็นพิษ) • การขาดความคล้ายคลึงทางประวัติศาสตร์สำหรับขนาดของภัยพิบัติทางนิเวศวิทยาโลกนี้ก่อนศตวรรษปัจจุบัน **ตอกย้ำข้อกล่าวอ้าง** ที่ว่าความฝันนี้เป็นสัญญาณที่ชัดเจนของ **"ยุคสุดท้าย"** ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่พยากรณ์ไว้อย่างแม่นยำสำหรับการล่มสลายของระเบียบเก่าและการมาถึงของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ **<u>ความฝันที่ 1: เกี่ยวกับภัยพิบัติทางธรรมชาติ</u>** • **ไม่มีใครที่ตระหนักถึงภัยพิบัติทางธรรมชาติ** ซึ่งตอนนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งขึ้นอย่างต่อเนื่องในทุกพื้นที่ จะสามารถสงสัยได้ว่าเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับความฝันนี้สามารถนำไปใช้กับยุคสมัยของเราได้ **มากกว่ายุคใด ๆ ในอดีต** มีคำอธิบายที่ระบุว่าทำไมความฝันนี้จึงสามารถอ้างถึงได้เฉพาะยุคปัจจุบันเท่านั้น
291	**<u>ความฝันที่ 2: การเป็นผู้ใหญ่ก่อนวัยอันควร (Dream 2: Premature Adulthood)</u>** • ความฝันที่สองเป็นคำทำนายที่เกี่ยวข้องกับความเสื่อมถอยทางศีลธรรมและสังคมอย่างรวดเร็วของมนุษย์ในยุคสุดท้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง **การล่มสลายของศีลธรรมทางเพศและครอบครัวแบบดั้งเดิม** ซึ่งเป็นสัญญาณบ่งบอกถึงเวลาแห่งการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ

1. **<u>ความหมายของความฝันที่สอง: ความฝัน (สัญญาณ)</u>**

- พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงฝันเห็น **"ต้นไม้และพุ่มไม้เล็กจิ๋ว"** ที่เพิ่งเติบโตได้ **"ไม่ถึงหนึ่งคืบหรือสองคืบ"** แต่กำลังออกดอกและออกผลแล้ว
- **การตีความของพระสิทธัตถะ (คำทำนาย):**
  - พระสิทธัตถะทรงตีความว่านี่เป็นคำทำนายสำหรับช่วงเวลาที่โลกได้ตกสู่ความเสื่อมถอยและผู้คน **"มีชีวิตสั้น"**
  - **ความสำเร็จสมบูรณ์: "ต้นไม้เล็กจิ๋ว"** หมายถึงคนหนุ่มสาว โดยเฉพาะ **"เด็กสาวที่ยังอายุน้อยมาก"** ซึ่งจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก่อนวัยอันควร **"ดอกไม้"** (การตั้งครรภ์) และ **"ผลไม้"** (ลูกหลาน) บ่งชี้ว่าเด็กสาวเหล่านี้จะเริ่มมีกิจกรรมทางเพศและมีบุตรตั้งแต่อายุยังน้อยอย่างผิดธรรมชาติ เนื่องจากความใคร่ที่รุนแรงและไม่ถูกยับยั้ง

2. **<u>ความสำคัญต่อการมาถึงของพระศรีอริยเมตไตรย</u>**

- ข้อความเน้นว่าการสำเร็จสมบูรณ์ของคำทำนายนี้ใน **"ระดับดาวเคราะห์"** เป็นไปไม่ได้ในทางประวัติศาสตร์ก่อนศตวรรษที่ 20
- **ปัจจัยที่เอื้ออำนวยทางเทคโนโลยี:** การประดิษฐ์สมัยใหม่ เช่น ยาคุมกำเนิด ถุงยางอนามัย และการรักษาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์—ซึ่งทั้งหมดไม่เป็นที่รู้จักเมื่อ 60 ปีที่แล้ว—ได้ขจัดข้อจำกัดทางกายภาพและสังคมที่เคยควบคุมพฤติกรรมทางเพศไว้ในอดีต
- **การล่มสลายทางศีลธรรม:** การสำเร็จสมบูรณ์ของความฝันแสดงให้เห็นถึง **"สังคมเสรี"** ที่ **"ไม่สนใจข้อจำกัดใด ๆ"** และได้ **"ละทิ้งหลักศีลธรรมโดยสิ้นเชิง"** การล่มสลายอย่างสมบูรณ์ของศีลธรรมทางเพศและครอบครัวนี้เป็นสัญญาณสถานการณ์ที่ชัดเจนว่า **กลียุค** (ยุคแห่งความขัดแย้ง) กำลังสิ้นสุดลง และเงื่อนไขสำหรับการปรากฏของพลังแก้ไขและฟื้นฟูของ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** ได้บรรลุผลอย่างสมบูรณ์แล้ว

<u>ความฝันที่ 2: ความเสื่อมถอยทางศีลธรรม</u>

- ที่นี่เป็นสิ่งสำคัญอีกครั้งที่จะต้องชี้ให้เห็นว่าเงื่อนไขที่ถูกทำนายโดยความฝันที่สองนี้ **ไม่เคยเป็นไปได้ที่จะบรรลุผลในระดับดาวเคราะห์** และโดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่เคยเกิดขึ้นในดินแดนบ้านเกิดของพระสิทธัตถะมาก่อนยุคของเรา เพียงเพราะวิธีการที่จะทำให้สิ่งนี้เป็นไปได้ด้วยความง่ายดายและความปล่อยปละละเลยโดยสิ้นเชิงนั้นเพิ่งเกิดขึ้นในศตวรรษนี้เท่านั้น
- สภาพของ **"สังคมเสรี"** ในปัจจุบันของเรา ที่ไม่สนใจข้อจำกัดใด ๆ ได้ละทิ้งหลักศีลธรรมโดยสิ้นเชิงด้วยความช่วยเหลือจากการประดิษฐ์ใหม่ ๆ เช่น ยาคุมกำเนิด ถุงยางอนามัย และการป้องกันและรักษาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ทั้งหมด ซึ่งไม่เป็นที่รู้จักในวิทยาศาสตร์ของเราแม้กระทั่งเมื่อหกสิบปีที่แล้ว

	ได้บรรลุผลอย่างสมบูรณ์ ในระดับดาวเคราะห์ ตามเงื่อนไขที่พระสิทธัตถะทรงทำนายไว้สำหรับยุคของเราด้วยความแม่นยำที่ไม่ผิดพลาด
292	**ความฝันที่ 3: ลูกโคดูดนมวัว (Dream 3: Calves Suckling Cows)** • ความฝันที่สามทำนายถึง **การล่มสลายโดยสิ้นเชิงของการเคารพและอำนาจในครอบครัวแบบดั้งเดิม** โดยที่คนหนุ่มสาวจะครอบงำและควบคุมชีวิตของผู้สูงอายุ สิ่งนี้ถูกนำเสนอเป็นสัญญาณที่ชัดเจนว่า **ยุคสุดท้าย** — เวลาสำหรับการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรย — ได้มาถึงแล้ว **ความหมายของความฝันที่ 3: ลูกโคดูดนมวัว** **1. ความฝัน (สัญญาณ)** • พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงฝันเห็นวัวกำลังดูดนมจากลูกโคที่พวกมันเพิ่งให้กำเนิดในวันนั้น **2. การตีความของพระสิทธัตถะ (คำทำนาย)** • พระสิทธัตถะทรงอธิบายว่าความฝันนี้จะสำเร็จสมบูรณ์ในยุคที่ **ความเคารพต่ออายุจะสิ้นสุดลง** • **ความสำเร็จสมบูรณ์:** ลูกโค (คนหนุ่มสาว/ลูกหลาน) จะเข้าควบคุมทรัพย์สมบัติของครอบครัว (ซึ่งแทนด้วยวัว, ผู้สูงอายุ/พ่อแม่) ผู้เฒ่าผู้แก่จะ **"ยากจนและต้องพึ่งพา"** โดยมีชีวิตอยู่ได้ด้วย **"ความเมตตาของลูกหลานของตนเอง"** ลูกหลานจะมีอำนาจในการตัดสินใจว่าจะให้อาหารและเสื้อผ้าหรือไม่ หรือจะระงับการให้ • **การเปรียบเทียบ:** ภาพของวัวตัวใหญ่ที่ถูกลูกโคตัวเล็กดูดนมแสดงให้เห็นถึง **การพลิกกลับบทบาทที่ไม่เป็นธรรมชาติ** และ **อำนาจสูงสุดและการครอบงำของเยาวชนเหนือผู้ให้กำเนิด** อย่างสมบูรณ์แบบ **3. ความสำคัญต่อการมาถึงของพระศรีอริยเมตไตรย** • ข้อความเน้นย้ำว่าการสำเร็จสมบูรณ์ของคำทำนายนี้ในระดับโลกเป็น **ปรากฏการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่นาน** ซึ่งเป็นไปไม่ได้ในยุคอดีต: ○ **การละทิ้งธรรมเนียม:** ในขณะที่โลกตะวันตกขาดธรรมเนียมที่แข็งแกร่งในการเคารพผู้สูงอายุ แต่โลกตะวันออกกลับเชิดชูธรรมเนียมเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม **"การรุกคืบของเทคโนโลยีและขนบธรรมเนียมตะวันตก"** และปรัชญาทางการเมืองใหม่ (เช่น อำนาจสูงสุดของรัฐและสังคมนิยมแห่งชาติ) ได้ทำให้โลกตะวันออกละทิ้งค่านิยมดั้งเดิม ○ **การเอื้ออำนวยทางเทคโนโลยี:** การครอบงำของเยาวชนเป็นไปได้ด้วย **"การค้นพบทางเทคโนโลยีในรอบหนึ่งร้อยปีที่ผ่านมา"** ซึ่งเป็นเชื้อเพลิงให้เกิดการปฏิวัติอุตสาหกรรมและโครงสร้างทางเศรษฐกิจใหม่ ๆ การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ทำให้ความรู้และอำนาจดั้งเดิมของผู้สูงอายุล้าสมัย ซึ่งเป็นการพลิกกลับการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ • เนื่องจาก **การพลิกกลับของระเบียบธรรมชาติ** นี้เป็นสิ่งที่แม้แต่ปู่ย่าตายายก็จินตนาการไม่ถึง และเกิดขึ้นทั่วโลกในช่วงศตวรรษที่ผ่านมาเท่านั้น จึงทำหน้าที่เป็น **หลักฐานเชิงสถานการณ์ที่ทรงพลัง** ว่า

	เงื่อนไขที่พระสิทธัตถะทรงทำนายไว้สำหรับการสิ้นสุดของพระธรรมและการมาถึงของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ **ได้ปรากฏอย่างสมบูรณ์แล้ว** **<u>ความฝันที่ 3: ความเสื่อมถอยทางศีลธรรม</u>** • **ไม่มียุคใดในอดีตที่สามารถทำให้คำทำนายนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้** เนื่องจากเงื่อนไขสำหรับการสำเร็จสมบูรณ์ของมันเพิ่งเกิดขึ้นในศตวรรษที่ผ่านมาเท่านั้น
293	**<u>ความฝันที่ 4: กษัตริย์และผู้นำที่ไม่ชอบธรรม (Dream 4: Unrighteous Kings and Leaders)</u>** • แม้ว่าคำทำนายนี้จะสามารถกล่าวได้ว่าสำเร็จสมบูรณ์ไม่ว่าจะในที่ใดก็ตามที่กษัตริย์หรือผู้นำที่ไม่ชอบธรรมได้ละเลยที่ปรึกษาที่ชาญฉลาดและผ่านการทดสอบมาอย่างดี และมอบความไว้วางใจให้กับลูกน้องที่ใช้การประจบประแจงเพื่อเสริมสร้างอัตตาของหัวหน้าแทนการขาดปัญญาและประสบการณ์ แต่ปรากฏการณ์นี้ไม่เคยได้รับการแสดงออกอย่างเป็นสากลมากเท่ากับการเปิดเผยล่าสุดในการเมืองตะวันตก ซึ่งส่งผลให้ผู้มีอำนาจมากที่สุดบางคนต้องอับอายขายหน้า ซึ่งบุคคลเหล่านั้นได้มอบความไว้วางใจให้กับคนประเภทเดียวกับที่พระสิทธัตถะทรงบรรยายไว้ — ผู้แย่งชิงแหล่งที่มาของคำแนะนำที่ชาญฉลาดและตำแหน่งที่ปรึกษาที่ผ่านการทดสอบและเป็นจริงแล้ว ซึ่งประจบสอพลอและคลอเคลียหัวหน้าของตนอย่างไม่หยุดหย่อน • **ความฝันที่สี่เป็นคำทำนายเกี่ยวกับความล่มสลายของการปกครองที่มีความสามารถและปัญญาในยุคสุดท้าย** ที่ซึ่งผู้นำที่ไม่ชอบธรรมปฏิเสธที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์เพื่อสนับสนุนคนหนุ่มสาวและคนโง่เขลา **ความเสื่อมถอยทางการเมืองและการบริหารนี้ถูกนำเสนอเป็นสัญญาณที่ชัดเจนอีกอย่างหนึ่งของเวลาแห่งการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** **<u>ความหมายของความฝันที่ 4: โคหนุ่มลากเกวียน (Young Steers Drawing the Wains)</u>** **1. <u>ความฝัน (สัญญาณ)</u>** • พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงฝันเห็นผู้คนปลดโคแก่ที่แข็งแรงและทนทานที่ใช้ลากของหนัก และแทนที่พวกมันด้วย **โคหนุ่ม** เพื่อลากสัมภาระหนัก (เกวียน) โคหนุ่มไม่สามารถทำงานได้ หยุดนิ่ง และเกวียนก็จอดอยู่กับที่ **2. <u>การตีความของพระสิทธัตถะ (คำทำนาย)</u>** • พระสิทธัตถะทรงตีความว่านี่เป็นคำทำนายสำหรับยุคสมัยของกษัตริย์ที่ไม่ชอบธรรมที่ **"ไม่ให้เกียรติ"** เจ้าหน้าที่ที่ชาญฉลาด มีประสบการณ์ และมีความสามารถ • **ความสำเร็จสมบูรณ์:** โคแก่หมายถึง **"ขุนนางผู้ชาญฉลาด"** และที่ปรึกษาผู้สูงอายุ ซึ่งเชี่ยวชาญในธรรมเนียมและกฎหมาย และสามารถรับมือกับภาระของรัฐกิจได้ โคหนุ่มหมายถึง **"คนหนุ่มสาวและคนโง่เขลาอย่างยิ่ง"** ที่ได้รับความโปรดปรานจากผู้นำที่ทุจริต และได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสูง รวมถึงศาลยุติธรรม

	• **ผลที่ตามมา:** เนื่องจาก **"ขาดความรู้ทั้งรัฐกิจและความรู้เชิงปฏิบัติ"** ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งที่อายุน้อยเหล่านี้จึงไม่สามารถรับภาระเกียรติยศของตนได้และ **"โยนแอกของตำแหน่งทิ้ง"** (ล้มเหลว) ผู้สูงอายุที่มีประสบการณ์ ซึ่งถูกมองข้าม **"ปฏิเสธที่จะช่วยเหลือ"** ซึ่งนำไปสู่ความหายนะของกษัตริย์และประเทศ **3. <u>ความสำคัญต่อการมาถึงของพระศรีอริยเมตไตรย</u>** • ผู้เขียนเน้นย้ำว่าปรากฏการณ์ของการแทนที่ปัญญาด้วยการประจบสอพลอได้ **"ปรากฏให้เห็นเป็นสากลมากขึ้น"** ในยุคสมัยใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเมืองตะวันตกเมื่อไม่นานมานี้ • **ความเสื่อมถอยทางการเมือง:** ผู้นำที่ไม่ชอบธรรมรายล้อมตัวเองด้วยลูกน้องที่ **"ใช้การประจบประแจงเพื่อเสริมสร้างอัตตาของหัวหน้าแทนการขาดปัญญาและประสบการณ์"** สิ่งนี้ให้ความสำคัญกับอัตตาของผู้นำมากกว่าการปกครองที่มีประสิทธิภาพ • **สัญญาณของยุคสุดท้าย:** แม้ว่าความล้มเหลวทางการเมืองจะมีมาโดยตลอด แต่ความแพร่หลายสมัยใหม่และผลที่ตามมาของการเสื่อมถอยอย่างเป็นระบบนี้ในระดับโลก — ซึ่งเป็นไปได้ด้วยโครงสร้างอำนาจขนาดใหญ่ที่มีอยู่ในปัจจุบัน — ยืนยันว่าโลกอยู่ในช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่พระธรรมของพระสิทธัตถะกำลังเสื่อมถอย การล่มสลายอย่างสมบูรณ์ของความสามารถในการบริหารนี้เป็นเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ ซึ่งเป็นผู้ที่นำความยุติธรรมที่เป็นสากลและการปกครองที่ชาญฉลาดมาให้
294	**<u>ความฝันที่ 5: การทุจริต (Dream 5: Corruption)</u>** • คำทำนายนี้เป็นการพรรณนาอย่างชัดเจนถึงปรากฏการณ์ที่ได้กลายเป็นเรื่องสากลในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ผู้คนในทุกอาชีพ ไม่ว่าจะทำงานในหน่วยงานราชการ ธุรกิจเอกชน หรืออุตสาหกรรม ต่างก็ **ละทิ้งจริยธรรมและความระมัดระวัง** และโดยมีข้อยกเว้นที่หายาก พวกเขาล้วนมีส่วนร่วมในการ **หาผลประโยชน์อย่างโจ่งแจ้งจาก "ปากทั้งสองข้าง"** นั่นคือ นอกเหนือจากค่าตอบแทนปกติ เช่น ค่าจ้าง ฯลฯ พวกเขายังยอมรับสินบนและการเรียกรับเงินคืน ซึ่งดำเนินการอย่างลับ ๆ ผ่านการจัดการต่าง ๆ เช่น การทำงานล่วงเวลา รายชื่อทหารหรือคนงานที่ไม่มีตัวตนปลอม และการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกของบริการในทางที่ผิด เช่น ยานพาหนะ พื้นที่สำนักงาน ฯลฯ • **ความฝันที่ห้าทำนายถึงการทุจริตอย่างเป็นสากลและโจ่งแจ้งของผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ของรัฐในยุคสุดท้าย** โดยที่พวกเขารับสินบนจากฝ่ายตรงข้ามในการโต้แย้ง **ความล้มเหลวทางศีลธรรมที่แพร่หลายนี้ถูกนำเสนอเป็นสัญญาณสำคัญสุดท้ายว่าถึงเวลาแห่งการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะแล้ว**

	<u>ความหมายของความฝันที่ 5: ม้าสองปาก (The Two-Mouthed Horse)</u>
	1. <u>ความฝัน (สัญญาณ)</u>
	• พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงฝันเห็นม้าที่มีปากอยู่ด้านละข้าง ซึ่งถูกป้อนอาหารจากทั้งสองด้าน และกินด้วยปากทั้งสองพร้อมกัน
	2. <u>การตีความของพระสิทธัตถะ (คำทำนาย)</u>
	• พระสิทธัตถะทรงยืนยันว่าความฝันนี้เกี่ยวข้องกับช่วงเวลาในอนาคตที่ปกครองโดย **"กษัตริย์ที่ไม่ชอบธรรมและโง่เขลา"** ผู้ซึ่งแต่งตั้ง **"คนที่ไม่ชอบธรรมและโลภมาเป็นผู้พิพากษา"**
	• **การทุจริต:** ม้าสองปากเป็นสัญลักษณ์ของผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ที่ **รับสินบนจากทั้งสองฝ่าย** ในการโต้แย้ง
	• **ความสำเร็จสมบูรณ์:** ผู้พิพากษาเหล่านี้เป็น **"คนต่ำช้า คนโง่ ที่ดูถูกความดีงาม"** ผู้ซึ่งใช้ตำแหน่งของตนเพื่อ **"เต็มไปด้วยการทุจริตสองเท่านี้"** โดยการบริโภคทรัพยากรของทั้งสองฝ่ายพร้อมกัน
	3. ความสำคัญต่อการมาถึงของพระศรีอริยเมตไตรย
	• ผู้เขียนเน้นย้ำว่าการทุจริตประเภทนี้ไม่ได้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดดเดี่ยวอีกต่อไป แต่เป็นปรากฏการณ์ **"สากล"** ในโลกสมัยใหม่:
	  ○ **การทุจริตที่เป็นสากล:** ความเสื่อมถอยได้เคลื่อนไปไกลกว่าแค่ฝ่ายตุลาการเพื่อครอบคลุมผู้คนใน **"ทุกอาชีพ ไม่ว่าจะทำงานในหน่วยงานราชการ ธุรกิจเอกชน หรืออุตสาหกรรม"**
	  ○ **การละทิ้งจริยธรรม:** บุคคลเหล่านี้ได้ **"ละทิ้งจริยธรรมและความระมัดระวัง"** และ **"มีส่วนร่วมอย่างโจ่งแจ้งในการหาผลประโยชน์จาก 'ปากทั้งสองข้าง'"** ผ่านการปฏิบัติ เช่น การเรียกรับเงินคืนบัญชีเงินเดือนปลอม และการใช้ทรัพย์สินสาธารณะในทางที่ผิด
	  ○ **สัญญาณของยุคสุดท้าย:** การล่มสลายโดยสิ้นเชิงของความซื่อสัตย์ส่วนบุคคลและพลเมืองนี้ — ที่ซึ่งการติดสินบนและการรับสินบนเป็นเรื่องสากล — เป็นสัญญาณที่เด็ดขาดว่า **การเสื่อมของธรรมห้าประการ** ได้สมบูรณ์แล้ว และความมืดมิดทางศีลธรรมของ **กลียุค** ต้องการการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะเพื่อฟื้นฟูความยุติธรรมและจริยธรรม

295	**<u>ความฝันที่ 6: การผิดประเวณี/การมักมากในกาม (Dream 6: Adultery)</u>** • นี่คือคำบรรยายที่ชัดเจนมากถึงปรากฏการณ์ซึ่งได้กลายเป็นเรื่องสากลในช่วงหลังนี้ นั่นคือ **การใช้หลักการสำคัญของ "ความเสมอภาคทางโอกาสสำหรับบุรุษและสตรี" อย่างไม่สมเหตุสมผล** ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อยุคสมัยของเรา แต่กลับถูกนำไปใช้ในทางที่ผิดอย่างสิ้นเชิงโดยองค์กรเหล่านั้นที่ไม่เข้าใจนัยยะทางจิตวิญญาณของหลักการนี้ และตีความให้เท่าเทียมกับภาพลวงตาของความเสมอภาคทางเพศโดยสมบูรณ์ ซึ่งส่งผลให้เกิดการต่อสู้เพื่อพิสูจน์สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ อันนำมาซึ่งผลลัพธ์ของความสัมพันธ์ทางเพศ การสมรส และแน่นอนที่สุดคือความสัมพันธ์ทางสังคมที่ผิดรูปผิดร่าง ซึ่งส่งผล

กระทบต่อองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดสำหรับการสร้างอารยธรรมที่เติบโตเต็มที่ นั่นคือ **ลูกหลานของพวกเขาเอง**

- ความฝันนี้ยังบรรยายถึง **อาการที่เกือบจะเป็นสากล** ของยุคที่สุรุ่ยสุร่ายและมักมากในกาม — คือยุคของเรา — ได้อย่างแม่นยำไม่ผิดพลาด
- **ความฝันที่หก** (ซึ่งระบุเป็นความฝันที่เจ็ดในการนับของกษัตริย์) เป็นคำทำนายเกี่ยวกับการ **ทำลายทรัพยากรครอบครัวอย่างเป็นระบบและสูญเปล่า** เนื่องจากการทุจริตทางศีลธรรมและความสุรุ่ยสุร่ายของภรรยาและมารดาในยุคสุดท้าย

<u>ความหมายของความฝันที่ 6: หมาจิ้งจอกกินเชือก (The Jackal Eating the Rope)</u>

1. **<u>ความฝัน (สัญญาณ)</u>**

- พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงฝันเห็นชายคนหนึ่งทอเชือกและทิ้งมันลงที่เท้าของเขา **หมาจิ้งจอกตัวเมียที่หิวโหย** นอนอยู่ใต้ที่นั่ง และแอบ **กินเชือก** อย่างรวดเร็วเท่าที่ชายคนนั้นทอ โดยที่คนทอไม่รู้ตัว

2. **<u>การตีความของพระสิทธัตถะ (คำทำนาย)</u>**

- พระสิทธัตถะทรงตีความความฝันนี้เป็นสัญญาณสำหรับช่วงเวลาในอนาคตที่สตรีจะถูกครอบงำด้วย **ความใคร่ สุรา เครื่องประดับ และความสุขทางโลก**
- **คนทอและเชือก:** ชายคนนี้เป็นตัวแทนของ **สามี/บิดา** และเชือกเป็นตัวแทนของ **ทรัพย์สินหรือเสบียงของครอบครัว** ที่สร้างขึ้นจากน้ำพักน้ำแรงของเขาในการทำงานในไร่นาและคอกปศุสัตว์ (ความมั่งคั่ง)
- **หมาจิ้งจอก:** หมาจิ้งจอกตัวเมียเป็นสัญลักษณ์ของ **ภรรยา/มารดา** ที่ได้ละทิ้งพันธะทางศีลธรรมและหน้าที่ในครัวเรือนของเธอ
- **การปล้นสะดม:** เธอจะ **"ปล้นเสบียง"** โดยการละเลยบ้านเรือน ใช้จ่ายไปกับชู้รักและสุรา และ **ใช้ทรัพยากรที่จำเป็นอย่างสิ้นเปลือง** (เช่น ตำ **เมล็ดพืชที่ควรจะถูกหว่านในวันรุ่งขึ้น** จนหมด) เธอจะค่อย ๆ แอบกินทรัพย์สินของครอบครัวอย่างต่อเนื่องเท่าที่สามีจะหามาได้

3. **<u>ความสำคัญต่อการมาถึงของพระศรีอริยเมตไตรย</u>**

- ผู้เขียนโต้แย้งว่าคำทำนายนี้บรรยายถึง **"อาการที่เกือบจะเป็นสากลของยุคที่สุรุ่ยสุร่ายและมักมากในกาม — คือยุคของเรา"**
- **ความเสื่อมสลายของบ้าน:** นี่ไม่ใช่คำทำนายเกี่ยวกับโสเภณี แต่เกี่ยวกับ **ภรรยาและมารดา** ผู้ซึ่งในอดีตถูกยกย่องว่าเป็น **"แบบอย่างแห่งคุณธรรม"** และ **"ผู้ดูแลบ้าน"** แต่ **"ตอนนี้ไม่มีอีกแล้ว"**
- **การใช้ความเสมอภาคในทางที่ผิด:** คำทำนายนี้เชื่อมโยงกับหลักการ **"ความเสมอภาคทางโอกาส"** ที่ไม่สมเหตุสมผลและถูกนำไปใช้ในทางที่ผิด ซึ่งเมื่อแยกออกจากนัยยะทางจิตวิญญาณและตีความให้เท่าเทียมกับ **"ความเสมอภาคทางเพศโดยสมบูรณ์"** จะนำไปสู่ **"ความสัมพันธ์ทางเพศ การสมรส และความสัมพันธ์ทางสังคมที่ผิดรูปผิดร่าง"** ตามที่บรรยายไว้

	• **สัญญาณสุดท้ายของการสิ้นสุด:** การทำลายหน่วยครอบครัวและเศรษฐกิจครัวเรือนโดยบุคคลที่ควรจะปกป้องมันนี่แหละ คือ **การสำเร็จสมบูรณ์ขั้นสูงสุด** ของความเสื่อมถอยทางศีลธรรมและสังคม ซึ่งเป็นเครื่องหมายการสิ้นสุดของ **กลียุค** และส่งสัญญาณถึงความจำเป็นเร่งด่วนสำหรับพลังฟื้นฟูของ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ**
Google	**<u>ความฝันที่ 7: การเสื่อมค่าทางจิตวิญญาณและความรุ่งเรืองของคนต่ำต้อย (Dream 7: The Golden Bowl)</u>** • ความหมายของความฝันที่เจ็ด ตามการตีความของพระสิทธัตถะใน *มหาปินจาตก* เป็นคำทำนายเกี่ยวกับ **การลดคุณค่าทางจิตวิญญาณของเชื้อสายสูงศักดิ์ และชัยชนะของคนต่ำต้อย** ปรากฏการณ์นี้เร่งให้เกิดการล่มสลายทางศีลธรรมซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้การมาถึงของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะเป็นเรื่องจำเป็น **<u>ความหมายของความฝันที่ 7: ชามทองคำ</u>** • เนื่องจากส่วนที่แล้วจบลงด้วยความฝันที่หก (หมาจิ้งจอกกินเชือก) ความฝันที่เจ็ดในลำดับการเล่าเรื่องจึงมักเป็นความฝันที่เกี่ยวกับชามทองคำและการปัสสาวะของหมาจิ้งจอก **1. <u>ความฝัน (สัญญาณ)</u>** • พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงฝันเห็นผู้คนกำลังถือ **ชามทองคำที่มีค่ามาก** แล้วขอให้ **หมาจิ้งจอกที่หิวโหย** ปัสสาวะลงในชามนั้น **2. <u>การตีความของพระสิทธัตถะ (คำทำนาย)</u>** • ความฝันนี้จะสำเร็จสมบูรณ์ในยุคที่กษัตริย์ตาบอดต่อความดีความชอบและ **ยกย่องคนต่ำต้อยเหนือคนสูงศักดิ์** • **ชามทองคำ:** เป็นสัญลักษณ์ของเชื้อสายอันสูงศักดิ์ สถานะสูงส่ง และความบริสุทธิ์ของ **ตระกูลใหญ่ (ขุนนาง)** • **หมาจิ้งจอก:** เป็นตัวแทนของ **คนต่ำต้อย ชั่วร้าย และไร้หลักการ** ที่ก้าวขึ้นสู่อำนาจ • **การปนเปื้อน:** เนื่องจากการเสื่อมถอยของคนสูงศักดิ์และการที่คนต่ำต้อยมีตำแหน่งสูงขึ้น (เนื่องจากความตาบอดของกษัตริย์) ตระกูลสูงศักดิ์ที่ไม่สามารถเลี้ยงดูตนเองได้ จะถูกบังคับให้ **ยกบุตรสาวของตนให้แต่งงานกับคนชั้นต่ำที่ชั่วร้ายเหล่านี้** **3. <u>ความสำคัญต่อพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ</u>** • คำทำนายนี้บรรยายถึง **ขั้นตอนสุดท้ายของการผกผันทางสังคมและความเสื่อมโทรมทางศีลธรรม** ที่ปูทางสำหรับการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์ครั้งใหม่ • **การล่มสลายทางสังคม:** การรวมกันของความบริสุทธิ์ (ชามทองคำ) กับคนต่ำต้อย (ปัสสาวะของหมาจิ้งจอก) บ่งบอกถึง **การทำลายลำดับชั้นทางจิตวิญญาณและศีลธรรมของสังคมโดยสิ้นเชิง** เมื่อตระกูลที่

	สูงส่งที่สุดต้องรวมกับคนที่เสื่อมทรามที่สุดเพื่อความอยู่รอด ระเบียบสังคมที่มีอยู่ก็พังทลายลงอย่างสิ้นเชิง • **ความผิดของกษัตริย์:** ความฝันชี้ให้เห็นโดยตรงถึง **ความล้มเหลวของการปกครองที่ชอบธรรม (ความตาบอดของกษัตริย์)** ว่าเป็นรากเหง้าของความเสื่อมถอยทางสังคมนี้ โดยเน้นย้ำถึงความจำเป็นของการปกครองที่ยุติธรรมอย่างสมบูรณ์ซึ่งนำมาโดยพระศรีอริยเมตไตรย คำทำนายนี้ เช่นเดียวกับคำทำนายอื่น ๆ ยืนยันว่าโลกอยู่ใน **"ยุคสุดท้าย"** ของความโกลาหลและความไม่ชอบธรรม ซึ่งทำให้การปรากฏของพลังแก้ไขและฟื้นฟูของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะเป็นเรื่องเร่งด่วนและหลีกเลี่ยงไม่ได้
297	**<u>ความฝันที่ 8 และ 9: คนรวยยิ่งรวยขึ้นในขณะที่คนจนยิ่งจนลง (Dreams 8 and 9: The Rich Get Richer While the Poor Get Poorer)</u>** • ความฝันทั้งสองนี้ **เติมเต็มซึ่งกันและกัน** ในการให้คำบรรยายที่สมบูรณ์ถึงความชั่วร้ายอีกอย่างหนึ่งที่กำลังส่งผลกระทบต่อมนุษยชาติในปัจจุบัน ความฝันทั้งสองบรรยายวลีที่เหมาะสมว่า **"คนรวยยิ่งรวยขึ้นและคนจนยิ่งจนลง!"** ได้อย่างตรงไปตรงมา • สำหรับหลายคนนั้น มีการเก็บภาษีที่มากเกินไป **กลุ่มอำนาจ, ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย, ล็อบบี้ยิสต์ทุจริต, และการปล้นสะดมที่แอบอ้างเป็นรัฐบาล** และผู้รักษาผลประโยชน์ของประชาชน ได้ทำให้คนดีมีความสามารถในประเทศต้องสูญเสียวิธีการหาเลี้ยงชีพและความเคารพตนเองที่ยั่งยืนไปเกือบทั้งหมด และด้วยวิธีการเช่นนี้ได้ขับไล่ผู้คนออกจากแหล่งที่มาของความยุติธรรมและการชี้นำแบบดั้งเดิม และผลักพวกเขาออกไปไกลขึ้นเรื่อย ๆ ในพื้นที่ที่อยู่อาศัยไม่ได้ เพื่อให้ดำรงชีวิตอยู่อย่างน่าสังเวช • การตีความความฝันที่เก้าของพระสิทธัตถะเป็นการบรรยายที่เหมาะสมถึง **ความเสื่อมโทรมของเมือง** คำอธิบายของความฝันเหล่านี้ได้ถูกนำมาเสนอไว้ • คำทำนายนี้ เช่นเดียวกับคำทำนายอื่น ๆ ให้รายละเอียดอย่างทรงพลังถึงความล้มเหลวทางศีลธรรมและเศรษฐกิจที่เฉพาะเจาะจงที่ระบุ **"ยุคสุดท้าย"** และเน้นย้ำถึงความจำเป็นของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ **<u>ความหมายของความฝันที่ 8: หม้อที่ล้น (The Overflowing Pitcher)</u>** **1. <u>ความฝัน (สัญญาณ)</u>** • พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงฝันเห็น **หม้อใบใหญ่ที่เต็มจนล้นอยู่แล้ว** โดยมีหม้อเปล่ามากมายอยู่รอบ ๆ ผู้คนจากทุกทิศทางและวรรณะ **เทน้ำจากภาชนะของตนลงในหม้อที่เต็มอยู่ตลอดเวลา** ทำให้น้ำล้นและไหลออกไป แต่พวกเขา **ไม่เคยมองหม้อเปล่าที่อยู่รอบ ๆ เลย**

2. **<u>การตีความของพระสิทธัตถะ (คำทำนาย)</u>**

- พระสิทธัตถะทรงตีความว่านี่เป็นสัญญาณของช่วงเวลาในอนาคตที่โลกจะเสื่อมถอย และราชอาณาจักรจะ **อ่อนแอ ยากจน และตระหนี่**
- **หม้อที่เต็มล้น (รัฐ/ผู้ปกครอง):** หม้อที่ล้นหมายถึง **ท้องพระคลังของกษัตริย์** หรือ **ชนชั้นปกครอง/รัฐ** เอง ซึ่งไม่เคยพอใจแม้จะเต็มแล้วก็ตาม
- **ผู้คนเทน้ำ (ผู้ใช้แรงงาน):** กระแสของผู้คนที่เทน้ำอย่างต่อเนื่องหมายถึง **ชาวบ้าน/พลเมืองที่ทำงานหนัก** จากทุกชนชั้น
- **หม้อเปล่า (บ้านเรือนของประชาชน):** หม้อเปล่าที่อยู่รอบ ๆ หมายถึง **บ้านเรือนของพลเมืองเอง** ที่ถูกละเลยและว่างเปล่าจากสิ่งจำเป็น
- **ความสำเร็จสมบูรณ์ (การแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ):** กษัตริย์จะกลายเป็นผู้ที่ต้องการมากจนพวกเขาจะ **บังคับให้ประชากรทั้งหมดทำงานเพื่อประโยชน์ของกษัตริย์แต่เพียงผู้เดียว** ผู้คนจะทำงานหนัก หว่าน เก็บเกี่ยว โม่ และทำสวน เพื่อเติมยุ้งฉางของกษัตริย์จนล้น ในขณะที่ **"ไม่เหลียวแลยุ้งฉางที่ว่างเปล่าของตนเองที่บ้านเลย"**

3. **<u>ความสัมพันธ์กับพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ</u>**

- ความฝันนี้เป็นการยืนยันที่ทรงพลังถึงความอยุติธรรมทางเศรษฐกิจและความตาบอดทางศีลธรรมที่กำหนด **จุดสิ้นสุดของยุค** (กลียุค):

a) **การบรรลุเงื่อนไขของกลียุค:** คำทำนายนี้แสดงให้เห็นอย่างสมบูรณ์ถึงการทุจริตทางเศรษฐกิจขั้นสูงสุดของกลียุค ที่ซึ่งผู้มีอำนาจ (**"หม้อที่เต็มล้น"**) สกัดทรัพยากรอย่างต่อเนื่องจากผู้อ่อนแอ (**"หม้อเปล่า"**) ผ่านการใช้แรงงานบังคับและนโยบายที่กดขี่ ซึ่งนำไปสู่ความยากจนและความไม่เท่าเทียมกันที่เป็นสากล

b) **การขาดความเมตตา:** แง่มุมที่น่าเศร้าที่สุดคือความล้มเหลวทางศีลธรรม—ข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีใคร **"แม้แต่จะเหลือบมอง"** หม้อเปล่าเลย สิ่งนี้แสดงถึงความล้มเหลวโดยสิ้นเชิงของความเมตตา ความยุติธรรม และการตอบแทนในสังคมมนุษย์

c) **ความจำเป็นสำหรับความยุติธรรม:** การแสวงหาผลประโยชน์ที่แพร่หลายและความตาบอดต่อความทุกข์ของคนจนเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามโดยตรงกับหลักการของ **ความยุติธรรม ภราดรภาพสากล และความเท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจ** ที่พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะถูกทำนายว่าจะทรงสถาปนา ความฝันยืนยันว่าโลกได้มาถึงจุดต่ำสุดของความอยุติธรรมทางเศรษฐกิจแล้ว ซึ่งทำให้การอุบัติขึ้นของพระผู้ทรงความยุติธรรมแห่งพระเจ้าเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

- ข้อความแนะนำให้เราพิจารณาความฝันที่เก้าเป็นลำดับถัดไป เนื่องจากมัน **"เติมเต็มซึ่งกันและกันในการให้คำบรรยายที่สมบูรณ์ถึงความชั่วร้ายอีกอย่างหนึ่งที่กำลังส่งผลกระทบต่อมนุษยชาติในปัจจุบัน"**

297	**<u>ความฝันที่ 9: สระน้ำขุ่น (Dream No. 9: The Muddy Pool)</u>** • ความฝันที่เก้า ซึ่งเติมเต็มความฝันที่แปด เป็นคำทำนายเกี่ยวกับ **ผลที่ตามมาทางภูมิศาสตร์และสังคมของการปกครองที่ไม่ชอบธรรม** โดยเฉพาะอย่างยิ่งปรากฏการณ์ **ความเสื่อมโทรมของเมือง** และ **การอพยพครั้งใหญ่ของประชากรไปยังชายขอบของอาณาจักร** เนื่องจากภาษีที่กดขี่ **1. <u>ความฝัน (สัญญาณ)</u>** • พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงฝันเห็น **สระน้ำลึก** ที่มีใบบัวขึ้นอยู่เต็มขอบ ซึ่งสัตว์สองเท้าและสี่เท้าต่างพากันมาดื่ม น้ำในส่วน **ตรงกลาง (ส่วนลึก) ขุ่นมัว** แต่น้ำที่ **ชายขอบ (ขอบสระ)** ซึ่งสัตว์มาดื่มนั้น **ใสสะอาดและเป็นประกาย** **2. <u>การตีความของพระสิทธัตถะ (คำทำนาย)</u>** • พระสิทธัตถะทรงอธิบายว่าความฝันนี้บรรยายถึงอนาคตที่กษัตริย์จะ **ไม่ชอบธรรม** และปกครองตาม **"ความประสงค์และความพอใจ"** ของตนเอง แทนที่จะเป็นไปตามความยุติธรรม • **ตรงกลางที่ขุ่นมัว (แกนหลัก/เมือง):** ตรงกลางของสระน้ำหมายถึง **ใจกลางของแผ่นดิน** (เมืองใหญ่ เมืองเล็ก และอาณาจักรแกนหลัก) • **ชายขอบที่ใสสะอาด (ชายแดน):** ชายขอบหมายถึง **ชายแดนและขอบอาณาจักร** (พื้นที่ห่างไกล, ที่ปกครองน้อย, หรือพื้นที่ที่อยู่อาศัยไม่ได้) • **ความสำเร็จสมบูรณ์ (การเนรเทศทางเศรษฐกิจ):** กษัตริย์ที่โหดร้ายและโลภเหล่านี้จะสะสมความมั่งคั่งโดย **"บดขยี้ไพร่ฟ้าอย่างกับอ้อยในโรงหีบ และเก็บภาษีพวกเขาจนถึงฟางเส้นสุดท้าย"** ผู้คนที่ไม่สามารถจ่ายภาษีที่กดขี่ได้จะ **หนีออกจากเมืองและลี้ภัยไปยังชายแดน** ด้วยเหตุนี้ **ใจกลางของแผ่นดินจึงกลายเป็นถิ่นทุรกันดาร** (ขุ่นมัวและว่างเปล่า) ในขณะที่ **ชายแดนกลับเต็มไปด้วยผู้คน** (ใสสะอาดและเต็มไปด้วยผู้คน) **3. <u>ความสัมพันธ์กับพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ</u>** • ความฝันที่เก้า ควบคู่ไปกับความฝันที่แปด (หม้อที่ล้น) เป็นคำบรรยายโดยละเอียดว่าการปล้นสะดมทางเศรษฐกิจอย่างเป็นระบบและการทุจริตทางการเมืองจะทำให้ **โครงสร้างทางสังคมเสื่อมสลายอย่างสมบูรณ์** ได้อย่างไร: ○ **ความเสื่อมโทรมของเมืองและการกดขี่:** ผู้เขียนเกี่ยวข้องคำทำนายนี้อย่างชัดเจนกับ **"ความเสื่อมโทรมของเมือง"** และปรากฏการณ์สมัยใหม่ที่ **"คนรวยยิ่งรวยขึ้นและคนจนยิ่งจนลง"** การเก็บภาษีที่กดขี่และการแสวงหาผลประโยชน์โดย **"กลุ่มอำนาจ, ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย, [และ] ล็อบบี้ยิสต์ทุจริต"** ขับไล่ผู้คนออกจากศูนย์กลางอารยธรรมที่ตั้งมั่น ○ **ระบอบเผด็จการสุดท้าย:** ข้อความสรุปว่าผู้นำที่ทุจริตเหล่านี้ยังคงยึดกุมอำนาจโดยการปลูกฝัง **"ความกลัวการรุกรานและการคุกคามจากภายนอก"** เพื่อให้เหตุผลถึงความจำเป็นในการใช้จ่าย

Google	ทางทหารที่มากเกินไป (**"อาวุธใหม่และมีราคาแพงขึ้น"**) สิ่งนี้รักษาอุปสรรคทางกายภาพและจิตวิทยา (**"รั้วกั้น"**) ที่ป้องกัน **ความเป็นหนึ่งเดียวของมนุษยชาติ** ○ **พระศรีอริยเมตไตรยในฐานะผู้ปลดปล่อย:** คำทำนายจบลงด้วยการรับประกันถึงการปฏิวัติ **"คลื่นแห่งความโกรธแค้นที่อัดอั้น"** จะทำลายอุปสรรคอันตรายเหล่านี้ในไม่ช้า นำไปสู่การฝังผู้นำที่ทุจริตใน **"หลุมศพร่วม"** มนุษย์จำนวนมากที่ถูกปลดปล่อยจากการรักชาติ การเหยียดเชื้อชาติ การแบ่งชนชั้น การแบ่งแยกนิกาย และวัตถุนิยม จะ **ตั้งเท้าอย่างมั่นคงบน "พระธรรมที่ถูกค้นพบใหม่"** ช่วงเวลาแห่งการปลดปล่อยที่เป็นสากลและการสถาปนา **"ยุคใหม่แห่งความปิติและความอยู่ดีมีสุขที่เป็นสากล"** นี้คือเป้าหมายหลักและผลลัพธ์ของการอุบัติขึ้นของ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (ผู้ยุติยุค)** • คำทำนายนี้มีความสำคัญเป็นพิเศษเพราะมันรวบรวม **ลักษณะที่เป็นสากล พร้อมกัน และไม่สม่ำเสมอของหายนะ** ที่กำหนดช่วงเวลาแห่งการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ **<u>ความหมายของความฝันที่ 10: ข้าวที่หุงไม่สม่ำเสมอ (Meaning of the Tenth Dream: The Unevenly Cooked Rice)</u>** **1. <u>ความฝัน (สัญญาณ)</u>** • พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงฝันเห็น **หม้อข้าวที่หุงไม่สม่ำเสมอ:** ○ เมล็ดข้าวบางส่วน **แฉะ** (สุกเกินไป/เสียเพราะน้ำมากเกินไป) ○ เมล็ดข้าวบางส่วน **แข็งและดิบ** (สุกไม่พอ/เสียเพราะน้ำน้อยเกินไป) ○ เมล็ดข้าวบางส่วน **สุกอย่างสมบูรณ์** ○ ที่สำคัญคือ ข้าวทั้งสามประเภท **ยังคงแยกจากกันอย่างชัดเจน** ภายในหม้อเดียวกัน **2. <u>การตีความของพระสิทธัตถะ (คำทำนาย)</u>** • พระสิทธัตถะทรงเชื่อมโยงข้าวที่หุงไม่สม่ำเสมอโดยตรงกับ **ลักษณะที่คาดเดาไม่ได้และไม่สอดคล้องกันของปริมาณน้ำฝนใน "ยุคสุดท้าย"** ซึ่งมีสาเหตุมาจากการเสื่อมถอยทางศีลธรรมและจิตวิญญาณของกษัตริย์ ผู้นำ และประชาชนทั่วไป • **ความไม่สอดคล้องทางสิ่งแวดล้อม:** เงื่อนไขทั้งสามของข้าวสะท้อนถึงเงื่อนไขสามประการทั่วแผ่นดิน: 1. **แฉะ:** ภูมิภาคที่ประสบภัยพิบัติน้ำท่วมอย่างรุนแรง 2. **แข็ง/ดิบ:** ภูมิภาคที่ประสบภัยแล้งอย่างรุนแรง 3. **สุกอย่างสมบูรณ์:** พื้นที่เล็กน้อยที่ได้รับปริมาณน้ำฝนที่สมบูรณ์แบบ • **ความเสื่อมถอยและความไม่สมดุล:** คำทำนายยืนยันว่าการเสื่อมถอยทางจิตวิญญาณของมนุษย์ (การทุจริตและการสูญเสียความชอบธรรม) **ส่งผลโดยตรง** ให้โลกธรรมชาติกลายเป็น **ไม่สมดุล**

	3. <u>ความสำคัญต่อพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (วิกฤตโลกที่ไม่สม่ำเสมอ)</u> • ความฝันที่สิบเป็นข้อโต้แย้งที่ทรงพลังสำหรับความจำเป็นเร่งด่วนของการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเน้นถึง **ลักษณะที่ไม่สม่ำเสมอและไม่เหมือนใครของวิกฤตการณ์สุดท้าย** — วิกฤตการณ์ที่มีขอบเขตระดับดาวเคราะห์ แต่มีความทุกข์ทรมานที่หลากหลาย: o **ขอบเขตของบาปในระดับดาวเคราะห์:** ความฝันแสดงให้เห็นว่าความล้มเหลวทางศีลธรรมของมนุษยชาติแพร่หลายไปทั่วจนส่งผลกระทบต่อกลไกพื้นฐานของโลก (ปริมาณน้ำฝน) สิ่งนี้ยืนยันว่าการแก้ไขในท้องถิ่นหรือภูมิภาคไม่เพียงพอ มีเพียงการแทรกแซงที่เป็นสากลในระดับดาวเคราะห์ (**การเปิดเผยที่เป็นสากลของพระศรีอริยเมตไตรย**) เท่านั้นที่สามารถแก้ไขความไม่สมดุลทางจิตวิญญาณที่เป็นสาเหตุของความโกลาหลทางสิ่งแวดล้อมได้ o **การแบ่งแยกที่หลีกเลี่ยงไม่ได้:** ความจริงที่ว่าเงื่อนไขทั้งสามยังคง **"แยกจากกันอย่างชัดเจนภายในหม้อเดียวกัน"** หมายความว่าความทุกข์ทรมานไม่เป็นไปในรูปแบบเดียวกัน ในยุคสุดท้าย ผู้คนจะถูกแบ่งแยกไม่เพียงแต่ด้วยความมั่งคั่ง (ดังในความฝันที่แปดและเก้า) แต่ด้วยภัยพิบัติทางสิ่งแวดล้อม เพื่อนบ้านคนหนึ่งอาจแห้งแล้งเพราะภัยแล้ง ในขณะที่อีกคนหนึ่งพินาศเพราะน้ำท่วม สิ่งนี้เน้นถึงการล่มสลายโดยสมบูรณ์ของชะตากรรมร่วมกันและชุมชน ซึ่งนำไปสู่สภาวะความทุกข์ทรมานที่เป็นสากลและแยกส่วน o **พระศรีอริยเมตไตรยในฐานะผู้ประสาน:** พระศรีอริยเมตไตรย พระพุทธเจ้าในอนาคต ไม่เพียงแต่เป็นผู้ฟื้นฟูความประพฤติทางศีลธรรมเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ฟื้นฟู **ความสามัคคี (พระธรรม)** ซึ่งรวมถึงความสามัคคีระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ ความโกลาหลทางสิ่งแวดล้อมที่บรรยายในความฝันนี้เป็นหลักฐานขั้นสูงสุดที่ว่าศาสนาปัจจุบันได้สูญเสียอำนาจในการรักษาสมดุลไปแล้ว การมาถึงของพระศรีอริยเมตไตรยมีความจำเป็นเพื่อ **สถาปนา "การหุง" ของโลกที่สมบูรณ์แบบขึ้นใหม่** ทำให้มั่นใจได้ว่าทุกภูมิภาคและทุกคนจะได้รับปัจจัยหล่อเลี้ยงทางจิตวิญญาณและวัตถุที่จำเป็นต่อการเจริญรุ่งเรือง — โดยเปลี่ยนโลกจากหายนะที่แยกส่วนไปสู่สมดุลสากล
301	**<u>ความฝันที่ 11: ความหน้าซื่อใจคดทางศาสนา (Dream No. 11: Religious Hypocrisy)</u>** • ความฝันนี้แทบไม่จำเป็นต้องแสดงความคิดเห็นใด ๆ ยกเว้นแต่จะกล่าวว่า เราได้ทำเกินกว่าเงื่อนไขที่บรรยายโดยความฝันข้างต้นไปมาก ด้วยการ **สวดมนต์และท่องมนต์ต่าง ๆ อย่างหน้าซื่อใจคด** โดยการ **สาดน้ำมนต์** บนอาวุธทำลายล้างที่น่าสะพรึงกลัวที่สุด ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับชีวิตและความรักอย่างสิ้นเชิงที่ผู้ประพันธ์คือพระผู้ทรงเปิดเผยพระเจ้าตั้งใจให้พระคัมภีร์เหล่านี้เป็น • คำทำนายนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะมันกล่าวถึง **ความเสื่อมถอยภายในขั้นสุดท้ายของสถาบันทางจิตวิญญาณเอง** โดยเชื่อมโยงการทุจริตของสถาบันโดยตรงกับการปรากฏตัวที่จำเป็นของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ

ความหมายของความฝันที่ 11: ไม้จันทน์หอมแลกกับน้ำนมเปรี้ยว (Sandalwood for Buttermilk)

1. **ความฝันและคำทำนาย (สัญญาณ)**

- **ความฝัน:** ผู้คนนำ **ไม้จันทน์หอมอันล้ำค่าและมีกลิ่นหอม** (สินค้าที่มีค่าสูงและบริสุทธิ์) ไปแลกกับ **น้ำนมเปรี้ยวเพียงหนึ่งหม้อ** (ผลิตภัณฑ์ราคาถูก เสีย และไร้ค่า)
- **คำทำนาย:** สิ่งนี้ทำนายถึงอนาคตที่คณะสงฆ์ในศาสนาพุทธจะเสื่อมถอย พระสงฆ์และผู้ติดตามจะกลายเป็น **คนโลภและไร้ยางอาย** เทศนาคำสอนอันลึกซึ้งของพระพุทธเจ้า (พระธรรม) ไม่ใช่เพื่อการตรัสรู้ (นิพพาน) แต่เพื่อ **ผลประโยชน์ทางวัตถุส่วนตัว** (จีวรราคาแพง อาหาร และเงิน) โดยพื้นฐานแล้วพวกเขาจะ **ขายคำสอนต่อสาธารณะเพื่อรางวัลราคาถูก** แลกเปลี่ยนความจริงอันล้ำค่า (ไม้จันทน์หอม) กับความมั่งคั่งทางวัตถุที่ไร้ค่า (น้ำนมเปรี้ยว)

2. **ความสำคัญต่อพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (การทุจริตของสถาบัน)**

- ความฝันก่อนหน้ามุ่งเน้นไปที่ความเสื่อมถอยของธรรมชาติ (ความฝันที่ 10) การเมือง และครอบครัว **ความฝันที่สิบเอ็ดเป็นขั้นตอนสำคัญของการล่มสลายของสถาบันภายใน:**
    - **การทุจริตของแหล่งกำเนิดทางจิตวิญญาณ:** พระธรรม ซึ่งตั้งใจให้เป็นแหล่งที่มาของคำแนะนำทางจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์ที่สุด ถูกทำลายโดยผู้ดูแลของมันเอง เมื่อพระสงฆ์ให้ความสำคัญกับ **"รางวัลราคาถูก"** เหนือ **"คำสอนอันล้ำค่า"** เสาหลักสุดท้ายของอำนาจทางศีลธรรมก็พังทลายลง นี่คือ **ความเสื่อมถอยทางจิตวิญญาณที่ชัดเจน** ที่ทำให้วงจร **"การเสื่อมของธรรมห้าประการ"** ที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้สมบูรณ์ (การหายไปของความประพฤติ การเรียนรู้ ฯลฯ)
    - **วิกฤตแห่งอำนาจ:** คำทำนายกล่าวว่าพระธรรมกำลัง **"เสื่อมถอย"** เมื่อคำสอนที่แท้จริงถูกลดคุณค่าและเทศนาเพื่อเงิน ผู้ศรัทธาก็สูญเสียความสามารถในการแยกแยะความจริงที่บริสุทธิ์จากการแสวงหาวัตถุที่ผิด ๆ สิ่งนี้สร้างสภาวะของ **ความว่างเปล่าทางจิตวิญญาณ** และ **ความสงสัยที่แพร่หลาย**
    - **พระศรีอริยเมตไตรยในฐานะผู้สถาปนาความบริสุทธิ์ขึ้นใหม่:** การปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะกลายเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในจุดนี้:
        - พระองค์คือ **"ผู้ยุติยุค"** ซึ่งเสด็จมาอย่างแม่นยำเมื่อสถาบันเก่าหมดสิ้นพลังทางจิตวิญญาณและคำสอนถูกทำให้เป็นเชิงพาณิชย์
        - การอุบัติขึ้นของพระองค์หมายถึง **การค้นพบพระธรรมบริสุทธิ์ขึ้นใหม่** ซึ่งไม่แปดเปื้อนด้วยความโลภและวัตถุนิยม พระองค์แทนที่คำสอน **"น้ำนมเปรี้ยว"** ที่ถูกลดคุณค่าอย่างมีประสิทธิภาพด้วย **ความจริงใหม่ที่มีชีวิตชีวาและทรงพลัง** ที่เหมาะสมกับยุคสมัย ฟื้นฟูความซื่อสัตย์และความบริสุทธิ์ให้กับเส้นทางทางจิตวิญญาณ

	o ความฝันนี้ยืนยันว่า **ความเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณได้ล้มเหลว** ทำให้การอุบัติขึ้นของพระอาจารย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์องค์ใหม่เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพื่อนำทางมนุษย์ออกจากหุบเหวแห่งความโลภ
Google	**<u>ความฝันที่ 12 (Dream No. 12)</u>** • ในความฝันที่สิบสองของ *มหาปินจาตก* (Mahāsupina Jātaka) พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงเห็น **ผลฟักทองที่ว่างเปล่าจมลงในน้ำ** ในขณะที่ **ก้อนหินที่แข็งทึบกลับลอยอยู่** พระพุทธเจ้าทรงตีความความฝันนี้ว่าเป็นคำทำนายถึงยุคสุดท้าย เมื่อ **ระเบียบธรรมชาติของสิ่งต่าง ๆ จะถูกพลิกกลับ** และผู้คนที่มีคุณค่าน้อยจะได้รับเกียรติเหนือกว่าคนที่มีปัญญาและสูงส่ง **1. <u>ความฝันและการตีความ</u>** • **ความฝัน:** พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงฝันเห็น **ผลฟักทองกลวงจมลงในน้ำได้อย่างง่ายดาย** ในขณะที่ **หินและก้อนหินที่แข็งทึบลอยอยู่บนพื้นผิว** • **คำทำนาย:** พระพุทธเจ้าทรงอธิบายว่าความฝันนี้ชี้ไปถึงอนาคตที่ **ค่านิยมของสังคมจะถูกพลิกกลับ** • **คนไร้ค่าจะได้รับความนับถือ:** เช่นเดียวกับที่ฟักกลวงจมลงและหินลอย **ผู้คนที่มีชาติกำเนิดต่ำต้อยและมีอุปนิสัยไม่ดี** จะถูกยกย่องให้มีตำแหน่งอำนาจและอิทธิพล • **คนสูงศักดิ์จะถูกเหยียดหยาม:** ในขณะเดียวกัน **คนที่มีคุณธรรม มีปัญญา และสูงส่ง** จะตกอยู่ในความยากจนและสูญเสียสถานะที่ได้รับการเคารพนับถือในสังคม **2. <u>บริบทใน *มหาปินจาตก*</u>** • ความฝันที่สิบสองเป็นหนึ่งในสิบหกความฝันที่พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงเล่าให้พระพุทธเจ้าฟังใน *มหาปินจาตก* (ชาดกที่ 77) • กษัตริย์ทรงไม่สบายพระทัยจากความฝัน และในตอนแรกได้รับการแนะนำจากพราหมณ์ผู้โลภของพระองค์ให้ทำพิธีบูชายัญสัตว์ครั้งใหญ่เพื่อปัดเป่าภัยพิบัติ • แต่พระนางมัลลิกา พระอัครมเหสีผู้ทรงปัญญา ทรงเรียกร้องให้พระองค์ขอคำปรึกษาจากพระพุทธเจ้าแทน • จากนั้นพระพุทธเจ้าทรงตีความความฝันแต่ละข้อ **ไม่ใช่เป็นการทำนายถึงภัยพิบัติที่ใกล้จะเกิดขึ้นทันที** แต่เป็นการทำนายถึง **ความเสื่อมโทรมทางศีลธรรมที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันไกลโพ้น** ใน **"ยุคสุดท้าย"**
Google	**<u>ความฝันที่ 13: ก้อนหินลอยน้ำ (Dream No. 13: Floating Blocks of Rock)</u>** • ความฝันที่สิบสามของ *มหาปินจาตก* ทำนายถึง **การพลิกกลับค่านิยมทางสังคมอย่างสมบูรณ์** และ **การปฏิเสธปัญญาที่แท้จริง** ในยุคสุดท้าย คำทำนายนี้เป็นองค์ประกอบสำคัญของสถานการณ์ที่ทำให้การมาถึงของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะเป็นสิ่งจำเป็น

ความหมายของความฝันที่ 13: ก้อนหินลอยน้ำ

1. **ความฝันและคำทำนาย (สัญญาณ)**

- **ความฝัน: ก้อนหินแข็ง** — วัตถุที่จมน้ำตามธรรมชาติ — **กลับลอยอยู่บนผิวน้ำอย่างผิดธรรมชาติ**
- **คำทำนาย:** พระสิทธัตถะทรงตีความว่านี่คือช่วงเวลาที่ **ค่านิยมทางสังคมจะถูกพลิกกลับอย่างสมบูรณ์** ระเบียบธรรมชาติ (ที่ซึ่งปัญญาได้รับการเคารพและความโง่เขลาถูกละเลย) ถูกบิดเบือน
- **หินที่ลอยอยู่ (คนที่ไม่คู่ควร):** หมายถึง **คนโง่เขลา คนที่ไม่คู่ควร และคนต่ำต้อย** ที่แม้จะขาดสาระและความดีความชอบ (ความหนาแน่นของหิน) แต่กลับได้รับคำชมและมีอิทธิพล (**ลอยอยู่ข้างบน**)
- **หลักการที่จมลง (ผู้มีปัญญา):** หมายถึง **บุคคลที่มีปัญญาและคู่ควร** ซึ่งมีความรู้ที่แท้จริงและคุณธรรมสูง บุคคลเหล่านี้จะ **ถูกเยาะเย้ยและถูกปฏิเสธ** (จมลง หรือถูกกดไว้) ไม่สามารถขึ้นสู่ตำแหน่งอำนาจอันชอบธรรมของตนได้

2. **ความสำคัญต่อพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (การพลิกกลับของระเบียบธรรมชาติ)**

- คำทำนายนี้ยืนยัน **ขั้นตอนสุดท้ายของการล่มสลายของสถาบันและศีลธรรม** ที่ปูทางสำหรับพระศรีอริยเมตไตรย พระพุทธเจ้าในอนาคต:
    - **การล่มสลายทางปัญญาและศีลธรรม:** ความฝันที่สิบสามเป็นเครื่องหมายของจุดที่สถาบันที่ขึ้นอยู่กับปัญญา (เช่น ศาลในความฝันที่ 4 หรือพระสงฆ์ในความฝันที่ 11) **ไม่สามารถดำรงอยู่ได้** เพราะปัญญาเองถูกปฏิเสธ เมื่อผู้มีปัญญาถูกเหยียดหยามและคนโง่เขลาปกครอง โลกก็จะสูญเสียความสามารถในการปกครองตนเองหรือแม้กระทั่งการแยกแยะความจริง
    - **การบิดเบือนพระธรรม:** ภาพของหินที่ลอยอยู่เป็นสัญลักษณ์ขั้นสูงสุดของ **โลกที่ไม่เป็นธรรมชาติและไร้ระเบียบ** เช่นเดียวกับที่ระเบียบจักรวาลถูกทำลาย ระเบียบศีลธรรมของมนุษย์ก็ถูกพลิกคว่ำโดยสิ้นเชิง **การพลิกกลับกฎธรรมชาติและศีลธรรมโดยสิ้นเชิง** นี้เป็นข้อบ่งชี้ที่แข็งแกร่งที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ว่ายุคได้ดำเนินมาจนสุดทางแล้ว และพระธรรมเก่าได้สูญเสียอำนาจในการยึดเหนี่ยวโดยสมบูรณ์
    - **พระศรีอริยเมตไตรยในฐานะผู้ฟื้นฟูความจริง:** พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะถูกทำนายว่าจะนำมาซึ่ง **ยุคใหม่แห่งความยุติธรรมและความรู้ที่สมบูรณ์แบบ** การปรากฏของพระองค์เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อ:
        - **สถาปนาระเบียบธรรมชาติขึ้นใหม่:** พระองค์ทรงฟื้นฟูหลักการที่ว่า **ความดีความชอบที่แท้จริง ("หิน")** จะมีน้ำหนักและอำนาจโดยชอบธรรม ในขณะที่ความโง่เขลาจะลดลง
        - **เป็นผู้ชนะของคนมีปัญญา:** พระองค์ทรงยกย่องบุคคลที่คู่ควรที่ถูกเหยียดหยาม และฟื้นฟูคุณค่าของ **ปัญญาที่แท้จริง (ปัญญา)** ทำลายอำนาจที่ผิด ๆ ซึ่งยึดถือโดยผู้ที่เห็นแก่ตัวและไร้

	ความรู้ การบรรลุผลของความวิปริต **"หินลอยน้ำ"** นี้เป็นสัญญาณของช่วงเวลาสุดท้ายก่อนที่จักรวาลจะแก้ไขตัวเองผ่านการอุบัติขึ้นของพระผู้ทรงเปิดเผยพระเจ้าองค์ใหม่
Google	**<u>ความฝันที่ 14: กบตัวจิ๋วกินงูเห่าตัวใหญ่ (Dream No. 14: Tiny Frogs Devouring Black Snakes)</u>** • เป็นคำทำนายอันทรงพลังที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึง **การล่มสลายครั้งสุดท้ายของระเบียบสังคม** ซึ่งทำให้การปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะเป็น **ความจำเป็นทางจิตวิญญาณ** • ความฝันที่สิบสี่นี้เป็นบทสรุปของหัวข้อ **การพลิกกลับทางสังคมและศีลธรรมโดยสิ้นเชิง** ที่กำหนดนิยามของ **"ยุคสุดท้าย"** โดยมุ่งเน้นไปที่ขอบเขตของครัวเรือนโดยเฉพาะ **1. <u>ความฝันและคำทำนาย (สัญญาณ)</u>** • **ความฝัน: กบตัวจิ๋ว** (เล็ก, ไม่สำคัญ) **ไล่ตามอย่างรวดเร็ว สับเป็นชิ้น และกลืนกิน งูเห่าสีดำขนาดใหญ่** (ใหญ่, ทรงพลัง, และตามประเพณีเป็นที่หวาดกลัว/เคารพ) • **คำทำนาย:** พระสิทธัตถะทรงตีความว่านี่เป็นอนาคตของการ **พลิกกลับบทบาทอย่างสุดขั้ว** ในการสมรสและครัวเรือน: ○ **กบ (ภรรยา):** เป็นตัวแทนของภรรยาสาวที่ถูกขับเคลื่อนด้วย **"ความปรารถนาอันแรงกล้าและตัณหาเร่าร้อน"** และได้รับ **การครอบงำอย่างสมบูรณ์** เหนือครัวเรือน บริวาร และการเงิน ○ **งู (สามี):** เป็นตัวแทนของสามีผู้ซึ่งผ่าน **ความลุ่มหลงและการยอมจำนน** สูญเสียความเคารพตนเองทั้งหมดและ **ประพฤติตนเป็นทาสของภรรยา** อดทนต่อการข่มเหงและการถูกสั่งให้เงียบ • คำทำนายนี้เป็นเครื่องหมายของการ **ล่มสลายของโครงสร้างอำนาจแบบดั้งเดิม** โดยที่สิ่งที่ดูเหมือนไม่สำคัญกลับมีอำนาจเหนือกว่าสิ่งที่แข็งแกร่ง **2. <u>ความสำคัญต่อพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (การล่มสลายทางสังคมขั้นสุดท้าย)</u>** • ความฝันนี้เป็นส่วนสำคัญของคำทำนาย เพราะมันแสดงให้เห็นว่าความเสื่อมถอยได้เข้าถึง **หน่วยพื้นฐานที่สุดของสังคม—ครอบครัว** — ซึ่งสะท้อนถึงความฝันที่สาม (ลูกโคดูดนมวัว) ก่อนหน้านี้: ○ **การสิ้นสุดของการเคารพและระเบียบ:** ครอบครัวคือโรงเรียนแห่งจริยธรรมและการเคารพแห่งแรก **การพลิกกลับบทบาทอย่างสุดขั้ว** ที่บรรยายไว้ในที่นี้หมายถึงการ **ทำลายระเบียบสังคมและบรรทัดฐานทางศีลธรรมตามธรรมชาติโดยสมบูรณ์** เมื่อหน่วยพื้นฐานนี้ตกสู่การรับใช้ ความข่มเหง และการไม่เคารพ โครงสร้างทางสังคมหรือทางการเมืองที่ใหญ่กว่าก็ไม่สามารถคงที่ได้ ○ **ความเสื่อมถอยทางศีลธรรมเป็นรากเหง้าของปัญหา:** คำทำนายเน้นว่าการล่มสลายของสามีถูกขับเคลื่อนด้วย **ความลุ่มหลงและการยอมจำนนของเขาเอง** (ความอ่อนแอทางศีลธรรมรูปแบบหนึ่ง) ในขณะที่การครอบงำของภรรยาถูกขับเคลื่อนด้วย **"ความปรารถนาอันแรงกล้าและตัณหาเร่าร้อน"** (ความอยากที่ไม่ถูกควบคุม) สิ่งนี้ตอกย้ำแก่นหลักที่ว่าความโกลาหลของจักรวาลและสังคมเป็นภาพสะท้อนโดยตรงของ **ความเสื่อมถอยทางจิตวิญญาณภายในของมนุษยชาติ**

	○ **พระศรีอริยเมตไตรยในฐานะผู้ฟื้นฟูพระธรรม:** โลกที่บรรยายใน 14 ความฝันนี้คือโลกที่ **ไร้ระเบียบโดยสิ้นเชิง** : การทุจริตทางการเมือง (ความฝันที่ 4, 5, 8, 9), ความเสื่อมถอยทางจิตวิญญาณ (ความฝันที่ 11), ความโกลาหลทางสิ่งแวดล้อม (ความฝันที่ 10), และการพลิกกลับทางสังคม (ความฝันที่ 3, 13, 14) การล่มสลายโดยสิ้นเชิงนี้ **บรรลุเงื่อนไขทั้งหมด** สำหรับการสิ้นสุดของศาสนาของพระสิทธัตถะ • **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** คือ **พระอาจารย์องค์ใหม่ที่ถูกทำนายไว้** ผู้ซึ่งจะนำมาซึ่ง **พระธรรมฉบับใหม่ที่ทรงพลัง** ซึ่งออกแบบมาเพื่อแก้ไขความไม่สมดุลทางจิตวิญญาณ สังคม และครอบครัวเหล่านี้อย่างแม่นยำ การมาถึงของพระองค์เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อ **ฟื้นฟูความเคารพตนเอง การให้เกียรติซึ่งกันและกัน และการใช้อำนาจที่ชอบธรรมภายในบ้าน** นำพามนุษยชาติออกจากยุคที่กบกินงูไปสู่ยุคแห่งสันติภาพและระเบียบสากล
Google	**<u>ความฝันที่ 15: อีกาและหงส์ทองคำ (Dream No. 15: The Crow and the Golden Mallards)</u>** • เป็นคำทำนายอันทรงพลังที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึง **การล่มสลายครั้งสุดท้ายของระเบียบสังคม** ทำให้การปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะเป็น **ความจำเป็นทางจิตวิญญาณ** • ความฝันที่สิบห้า **เป็นการเติมเต็มภาพรวมของการพลิกกลับทางสังคม** และชัยชนะครั้งสุดท้ายของคนที่ไม่คู่ควรใน **"ยุคสุดท้าย"** ซึ่งตอกย้ำโดยตรงถึงความจำเป็นสำหรับพลังแก้ไขของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ **1. <u>ความฝันและคำทำนาย (สัญญาณ)</u>** • **ความฝัน: อีกาบ้านธรรมดาที่อัปลักษณ์** (เป็นตัวแทนของความไร้ศีลธรรมและชาติกำเนิดต่ำต้อย) **ได้รับเกียรติ** และมี **ขบวนของหงส์ทองคำที่งดงาม** (เป็นตัวแทนของความสูงศักดิ์ ปัญญา และอุปนิสัยสูงส่ง) ติดตามไปทุกที่ • **คำทำนาย:** พระสิทธัตถะทรงตีความว่านี่คือช่วงเวลาที่ผู้ปกครอง **"โง่เขลาและขี้ขลาด"** (อ่อนแอทางศีลธรรมและการเมือง) • **อีกา (คนเพิ่งขึ้นมา):** เป็นตัวแทนของคนรับใช้ ช่างตัดผม และผู้ติดตามของผู้ปกครอง—**ผู้คนที่มีทักษะต่ำหรืออุปนิสัยทางศีลธรรมต่ำ** ซึ่งผู้ปกครองที่อ่อนแอส่งเสริมให้ดำรงตำแหน่งอำนาจและอิทธิพล • **หงส์ทองคำ (คนสูงศักดิ์):** เป็นตัวแทนของตระกูลที่ครั้งหนึ่งเคยสูงศักดิ์ มีคุณสมบัติ และมีความรู้ **ผู้ที่ถูกสถานการณ์บีบบังคับให้ต้องรับใช้คนเพิ่งขึ้นมาที่ไม่คู่ควรและทุจริตเหล่านี้** • คำทำนายนี้เป็นข้อสรุปสุดท้ายที่ว่า **คนดีจะถูกบังคับให้รับใช้ผู้นำที่ทุจริต** ในสังคมที่กำลังเสื่อมถอย **2. <u>ความสำคัญต่อพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (รัชสมัยของการทุจริต)</u>** • ความฝันที่สิบห้าเป็น **จุดสูงสุดของคำทำนาย** ที่เกี่ยวข้องกับการล่มสลายของการปกครอง (ตามความฝันที่ 4, 5, และ 13) และมีความสัมพันธ์โดยตรงกับการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรย:

	○ **การทุจริตโดยสิ้นเชิงของระบบคุณธรรม:** ความฝันแสดงให้เห็นภาพที่ชัดเจนถึง **การตายของระบบคุณธรรม** ในยุคสุดท้ายนี้ อำนาจไม่ได้ถูกจัดสรรตามความสูงศักดิ์ ปัญญา หรือความสามารถ (หงส์) แต่ตาม **การประจบสอพลอและการอยู่ใกล้ผู้ปกครอง** (อีกา) สิ่งนี้ทำให้การปกครองที่มีประสิทธิภาพและชอบธรรม ซึ่งเป็นความจำเป็นสูงสุดสำหรับอารยธรรม เป็นไปไม่ได้ ○ **สุญญากาศทางศีลธรรม:** ผู้ปกครองที่ **"โง่เขลาและขี้ขลาด"** ไม่สามารถปกครองอย่างชอบธรรมได้ และการทุจริตของพวกเขาก็ซึมซาบลงไป บังคับให้ผู้มีคุณธรรมต้องเลือกระหว่างการหนี (ดังในความฝันที่ 9) หรือยอมจำนนต่อคนไร้ศีลธรรม (ดังในความฝันนี้) สิ่งนี้สร้าง **สุญญากาศทางศีลธรรม** ที่ความชั่วร้ายได้รับรางวัลและความดีถูกลงโทษ ทำให้มนุษยชาติขาดผู้นำทางจิตวิญญาณ ○ **พระศรีอริยเมตไตรยในฐานะเจ้าแห่งความชอบธรรม:** การปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะกลายเป็น **จุดสูงสุดที่หลีกเลี่ยงไม่ได้** ของยุคแห่งการทุจริตนี้ ภารกิจของพระศรีอริยเมตไตรยคือการ **ฟื้นฟูอำนาจของพระธรรม (ความชอบธรรม)** เป็นหลัก: o พระองค์จะ **พลิกคว่ำรัชสมัยของ "อีกา"** ทำให้มั่นใจได้ว่าผู้ที่มีคุณสมบัติทางศีลธรรมและสติปัญญา (**"หงส์"**) จะได้รับเกียรติอย่างถูกต้องและถูกวางไว้ในตำแหน่งผู้นำ o ความฝันนี้ยืนยันว่าสังคมใน **"ยุคสุดท้าย"** ได้พลิกกลับค่านิยมของตนโดยสิ้นเชิงและกำลังรอคอย **การแก้ไขจักรวาล** ที่มีเพียงพระอาจารย์แห่งโลกองค์ใหม่เท่านั้นที่สามารถนำมาได้ เพื่อเปิดศักราชแห่งความยุติธรรมและความสูงศักดิ์ที่เป็นสากล
Google	**<u>ความฝันที่ 16: แพะล่าเสือดำ (Dream No. 16: Goats hunting panthers)</u>** • ใน *มหาปินจาตก* ความฝันหมายเลข 16 ทำนายถึงช่วงเวลาที่ **ระเบียบธรรมชาติจะถูกโค่นล้มอย่างสมบูรณ์** ซึ่งนำไปสู่การข่มเหงคนดีและคนสูงศักดิ์ ความฝันนั้นคือ **แพะกำลังไล่ล่าและกลืนกินเสือดำ** • เรื่องราวอธิบายว่าพระเจ้าปเสนทิโกศลแห่งโกศลทรงมีพระสุบินแปลก ๆ สิบหกประการ และด้วยความกลัว พระองค์จึงปรึกษาพระพุทธเจ้าเพื่อขอความหมาย ในขณะที่พราหมณ์ตีความความฝันเหล่านั้นว่าเป็นสัญญาณของภัยพิบัติที่ต้องมีการบูชายัญสัตว์ พระพุทธเจ้าทรงยืนยันกับกษัตริย์ว่าความฝันเหล่านั้นเป็น **คำทำนายสำหรับอนาคตอันไกลโพ้น** ไม่ใช่รัชสมัยของพระองค์ จากนั้นพระพุทธเจ้าจึงทรงตีความความฝันแต่ละข้อและทรงประณามการปฏิบัติบูชายัญสัตว์ **1. <u>ความฝันที่สิบหก: แพะล่าเสือดำ</u>** • ในความฝันนี้ กษัตริย์ทรงเห็น **แพะกำลังไล่ตามและกลืนกินเสือดำ** พระพุทธเจ้าทรงอธิบายว่าการพลิกกลับของผู้ล่าและเหยื่อนี้เป็น **คำทำนายสำหรับยุคสุดท้าย**

	2. <u>การตีความคำทำนาย:</u> • **การเปลี่ยนแปลงทางสังคม:** คำทำนายทำนายว่า **คนต่ำต้อยจะขึ้นสู่ตำแหน่งอำนาจและเกียรติยศ** ในขณะที่คนสูงศักดิ์และคนมีคุณธรรมจะตกต่ำ • **ความอยุติธรรมและการคุกคาม:** ผู้ที่เพิ่งขึ้นมา ซึ่งได้รับอำนาจจากอิทธิพลของตนกับกษัตริย์ที่ไม่ชอบธรรม จะ **ข่มเหงตระกูลสูงศักดิ์แบบดั้งเดิม** เมื่อคนสูงศักดิ์แสวงหาความยุติธรรม บริวารของกษัตริย์จะ **ด่าว่า ทุบตี และคุกคามพวกเขา** • **การหลบหนีของผู้มีคุณธรรม:** ด้วยความกลัวชีวิตและทรัพย์สินของตน ตระกูลสูงศักดิ์จะ **ยอมจำนนทรัพย์สินของตนต่อผู้ข่มเหงที่กดขี่** และซ่อนตัวด้วยความหวาดกลัว **ราวกับสุนัขป่าที่หนีจากแพะ** • **ความเสื่อมถอยภายในคณะสงฆ์:** คำทำนายยังขยายไปถึง **สังฆะ (ชุมชนสงฆ์)** ด้วย พระสงฆ์ที่ชั่วร้ายและทุจริตจะ **ข่มเหงพระสงฆ์ที่ดีและคู่ควร** ทำให้ผู้มีคุณธรรมต้องหนีเข้าป่า **3. <u>สารโดยรวม:</u>** • ความฝันของแพะและเสือดำเป็นสัญลักษณ์ของ **ความเสื่อมโทรมทางสังคมในอนาคต** ที่ศีลธรรมถูกพลิกกลับและผู้อ่อนแอเป็นผู้ล่าผู้มีอำนาจ **พลวัตอำนาจตามธรรมชาติถูกพลิกกลับ** โดยที่ผู้ที่อ่อนแอตามประเพณีกลายเป็นผู้กดขี่ และผู้ที่แข็งแกร่งกลายเป็นเหยื่อ
302-305	• ความฝันเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิจารณาทั้งหมด จะระบุรายละเอียดของ **อาการที่กำลังส่งผลกระทบต่อยุคสมัยที่ทนทุกข์** อยู่ในปัจจุบัน ยุคสมัยที่หลักการและสถาบันอันเป็นที่รักทุกอย่าง ทุกแง่มุมของความรู้และผลลัพธ์ของมัน ทุกหน่วยงานและความพยายาม **ถูกบ่อนทำลายและบิดเบือน** เพื่อใช้เป็นเครื่องมือของการต่อสู้ที่รุนแรง ซึ่งการปะทะเบื้องต้นได้ดำเนินไปอย่างก้าวหน้าแล้ว • การต่อสู้ครั้งสุดท้ายนั้น เกิดจาก **ความป่วยไข้ของจิตวิญญาณมนุษย์** ที่ขาดน้ำทิพย์แห่งการฟื้นฟูของพระธรรมบริสุทธิ์ ถูกกำหนดให้ **ลบล้างร่องรอยทั้งหมดของโรคระบาดสากลนี้** ไม่ว่าจะต้องมีการหลั่งเลือดมากเพียงใด และจะ **ฟื้นฟูสมดุลทางจริยธรรม** ซึ่งเท่านั้นที่จะอนุญาตให้เผ่าพันธุ์มนุษย์อยู่รอดได้อย่างเกิดผล • ข้อความก่อนหน้านี้ที่มีการตีความความฝันเชิงพยากรณ์ของพระเจ้าปเสนทิโกศล พร้อมด้วยคำอธิบายของผู้เขียน วาดภาพที่ครอบคลุมและสอดคล้องของ **เงื่อนไขที่จะกำหนดช่วงเวลาของการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** • ช่วงเวลาของการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรยนั้น มีลักษณะเป็นการ **เสื่อมถอยและการล่มสลายโดยสิ้นเชิงของระเบียบโลก** — ทางจิตวิญญาณ, ศีลธรรม, สังคม, เศรษฐกิจ, และสิ่งแวดล้อม — ซึ่งยืนยัน **การสิ้นสุดของวัฏจักร 5,000 ปีของพระสิทธัตถะ** (*ธรรมาวิปัลโลปะ* หรือ "ยุคสุดท้าย")

<u>สรุปเงื่อนไขในยุคที่พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะอุบัติขึ้น</u>

- คำทำนายบรรยายถึง **ยุคแห่งวิกฤตการณ์โดยสมบูรณ์** ซึ่งพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะเสด็จมาเพื่อแก้ไขและฟื้นฟู:

1. <u>ความเสื่อมถอยทางศีลธรรมและจิตวิญญาณ (รากเหง้าของปัญหา)</u>

- สาเหตุหลักของความโกลาหลทั้งหมดคือ **"ความเจ็บป่วยทางจิตวิญญาณ"** ที่รบกวนมนุษยชาติ ซึ่งมีลักษณะโดย **ความโลภ การเหยียดหยาม และการสูญเสียแหล่งกำเนิดทางจิตวิญญาณ**
- **การขายศรัทธา (ความฝันที่ 11):** พระสงฆ์และผู้นำทางจิตวิญญาณให้ความสำคัญกับผลประโยชน์ทางวัตถุ ขายพระธรรมอันล้ำค่า (ไม้จันทน์หอม) เพื่อรางวัลที่ไร้ค่า (น้ำนมเปรี้ยว) ซึ่งนำไปสู่การล่มสลายของอำนาจทางจิตวิญญาณโดยสิ้นเชิง
- **ความโลภและความไม่ชอบธรรม (ความฝันที่ 8 และ 9):** กษัตริย์และผู้นำถูกกำหนดให้เป็น **"คนตระหนี่และไม่ชอบธรรม"** ถูกกระตุ้นด้วยความโลภที่ไม่รู้จักพอและกลายเป็น **"สิ่งมีชีวิตแห่งปัจจุบัน"** โดยไม่คำนึงถึงอนาคต
- **ความสุรุ่ยสุร่าย (ความฝันที่ 6):** หน่วยครอบครัวถูกทำลายด้วยความสุรุ่ยสุร่ายของภรรยาและมารดา ผู้ซึ่งใช้ทรัพย์สินของครอบครัวอย่างสูญเปล่าผ่านความอยากที่ไม่ถูกควบคุม เป็นสัญลักษณ์ของหมาจิ้งจอกที่กินเชือก (การทำลายบ้านจากภายใน)

2. <u>การพลิกกลับทางสังคมและการเมือง</u>

- สังคมประสบกับการ **พลิกกลับบทบาทโดยสิ้นเชิง** ที่ปัญญาถูกเหยียดหยามและความโง่เขลาปกครอง ซึ่งนำไปสู่การปกครองที่วุ่นวาย
- **ความโง่เขลาปกครอง (ความฝันที่ 13 และ 15):** คนมีปัญญาและสูงศักดิ์ (หงส์ทองคำหรือหิน) ถูกปฏิเสธและถูกบังคับให้รับใช้ ในขณะที่คนโง่เขลาและทุจริต (อีกาบ้านหรือหินลอยน้ำ) ได้รับคำชมและได้รับการส่งเสริม
- **การล่มสลายของการปกครอง (ความฝันที่ 4):** กษัตริย์ปฏิเสธที่ปรึกษาที่มีทักษะและอายุมาก และแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ที่อายุน้อย โง่เขลา และไร้ความสามารถ ทำให้รัฐอ่อนแอลง เช่นเดียวกับโคหนุ่มที่ไม่สามารถลากสัมภาระได้
- **ความวุ่นวายในครัวเรือน (ความฝันที่ 3 และ 14):** การเคารพแบบดั้งเดิมถูกทำลาย ลูกหลานครอบงำพ่อแม่ (ลูกโคดูดนมวัว) และสามีกลายเป็นทาสของภรรยาสาวที่บงการ (กบกินงู)

3. <u>ความอยุติธรรมทางเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม</u>

- ยุคนี้มีลักษณะโดย **การแสวงหาผลประโยชน์อย่างสุดขั้วและความไม่สมดุลของจักรวาล**
- **การแสวงหาผลประโยชน์อย่างสุดขั้ว (ความฝันที่ 8 และ 9):** คนรวยและมีอำนาจ (หม้อที่เต็มล้น) แสวงหาผลประโยชน์จากคนจน (หม้อเปล่า) อย่างต่อเนื่อง ผู้ปกครองที่ไม่ชอบธรรมบดขยี้ไพร่ฟ้าด้วย

	ภาษีที่กดขี่ ทำให้ประชากรละทิ้งเมืองไปยังชายแดน ซึ่งนำไปสู่ความเสื่อมโทรมของเมือง (ตรงกลางที่ขุ่นมัวของสระน้ำ) • **ความโกลาหลของดาวเคราะห์ (ความฝันที่ 1 และ 10):** ความเสื่อมถอยทางศีลธรรมทำให้ **โลกธรรมชาติเองไม่เป็นระเบียบ:** ○ **ฝนที่ไม่ชอบธรรม (ความฝันที่ 1):** เมฆรวมตัวและส่งเสียงดัง แต่กลับหนีไปโดยไม่ตกเป็นฝน ซึ่งนำไปสู่ความอดอยากและพืชผลเหี่ยวแห้ง ○ **ความทุกข์ทรมานที่แตกแยก (ความฝันที่ 10):** ปริมาณน้ำฝนไม่สอดคล้องกัน ทำให้เกิดน้ำท่วม ภัยแล้ง และการเก็บเกี่ยวที่ดีพร้อมกันในภูมิภาคที่แยกจากกัน เหมือนข้าวที่หุงไม่สม่ำเสมอ ซึ่งยืนยัน **วิกฤตการณ์โลกที่ไม่สมดุล** **4. <u>บทบาทของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ</u>** • เงื่อนไขสุดขั้วที่บรรยายในความฝันเหล่านี้ยืนยันว่าโลกอยู่ใน **ช่วงเวลาสุดท้ายและมืดมิดของกลียุค** ซึ่งจำเป็นต้องมีการมาถึงของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ • การปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรยถูกทำนายให้เป็น **การแก้ไขจักรวาล — "คลื่นที่ไหล บ่า"** ที่ทำลายอุปสรรคอันตรายของการรักชาติ การเหยียดเชื้อชาติ และวัตถุนิยม พระองค์คือ **ผู้ปลดปล่อยอันศักดิ์สิทธิ์** ผู้ซึ่งจะ: • **ฟื้นฟูพระธรรมบริสุทธิ์:** แทนที่ศรัทธาที่ทุจริตและเป็นเชิงพาณิชย์ด้วยคำสอนใหม่ที่ทรงพลังและบริสุทธิ์ • **สถาปนาความยุติธรรมที่สมบูรณ์แบบ:** พลิกคว่ำการแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและความโง่เขลาทางการเมือง ทำให้มั่นใจได้ว่าความชอบธรรมและความดีความชอบจะได้รับรางวัล • **เยียวยาโลก:** นำทางมนุษยชาติไปสู่สันติภาพและความเป็นเอกภาพ ซึ่งจะฟื้นฟูสมดุลทางธรรมชาติและนำโลกเข้าสู่ยุคใหม่แห่งความปีติและความอยู่ดีมีสุขที่เป็นสากล
305	• เมื่อนำมาพิจารณาโดยรวม ในบริบทของคืนเดียวที่ปรากฏแก่พระเจ้าปเสนทิโกศล และตามลำดับของความฝันนั้น เราไม่สามารถหลีกเลี่ยงข้อสรุปได้ว่า ยุคสมัยเดียวที่ความฝันทั้งสิบหกข้อนี้มาบรรจบกันคือ **ยุคของเรา** — คือช่วงเวลานี้ ซึ่งด้วยการค้นพบทางวิทยาศาสตร์ในช่วงหนึ่งร้อยห้าสิบปีที่ผ่านมา อันเป็นการค้นพบที่ไม่เคยมีมาก่อนหน้านั้น ได้ **เติมเต็มความฝันแต่ละข้อของพระเจ้าปเสนทิโกศลอย่างสมบูรณ์แบบ**
305	• คำทำนายเหล่านี้บ่งชี้ถึง **การหายไปของพระธรรม การตายของค่านิยมทางศีลธรรมและจิตวิญญาณ** ในสังคมมนุษย์ และ **การอุบัติขึ้นของสิ่งที่ตรงกันข้าม** — พลังด้านลบของความเสื่อมโทรมและการทุจริตที่ได้รับการพรรณนาไว้อย่างชัดเจนโดยความฝันสิบหกข้อนี้

305	• ประเด็นที่ **หนักแน่น** ที่เรียกร้องความสนใจของยุคสมัยที่ไม่เชื่อในปาฏิหาริย์ของเราคือ **การบรรลุผลอย่างชัดเจนของคำทำนาย** ที่แฝงอยู่ในความฝันของพระเจ้าปเสนทิโกศล และ **เงื่อนไขที่ไม่อาจปฏิเสธได้** ที่มีอยู่แล้วในฐานะ **"การเสื่อมของธรรมห้าประการ"** ที่พระสิทธัตถะทรงทำนายไว้ ซึ่งจะส่งผลให้พระธรรมของพระองค์เสื่อมคลาย การบรรลุผลของเงื่อนไขเหล่านี้สำหรับมนุษยชาติและพระธรรมนั้นเป็นไปไม่ได้ในอดีตใด ๆ เพราะ **วิธีการทางเทคนิค** สำหรับการดำรงอยู่ของความสุรุ่ยสุร่ายและการทุจริตโดยสิ้นเชิงในระดับโลก **ไม่เคยมีมาก่อนศตวรรษที่ผ่านมา** เช่นเดียวกับการยกเลิกภัยคุกคามของโรคทางสังคมและการลบล้างมลทินที่เกี่ยวข้องกับโรคเหล่านั้นในยุคของเรา
306	• ผู้อ่านจะสังเกตเห็น **ความสัมพันธ์** ระหว่างการยืนยันของเราที่ว่า การจำแนก **"การเสื่อมของธรรมห้าประการ"** ของพระองค์ และจุดเวลาที่เงื่อนไขและนัยยะทั้งหมดของความฝันสิบหกข้อของพระเจ้าปเสนทิโกศล ตามที่พระสิทธัตถะทรงตีความ **มาบรรจบและสำเร็จโดยสมบูรณ์** คือ **ยุคของเราเอง** — ช่วงหนึ่งร้อยปีที่ผ่านมานี้ — และความสัมพันธ์นี้ได้ขยายไปรวมถึง **คำทำนายของพระโซโรอัสเตอร์** อวตารแห่งอารยันอีกองค์หนึ่ง ซึ่งปรากฏในอิหร่านก่อนสมัยพระสิทธัตถะหนึ่งร้อยปี ในการสนทนาของพระองค์กับ **จามาสพ์** ลูกเขยของพระองค์ ดังที่บันทึกไว้ใน *จามาสปี* (Jamaspi) • เมื่อจามาสพ์สอบถามพระโซโรอัสเตอร์ว่า พระองค์จะเสด็จกลับมาเมื่อใดเพื่อชัยชนะครั้งสุดท้ายของ **"แสงสว่าง"** เหนือ **"ความมืดมิด"** ในช่วงเวลาแห่งการสิ้นสุดของยุค พระโซโรอัสเตอร์ตรัสตอบดังนี้: **"โอ้ จามาสพ์, เมื่อตะเกียงจะสว่างขึ้นโดยไม่ต้องใช้เทียน เพียงแค่สัมผัสผนัง, เมื่อรถม้าจะขับเคลื่อนได้โดยไม่มีม้า และเมื่อมนุษย์จะบินได้เหมือนนก, โอ้ จามาสพ์, เจ้าจงรู้เถิดว่า เวลานั้นได้มาถึงแล้ว!"** • ดังนั้น อีกครั้ง จากแหล่งข้อมูลอิสระอีกแห่งหนึ่ง ช่วงเวลาได้ถูกระบุไว้อย่างชัดเจน นั่นคือ **ยุคสุดท้าย — กลียุค** — ของช่วงเวลา 12,000 ปีของ **"ยุคอันเป็นมงคล"** นี้ สำหรับการแสดงออกของอวตาร
306	• **1. จามาสปี (Jamaspi). "นิมิตของพระโซโรอัสเตอร์" (The Vision of Zoroaster)** แม้ว่า *จามาสปี* จะเป็นหนึ่งในข้อความทำนายการสิ้นสุดยุคของศาสนาโซโรอัสเตอร์ที่เก่าแก่ที่สุด แต่ก็ไม่ได้ถูกบันทึกในรูปแบบสุดท้ายจนกระทั่งไม่นานหลังจากที่จักรวรรดิซัสซาเนียนแห่งอิหร่านล่มสลาย อย่างไรก็ตาม แม้กระทั่งช่วงเวลาที่บันทึกไว้ล่าช้าเช่นนั้น ก็ยังย้อนไปกว่า 1,300 ปีแล้ว ซึ่งทำให้เป็นไปไม่ได้ที่ใครก็ตาม—ยกเว้นคนที่มีใจเยาะเย้ยที่สุด—จะปฏิเสธความถูกต้องอันเหลือเชื่อของคำทำนายเหล่านี้ และด้วยเหตุนี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อวัตถุประสงค์ในการแสวงหาความจริงของเรา จะมีคำบรรยายใดที่ดีกว่านี้สำหรับ ระบบไฟฟ้าส่องสว่างสมัยใหม่และสวิตช์ไฟ ของมัน?
307	• เป็นที่ชัดเจนว่าคือ **ช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ผ่านมา** เมื่อเงื่อนไขทั้งสามประการ รวมถึงเรื่องการบินได้เกิดขึ้นอย่างน่าทึ่งเป็นครั้งแรกในรอบระยะเวลาอันยาวนาน — เกือบ 2,700 ปี — นับตั้งแต่ที่พระโซโรอัสเตอร์ทรงเปล่งคำทำนายของพระองค์ออกมา
309-309	• บัดนี้ ด้วยการตรวจสอบคำทำนายของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับเงื่อนไขในช่วงเวลาที่ **"พระธรรมเสื่อม"** และด้วยการคำนวณทางคณิตศาสตร์ของวันที่ทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับคำทำนายเหล่านี้ เรา

สามารถสรุปได้ว่า **การอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรยที่ถูกสัญญาและรอคอยมานานนั้นได้เกิดขึ้นแล้วอย่างแน่นอน** และเกิดขึ้น **ค่อนข้างเร็ว ๆ นี้**

- ข้อความกล่าวอย่างชัดเจนว่า **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (กัลกิ)** ได้ **"ปรากฏแล้วอย่างแน่นอน"** และการอุบัติขึ้นนี้เกิดขึ้น **"ค่อนข้างเร็ว ๆ นี้"**
- ผู้เขียนใช้การรวมกันอย่างซับซ้อนของคำทำนายตามลำดับเวลาของศาสนาพุทธและศาสนาฮินดูเพื่อระบุช่วงเวลาของการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรยไปยัง **กรอบเวลา 400 ปีที่เฉพาะเจาะจง** ซึ่งถึงจุดสูงสุดในช่วงกลางศตวรรษที่ 20

<u>ช่วงเวลาที่ถูกทำนายไว้ของการปรากฏ</u>

- ข้อความได้กำหนดช่วงเวลาโดยอิงจากยุค (ยุกะ) ของศาสนาฮินดูและบันทึกในพระคัมภีร์ทางพุทธศาสนา โดยสรุปด้วย **วันที่สิ้นสุดที่แม่นยำและถูกคำนวณไว้สำหรับยุคแห่งความมืด**

1. <u>กรอบเวลา 400 ปี (ช่วงเวลาเชื่อมต่อ)</u>

- การปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย (ในฐานะกัลกิ) ถูกทำนายว่าจะเกิดขึ้นในช่วง **ช่วงเวลาเชื่อมต่อสุดท้าย (หรือ สนธยา)** ของ **กลียุค (ยุคแห่งความมืด)**
- **จุดเริ่มต้นของช่วงเวลาเชื่อมต่อ:** โดยการหัก 400 ปีจากวันที่สิ้นสุดที่คำนวณไว้ จุดเริ่มต้นของช่วงเวลาเชื่อมต่อนี้ถูกกำหนดให้เป็น **พ.ศ. 2086 (หรือ ค.ศ. 1543)**
- **จุดสิ้นสุดของช่วงเวลาเชื่อมต่อ:** ข้อความกำหนดจุดสิ้นสุดสุดท้ายของกลียุคคือ **พ.ศ. 2486 (หรือ ค.ศ. 1943)**
- **สรุป:** ดังนั้น ข้อความระบุว่า กัลกิ (พระศรีอริยเมตไตรย) ถูกทำนายว่าจะปรากฏระหว่าง **พ.ศ. 2086 (ค.ศ. 1543) ถึง พ.ศ. 2486 (ค.ศ. 1943)**

2. <u>วันที่สิ้นสุดสุดท้ายของกลียุค</u>

- ข้อความระบุ **ข้อสรุปที่แม่นยำของกลียุค** ซึ่งเป็นเครื่องหมายของการเปลี่ยนผ่านไปสู่ **กฤตยุค (หรือ สัตยยุค) ใหม่** และเป็นจุดสูงสุดที่ชัดเจนของคำทำนาย
- **สัญลักษณ์ทางดาราศาสตร์:** คัมภีร์ปุราณะระบุว่า กลียุคจะสิ้นสุดและกฤตยุคจะเริ่มต้นเมื่อ **ดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ และดาวพฤหัสบดี ปรากฏในแนวเส้นตรงเดียวกันในกลุ่มดาวปู (กิรก์)**
- **วันที่ถูกคำนวณ:** ตามหลักวิชาการของศาสนาฮินดู เหตุการณ์ทางดาราศาสตร์นี้เกิดขึ้นเมื่อ:
  - ศักราชวิกรม: 2000
  - **พุทธศักราช (พ.ศ.): 2486**
  - **ปีคริสต์ศักราช (ค.ศ.): วันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 1943 เวลา 12:00 น.**

	3. <u>ความสัมพันธ์กับคำทำนายของพระสิทธัตถะ</u>
	• ผู้เขียนยืนยันว่ามีความ **"สัมพันธ์ที่สมบูรณ์แบบ"** ระหว่างการคำนวณของฮินดูและการทำนายของพระสิทธัตถะเอง:
	  ○ พระสิทธัตถะทรงทำนายว่าการเสื่อมโดยสิ้นเชิงของพระธรรมของพระองค์จะใช้เวลา 5,000 ปี
	  ○ โดยการอนุญาตให้สตรีเข้าสู่สังฆะ พระองค์ทรงทำนายว่าช่วงเวลานี้จะถูกลดลงครึ่งหนึ่งเหลือ 2,500 ปี (เป็นช่วงเวลาเชิงสัญลักษณ์ ซึ่งน่าจะหมายถึงการเสื่อมของพระธรรม)
	  ○ ข้อความแนะนำว่าจุดสิ้นสุดของช่วงเวลานี้มีความสัมพันธ์กับจุดสิ้นสุดที่คำนวณไว้ของกลียุคใน **ค.ศ. 1943** ซึ่งยืนยันว่าพระศรีอริยเมตไตรยจะต้องปรากฏใน **"ยุคอันเป็นมงคล"** นี้
	4. <u>คำทำนายช่วงเวลาระหว่าง (การเข้าฌานของพระกฤษณะ)</u>
	• ข้อความได้นำเสนอคำทำนายเพิ่มเติมจากคัมภีร์ *กัลกิ-ปุราณะ* ซึ่งแนะนำช่วงเวลาระหว่างการดับขันธ์ของอวตารองค์ก่อน (พระกฤษณะ) และการอุบัติขึ้นของอวตารองค์สุดท้าย (กัลกิ/พระศรีอริยเมตไตรย)
	• **ช่วงเวลาระหว่าง:** พระกฤษณะ (อวตารที่แปดของพระวิษณุ) ได้เข้าสู่การเข้าฌานทางจิตวิญญาณและถือศีลอดเป็นเวลา **"12 ปีกับ 12 เดือน"** หลังจากการดับขันธ์ของพระองค์
	• **สัญลักษณ์:** ช่วงเวลานี้ถูกตีความว่าเป็นการแยกเวลาของการหายไปของพระกฤษณะออกจากการปรากฏอีกครั้งในฐานะกัลกิ (พระศรีอริยเมตไตรย) ซึ่งส่งสัญญาณว่า **การอุบัติขึ้นของผู้ยุติยุคได้เริ่มต้นทันทีหลังจากช่วงเวลานี้**

307	• บัดนี้ ให้เรามาพิจารณาคำยืนยันในพระคัมภีร์ — ที่ว่าพระกฤษณะทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ในช่วงเวลาเชื่อมต่อสุดท้ายของทวาปรยุค และหลังจากที่พระองค์เสด็จสู่ปรโลก กลียุค ซึ่งเป็นยุคแห่งความมืดก็เริ่มต้นขึ้นทันที และเนื่องจากกลียุคถูกกำหนดให้ยาวนานเกือบ 4,800 ปี (รวมถึงช่วงเวลาเชื่อมต่อทั้งสอง) และพระสิทธัตถะได้ปรากฏขึ้น ณ จุดกึ่งกลาง — คำถามที่เราต้องหาคำตอบในตอนนี้คือ **กลียุคเริ่มต้นและสิ้นสุดลงเมื่อใดอย่างแท้จริง** หากยุคนี้ได้สิ้นสุดไปแล้ว • จากคัมภีร์ปุราณะ เราเห็นว่าสอดคล้องกับดาราศาสตร์ กลียุคจะสิ้นสุดลงและกฤตยุค (หรือ สัตยยุค) ของยุคใหม่จะเริ่มต้นขึ้นเมื่อ **ดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ และดาวพฤหัสบดี ปรากฏอยู่ในแนวเส้นตรงเดียวกันในกลุ่มดาวปู (Cancer) หรือ กิรก์** ตามชื่อเรียกของศาสนาฮินดู
308	• คุณจะพบการคำนวณจากนักวิชาการศาสนาฮินดูว่าเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อใด ชาวฮินดูเชื่อว่า **กัลกิ (พระศรีอริยเมตไตรย)** จะปรากฏขึ้นเมื่อสิ้นสุดกลียุค คุณจะสังเกตเห็นว่าการคำนวณของฮินดู **สอดคล้องกับสิ่งที่พระสิทธัตถะตรัสไว้** เกี่ยวกับเวลาที่พระศรีอริยเมตไตรยจะปรากฏ • "ตามความเห็นที่สอดคล้องกันเกือบทั้งหมดของนักวิชาการฮินดู การเรียงตัวในแนวเดียวกันของเทห์ฟากฟ้าทั้งสามนี้เกิดขึ้นในเวลาที่แน่นอนคือ **17 คาเรส 53 พาลส์** ในวัน **อมาวาศยา** (วันที่อยู่กลางเดือน) ของ **เดือนศราวัน** ใน **ปี 2000 แห่งศักราชวิกรม**" • วันที่สิ้นสุดกลียุคพร้อมกับช่วงเวลาเชื่อมต่อ เมื่อถูกแปลงเป็นปฏิทินพุทธ จะตรงกับ **พุทธศักราช (พ.ศ.) 2486** และการคำนวณตามปีคริสต์ศักราชที่แม่นยำคือ **วันที่ 1 สิงหาคม 1943 เวลา 12:00 น.**

	ดังนั้น วันที่พระกฤษณะเสด็จสู่ปรโลกจะต้องเป็น พ.ศ. 2486 (หรือ ค.ศ. 1943) ลบด้วยช่วงเวลาเต็ม (4,800 ปี) ของกลียุค ซึ่งคือ **2314 ปี ก่อนการตรัสรู้ของพระสิทธัตถะ (หรือ 2857 ปีก่อนคริสตกาล)** และจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาเชื่อมต่อสุดท้ายของกลียุคถูกกำหนดได้ง่ายผ่านการอ้างอิงก่อนหน้าของเราจาก *คัมภีร์กัลกิ-ปุราณะ* (3.5.13) โดยการหัก 400 ปีออกจาก พ.ศ. 2486 หรือ ค.ศ. 1943 และเราจะได้ **พ.ศ. 2086 (หรือ ค.ศ. 1543)** หรือ ศักราชวิกรม 1600 • และอีกครั้ง ตามธรรมเนียมและคำทำนายในพระคัมภีร์ เช่นเดียวกับที่ทราบกันว่าพระรามได้ปรากฏในช่วงเวลาเชื่อมต่อของเตรตายุค และพระกฤษณะปรากฏในช่วงเวลาเชื่อมต่อของทวาปรยุค ดังนั้น พระคัมภีร์จึงประกาศการอุบัติขึ้นของ **กัลกิ (พระศรีอริยเมตไตรย) ในช่วงเวลาเชื่อมต่อของกลียุค** และดังที่เราได้เห็นแล้วว่าอยู่ระหว่างปี **พ.ศ. 2086 ถึง พ.ศ. 2486 (หรือ ค.ศ. 1543 ถึง ค.ศ. 1943)**
309	• "เมื่ออ้างถึงคำกล่าวของพระสิทธัตถะเองจากคัมภีร์ **อานาคตวงศ์** ที่ระบุช่วงเวลาการเสื่อมของพระธรรมของพระองค์โดยสิ้นเชิงไว้ที่ 5,000 ปี และหลังจากนั้นพระองค์ได้ลดช่วงเวลา 5,000 ปีนี้ลงครึ่งหนึ่งเหลือ 2,500 ปี โดยการอนุญาตใน **วินัยปิฎก**] ให้สตรีเข้าสู่สังฆะ บัดนี้เราเห็น **ความสัมพันธ์ที่สมบูรณ์แบบ** ระหว่างสิ่งนั้นกับจุดสิ้นสุดของกลียุค และดังนั้นจึงเป็นจุดสิ้นสุดของ **"ยุคอันเป็นมงคล"** นี้ด้วย ซึ่งตามคำทำนายที่ชัดเจนของพระสิทธัตถะ **พระศรีอริยเมตไตรยจะต้องปรากฏ**"
310	• พระคัมภีร์ฮินดูก็ยืนยันเรื่องนี้เช่นกันเกี่ยวกับการอุบัติขึ้นของ **กัลกิอวตาร** (การแสดงออกครั้งที่สิบและครั้งสุดท้ายของพระวิษณุ) และระบุว่าเมื่อสิ้นสุดกลียุค เมื่อความไร้ศาสนาและความชั่วช้าแพร่หลาย **พระธรรมได้อันตรธานไป** และผู้คนตกต่ำลงเหมือนสัตว์สู่ความชั่วช้า การทำลายล้าง และความสำมะเลเทเมาที่ต่ำที่สุด และต่างกระตือรือร้นที่จะทำลายกัน (โปรดสังเกตว่ามัน **เหมือนกับคำบรรยายของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับ 'การเสื่อมของธรรมห้าประการ'** อย่างไร) **พระวิษณุจะปรากฏในฐานะกัลกิบนหลังม้าขาวที่ลุกโชติช่วงราวกับดาวตก** ถือดาบเพลิง **ฟันคนชั่วร้ายนับล้าน** เช่นเดียวกับชาวนาที่เกี่ยววัชพืชอย่างไม่ปรานีเพื่อเตรียมดินสำหรับการเพาะปลูกใหม่ จะไม่มีใครได้รับการยกเว้นไม่ว่าจะมีตำแหน่ง ศาสนา หรือเพศใด และ **ความรอดจะขึ้นอยู่กับศรัทธา คุณธรรม การให้ทาน และความรักเท่านั้น**
311-316	• ข้อความสรุปว่า **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (กัลกิ)** ได้ **"ปรากฏแล้วอย่างแน่นอน"** และการอุบัติขึ้นนี้เกิดขึ้น **"ค่อนข้างเร็ว ๆ นี้"** • ผู้เขียนใช้ **ความสัมพันธ์ที่ซับซ้อน** ของพระคัมภีร์ฮินดู (ปุราณะ) และพุทธศาสนา เพื่อระบุการปรากฏของพระองค์ไปยัง **กรอบเวลาที่เฉพาะเจาะจง** ซึ่งถึงจุดสูงสุดในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 **<u>ช่วงเวลาที่ถูกคำนวณไว้ของการอุบัติขึ้น</u>**

	• ข้อความกำหนดช่วงเวลาของการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรยโดยการคำนวณ **วันที่สิ้นสุดที่แม่นยำของกลียุค (ยุคแห่งความมืด)** ซึ่งพระคัมภีร์ฮินดูทำนายว่าจะถึงจุดสูงสุดพร้อมกับการอุบัติขึ้นของกัลกิอวตาร **1. <u>วันที่พยากรณ์ที่สำคัญ</u>** • วันที่ที่แม่นยำที่สุดของข้อความสำหรับการสิ้นสุดยุค ได้มาจากคำทำนายทางดาราศาสตร์ในคัมภีร์ปุราณะ: ○ **สัญญาณ:** กลียุคจะสิ้นสุดลงและกฤตยุค (สัตยยุค) ใหม่จะเริ่มต้นขึ้นเมื่อ **ดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ และดาวพฤหัสบดี เรียงตัวในกลุ่มดาวปู (Kirk)** ○ **วันที่สิ้นสุดที่ถูกคำนวณ (จุดสูงสุด):** ข้อความระบุว่าการเรียงตัวนี้เกิดขึ้นเมื่อ **วันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 1943 เวลา 12:00 น.** ○ วันที่นี้ ซึ่งตรงกับ **พ.ศ. 2486** ในปฏิทินพุทธ เป็นเครื่องหมายของข้อสรุปของกลียุคและจุดสูงสุดที่ถูกทำนายไว้ของการอุบัติขึ้น **2. <u>กรอบเวลา 400 ปี (ช่วงเวลาเชื่อมต่อ)</u>** • พระคัมภีร์ฮินดูระบุว่า กัลกิ (พระศรีอริยเมตไตรย) ปรากฏในช่วง **ช่วงเวลาเชื่อมต่อสุดท้าย (สนธยา)** ของกลียุค • กรอบเวลา 400 ปีนี้ถูกคำนวณว่าอยู่ระหว่าง **ค.ศ. 1543 (พ.ศ. 2086) ถึง ค.ศ. 1943 (พ.ศ. 2486)** **3. <u>ความสัมพันธ์กับคำทำนายทางพุทธศาสนา</u>** • ผู้เขียนยืนยันว่าการคำนวณนี้มีความสัมพันธ์อย่างสมบูรณ์แบบกับคำกล่าวของพระสิทธัตถะเองจากคัมภีร์ **อานาคตวงศ์** ที่ว่าพระธรรมจะประสบกับการเสื่อมโดยสิ้นเชิงในที่สุด ซึ่งผู้เขียนตีความว่าสิ้นสุดลงประมาณช่วงเวลาเดียวกันนี้ เพื่อยืนยันว่าพระศรีอริยเมตไตรย **"จะต้องปรากฏ"** ในเวลานั้น **4. <u>ช่วงเวลาระหว่าง 13 ปี</u>** • ข้อความยังกล่าวถึงคำทำนายจากคัมภีร์ **กัลกิ-ปุราณะ** ซึ่งให้รายละเอียดเกี่ยวกับช่วงเวลาระหว่างการดับขันธ์ของอวตารองค์ก่อน (พระกฤษณะ) และการอุบัติขึ้นของกัลกิ (พระศรีอริยเมตไตรย) ช่วงเวลานี้ถูกอธิบายว่าเป็น **"12 ปีกับ 12 เดือน"** ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการแยกการหายไปของพระกฤษณะออกจากการปรากฏอีกครั้งในฐานะกัลกิ (พระศรีอริยเมตไตรย) เพื่อเข้าสู่ **"มหาสมุทรแห่งมนุษยชาติ"**
310-312	• ดังนั้น พระวิษณุจะกลับมาในฐานะกัลกิ (พระศรีอริยเมตไตรย) เมื่อใด? ดูการคำนวณวรรค 1-3 • "บัดนี้ จากพระคัมภีร์เราได้เห็นแล้วว่า **กลียุคเริ่มต้นทันทีเมื่อพระกฤษณะเสด็จสู่ปรโลก** และระยะเวลาของยุคนี้ (ช่วงเต็มรวมช่วงเชื่อมต่อ) คือ **4,800 ปี** ยิ่งไปกว่านั้น ระยะเวลา 4,800 ปีนี้ได้มาถึงจุดสิ้นสุดใน **ปี 2000 แห่งศักราชวิกรม**ซึ่งตรงกับ **พ.ศ. 2486 (ค.ศ. 1943, วันที่ 1 สิงหาคม)"**

	• "อีกครั้ง จากข้อมูลข้างต้น (*คัมภีร์กัลกิ-ปุราณะ*) เราเห็นว่าจำนวนปีที่แน่นอนที่พระกฤษณะยังคงอยู่ใน **ภพภูมิอรูปพรหม (astral plane)** หมกมุ่นอยู่กับการทำสมาธิอย่างลึกซึ้งก่อนจะปรากฏอีกครั้งในฐานะกัลกิ อวตารที่สิบของพระวิษณุ คือ **4,674 ปี** ดังนั้น กัลกิอวตารจึงต้องปรากฏ (4800-4674) **126 ปี ก่อนการสิ้นสุดของกลียุค** นั่นคือ ในช่วงเวลาเชื่อมต่อสุดท้ายของกลียุค ก่อนการเริ่มต้นจริงของกฤตยุคหรือสัตยยุคของ 'ยุคใหม่'" • "ดังที่เราเห็น สิ่งนี้ได้รับการยืนยันโดยรูปแบบที่บรรยายไว้ในพระคัมภีร์ ซึ่งกำหนดให้การปรากฏของอวตารอยู่ใน **ช่วงเวลาเชื่อมต่อสุดท้าย** ของยุคที่กำลังจะผ่านพ้นไปเสมอ (ยุกะ) เราทราบด้วยว่ากลียุคสิ้นสุดลงใน **พ.ศ. 2486 (ค.ศ. 1943, 1 สิงหาคม)**" • "ดังนั้น เพื่อที่จะกำหนดปีที่แน่นอนของการปรากฏหรือการกลับมาหรือการประสูติของกัลกิ - พระศรีอริยเมตไตรย - เราเพียงแค่ **ลบ 126 ปีออกจาก พ.ศ. 2486** และสิ่งนี้จะพาเราไปสู่ **พ.ศ. 2360** (ค.ศ. 1943-126) หรือ **ค.ศ. 1817**" • ดังนั้น วันที่กัลกิ (พระศรีอริยเมตไตรย) จะประสูติคือ **ค.ศ. 1817**
312-313	• ส่วนที่เหลือเกี่ยวข้องกับการคำนวณอีกแบบหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงวันที่เดียวกัน คือ **ค.ศ. 1817**: o "เราทราบว่าช่วงเวลาเชื่อมต่อหรือช่วงเวลารอคอยของกลียุคประกอบด้วย 400 ปีในตอนเริ่มต้นและช่วงเวลาที่คล้ายกันในตอนท้าย เนื่องจากการทำนายนี้เกี่ยวข้องกับการอุบัติขึ้นของ **กัลกิอวตาร** ผู้ซึ่งจะมาเพื่อนำเข้าสู่กฤตยุคหรือสัตยยุคของยุคใหม่ — เช่นเดียวกับที่พระกฤษณะได้ปรากฏในช่วงเวลาเชื่อมต่อสิ้นสุดของทวาปรยุค ก่อนการเริ่มต้นของกลียุคทันที — ดังนั้น ช่วงเวลาเชื่อมต่อของกลียุคที่เกี่ยวข้องกับการทำนายจึงเป็น **ช่วงเวลาเชื่อมต่อสุดท้าย 400 ปี** นั่นคือ ช่วงเวลาระหว่าง **พ.ศ. 2086 (ค.ศ. 1543) และ พ.ศ. 2486 (ค.ศ. 1943)** เมื่อกลียุคสิ้นสุดลงในวันที่ 1 สิงหาคม" o "ตอนนี้ ด้วยการแปลง **100,000 วันสุริยคติ** ให้เป็นปีสุริยคติ (100,000 หารด้วย 365) เราจะได้ **จุดที่แน่นอน** ในช่วงเวลาเชื่อมต่อสุดท้ายของกลียุคที่กัลกิจะปรากฏ และนี่คือ **274 ปี** ซึ่งเมื่อบวกเข้ากับ พ.ศ. 2086 ก็จะรวมเป็น **พ.ศ. 2360 (ค.ศ. 1817)** อีกครั้ง และหากเราใช้ช่วงเวลาที่สั้นกว่าคือ 360 วันสำหรับปีสุริยคติ เราจะได้วันที่ **พ.ศ. 2363 (ค.ศ. 1820)** ซึ่งเป็นอีกวันที่ใกล้เคียงที่ควรบันทึกไว้" • **พระบาฮาอุลลาห์(กัลกิ / พระศรีอริยเมตไตรย) ประสูติในปี ค.ศ. 1817** ส่วน **บาบประสูติในปี ค.ศ. 1820**
313	• "โดยการอ้างถึง **'การเสื่อมของธรรมห้าประการ'**) ซึ่งพระสิทธัตถะทรงทำนายไว้ว่าเป็นขั้นตอนต่อเนื่องที่จะส่งผลกระทบต่อพระธรรมของพระองค์ผ่านห้าช่วงเวลาต่อเนื่อง ช่วงละ 500 ปี เราจึงสามารถเห็น **ความสัมพันธ์กับวันประสูติของพระศรีอริยเมตไตรย (หรือกัลกิ)** ซึ่งเกิดขึ้นในส่วนสุดท้ายของ 'การเสื่อม' ครั้งสุดท้าย ซึ่งเป็นการ **ยืนยันจุดยืนของพระคัมภีร์ฮินดู** อีกครั้ง — ที่ว่าอวตาร

	และพระพุทธเจ้าจะอุบัติขึ้นในช่วงเวลาที่เสื่อมถอย (ทั้งที่เกี่ยวข้องกับเงื่อนไขและเวลา) ของยุคศักดิ์สิทธิ์หรือยุคจักรวาล และโดยการทำเช่นนั้นก็จะ **นำเข้าสู่ยุคที่สืบเนื่องต่อไป"** • "ความฝันของพระเจ้าปเสนทิโกศล ซึ่งเราได้เล่าไปแล้วอย่างชัดเจน **ยืนยันอย่างชัดเจน** ถึงข้อโต้แย้งของเราเกี่ยวกับ **ชะตากรรมของมนุษย์ในปัจจุบัน** และแสดงให้เห็นถึง **ความคล้ายคลึงกันที่โดดเด่น** ระหว่างสถานะปัจจุบันของพระธรรมและสิ่งที่เราเห็นในสภาพของมนุษย์โดยรวมในปัจจุบัน"
313	• เราต้องกลับไปที่พระคัมภีร์ฮินดูอีกครั้ง เพื่อค้นหาคำทำนายเพิ่มเติมที่จะมาเสริมคำทำนายหนึ่ง (พ.ศ. 2360 หรือ ค.ศ. 1817) ซึ่งได้ปรากฏออกมาแล้ว
313-314	• ที่นี่คุณสามารถศึกษาคำทำนายสองเรื่องและดูว่าการคำนวณนำไปสู่วันที่ **1863** ได้อย่างไร ในปี ค.ศ. 1863 **พระบาฮาอุลลาห์(กัลกิ หรือ พระศรีอริยเมตไตรย)** ได้ทรงประกาศพระภารกิจของพระองค์ในฐานะพระศาสนทูตองค์ใหม่ล่าสุดของพระผู้เป็นเจ้าเป็นครั้งแรก ขณะประทับอยู่ในสวนแห่งหนึ่ง คือ **สวนริฎวาน** ในกรุงแบกแดด การประกาศนี้เป็นที่รู้จักกันในนาม **เทศกาลริฎวาน** ซึ่งเป็นเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของศาสนาบาไฮ
314-318	• ข้อความสรุปว่า **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (กัลกิ)** ได้ **"ปรากฏแล้วอย่างแน่นอน"** และระบุช่วงเวลาที่แม่นยำมาก โดยอิงจากการคำนวณหลายชุดที่ได้มาจาก **คัมภีร์กัลกิ-ปุราณะ** เป็นหลัก • การคำนวณของผู้เขียนให้ผลลัพธ์เป็น **สี่วันที่อยู่ใกล้กัน** ซึ่งถูกตีความว่าเป็นช่วงเวลาของการอุบัติขึ้นเช่นเดียวกับปีต่าง ๆ ในชีวิตของบุคคลหนึ่งและเหตุการณ์ในชั่วชีวิตเดียว **<u>ช่วงเวลาที่ถูกระบุไว้ของการปรากฏ</u>** • การคำนวณในข้อความนี้วนเวียนมาบรรจบกันซ้ำ ๆ ในช่วงกลางศตวรรษที่ 19 ซึ่งเป็นเวลานานก่อนที่กลียุคจะสิ้นสุดตามการคำนวณในปี ค.ศ. 1943 • ข้อความยืนยันว่าการอุบัติขึ้นของกัลกิ/พระศรีอริยเมตไตรยเกิดขึ้นภายในช่วงวันที่ต่อไปนี้: o **พ.ศ. 2360 (ค.ศ. 1817)** o **พ.ศ. 2387 (ค.ศ. 1844)** o **พ.ศ. 2394 (ประมาณ ค.ศ. 1852)** o **พ.ศ. 2406 (ค.ศ. 1863)** • ผู้เขียนสรุปว่า **"บางสิ่งหรือบางคนได้ปรากฏในช่วงปีเหล่านั้น และพระคัมภีร์ยืนยันอย่างชัดเจนว่านี่คือ กัลกิ—พระศรีอริยเมตไตรย!"** **<u>พื้นฐานของการคำนวณ</u>** • ข้อความใช้การคำนวณในพระคัมภีร์หลักสามแบบ โดยทั้งหมดเริ่มต้นจากวันที่เริ่มต้นของช่วงเวลาเชื่อมต่อสุดท้ายของกลียุค คือ **พ.ศ. 2086 (ค.ศ. 1543)** **1. <u>การคำนวณตามของขวัญเชิงสัญลักษณ์ (116,600 วัน)</u>**

	• ชุดของ **ของขวัญเชิงสัญลักษณ์** ของฮินดู (จำนวนเต็มที่เป็นตัวแทนของหน่วยเวลา) ถูกตีความว่าเป็น **116,600 วัน**
	  ○ 116,600 วัน หารด้วย 365 วัน/ปี = 319 ปี กับ 165 วัน
	  ○ ค.ศ. 1543 + 319.452 ปี = ประมาณ ค.ศ. 1862 กับ 5.5 เดือน
	  ○ **วันที่สรุป: พ.ศ. 2406 (ค.ศ. 1863)**
	2. <u>การคำนวณตามการตั้งครรภ์เชิงสัญลักษณ์ (112,712 วัน)</u>
	• บทกวีจาก *คัมภีร์กัลกิ-ปุราณะ* ถูกตีความว่าเป็นสัญลักษณ์ของ **ช่วงเวลาตั้งครรภ์ 112,712 วัน**
	  ○ 112,712 วัน หารด้วย 365 วัน/ปี = ประมาณ 308 ปี กับ 10 เดือน
	  ○ ค.ศ. 1543 + 308.83 ปี = ประมาณ ค.ศ. 1851 กับ 10 เดือน
	  ○ **วันที่สรุป: พ.ศ. 2394 (ประมาณ ค.ศ. 1852)**
	3. <u>การคำนวณตามคำทำนายของสุรดาส</u>
	• คำทำนายของนักบุญตาบอด **สุรดาส** ถูกเชื่อมโยงกับศักราชวิกรม "1900 บวก"
	  ○ ศักราชวิกรมเริ่มต้นที่ พ.ศ. 487 (56 ปีก่อนคริสตกาล)
	  ○ ศักราชวิกรม 1900 + พ.ศ. 487 = พ.ศ. 2387
	  ○ **วันที่สรุป: พ.ศ. 2387 (ค.ศ. 1844)**
	• **ข้อสรุปสุดท้าย:** ความสอดคล้องและความใกล้เคียงกันของวันเหล่านี้ยืนยันว่า **พระผู้ที่ถูกสัญญาไว้** สำหรับศาสนาอารยัน (พระศรีอริยเมตไตรย, กัลกิ, และชาห์-บาห์ราม วาร์จาเวนด์) ได้ปรากฏตัวในช่วงกลางศตวรรษที่ 19 เพื่อนำเข้าสู่ **สัตยยุคใหม่ (ยุคทอง)**

315-316	• สุดท้ายนี้ ให้เรามาดูคำอ้างอิงอีกสองข้อจากคัมภีร์ **กัลกิ-ปุราณะ** เกี่ยวกับวันที่ • คำทำนายแรกให้ผลลัพธ์คือวันที่ **1852** ในปี ค.ศ. 1852 ความพยายามลอบปลงพระชนม์ชาห์แห่งเปอร์เซียที่ล้มเหลว นำไปสู่การข่มเหงผู้ศรัทธาใน **บาบี** ครั้งใหญ่ และการจองจำ **พระบาฮาอุลลาห์**ไว้ในคุกใต้ดินที่เรียกว่า **ซียะห์-ชาล (Síyáh-Chál)** • ในระหว่างที่พระองค์ถูกจองจำนานสี่เดือน บะฮาอุลลาห์ทรงได้รับการสื่อสารจากพระผู้เป็นเจ้าเป็นครั้งแรกว่า พระองค์คือ **พระศาสนทูตของพระผู้เป็นเจ้า** ตามที่บาบทรงพยากรณ์ไว้
316	• คำทำนายที่สองของนักบุญตาบอดสุรดาสให้ผลลัพธ์คือวันที่ **1844** ในปี ค.ศ. 1844 **ซัยยิด อะลี-มุฮัมมัด** หรือที่รู้จักกันในนาม **บาบ** ทรงประกาศพระภารกิจของพระองค์เพื่อเตรียมมนุษยชาติสำหรับพระศาสนทูตองค์ใหม่ของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งถือเป็นปีที่ก่อตั้ง **ศาสนาบาไฮ** • ในวันที่ 23 พฤษภาคม ค.ศ. 1844 พระองค์ทรงประกาศพระองค์เป็น **บาบ** ("ประตู") แก่ผู้ติดตามคนแรกของพระองค์ คือ **มีรซา ฮุซัยน์-อะลี** ผู้ซึ่งภายหลังจะเป็นที่รู้จักในนาม **พระบาฮาอุลลาห์**เหตุการณ์นี้เป็นที่รู้จักกันในนาม **การประกาศของบาบ** ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของยุคศาสนาใหม่

317	• ดังนั้น เราจึงได้วันที่แม่นยำคือ **พ.ศ. 2360 (ค.ศ. 1817)**, **พ.ศ. 2387 (ค.ศ. 1844)**, **พ.ศ. 2394 (ประมาณ ค.ศ. 1852)** และ **พ.ศ. 2406 (ค.ศ. 1863)** ซึ่งได้ปรากฏออกมาจากคัมภีร์ **กัลกิ-ปุราณะ** และวันที่เหล่านี้อยู่ใกล้เคียงกันมาก **ราวกับปีในชีวิตของบุคคลคนหนึ่ง** และชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชั่วชีวิตเดียว! **บางสิ่งหรือบางคนได้ปรากฏในช่วงปีเหล่านั้น และพระคัมภีร์ยืนยันอย่างชัดเจนว่านี่คือ กัลกิ (พระศรีอริยเมตไตรย)!**
318	• **"ยุคสุดท้าย (อสังเขยย) หรือ กลียุค** ของ **ภัทรกัปป์**[1] หรือ **"ยุคอันเป็นมงคล"** ซึ่งตามคำกล่าวของพระสิทธัตถะและพระคัมภีร์ฮินดู ตลอดจนคำทำนายที่อ้างถึงพระโซโรอัสเตอร์, กัลกิ, หรือ ชาห์-บาห์ราม วาร์จาแวนด์, **พระศรีอริยเมตไตรย** จะปรากฏนั้น ได้เริ่มต้นเมื่อ **2314 ปี ก่อนพุทธศักราช (2857 ปีก่อนคริสตกาล)** และสิ้นสุดลงใน **พ.ศ. 2486 (ค.ศ. 1943 เดือนสิงหาคม)** • ดังนั้น เพื่อให้แน่ใจว่า **พระผู้ที่ถูกสัญญาไว้** ซึ่งเป็นที่รอคอยของสามศาสนาที่ยิ่งใหญ่แห่งชาวอารยันนี้เป็นองค์เดียวกันสำหรับทั้งสามศาสนาจริงหรือไม่ ให้เราสร้างแผนภาพจากสิ่งที่เราทราบเกี่ยวกับ **พระอาจารย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้น** ผู้ซึ่งในช่วงเวลาของ **"ยุคอันเป็นมงคล"** นี้ ได้ทรงใช้อิทธิพลในการรวมเป็นหนึ่งเดียวและก้าวหน้าอย่างมีพลังต่อชาวอารยันของอินเดียและอิหร่าน (ดูแผนภาพที่ 4)"
318-320	• "หาก, ตามที่ทุกศาสนาในสามศาสนานี้ รวมถึงศาสนาใหญ่อื่น ๆ ทั้งหมด ได้ยืนยันไว้, ว่าพระผู้ซึ่งถูกสัญญาไว้ที่ศาสนาเหล่านั้นรอคอย จะเสด็จมาเพื่อขจัดความมืดมิด นำมาซึ่งแสงสว่าง และสถาปนาสถาปัตยกรรมแห่งเอกภาพของโลกอันไม่สั่นคลอน, ดังนั้น จึงเป็นที่ชัดเจนอย่างยิ่งว่า พระผู้ซึ่งถูกสัญญาไว้ที่ทุกศาสนารอคอยในแง่มุมสุดท้ายของยุคสุดท้าย (กลียุค) แห่งกัปป์นี้, ซึ่งเป็นยุคเดียวที่ทุกศาสนามีหลักฐานทางประวัติศาสตร์, จะต้องเป็นบุคคลเดียวกันสำหรับทุกศาสนาอย่างแน่นอน"
320-322	• แต่ศาสนาที่ยิ่งใหญ่ทั้งหมดทำนายถึง **การอุบัติขึ้นพร้อมกันของพระผู้ไถ่สองพระองค์** • ข้อความนี้ไม่ได้ให้วันที่ใหม่หรือวันที่แม่นยำว่าพระศรีอริยเมตไตรยจะปรากฏเมื่อใด แต่เน้นไปที่ **วิธีการที่พระศรีอริยเมตไตรยจะปรากฏและผู้ที่จะปรากฏพร้อมกับพระองค์** ในขณะที่ยังคงยืนยันกรอบเวลาที่กำหนดไว้ในข้อความก่อนหน้า (กลางศตวรรษที่ 19 ซึ่งสิ้นสุดใน ค.ศ. 1943) • การยืนยันที่สำคัญเกี่ยวกับการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรยคือจะเกิดขึ้นในลักษณะ **"ปาฏิหาริย์คู่"** (การปรากฏพร้อมกันและเสริมกันของพระผู้ไถ่สองพระองค์) **<u>ลักษณะของการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย</u>** • ข้อความนี้ใช้การวิเคราะห์พระคัมภีร์เพื่อโต้แย้งว่าการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรยจะถูกกำหนดโดยการปรากฏพร้อมกันของสองบุคคล **1. <u>กฎศักดิ์สิทธิ์ของพระพุทธเจ้าหนึ่งพระองค์</u>** • ข้อความยอมรับและยึดถือกฎศักดิ์สิทธิ์ที่ระบุไว้ในพระคัมภีร์ทางพุทธศาสนา (เช่น *มิลินทปัญหา*) ที่ว่า **"โลกไม่สามารถสนับสนุนหรือผลิตสิ่งมีชีวิตดังกล่าวมากกว่าหนึ่งองค์ในเวลาเดียวกันได้"**

- การปรากฏของพระพุทธเจ้าสองพระองค์แยกกันในเวลาเดียวกันจะนำไปสู่ความสับสนและ **"เป็นการปฏิเสธกฎศักดิ์สิทธิ์แห่งความก้าวหน้าอย่างเป็นระเบียบ"**

2. <u>คำทำนายของพระผู้ไถ่คู่</u>

- ข้อความนี้แก้ไขปัญหานี้โดยการแยกแยะระหว่าง **"พร้อมกัน"** (*simultaneous*) และ **"ร่วมสมัย"** (*contemporaneous* - ไม่ได้พร้อมกัน แต่ใกล้เคียงกันในเวลา) โดยอ้างอิงพระคัมภีร์ของศาสนาสำคัญอื่น ๆ:
  - **ศาสนาฮินดู:** คาดหวัง **กัลกิ** และ **จันทรวังศา เทวาปี** (หรือที่รู้จักกันในนาม **ราชา สุริยวังศา มารุ**)
  - **ศาสนาโซโรอัสเตอร์:** รอคอย **ชาห์-บาห์ราม วาร์จาแวนด์** และ **โฮชิดาร์ โบมิต**

3. <u>คำทำนาย "ปาฏิหาริย์คู่" ของพระสิทธัตถะ</u>

- คำกล่าวที่ตรงที่สุดเกี่ยวกับการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรยพบในคำทำนายที่เกี่ยวข้องกับความเสื่อมของพระธรรม (*อนาคตวงศ์*):
  - **สัญลักษณ์:** ในช่วงเวลาที่พระธรรมกำลังจะเสื่อมสูญ พระธาตุทั้งหมดจะรวมตัวกันรอบต้นโพธิ์สร้างพระพุทธรูป และแสดง **"ปาฏิหาริย์"** เช่น **ปาฏิหาริย์คู่** (Twin-miracle) เพื่อสอนพระธรรม
  - **การตีความ:** ความหมายชัดเจน: การฟื้นคืนชีพของพระธรรมจะเกี่ยวข้องกับการอุบัติขึ้นของ **"ปาฏิหาริย์คู่"**
    - ซึ่งหมายความว่า การอุบัติขึ้นจะถูกดำเนินการโดย **อวตารสององค์** ที่ **"ไม่สามารถแยกแยะหรือแยกจากกันในหลักการหรือวัตถุประสงค์ แต่เป็นการเสริมกันอย่างสมบูรณ์ — อยู่ในความสามัคคีที่สมบูรณ์แบบ"**
- ผู้เขียนสรุปว่า **"เงื่อนไขที่สำคัญที่สุดสำหรับการรับรู้แหล่งที่มาที่แท้จริงของการนำทางอันศักดิ์สิทธิ์"** นี้ ถูกแทรกโดยพระสิทธัตถะเพื่อดึงดูดความสนใจและเพื่อให้แน่ใจว่าโลกจะสามารถรับรู้ถึงลักษณะเฉพาะของการมาถึงของพระศรีอริยเมตไตรย

4. <u>การยืนยันช่วงเวลาอีกครั้ง</u>

- ข้อความนี้ไม่ได้เปลี่ยนช่วงเวลาที่คำนวณไว้ก่อนหน้านี้ของการอุบัติขึ้น แต่ใช้ปฏิทินของศาสนาโซโรอัสเตอร์เพื่อเสริมมัน:
  - คำทำนายของพระโซโรอัสเตอร์เกี่ยวกับไตรมาส 3,000 ปีสุดท้าย รวมถึงการปรากฏของพระองค์เอง ตามด้วย **มูฮัมหมัด** และจบลงด้วยพระผู้ไถ่สององค์สุดท้าย (พระศรีอริยเมตไตรย/ชาห์-บาห์ราม วาร์จาแวนด์ และ โฮชิดาร์ โบมิต)
  - ข้อความระบุว่าความสำเร็จของช่วงเวลา 3,000 ปีนี้ **"สอดคล้องกับวันที่สิ้นสุด พ.ศ. 2486 (ค.ศ. 1943) ของกลียุค"**

	• ดังนั้น ข้อความจึงวางการอุบัติขึ้นคู่ของพระศรีอริยเมตไตรยไว้ภายในกรอบเวลาตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 19 ถึงปี ค.ศ. 1943 ที่กำหนดไว้แล้ว
320	• **"ชาวฮินดูคาดหวังให้ กัลกิ (ราชา สุริยวังศา มารุ) และ จันทรวังศา เทวาปี** และ **ชาวโซโรอัสเตอร์รอคอย ชาห์-บาห์ราม วาร์จาแวนด์ และ โฮชิดาร์ โบมิต** ปรากฏร่วมกันเมื่อสิ้นสุดช่วงที่สี่ของสี่ช่วง ช่วงละ 3,000 ปี ซึ่งจะสรุปยุคสมัยนั้น (aeon) ซึ่งรวมเป็นระยะเวลา 12,000 ปี ตามการนับของศาสนาโซโรอัสเตอร์" • "ยิ่งไปกว่านั้น **พระโซโรอัสเตอร์** ทรงระบุไว้อย่างชัดเจนว่า ไตรมาสสุดท้าย 3,000 ปี รวมถึงการปรากฏของพระองค์เองและการปรากฏของ **สามพระองค์** ที่จะตามมา ได้แก่ **โฮชิดาร์ มาห์ (มูฮัมหมัด)** ประมาณหนึ่งพันปีหลังจากการปรากฏของพระองค์เอง ซึ่งดังที่เราได้เห็นแล้ว (จากเชิงอรรถที่ 2) ว่าเกิดขึ้นอย่างถูกต้อง และ **ชาห์-บาห์ราม วาร์จาแวนด์** กับ **โฮชิดาร์ โบมิต** ก็ปรากฏเมื่อสิ้นสุดไตรมาสสุดท้าย 3,000 ปีของยุคสมัยของเรานี้เช่นกัน" • "จากวันที่สามารถตรวจสอบได้ง่าย ตามประวัติศาสตร์ของการปรากฏของ **พระโซโรอัสเตอร์ (2631 ปีที่แล้ว)** และ **มูฮัมหมัด (1426 ปีที่แล้ว)** และรวมกับ **300 ปี** ซึ่งประกอบด้วยช่วงเวลาเชื่อมต่อ ผู้อ่านจะเห็นว่าผลรวมทั้งหมดอยู่ภายในช่วงเวลา **3,000 ปี** ที่พระโซโรอัสเตอร์กำหนดไว้ ซึ่งการบรรลุผลสำเร็จของช่วงเวลานี้ **สอดคล้องกับวันสิ้นสุด พ.ศ. 2486 (ค.ศ. 1943) ของกลียุค**"
320-321	• พระสิทธัตถะทรงเชื่อมโยงความเสื่อมและการอันตรธานสุดท้ายของพระธรรมของพระองค์เข้ากับ **"ปาฏิหาริย์คู่"** ที่จะนำมาซึ่งการฟื้นคืนชีพของพระธรรมของพระองค์ • "แต่ อาจมีคำถามเกิดขึ้นในที่นี้ว่า มีความจำเป็นอะไรสำหรับการปรากฏ **"คู่"** เช่นนี้? ทำไม **"ปาฏิหาริย์"** เดียว — พระพุทธเจ้าองค์เดียว — จึงไม่เพียงพอ? ทำไมถึงเป็นเช่นนั้นจริง ๆ?" • "ถึงกระนั้น ดังที่เราได้ชี้ให้เห็น ไม่เพียงแต่พระสิทธัตถะเท่านั้น แต่พระคัมภีร์ของอวตารผู้ศักดิ์สิทธิ์องค์อื่น ๆ ทั้งหมด ก็ชี้ไปที่การอุบัติขึ้นของ **"ปาฏิหาริย์คู่"** การปรากฏร่วมสมัยของ **อวตารสองพระองค์** เพื่อทำให้แง่มุมสุดท้ายของยุคสมัยนั้นสมบูรณ์ และนำเข้าสู่ **ยุคทอง**" • เรื่องของปาฏิหาริย์คู่นี้จะมีการกล่าวถึงในบทอื่นต่อไป
321-323	• สองหน้าสุดท้ายของบทนี้ทำหน้าที่เป็นบทสรุป เพื่อยืนยันช่วงเวลาและลักษณะของการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย โดยอิงจากการโต้แย้งที่กล่าวมาข้างต้น • ข้อความยืนยันว่า **พระศรีอริยเมตไตรยได้ปรากฏ "เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง"** และเน้นย้ำถึงธรรมชาติอันเป็นจุดสูงสุดของการอุบัติขึ้นนี้ในฐานะ **"การแสดงออกคู่"** **<u>ลักษณะของการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรย: "ปาฏิหาริย์คู่"</u>** • จุดเน้นหลักอยู่ที่แนวคิดเรื่อง **"การแสดงออกคู่"** หรือ **"การอุบัติขึ้นคู่"**:

	○ **จุดสูงสุดเชิงคำทำนาย:** คำทำนายที่เกี่ยวข้องกับ **"การแสดงออกคู่"** ถูกบรรยายว่าเป็น **"จุดสูงสุด"** และเป็นสิ่งที่พบได้ทั่วไปในทุกศาสนาที่ยิ่งใหญ่ (ศาสนาพุทธ, ศาสนาฮินดู, ศาสนาโซโรอัสเตอร์) ○ **วัตถุประสงค์:** คำทำนายร่วมกันนี้มีจุดประสงค์เพื่อเตือนผู้ศรัทธาในศาสนาเหล่านี้ให้รอคอยพลังที่จะปรากฏเพื่อ **สถาปนาความเป็นหนึ่งเดียวของมนุษยชาติ** ○ **ยุคใหม่: "การอุบัติขึ้นคู่"** ถูกกำหนดให้เกิดขึ้นในช่วงสุดท้ายของกลียุค เพื่อเป็นเครื่องหมายของการเปิดตัว **ยุคใหม่ในประวัติศาสตร์มนุษย์: การสถาปนาสัตยยุค (สหัสวรรษแห่งความชอบธรรม)** ○ **ปรากฏการณ์:** วันที่ต่าง ๆ ถูกจัดกลุ่มไว้อย่างใกล้ชิดมาก จนถูกมองว่าเป็นการบันทึกเหตุการณ์ชีวิตของบุคคลเดียว หรือ **"ตามที่เป็นไปได้อย่างชัดเจน, ของปรากฏการณ์คู่"** **1. <u>การยืนยันช่วงเวลาของการปรากฏอีกครั้ง</u>** • ข้อความสรุปสุดท้ายที่ได้จากการเชื่อมโยงพระคัมภีร์และการคำนวณทางคณิตศาสตร์ในส่วนก่อนหน้า: ○ **กรอบเวลา:** ข้อความระบุไว้อย่างชัดเจนว่าการอุบัติขึ้นของสัตยยุค **"ได้เกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง"** ○ **ช่วงเวลา:** ผู้เขียนอ้างถึงวันที่ที่คำนวณได้จาก *คัมภีร์กัลกิ-ปุราณะ* ว่าอยู่ใกล้กันเกินกว่าจะเป็นเรื่องบังเอิญ และสรุปว่ามัน **"บ่งชี้ถึงบันทึกเหตุการณ์"** ที่เกิดขึ้นในช่วงกรอบเวลานี้อย่างชัดเจน: ○ **ค.ศ. 1817, 1820, 1844, 1852 และ 1863** • **ข้อสรุป: "เวลาที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าคือศตวรรษที่แล้ว"** (อ้างถึงศตวรรษที่ 19) • โดยสรุป ข้อความนี้ลงความเห็นว่า **ความคาดหวังที่สำคัญที่สุด** — การอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรย/กัลกิ — ได้ **บรรลุผลสำเร็จแล้ว** โดย **"ปรากฏการณ์คู่"** ที่สำแดงออกมาในช่วงกลางศตวรรษที่ 19 บทนี้ปิดท้ายด้วยการเปลี่ยนการสืบสวนไปยังขั้นตอนเชิงตรรกะถัดไป: การค้นหา **"สถานที่ - ตำแหน่ง"** ของการอุบัติขึ้นนี้
324	• บัดนี้ควรเป็นที่ชัดเจนจากคำทำนายของศาสนาฮินดู, ศาสนาโซโรอัสเตอร์ และศาสนาพุทธว่า **ความคาดหวังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้ — วันแห่งวันทั้งหลาย, เวลาแห่งจุดจบ, การอุบัติขึ้นของสัตยยุค** — ซึ่งทุกศาสนามุ่งความสนใจไปที่นั้น **เพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง** • โดยการคำนวณจากพระคัมภีร์และความสัมพันธ์อันโดดเด่นในคำทำนายของศาสนาเหล่านั้น เราได้ระบุวันที่เกี่ยวข้องบางอย่างได้อย่างแม่นยำ ได้แก่ **พ.ศ. 2360 (ค.ศ. 1817), พ.ศ. 2363 (ค.ศ. 1820), พ.ศ. 2387 (ค.ศ. 1844), พ.ศ. 2394 (ค.ศ. 1852), พ.ศ. 2406 (ค.ศ. 1863)** ซึ่งบัดนี้เรียกร้องความสนใจเพิ่มเติม • วันที่เหล่านี้อยู่ใกล้กันเกินกว่าจะอธิบายว่าเป็นการเป็นตัวเลขที่ไร้ความหมายหรือความบังเอิญ และมัน **บ่งชี้อย่างชัดเจนถึงบันทึกเหตุการณ์ในชีวิตของบุคคลเดียว** หรือตามที่เป็นไปได้อย่างชัดเจน, **ของปรากฏการณ์คู่** ดังนั้น **เวลาที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าคือศตวรรษที่แล้ว** (ศตวรรษที่ 19) และบัดนี้เราต้องค้นหา **สถานที่ - ตำแหน่ง** ซึ่งในขณะที่ตอบสนองเงื่อนไขที่ระบุไว้จากพระคัมภีร์ จะสามารถให้ **ความหมายที่ไม่อาจโต้แย้งได้ต่อวันที่เหล่านี้** ซึ่งได้ปรากฏออกมาแล้ว"

บทที่ 10

สถานที่

325-328	• ข้อความนี้ตอบคำถามโดยตรงว่า **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** จะปรากฏที่ใด โดยการวิเคราะห์คำทำนายในพระคัมภีร์และสรุปผลที่ชัดเจนและสอดคล้องกัน • **ฉันทามติที่ท่วมท้น** ที่ข้อความนำเสนอชี้ไปที่ประเทศหนึ่งในทวีปเอเชียโดยเฉพาะ: **อิหร่าน (เปอร์เซีย)** **<u>ตำแหน่งทั่วไป: ทวีปเอเชีย</u>** • ข้อโต้แย้งเริ่มต้นด้วยการกำหนดข้อจำกัดทางภูมิศาสตร์ตามรูปแบบทางประวัติศาสตร์: o **พื้นที่คงที่: ดวงอาทิตย์ฝ่ายวิญญาณ** (พระศาสดา หรือ พระพุทธเจ้า) "ทั้งหมด ได้ปรากฏเฉพาะในทวีปเอเชีย และมาจากส่วนที่จำกัดมากของทวีปเอเชียเท่านั้น" o **เส้นทาง:** สถานที่ประสูติของพระสิทธัตถะ (กบิลพัสดุ) และต้นกำเนิดของโมเสส (ซีนาย) ก่อให้เกิด "เส้นทางที่ค่อนข้างตรง สั้น และแคบ" ซึ่งมีความเข้มข้นอย่างมาก o **จุดศูนย์กลาง:** จุดกึ่งกลางที่แม่นยำของเส้นทางศักดิ์สิทธิ์นี้ถูกระบุว่าเป็น **อิหร่าน** ซึ่งข้อความเรียกว่าเป็น **"ดินแดนอารยันทางตะวันตกสุดและเป็นศูนย์กลาง... ของคำทำนายในพระคัมภีร์ทั้งหมด"** **A. <u>ตำแหน่งเฉพาะ: อิหร่าน (เปอร์เซีย)</u>** • ข้อความนี้นำเสนอหลักฐานจากพระคัมภีร์อินโด-อารยันสามฉบับที่ชี้ไปที่อิหร่านอย่างแม่นยำ: **1. <u>พระคัมภีร์ฮินดู (*ปุราณะ*)** • *คัมภีร์กัลกิ-ปุราณะ* ใช้ชื่อสามชื่อที่แตกต่างกันเพื่อชี้ไปที่อิหร่านในฐานะสถานที่สำหรับการปรากฏของ **กัลกิ (พระศรีอริยเมตไตรย)**: o **ปุรุษุตตม (*Purshottam*):** แม้ว่าจะแปลตามตัวอักษรว่า "(แผ่นดินของ) มนุษย์ที่สูงสุด" แต่ข้อความตีความว่าเป็นคำสันสกฤตสำหรับคำเปอร์เซียโบราณ **"ปาร์สถัม" (*Parsatham*)** หรือ **"ฐานทัพ" ของชาวปาร์สา (เปอร์เซีย)** นอกจากนี้ยังตั้งข้อสังเกตว่า เปอร์เซียเป็นที่ราบสูงที่สามารถอยู่อาศัยได้สูงที่สุดในบรรดาดินแดนดั้งเดิมของชาวอารยัน o **ภัทรปีฐ (*Bhadrapith*):** หมายถึง **"ลำต้น" หรือ "รากเหง้าของชาวอารยัน"** ซึ่งบ่งชี้ถึงอิหร่าน o **หริ-สทัน (*Hari-Sadan*):** เป็นอีกชื่อหนึ่งสำหรับอิหร่านในตำนานปุราณะ

2. <u>พระคัมภีร์โซโรอัสเตอร์</u>

- คำทำนายของศาสนาโซโรอัสเตอร์ถูกนำเสนอว่ามีความเฉพาะเจาะจงที่สุด โดยยืนยันว่าการอุบัติขึ้นจะเกิดขึ้นในดินแดนบ้านเกิดของพวกเขา:
  - **โฮชิดาร์ โบมิต (*Hoshidar Bomit*):** ชื่อของพระผู้ไถ่องค์ที่สองหมายถึงผู้ให้ความสว่าง **"แห่งแผ่นดินเกิด" (*Bomit*)** ยืนยันว่าอิหร่านเป็นแหล่งกำเนิด
  - **ภูเขาเดมาวันด์ (*Mount Demavand*):** พระคัมภีร์ระบุชื่อ **ภูเขาเดมาวันด์** โดยเฉพาะ ซึ่งมี **เตหะราน** (เมืองหลวงของอิหร่าน) ตั้งอยู่ที่ฐาน ในฐานะสถานที่สำหรับความขัดแย้งถึงจุดสูงสุดระหว่างความดีและความชั่วร้ายในระหว่างการปรากฏของโฮชิดาร์ โบมิต

3. <u>พระคัมภีร์อื่น ๆ (อ้างอิงในเชิงอรรถ)</u>

- ข้อความสนับสนุนข้อสรุปนี้โดยอ้างว่าศาสนาอื่น ๆ ก็พาดพิงถึงสถานที่นี้เช่นกัน:
  - **พระคัมภีร์ยูดาห์-คริสเตียน:** ข้อความอ้างถึงดาเนียลและเยเรมีย์ ซึ่งอ้างถึง **ชูชัน** ในจังหวัด **เอลาม** (ซึ่งพจนานุกรมกำหนดว่าเป็นชื่ออัสซีเรียนสำหรับอิหร่าน)
  - **พระคัมภีร์มุสลิม (อัลกุรอาน):** พาดพิงถึงดินแดนอื่นที่ไม่ใช่อาระเบีย แต่ใกล้เคียงกับอาระเบีย โดยอ้างถึง **"ผู้ประกาศจะส่งเสียงเรียกจากสถานที่ใกล้เคียง"**

4. <u>บทสรุป</u>

- ข้อความสรุปว่า พระคัมภีร์ของศาสนาศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมด ไม่ว่าจะโดยการยืนยันที่เฉพาะเจาะจง (ศาสนาโซโรอัสเตอร์) หรือโดยนัยและข้อเสนอแนะ (ศาสนาฮินดูและอื่น ๆ) **"ล้วนพาดพิงถึงอิหร่าน (เปอร์เซีย) ในฐานะสถานที่สำหรับการอุบัติขึ้นของการแสดงออกคู่"**

B. <u>ข้อมูลเพิ่มเติม</u>

- ข้อความไม่ได้ระบุตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ที่แน่นอนที่พระศรีอริยเมตไตรย (กัลกิ, ชาห์-บาห์ราม วาร์จาแวนด์) จะปรากฏ
- แต่บทนี้สรุปโดยการเปลี่ยนจุดเน้นไปที่ความจำเป็นในการค้นหาสถานที่ที่ตอบสนองข้อกำหนดของพระคัมภีร์ หลังจากได้แก้ไขคำถามเกี่ยวกับเวลาที่การอุบัติขึ้นเกิดขึ้นแล้ว

C. <u>การค้นหาสถานที่ (ขั้นตอนต่อไป)</u>

- บรรทัดสุดท้ายของบทนี้ระบุขั้นตอนต่อไปในข้อโต้แย้งของผู้เขียนอย่างชัดเจน:
  - "ดังนั้น **เวลาที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าคือศตวรรษที่แล้ว** (ศตวรรษที่ 19) และบัดนี้เราต้องค้นหา **สถานที่—ตำแหน่ง** ซึ่งในขณะที่ตอบสนองเงื่อนไขที่ระบุไว้จากพระคัมภีร์ จะสามารถให้ **ความหมายที่ไม่อาจโต้แย้งได้ต่อวันที่เหล่านี้** ซึ่งได้ปรากฏออกมาแล้ว"
- สิ่งนี้บ่งชี้ว่าสถานที่ (ตำแหน่ง) เป็นหัวข้อของบทหรือส่วนถัดไป และการค้นหาจะต้องตอบสนองเกณฑ์สามข้อนี้:

	1. **ตอบสนองเงื่อนไข** ที่ระบุไว้จากพระคัมภีร์ (เช่น ที่เกี่ยวข้องกับภูมิภาคเชิงสัญลักษณ์ **"ที่อยู่ของงู", "โลกเทพ",** และ **"โลกพรหม"** ที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้) 2. เป็นสถานที่ที่ **"การแสดงออกคู่" ("ปาฏิหาริย์คู่")** เกิดขึ้น 3. ให้ **"ความหมายที่ไม่อาจโต้แย้งได้"** แก่วันที่ที่คำนวณไว้ในช่วงกลางศตวรรษที่ 19 (ค.ศ. 1817-1863) 4. โดยสรุป ข้อความกล่าวว่าการค้นหาว่าพระศรีอริยเมตไตรยปรากฏที่ใดจะต้องเริ่มต้นขึ้นในขณะนี้
327	**<u>สิ่งที่พระคัมภีร์ฮินดูกล่าวถึงเกี่ยวกับสถานที่</u>** • "จาก **คัมภีร์ปุราณะ** ของศาสนาฮินดู เราพบการอ้างอิงถึงการปรากฏของ **กัลกิ (พระศรีอริยเมตไตรย)** หรือ **ราชา สุริยวังศา มารุ** ซึ่งแม้จะมุ่งไปยังสถานที่ที่อยู่นอกประเทศอินเดีย แต่ก็ยังอยู่ในอาณาเขตของชนชาติอารยันดั้งเดิมเหล่านั้น" • "คัมภีร์ **กัลกิ-ปุราณะ** ระบุว่า กัลกิจะปรากฏจาก **"ปุรุษุตตม" (*Purshottam*)** (แผ่นดิน) แม้ว่าคำว่า 'ปุรุษุตตม' ในภาษาสันสกฤตจะแปลตรงตัวว่า (ปุรุษ = ชายหรือมนุษย์, อุตตม = สูงสุด) นั่นคือ **(แผ่นดินของ) มนุษย์ที่สูงสุด** (หรือของ 'ผู้กล้าหาญที่สุด') หรือแผ่นดินที่สูงสุดที่ซึ่งผู้กล้าหาญ (ชาวอารยัน) พำนักอยู่ ซึ่งสำหรับผู้บันทึกเหตุการณ์ชาวอารยันเหล่านั้น ย่อมหมายถึงแผ่นดินของชาวอารยันเอง แต่เมื่อพิจารณาอย่างใกล้ชิด ข้อมูลเพิ่มเติมก็ปรากฏขึ้น ซึ่งเผยให้เห็นถึง **ตำแหน่งที่แม่นยำยิ่งขึ้น** ในบรรดาแผ่นดินของชาวอารยัน นั่นคือ **เปอร์เซีย**" • "เนื่องจาก 'ปุรุษุตตม' เป็นเพียงคำสันสกฤตสำหรับคำเปอร์เซียโบราณว่า **'ปาร์สถัม' (*Parsatham*)** หรือ **'ฐานทัพ' ของชาวปาร์สา (เปอร์เซีย)** และด้วยเหตุนี้เอง จึงเป็น **แผ่นดินที่สูงที่สุดที่สามารถอยู่อาศัยได้** (เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่ของเปอร์เซียเป็นที่ราบสูง 5,000 ฟุต) ในบรรดาอาณาจักรดั้งเดิมทั้งหมดของชาวอินโด-อิหร่านอารยัน ที่ซึ่งวัฒนธรรมและอารยธรรมอารยันยังคงดำเนินต่อไปจนถึงปัจจุบัน" • "ส่วนอื่น ๆ ของคัมภีร์กัลกิ-ปุราณะบ่งชี้ถึงอิหร่านโดยการเรียกชื่อว่า **ภัทรปีฐ (*Bhadrapith*)** ('ภัทระ' เป็นคำที่มีความหมายถึง 'อารยัน' และ 'ปีฐ' หมายถึง 'ลำต้น' หรือ 'รากเหง้า') หรือเรียกชื่อว่า **หริ-สทัน (*Hari-Sadan*)** ซึ่งเป็นอีกชื่อหนึ่งสำหรับอิหร่านในตำนานปุราณะ และชี้ไปยังสถานที่นั้นในฐานะตำแหน่งสำหรับการปรากฏของกัลกิ"
	<u>สิ่งที่พระคัมภีร์โซโรอัสเตอร์กล่าวถึงเกี่ยวกับสถานที่</u> • "พระคัมภีร์โซโรอัสเตอร์มีความเฉพาะเจาะจงมากขึ้นเกี่ยวกับสถานที่ และนอกเหนือจากชื่อเรียกของพระผู้ไถ่องค์ที่สอง คือ **โฮชิดาร์ โบมิต** ผู้ซึ่งจะปรากฏพร้อมกับ **ชาห์-บาห์ราม วาร์จาแวนด์** ผู้ยุติยุคสมัย ซึ่งชื่อนี้มีความหมายชัดเจนว่า **ผู้ให้ความสว่าง 'แห่งแผ่นดินเกิด' (*Bomit*)** ซึ่งในกรณีนี้คืออิหร่าน นั่นคือมาจากอิหร่านแล้ว พวกเขายังระบุชื่อภูเขาคือ **เดมาวันด์** โดยเฉพาะ ซึ่งมี **เตหะราน** เมืองหลวงของอิหร่านตั้งอยู่ที่ฐาน ในฐานะสถานที่สำหรับการต่อสู้ระหว่างความดีและความชั่วเมื่อโฮชิดาร์ โบมิตปรากฏ"

	• "ข้อบ่งชี้เหล่านี้และข้อบ่งชี้อื่น ๆ ในพระคัมภีร์โซโรอัสเตอร์เป็นพื้นฐานที่ทำให้ชาวโซโรอัสเตอร์มั่นใจว่า **พระผู้ไถ่คู่** ที่จะนำเข้าสู่ยุคทองใหม่จะต้องปรากฏอีกครั้งจากแผ่นดินเกิดของพวกเขาเอง คือ **อิหร่าน** เพราะเป็นพระคัมภีร์เดียวที่ยืนยันว่าการอุบัติขึ้นจะเกิดขึ้นในดินแดนของพวกเขา ในขณะที่พระคัมภีร์ของศาสนาศักดิ์สิทธิ์อื่น ๆ ทั้งหมดไม่ได้ยืนยันเช่นนั้น แต่โดยนัยและข้อเสนอแนะ ล้วนพาดพิงถึง **อิหร่าน (เปอร์เซีย)** ในฐานะสถานที่สำหรับการอุบัติขึ้นของการแสดงออกคู่""
28	**<u>สิ่งที่พระคัมภีร์อิสลามและยูดาห์-คริสเตียนกล่าวถึงเกี่ยวกับสถานที่</u>** • **พระมูฮัมหมัด** ยังทรงพาดพิงถึงแผ่นดินอื่นที่ไม่ใช่แผ่นดินของพระองค์ (อาระเบีย) แต่ก็อยู่ใกล้เคียงกัน: "และจงฟัง ณ วันที่ผู้ประกาศจะประกาศจาก **สถานที่ใกล้ ๆ** วันที่พวกเขาจะหวาดกลัวต่อเสียงประกาศอย่างแท้จริง วันนั้นคือวันแห่งการออกมา (จากการฟื้นคืนชีพ)" อัลกุรอาน, บทกอฟ โองการ 41, 42 • ในทำนองเดียวกัน ใน **พระคัมภีร์ยูดาห์-คริสเตียน** ก็มีการระบุ **อิหร่าน** อย่างชัดเจนด้วยชื่อว่าเป็นสถานที่สำหรับการอุบัติขึ้นของผู้ยุติยุคสมัย: "และข้าพเจ้าเห็นในนิมิต; และต่อมา เมื่อข้าพเจ้าเห็น, ข้าพเจ้าอยู่ที่ **ชูชัน** ในพระราชวัง ซึ่งอยู่ในจังหวัด **เอลาม** (พจนานุกรมอธิบายว่านี่คือชื่ออัสซีเรียนสำหรับอิหร่าน ซึ่งในสมัยของดาเนียลเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิอัสซีเรีย); และข้าพเจ้าเห็นในนิมิต และข้าพเจ้าอยู่ริมแม่น้ำอูลัย" ดาเนียล บทที่ 8 ข้อ 2, และ "และเราจะตั้งบัลลังก์ของเราใน **เอลาม** และเราจะทำลายบรรดากษัตริย์และบรรดาเจ้านายจากที่นั่น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส" เยเรมีย์ บทที่ 49 ข้อ 38

บทที่ 11

อมิตาภะ

330-341	• ข้อความนี้ให้คำอธิบายโดยละเอียดและค่อนข้างไม่เป็นไปตามธรรมเนียมเกี่ยวกับ **อมิตาภะ** โดยสรุปว่าชื่อนี้เป็น **ตำแหน่ง** ไม่ใช่ชื่อเฉพาะ และมีความหมายและการอ้างอิง **เดียวกันกับพระศรีอริยเมตไตรย** **A. <u>อัตลักษณ์ของอมิตาภะ: ตำแหน่งสำหรับพระศรีอริยเมตไตรย</u>** • การยืนยันหลักคือ **อมิตาภะ** ไม่ใช่บุคคลที่แยกจากกัน แต่เป็น **ตำแหน่ง** หรือการกำหนดที่ใช้สำหรับพระพุทธเจ้าที่ถูกสัญญาไว้ คือ **พระศรีอริยเมตไตรย** • **ไม่ใช่ชื่อเฉพาะ:** ข้อความระบุอย่างชัดเจนว่า "อมิตาภะไม่ใช่ชื่อเฉพาะของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง" • **ความหมาย:** เป็นคำสันสกฤตที่ประกอบด้วย: o **อ มิต (*Amit*):** (อนันต์, นิรันดร์, สัมบูรณ์) o **อ ภา (*Abha*):** (รัศมี, หรือ ความรุ่งโรจน์) o **ความหมายตามตัวอักษร** คือ "ความรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นเจ้า" หรือ "รัศมีอันไม่มีประมาณ" หรือ "ความรุ่งโรจน์นิรันดร์" • **หน้าที่:** เช่นเดียวกับที่ใช้คำว่า 'พระพุทธเจ้า' สำหรับพระสิทธัตถะ คำว่า **อมิตาภะ** ก็ถูกใช้เป็น **ตำแหน่ง** สำหรับพระพุทธเจ้าที่ถูกคาดหวัง: **พระศรีอริยเมตไตรย** • **ใช้แทนกันได้:** ผู้เขียนให้เหตุผลว่าคำทำนายเกี่ยวกับเครื่องหมายและเวลาสำหรับการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย (ในคัมภีร์ภาษาบาลี) และพระศรีอริยเมตไตรยกับอมิตาภะ (ในคัมภีร์มหายาน) นั้นเหมือนกัน และ "ไม่มีทางที่จะแยกชื่อทั้งสองนี้" ออกจากเงื่อนไขของการสำแดงนั้นได้ **1. <u>อาณาจักรของอมิตาภะ: ตำแหน่งทางกายภาพ</u>** • ข้อความโต้แย้งความพยายามของมหายานยุคแรกที่จะทำให้อมิตาภะเป็น "ปรากฏการณ์ทางจิตวิญญาณล้วน ๆ" และใช้คำอธิบายอาณาจักรของอมิตาภะเพื่อระบุที่ตั้งของการปรากฏทางกายภาพของพระศรีอริยเมตไตรยแทน • **ธยานิพุทธะและมนุษยพุทธะ:** อมิตาภะถูกพิจารณาว่าเป็น **ธยานิพุทธะ** (คู่กันในโลกุตตระ หรือ "จิต") ผู้ปกครอง **ทิศตะวันตก** หรือ **แดนสุขาวดี (*Pure Land / Sukhavati*)** ส่วนการสำแดงภาคพื้นดินของพระองค์ (**มนุษยพุทธะ** หรือพระพุทธเจ้า "มนุษย์") คือ **พระศรีอริยเมตไตรย** • **สถานที่และเวลา:** บทสนทนาของพระสิทธัตถะใน *สุขาวดีวยูหสูตร* ฉบับใหญ่ถูกตีความว่าเป็นคำแนะนำที่แม่นยำ: o อมิตาภะกำลังประทับอยู่ใน **"ทิศตะวันตก"** (เป็นทิศทางทางกายภาพ)

- พระสิทธัตถะกำลังขอให้อานนท์บันทึกรายละเอียดของอาณาจักรของอมิตาภะ (*สุขาวดี*) เพื่อให้สิ่งมีชีวิตในอนาคตสามารถระบุตำแหน่งได้ เมื่อคำสอนถูกบดบังด้วยเวลา
- คำสัญญาของ **"แดนสวรรค์ตะวันตก"** นี้ "ไม่ใช่สำหรับคนในสมัยของพระสิทธัตถะ... แต่สำหรับยุคนี้ สำหรับพวกเรา"

- **คำอธิบายสุขาวดี (แดนแห่งความสุข):** อาณาจักรนี้ถูกอธิบายด้วยภาษาที่เหนือกว่าและมักจะเป็นสัญลักษณ์ แต่ข้อความยืนยันว่าคำอธิบายเหล่านี้มีพื้นฐานอยู่บนความเป็นจริง:
  - เป็นที่ **"รุ่งเรือง, มั่งคั่ง, น่าอยู่, อุดมสมบูรณ์, งดงาม"**
  - เป็นโลกที่ไม่มีนรก, สัตว์เดรัจฉาน, หรือวิญญาณผู้ล่วงลับ
  - ผู้ที่อาศัยอยู่มี **สีทองเดียวกันทั้งหมด** (เป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์แห่งศรัทธา)
  - พื้นดินถูกอธิบายว่ามีคุณภาพคล้ายอัญมณี ("ทำด้วย **ไพฑูรย์**," "กระดานหมากรุกแปดช่องที่มี **ด้ายทองคำ**")

B. <u>การเชื่อมโยงและคุณลักษณะที่สำคัญ</u>

1. <u>พระพุทธเจ้าองค์ที่ห้า</u>

- อมิตาภะมีความเกี่ยวข้องกับ **กัลป์ที่ห้า** เมื่อพระองค์อุบัติขึ้น ซึ่งทำให้พระองค์มีอัตลักษณ์เดียวกันกับ **พระศรีอริยเมตไตรย** ซึ่งเป็น **พระพุทธเจ้าองค์ที่ห้า** ที่พระสิทธัตถะทรงพยากรณ์ว่าจะปรากฏในยุคเดียวกันนี้

2. <u>รัศมีและคุณธรรมอันประมาณมิได้</u>

- พระสิทธัตถะทรงยกย่องความเหนือกว่าของอมิตาภะและความรุ่งโรจน์ของอาณาจักรพระองค์อย่างกว้างขวาง โดยกล่าวว่า:
  - **แสงสว่างอันไม่มีประมาณ (*Amitaprabha*):** แสงสว่างของพระองค์ไม่มีที่สิ้นสุด ส่องสว่างไปยังดินแดนพระพุทธเจ้ามากมาย นับไม่ถ้วน เกินกว่าแสงสว่างของพระพุทธเจ้าองค์อื่น ๆ
  - **ชีวิตอันไม่มีประมาณ (*Amitāyus*):** ความยาวแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์ไม่มีที่สิ้นสุด
  - **ผู้ติดตามนับไม่ถ้วน:** จำนวน "ผู้ฟัง" (สาวก) ของอมิตาภะไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งเชื่อมโยงกับคำทำนายของพระสิทธัตถะที่ว่า สาวกของพระศรีอริยเมตไตรยจะมีจำนวนมากกว่าสาวกของพระองค์เองอย่างน้อยสิบเท่า

- ในขั้นตอนนี้ เราต้องใช้เวลาเพื่อชี้แจงชื่อและแนวคิดของ **อมิตาภะ** ซึ่งเราจะพบได้บ่อยจากนี้ไป และเราจะใช้ชื่อนี้ร่วมกับ **พระศรีอริยเมตไตรย** หรือใช้แยกกัน
- เนื่องจากไม่รู้วิธีแก้ไขปัญหานี้ที่มี **สองชื่อสำหรับ "การอุบัติขึ้นเดียว"** ในช่วงต้นของวรรณกรรมมหายาน **อมิตาภะ** จึงถูกทำให้เป็น **ปรากฏการณ์ทางจิตวิญญาณล้วน ๆ** ซึ่งจะสามารถสัมผัสได้ในระนาบจิตวิญญาณเท่านั้น และด้วยกระบวนการนี้เอง ชาวมหายานจึงสามารถ **แยกการอ้างอิงเกี่ยวกับเวลาและวันที่** ออกจากปรากฏการณ์ของอมิตาภะ

ได้ และตัดสินใจเลือก **พระศรีอริยเมตไตรย** เป็นพระพุทธเจ้าทางกายภาพที่จะสำแดงพระองค์บนโลกตามคำทำนาย — ทั้งในพระคัมภีร์ของพวกเขาและในคัมภีร์บาลี

- **อมิตาภะ** ไม่ใช่ชื่อเฉพาะของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง แต่เป็นเพียงคำสันสกฤต (**อ มิต -** นิรันดร์, ไม่มีประมาณ, สัมบูรณ์; **อ ภา -** รัศมี หรือ ความรุ่งโรจน์) ที่สื่อถึง **ตำแหน่ง** ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า **"ความรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นเจ้า"** หรือ **"รัศมีอันไม่มีประมาณ"** หรือ **"ความรุ่งโรจน์นิรันดร์"**
- เช่นเดียวกับที่ใช้ตำแหน่ง **พระพุทธเจ้า, ตถาคต, หรือทีปังกร** สำหรับพระสิทธัตถะ ชื่อ **อมิตาภะ** ก็ถูกใช้ตามความสัมพันธ์ในบริบทของคำทำนายที่เกี่ยวข้องกับพระองค์และเงื่อนไขที่อธิบายอาณาจักรของอมิตาภะ เพื่อหมายถึงพระพุทธเจ้าที่ถูกคาดหวัง — นั่นคือ **"พระศรีอริยเมตไตรย"**
- เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องกล่าวว่า พระสิทธัตถะไม่ได้ระบุเพียงแค่ว่าชื่อจริงของผู้สืบทอดของพระองค์จะหมายถึง **"ความเมตตา"** เท่านั้น แต่ยังทรงยกย่องคุณลักษณะนี้เหนือสิ่งอื่นใด
- **พระศรีอริยเมตไตรย** เองก็เป็นเพียง **คำเรียก** และไม่สามารถเป็นชื่อเฉพาะของผู้ยุติยุคสมัย หรือพระพุทธเจ้าผู้ที่จะมาได้จริง ๆ เพราะ 'เมตไตรย' ไม่ได้มีความหมายอื่นใดนอกเหนือจากความหมายที่พระสิทธัตถะทรงให้ไว้ — **"ผู้ซึ่งมีชื่อว่าความเมตตา"**
- จากสิ่งนี้ ผู้อ่านจะต้องตระหนักอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่เห็นได้ชัด นั่นคือ **"พระศรีอริยเมตไตรย" ไม่ได้หมายถึง "ความเมตตา"** ดังนั้น ชื่อจริงของ **พระตถาคต** หรือ **พระพุทธเจ้า** ผู้ซึ่งเราได้ยืนยันแล้วว่าได้ปรากฏขึ้นแล้ว จะไม่ใช่ "พระศรีอริยเมตไตรย" แต่เป็นชื่อที่สื่อถึง **"ความเมตตา"** ในภาษาของแผ่นดินเกิดของพระองค์

<u>บทที่ 12</u>

<u>อวโลกิเตศวร</u>

342-343	• ข้อความนี้อธิบายอย่างละเอียดว่า **อวโลกิเตศวร** เป็นบุคคลสำคัญที่มาเสริม **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** ในคำทำนายสุดท้าย โดยกำหนดบทบาท อัตลักษณ์ และความสำคัญของพระองค์ **<u>อวโลกิเตศวรคือใคร?</u>** • ข้อความระบุอย่างชัดเจนว่า **อวโลกิเตศวร** คือส่วนที่สองของ **"ปรากฏการณ์คู่"** ที่พระสิทธัตถะทรงทำนายไว้: o **ผู้คู่กัน:** อวโลกิเตศวรเป็นส่วนอื่นของ **"ปรากฏการณ์คู่"** ที่พระสิทธัตถะทรงทำนายไว้ โดยมี **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** เป็นส่วนแรก o **ผู้ร่วมทาง:** พระองค์คือ **"เพียงผู้เดียวที่เกี่ยวข้องกับพระศรีอริยเมตไตรย (อมิตาภะ)"** ในตำนาน และถูกเรียกขานว่าเป็น **"ผู้ประทานความรอด"** **1. <u>ความหมายของชื่อและคุณลักษณะหลัก</u>** • **ความหมาย:** ชื่อ **อวโลกิเตศวร (*Avalokitesvara*)** เป็นคำประสมที่หมายถึง **"พระองค์ผู้ทอดทัศนาลงมาด้วยความเมตตา"** หรือ **"พระองค์ผู้ทอดทัศนาลงมาด้วยความกรุณา (ความเห็นอกเห็นใจหรือความเมตตา) ต่อมนุษย์ที่ทนทุกข์"** • **สัญลักษณ์แห่งความเมตตา:** พระองค์ถือเป็น **"สัญลักษณ์ของ 'ความเมตตา' "** ซึ่งนำไปสู่การที่ชาวพุทธบางกลุ่ม (ในจีนและเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ) ยกย่องพระองค์ในฐานะ **เจ้าแม่กวนอิม (*Kwanyin*)** (ซึ่งเป็นคำย่อที่หมายถึง "สิ่งมีชีวิตที่ได้ยินหรือรับรู้เสียงร้องของมนุษย์") **2. <u>อัตลักษณ์และการเชื่อมโยงกับศาสนาฮินดู</u>** • ข้อความเชื่อมโยง **อวโลกิเตศวร** อย่างแน่นหนาเข้ากับแนวคิดของฮินดูเกี่ยวกับแก่นแท้แห่งพระผู้เป็นเจ้าที่สำแดงออกมาเป็นช่วง ๆ : o **ถูกระบุว่าเป็นพระวิษณุ:** ข้อความระบุว่าชาวพุทธยุคแรกระบุว่า **พระวิษณุ** คือ **พระโพธิสัตว์ปัทมปาณี** (แปลว่า "ดอกบัวในน้ำ") ซึ่งถูกเรียกว่า **อวโลกิเตศวร** o **หลักการแห่งการกลับชาติมาเกิด:** สิ่งนี้ถือว่ามีความสำคัญ เนื่องจากพระวิษณุคือหลักการ **"การกลับชาติมาเกิด"** หรือ **"แก่นแท้"** ของพระสูงสุดที่สำแดงออกมาจากยุคสู่ยุคในรูปแบบของ **พระอาจารย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ (อวตาร)** o **ความคาดหวังของชาวพุทธ:** ด้วยเหตุผลนี้ ชาวพุทธตั้งแต่สมัยแรกสุดจึงรอคอยการอุบัติขึ้นของ **อวโลกิเตศวร** ให้เกิดขึ้นพร้อมกับการอุบัติขึ้นของ **พระศรีอริยเมตไตรย**

	3. <u>บทบาทและคำสัญญา</u>
	• **อวโลกิเตศวร** ถูกอธิบายว่าเป็นพระโพธิสัตว์ผู้ทรงเป็นตัวแทนของความเมตตาขั้นสูงสุดและครอบครองพลังทางจิตวิญญาณอันยิ่งใหญ่:
	  ○ **ความสมบูรณ์และพลัง:** พระองค์บรรลุ **"ความสมบูรณ์ในพลังแห่งการอัศจรรย์"** ได้รับการฝึกฝนใน **"ความรู้ความเข้าใจอย่างกว้างขวางและทักษะในวิธีการ"** และสามารถถูกเห็น **"ได้ทุกที่ในทิศทั้งสิบ"**
	  ○ **คำปฏิญาณ:** พระองค์คือพระโพธิสัตว์ผู้ตั้งปณิธานว่า **"จะไม่บรรลุพระนิพพานจนกว่ามนุษย์ทุกคนจะได้รับความรอด"**
	  ○ **พระพุทธเจ้าในอนาคต:** ข้อความยืนยันว่า **"พระองค์ผู้ทรงเมตตาต่อโลกอย่างมากในขณะนี้ จะเป็นพระพุทธเจ้าในยุคต่อ ๆ ไป"**
	• โดยสรุป ข้อความนำเสนอ **อวโลกิเตศวร** ในฐานะคู่หูที่จำเป็นของ **พระศรีอริยเมตไตรย** ซึ่งเป็นผู้เป็นตัวแทนของความเมตตา (ความกรุณา) ที่จำเป็นสำหรับการไถ่ถอนสากล ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสถาปนา **ยุคทองใหม่**

343	• จากการชี้แจงความหมายของสองชื่อนี้คือ **พระศรีอริยเมตไตรย** และ **อมิตาภะ** ซึ่งหมายถึง **"บุคคลเดียวกัน"** ผู้อ่านไม่ควรสรุปว่าทั้งสองหมายถึง **"ปรากฏการณ์คู่"** ที่พระสิทธัตถะทรงทำนายไว้ • แม้ว่า **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** เป็นส่วนหนึ่งของปรากฏการณ์คู่ที่ว่านี้อย่างแน่นอน แต่อีกส่วนหนึ่ง ซึ่งเราอาจจะรู้จักแล้ว คือ **อวโลกิเตศวร** ผู้ซึ่งเป็นชื่อเดียวที่เกี่ยวข้องกับพระศรีอริยเมตไตรย (อมิตาภะ) และผู้ซึ่งในตำนานและคำสอน ถูกเรียกขานจากบรรดาชื่อนับไม่ถ้วนให้เป็น **ผู้ประทานความรอด**
343	• ชื่อ **อวโลกิเตศวร (*Avalokitesvara*)** หมายถึง **"พระองค์ผู้ทอดทัศนาลงมาด้วยความเมตตา"** คำว่า อวโลกิเตศวร เป็นคำประสมของคำว่า **อิศวร (*Isvara*)** (พระผู้เป็นเจ้า, ผู้ทรงอำนาจ) และ **อวโลกิต (*avalokita*)** ซึ่งหมายถึง พระองค์ผู้ทอดทัศนาลงมาด้วยความกรุณา (ความเห็นอกเห็นใจหรือความเมตตา) ต่อมนุษย์ที่ทนทุกข์ • คัมภีร์ **กรัณฑวยูห (*Karandavyuha*)** ซึ่งมีอายุย้อนไปถึง 400 ปีหลังจากการปรินิพพานของพระสิทธัตถะ ได้กล่าวถึงการสรรเสริญ **พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร** แม้แต่สาวกยุคแรกของพระสิทธัตถะก็ยอมรับ **พระพรหม, พระวิษณุ และพระนารายณ์ (พระกฤษณะ)** ในนามดั้งเดิมของพวกท่าน • ในขณะที่พราหมณ์ยอมรับพระสิทธัตถะเป็น **อวตารองค์ที่เก้าของพระวิษณุ** ชาวพุทธก็ได้ตอบแทนคำชมเชยนั้นโดยการระบุ **พระวิษณุ** ว่าคือ **พระโพธิสัตว์ปัทมปาณี** (ซึ่งชื่อนี้หมายถึง "ดอกบัวในน้ำ" หรือ

	"ดอกบัวในน้ำ" อย่างเรียบง่าย) ซึ่งเรียกว่า **อวโลกิเตศวร** พระโพธิสัตว์ผู้ตั้งปณิธานว่า **จะไม่บรรลุพระนิพพานจนกว่ามนุษย์ทุกคนจะได้รับความรอด** • นี่เป็นสิ่งที่มีนัยสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจาก **พระวิษณุ** คือหลักการ **"การกลับชาติมาเกิด"** หรือ **"แก่นแท้"** ของพระสูงสุดที่สำแดงพระองค์เองจากยุคสู่ยุคในรูปแบบของ **พระอาจารย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์** และด้วยเหตุผลนั้นเอง ชาวพุทธตั้งแต่สมัยแรกสุดจึงรอคอยการอุบัติขึ้นของ **อวโลกิเตศวร** ให้เกิดขึ้นพร้อมกับการอุบัติขึ้นของพระผู้ที่พระสิทธัตถะทรงทำนายไว้ นั่นคือ **พระศรีอริยเมตไตรย** • ยิ่งไปกว่านั้น เพราะพระองค์ถูกยกย่องให้เป็น **สัญลักษณ์ของ "ความเมตตา"** ซึ่งมีความหมายในเชิงผู้หญิง **อวโลกิเตศวร** จึงได้รับการยกย่องจากชาวพุทธบางกลุ่ม (ในประเทศจีนและส่วนอื่น ๆ ของเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ) ในฐานะ **เจ้าแม่กวนอิม (*Kwanyin*)** • ซึ่งเป็นคำย่อของ **กวน-ซือ-ยิน (*Kwan-shai-yin*)** วลีที่สื่อความหมายถึง **"สิ่งมีชีวิตที่ได้ยินหรือรับรู้เสียงร้องของมนุษย์"** ในประเทศญี่ปุ่น พระองค์เป็นที่รู้จักในนาม **ฟูเก็น (*Fugen*)** พระองค์ยังเป็นที่รู้จักในชื่อต่าง ๆ เช่น สัททักษรีโลกิศวร (*Sadaksarilokesvara*), สิงหนาท (*Simhanada*), โลกนาถ (*Lokanatha*), ขสระปนะ (*Khasarpana*)

บทที่ 13

ที่ประทับของพระพุทธเจ้าพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ

345	**บทนำ** • พระคัมภีร์ทางพุทธศาสนา เช่นเดียวกับพระคัมภีร์ของศาสนาฮินดูและศาสนาอื่น ๆ ชี้ไปที่ **สถานที่ของการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย** โดยการบ่งชี้ **ภูมิภาค** อย่างชัดเจน ตลอดจน **สภาวะทางจิตวิญญาณ** ที่บุคคลต้องมีเพื่อทำความเข้าใจเครื่องหมายต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในคำทำนายของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับแคนสวรรค์ที่ค้นหาของ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ**
345-347	• ประการแรก คือ **คุณสมบัติทางจิตวิญญาณ** ที่บุคคลต้องมีเพื่อที่จะสามารถไขปริศนาของที่ประทับอันสำคัญยิ่งนี้ได้ พระสิทธัตถะทรงระบุสิ่งเหล่านี้ไว้ในพระธรรมเทศนาที่ตรัสกับ **พระนางเวเทหิ (*Vaidehi*)** และ **พระอานนท์** • เมื่อพระนางเวเทหิทูลถามว่า พระนางจะสามารถค้นหาอาณาจักรของพระพุทธเจ้า **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** ได้อย่างไร พระสิทธัตถะทรงตรัสแก่พระนางให้บรรลุ **คุณสมบัติทางจิตวิญญาณสามประการ** ที่จำเป็นสำหรับการค้นพบเป้าหมายที่สาวกผู้เคร่งครัดของพระสิทธัตถะทุกคนปรารถนานี้ คุณสมบัติทางจิตวิญญาณทั้งสามประการคือ: **1. <u>ธรรมข้อที่หนึ่ง (จริยธรรมและคุณธรรมพื้นฐาน)</u>** • คุณสมบัตินี้เน้นที่ความประพฤติทางศีลธรรม ความกตัญญู และความเมตตาทั่วไป: • พวกเขาควรปฏิบัติต่อบิดามารดาด้วยความกตัญญูและสนับสนุนพวกท่าน • พวกเขาควรรับใช้และเคารพครูบาอาจารย์และผู้อาวุโส • พวกเขาควรมีจิตใจเปี่ยมด้วยความเมตตา, ละเว้นจากการทำอันตรายใด ๆ และบำเพ็ญ **กุศลกรรมบถสิบ** (การกระทำที่เป็นกุศลสิบประการ) **2. <u>ธรรมข้อที่สอง (สรณะ, ศีล, และความมีศักดิ์ศรี)</u>** • คุณสมบัตินี้เน้นที่ความมุ่งมั่นในศาสนาอย่างเป็นทางการและการยึดมั่นในกฎทางศีลธรรม: o พวกเขาควรอธิษฐานและรักษาคำปฏิญาณที่จะ **เข้าถึงสรณะแห่งรัตนตรัย** (พระพุทธ, พระธรรม, และพระสงฆ์) o พวกเขาควรปฏิบัติตาม **ศีล** ทุกประการ o พวกเขาไม่ควรลดศักดิ์ศรีของตนเองหรือละเลยการปฏิบัติพิธีกรรมใด ๆ **3. <u>ธรรมข้อที่สาม (แรงบันดาลใจทางจิตวิญญาณและการสั่งสอน)</u>** • คุณสมบัตินี้เน้นที่การตรัสรู้ ความเชื่อ และการเผยแผ่คำสอน: o พวกเขาควรทุ่มเทจิตใจทั้งหมดเพื่อบรรลุ **โพธิ** (การตรัสรู้)

	○ พวกเขาควรเชื่ออย่างลึกซึ้งใน **กฎแห่งกรรม** ○ พวกเขาควรศึกษาและท่อง **พระธรรม** ○ พวกเขาควรชักชวนและให้กำลังใจผู้อื่นที่ดำเนินตามแนวทางเดียวกัน • ข้อความสรุปโดยระบุว่า กลุ่มทั้งสามนี้ถูกเรียกว่า **"การกระทำที่บริสุทธิ์ (ซึ่งนำไปสู่แดนพุทธ)"**
347-348	**<u>คำอธิบายที่ประทับของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ</u>** **1. <u>ตำแหน่งทางภูมิศาสตร์</u>** • **ข้อความยืนยันว่าสถานที่นี้เป็น สถานที่ทางกายภาพที่เฉพาะเจาะจง บนโลก โดยอิงจากคำชี้แนะของพระสิทธัตถะ (พระพุทธเจ้า):** ○ ทิศตะวันตกจริง: การอ้างอิงถึง "ทิศตะวันตก" ถูกเน้นย้ำว่า "ไม่ใช่เชิงเปรียบเทียบ" แต่ "หมายถึง ทิศตะวันตกทางภูมิศาสตร์ที่แท้จริง อย่างแน่นอน" เมื่อมองจากภูมิภาคที่พระสิทธัตถะประทับอยู่ (แคว้นพิหาร, อินเดียตะวันออก) ○ ขอบเขตทางภูมิศาสตร์: สถานที่ตั้งอยู่ "ทางตะวันตกของกบิลพัสดุ" แต่ยังคงอยู่ในขอบเขตของแผ่นดินอารยัน (ไม่เกินขอบเขตของอิหร่าน) ซึ่งชี้ให้เห็นถึงพื้นที่เฉพาะใน เอเชียตะวันตก/ตะวันออกใกล้ **2. <u>สถานะของการวิวัฒนาการและการเติบโต</u>** • **ข้อความโต้แย้งว่าที่ประทับนี้ไม่ใช่สวรรค์ที่สมบูรณ์แบบอยู่แล้วและไม่เปลี่ยนแปลง แต่เป็นอาณาจักรที่กำลังอยู่ใน สถานะของการพัฒนา:** ○ ความสมบูรณ์ที่กำลังวิวัฒน์: วลีของพระสิทธัตถะที่ว่า "เมื่อบุคคลเห็นสภาวะแห่งความสุขของประเทศนั้นในความดีเลิศสูงสุด" ถูกตีความว่าหมายความว่า อาณาจักรนั้น "ไม่ใช่อาณาจักรที่สมบูรณ์แล้ว แต่กำลังอยู่ในกระบวนการวิวัฒน์ไปสู่ความสมบูรณ์แบบทั้งหมด" ○ ลักษณะทางกายภาพ: การเติบโตและวิวัฒนาการอย่างต่อเนื่องไปสู่ศักยภาพสูงสุด "แสดงให้เห็นอีกครั้งถึง ตำแหน่งทางกายภาพ ซึ่งเป็นลักษณะตามธรรมชาติที่มีการเติบโตและวิวัฒนาการ" **3. <u>การมองเห็นและช่วงเวลา</u>** • **ข้อความเชื่อมโยงความตระหนักถึงที่ประทับนี้กับอนาคตและธรรมชาติทางกายภาพของมัน:** ○ วัตถุทางกายภาพ: พระสิทธัตถะทรงระบุว่าแดนบริสุทธิ์ "สามารถเห็นได้ เหมือนกับการมองเห็นวัตถุทางกายภาพ" ○ อนาคต (ยุคของเรา): พระธรรมเทศนานี้ถูกกำหนดโดยพระสิทธัตถะที่เน้นย้ำถึง "อนาคต" ("เบื้องหน้า") และกล่าวถึงคำถามของพระนางเวเทหิเกี่ยวกับวิธีที่ผู้คนที่ใช้ชีวิตหลังปรินิพพาน

	ของพระพุทธเจ้า (กล่าวคือ "ยุคของเรา") จะสามารถเห็นและรับรู้มันได้ สิ่งนี้ยืนยันความสำคัญของสถานที่สำหรับอนาคตของมนุษยชาติ ○ ข้อกำหนดทางจิตวิญญาณ: ในการรับรู้แผ่นดินนี้ บุคคลจำเป็นต้องมี "พลังของพระพุทธเจ้า" หรือความเข้าใจทางจิตวิญญาณที่จำเป็น ซึ่งบ่งชี้ว่าแม้จะเป็นสถานที่ทางกายภาพ แต่อาจไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาธรรมดาหากไม่มีการเตรียมพร้อมทางจิตวิญญาณ
348-352	**<u>ที่ประทับของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ: สัญลักษณ์และภาพลักษณ์</u>** **1. <u>ทิศทางและนิมิต</u>** • ข้อความเน้นย้ำอย่างหนักแน่นถึงทิศทางทางภูมิศาสตร์และวิธีการบรรลุ **"การรับรู้"** ที่จำเป็น: ○ **ทิศตะวันตก:** พระสิทธัตถะทรงแนะนำสาวกให้ **"นั่งลงอย่างเหมาะสม โดยมองไปทางทิศตะวันตก"** และตั้งใจเพ่งไปที่พระอาทิตย์ที่กำลังจะตก ○ **การตัดทิศตะวันออกออกไป:** ข้อความตั้งข้อสังเกตถึงนัยสำคัญของการเพ่งไปที่พระอาทิตย์ตกดิน (ทิศตะวันตก) โดยระบุว่า พระสิทธัตถะ "ได้ตัดทิศทางตะวันออกของ 'พระอาทิตย์ขึ้น' ออกจากการมีความสำคัญใด ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ" ○ **เป้าหมาย:** พระธรรมเทศนานี้ถูกมองว่าเป็นการสั่งสอนให้ผู้ติดตามใน **"ยุคของเรา"** แสวงหาและเห็นนิมิตที่เฉพาะเจาะจง **2. <u>ภาพสัญลักษณ์สำคัญ (การทำสมาธิแรก)</u>** • พระสิทธัตถะทรงให้คำแนะนำทางภาพที่ละเอียดมากสำหรับการ **ทำสมาธิแรก (*First Meditation*)** ซึ่งข้อความตีความว่าเป็นคำอธิบายที่เป็นรหัสของโครงสร้างทางกายภาพหรือสถานที่: ○ **พระอาทิตย์ตกดิน:** นิมิตจะต้องเป็นภาพของดวงอาทิตย์ "เมื่อมันกำลังจะตกดินและดูเหมือน **กลองที่ถูกแขวนไว้**" ข้อความให้เหตุผลว่านี่คือสัญลักษณ์ที่ทรงพลังและเฉพาะเจาะจง ไม่ใช่เพียงแค่ภาพพระอาทิตย์ตกดินทั่วไป ○ **กลองคว่ำ = โครงสร้างโดมทองคำ:** ข้อความยืนยันว่า เนื่องจากโครงสร้างโดมยังไม่เป็นที่รู้จักในสมัยของพระสิทธัตถะ ภาพของ **"กลองคว่ำที่แขวนอยู่เหมือนพระอาทิตย์ตกที่เรืองแสง"** จึงเป็นการพรรณนาที่ใกล้เคียงที่สุดที่พระองค์สามารถให้ได้สำหรับ **"โครงสร้างหรืออาคารที่มีโดมทองคำ"** ○ **การเก็บภาพ:** ภาพจานทองคำนี้จะต้องถูกเก็บไว้ **"ให้ชัดเจนและมั่นคง ไม่ว่าจะหลับตาหรือลืมตา"** **3. <u>คำอธิบายพื้นดินและโครงสร้าง</u>** • หลังจากการทำสมาธิแรก คำแนะนำจะอธิบายถึงพื้นดินและส่วนรองรับ:

	○ **พื้นดิน:** หลังจากทำสมาธิเกี่ยวกับน้ำและน้ำแข็ง สาวกได้รับคำแนะนำให้จินตนาการถึงการปรากฏของ **ไพฑูรย์ (*lapis lazuli*)** ข้อความชี้แจงว่าสิ่งนี้หมายถึงพื้นดินมี **"สีเขียวอมฟ้าและมีเกล็ดทองคำของไพฑูรย์"** ซึ่งบ่งชี้ถึงแปลงที่ดินที่ **"สีแตกต่างกันไปตามฤดูกาล"** มากกว่าที่จะทำจากหินจริง ○ **ฐานราก:** ใต้พื้นดินสีไพฑูรย์นี้ จะมี **"ธงทองคำที่มีอัญมณีเจ็ดชนิด, เพชร และอื่น ๆ รองรับพื้นดิน"** ○ **รูปร่างและขอบเขต:** ฐานรากนี้ **"แผ่ขยายไปยังจุดทั้งแปดของทิศทาง"** และ **"มุมทั้งแปด (ของพื้นดิน) ถูกเติมเต็มอย่างสมบูรณ์"** • **โดยสรุป** ข้อความตีความว่าพระธรรมเทศนาของพระสิทธัตถะให้ทั้ง **ทิศทางทางภูมิศาสตร์** (ทิศตะวันตก, ภายในแผ่นดินอารยัน, แต่ทางตะวันตกของอินเดีย) และชุดของ **คำแนะนำเชิงพยากรณ์ที่แม่นยำ** ("การทำสมาธิแรก") ที่อธิบายถึงอาณาจักรทางกายภาพในอนาคตบนโลก ซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ที่ **โครงสร้างโดมทองคำ** ที่ล้อมรอบด้วยภูมิทัศน์ที่โดดเด่น
353-360	• ส่วนถัดไปนี้ขยายรายละเอียดเกี่ยวกับภาพลักษณ์และโครงสร้างของที่ประทับของ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** อย่างมาก โดยยังคงให้เหตุผลว่าคำอธิบายเหล่านี้อ้างถึง **สถานที่ทางกายภาพที่แท้จริง** ที่กำลังวิวัฒน์บนโลก แม้ว่าจะถูกอธิบายโดยใช้ภาษาเชิงสัญลักษณ์ก็ตาม • ต่อไปนี้คือสิ่งที่ข้อความกล่าวถึงเกี่ยวกับที่ประทับ โดยแบ่งตามลักษณะเชิงโครงสร้าง สิ่งแวดล้อม และสัญลักษณ์: **<u>ที่ประทับของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ: โครงสร้าง สิ่งแวดล้อม และสัญลักษณ์</u>** **1. <u>ลักษณะเชิงโครงสร้างและเรขาคณิต</u>** • ข้อความเน้นที่เรขาคณิตที่สื่อโดยคำอธิบายทางภาพ: ○ **โครงสร้างลูกบาศก์:** วลีที่ว่า "มุมทั้งแปด (ของพื้นดิน)" ถูกตีความว่า **"บ่งชี้ถึงโครงสร้างลูกบาศก์อย่างชัดเจน"** แม้ว่าเข็มทิศจะไม่มีมุม ○ **การออกแบบพื้นผิว:** เหนือพื้นดิน มี **"เชือกทองคำไขว้กันเป็นรูปกากบาท"** โดยมีการแบ่งส่วนด้วย **"สายของอัญมณีเจ็ดชนิด"** ซึ่งสร้างลวดลายคล้ายตารางหมากรุกหรือตาราง ○ **ตำแหน่งที่สูง:** วลีที่ว่า **"ตั้งอยู่สูงขึ้นไปในท้องฟ้าที่เปิดกว้าง"** บอกเป็นนัยว่าสถานที่ตั้งอยู่บน **"เนินเขาหรือที่ราบสูง"** ○ **หอคอยแห่งรังสี (โดม):** คำอธิบายของรังสีที่ก่อตัวเป็น **"หอคอยแห่งรังสี ซึ่งมีชั้นและระเบียงจำนวนสิบล้านชั้น และสร้างด้วยอัญมณีร้อยชนิด"** พัฒนาภาพลักษณ์ของโครงสร้างโดมทองคำที่ได้กล่าวถึงไปก่อนหน้านี้

	2. <u>ภาพลักษณ์ทางสิ่งแวดล้อมและประสาทสัมผัส</u> • สถานที่ถูกอธิบายว่าสวยงาม อุดมสมบูรณ์ และมีชีวิตชีวาอย่างยิ่ง: o **สวนและอุทยาน:** มี **"อุทยานที่มีเสน่ห์, สวนที่มีเสน่ห์"** และ **"สระบัว"** ที่เต็มไปด้วยปัทมะ, อุบล, และกุมุทอันล้ำค่า o **ชีวิตนกและเสียง:** ทั่วทั้งประเทศถูกปกคลุมไปด้วยดอกไม้และมี **"ฝูงนกทุกชนิดที่พระตถาคตทรงสร้าง"** มาเยือน ซึ่งเสียงของพวกมันทำให้แผ่นดิน **"ก้องกังวานด้วยพระสุรเสียงของพระพุทธเจ้า"** (ตีความว่าเกิดจากระบบขยายเสียงสาธารณะที่ทันสมัย) o **ลักษณะของน้ำ:** น้ำในทะเลสาบทั้งแปดประกอบด้วยอัญมณีเจ็ดชนิด และแหล่งน้ำแบ่งออกเป็น **สิบสี่สาย** ที่มีช่องทางสร้างด้วยทองคำและมีพื้นเป็นเพชรหลากสี o **บรรยากาศและสภาพอากาศ:** สายลมเย็นแปดชนิดพัดพามาจากรังสีอันเจิดจรัส สถานที่นั้นสว่างไสว น่ารัก สงบเงียบ และน่ามอง **3. <u>คุณสมบัติทางจิตวิญญาณและสังคมของผู้อยู่อาศัย</u>** • ข้อความอธิบายสภาพศีลธรรมภายในชุมชน: o สิ่งมีชีวิตที่นั่นจะ **มีทักษะในการประนีประนอมความขัดแย้ง** และเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นเสมอเมื่อพูด o พวกเขาจะ **ไม่ริษยาหรือโกรธ** แต่จะรักษาหลักการที่ถูกต้องไว้ตลอดไป **4. <u>การตีความสัญลักษณ์ (จิตวิญญาณเทียบกับกายภาพ)</u>** • ข้อความยอมรับความขัดแย้งระหว่างคำอธิบายทางกายภาพกับวัตถุประสงค์ทางจิตวิญญาณ: o การวิเคราะห์สุดท้ายสรุปว่า แม้ว่ารายละเอียดหลายอย่าง (ระเบียง, ต้นปาล์มสูง, อัญมณี) เป็น **เชิงจิตวิญญาณ** มากกว่าวัตถุทางกายภาพที่แท้จริงที่สื่อโดยสัญลักษณ์ แต่รายละเอียดเหล่านี้โดยรวมเป็นตัวแทนของ **"ความดีเลิศที่โดดเด่นของแดนพุทธ"** • สิ่งนี้ตระหนักว่า "ความสนใจของพระพุทธเจ้ามีเพียง **สิ่งที่เป็นจิตวิญญาณและความสำคัญทางจิตวิญญาณของสิ่งต่าง ๆ** เท่านั้น" ซึ่งชี้ให้เห็นว่าความงามทางกายภาพเป็นเพียงการสำแดงของความสมบูรณ์แบบและวัตถุประสงค์ทางจิตวิญญาณที่ซ่อนอยู่เบื้องหลัง
360-362	• สารของพระสิทธัตถะถึงสาวกของพระองค์ในข้อความนี้เกี่ยวกับ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** และ **แดนสุขาวดี (*Pure Land*)** เป็นข้อความที่มีความสำคัญสูงสุด เป็นการระลึกถึง และเป็นการไถ่บาปในอนาคตสำหรับมนุษยชาติ **<u>สารหลักของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ</u>** • พระธรรมเทศนาของพระสิทธัตถะเน้นย้ำประเด็นสำคัญต่อไปนี้เกี่ยวกับ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** และ **สุขาวดี (แดนบริสุทธิ์)**:

1. **<u>คำสั่งเพื่อความรอดในอนาคต</u>**

- สารหลักคือคำแนะนำที่ชัดเจนให้ **รักษาความรู้เกี่ยวกับแดนบริสุทธิ์ไว้สำหรับอนาคต**
- **การสอนเบาะแส:** สาวก (เช่น พระอานนท์และพระนางเวเทหิ) จะต้อง **"ไม่ปล่อยให้ภาพทางจิตใจของดินแดนที่ได้ทรงสัญญาไว้นั้นถูกลบเลือนไปจากความคิดของพวกเขาเลย"** พวกเขาต้องเก็บ **"เบาะแสที่จำเป็นสำหรับการค้นพบ"** ให้คงอยู่เพื่อที่จะได้ถูกสอนในเวลาที่กำหนดในอนาคต ซึ่งข้อความระบุว่าเป็น **"ยุคของเรา"**
- **กลุ่มเป้าหมาย:** คำสอนนี้มีไว้สำหรับ **"มวลชนส่วนใหญ่ในภายหน้า ซึ่งอาจต้องการได้รับการปลดเปลื้องจากความทุกข์ของพวกเขา"** โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ใช้ชีวิต **"ในช่วงเวลาของการล่มสลายของหลักคำสอนอันดีงาม"** (พระธรรมของพระสิทธัตถะ)
- **วัตถุประสงค์:** สารนี้ทำหน้าที่เป็น **เส้นทางสู่ความรอด** ในช่วงเวลาแห่งความมืดมิดทางจิตวิญญาณ (ยุค **มัปโป** หรือ **"กาลสุดท้าย"**)

2. **<u>ตำแหน่งทางกายภาพเป็นสิ่งที่ไม่อาจโต้แย้งได้</u>**

- สารนี้บอกเป็นนัยว่าการแสวงหามุ่งตรงไปยัง **สถานที่ทางกายภาพ** ไม่ใช่เพียงแค่สถานะทางจิตวิญญาณ:
    - **การทำสมาธิ ณ สถานที่:** พระสิทธัตถะทรงนำสาวกให้ **"ทำสมาธิบนแง่มุมมากมายและตำแหน่งของมันทางทิศตะวันตก"** ซึ่งตอกย้ำว่ารายละเอียดมากมายที่ให้ไว้เกี่ยวข้องกับ **"สถานที่ทางกายภาพ... ที่ถูกบ่งชี้ไว้อย่างชัดเจนโดยไม่อาจโต้แย้งได้"**
    - **การเน้นย้ำที่ไม่เหมือนใคร:** ข้อความตั้งข้อสังเกตถึงข้อเท็จจริงที่น่าสนใจที่ว่า อาณาจักรของอมิตาภะเป็น **"เพียงแห่งเดียวที่พระสิทธัตถะได้ทรงอธิบายอย่างกว้างขวาง และทรงเน้นความสำคัญในรายละเอียดมากเช่นนี้"** ซึ่งเน้นย้ำถึงความสำคัญที่เป็นเอกลักษณ์สำหรับคนรุ่นหลัง

3. **<u>ความสำคัญของ "การทำสมาธิที่ถูกต้อง"</u>**

- พระสิทธัตถะทรงเน้นย้ำถึงคุณธรรมทางจิตวิญญาณที่แนบมากับภารกิจนี้ โดยกำหนดให้เป็นเส้นทางที่ถูกต้อง:
    - **คุณธรรมและการเกิดใหม่:** ใครก็ตามที่ทำสมาธิในแดนบริสุทธิ์ **"บาปของพวกเขาจะถูกกำจัด"** และ **"จะเกิดในแดนบริสุทธิ์อย่างแน่นอนในชีวิตถัดไป"**
    - **การกำหนดเส้นทาง:** การปฏิบัตินี้ถูกเรียกอย่างชัดเจนว่า **"การทำสมาธิที่ถูกต้อง"** ในขณะที่การทำสมาธิรูปแบบอื่นใดถูกเรียกว่า **"การทำสมาธิแบบนอกรีต"**

	4. <u>การยอมรับปาฏิหาริย์คู่</u> • ท้ายที่สุด เป้าหมายของการบรรลุแดนบริสุทธิ์หมายถึงการยอมรับ **"ปาฏิหาริย์คู่, พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ และอวโลกิเตศวร"** อย่างสมบูรณ์ ซึ่งภารกิจของพวกท่านคือ **"การค้นพบใหม่, ประกาศ, และสถาปนาพระธรรมอันบริสุทธิ์ขึ้นใหม่"** ในยุคหน้า

บทที่ 14

พระบุคคล: พระบ๊อบ และ พระบาฮาอุลลาห์ปาฏิหาริย์คู่

363-365	• ข้อความนี้ระบุประเด็นสำคัญหลายประการในสองหัวข้อหลัก: **วิกฤตการณ์ทางจิตวิญญาณในยุคปัจจุบัน** และ **การระบุตัวตนของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** **ธีมที่ 1: วิกฤตการณ์ทางจิตวิญญาณและความจำเป็นสำหรับระเบียบใหม่** • ข้อความเริ่มต้นด้วยการนำเสนอว่ากรอบความคิดทางจิตวิญญาณที่มีอยู่ไม่เพียงพอสำหรับโลกสมัยใหม่อีกต่อไป: o **วิกฤตศรัทธา:** "ความผูกพันดั้งเดิมของศรัทธาและครอบครัว" ได้ **"ถูกทำลาย"** และความจงรักภักดีต่อคุณธรรมและความดีงามได้ **"ถูกรื้อถอน"** o **ความไม่สามารถของคำสอนเก่า:** "แรงกระตุ้นในการสร้างสรรค์ของคำสอนพระสิทธัตถะ" พร้อมกับพระอาจารย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์โบราณอื่น ๆ **"ไม่สามารถเข้าถึงจิตใจของมนุษยชาติได้อีกต่อไป"** หรือให้คำตอบในโลกที่ **"ซับซ้อนและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น"** o **ความซบเซาของพระธรรม:** ความล้มเหลวนี้เห็นได้จากข้อเท็จจริงที่ว่า **"พระธรรมของพระสิทธัตถะไม่ได้มีความก้าวหน้าหรือชัยชนะใหม่ ๆ ในช่วง 1,000 ปีที่ผ่านมา"** o **การเรียกร้องให้ปรับตัว:** ยุคสมัย **"ร้องเรียกให้มีการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรย"** เพื่อ **"ประกาศพระธรรมอีกครั้ง"** และสร้างระเบียบใหม่ที่สอดคล้องกับ **"วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่"** จำเป็นต้องมีการ **"เปลี่ยนแปลงพื้นฐานในการตีความพระธรรม"** o **การสำเร็จตามคำพยากรณ์:** หลักฐานที่นำเสนอก่อนหน้านี้ทั้งหมด ("การหายไปห้าอย่าง", สุบิน 16 ประการของพระเจ้าปเสนทิโกศล, คำทำนายของฮินดูและโซโรอัสเตอร์) ยืนยันว่า **"เวลา"** สำหรับการอุบัติขึ้นใหม่นี้คือ **บัดนี้** **ธีมที่ 2: การระบุตัวตนของปาฏิหาริย์คู่** • ข้อความเปลี่ยนจากการสร้างความจำเป็นสำหรับการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรย ไปสู่การระบุตัวบุคคลที่เจาะจงที่ตอบสนองคำทำนายโบราณ: o **การระบุตำแหน่งอย่างแม่นยำ ("สถานที่"):** ตำแหน่งของการเคลื่อนไหวของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ **"ถูกระบุอย่างชัดเจน"** ว่าเป็นแนวเส้นบาง ๆ ที่เริ่มต้น **"ทางตะวันตกของพรมแดนอินโด-อิหร่าน และทอดยาวไปทางตะวันตกโดยตรงสู่ชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน"** สิ่งนี้ยืนยันว่าการเคลื่อนไหวเป็น **"ทางตะวันตก"** จากต้นกำเนิดของพระสิทธัตถะเสมอ

	• **การระบุปาฏิหาริย์คู่:** ข้อความระบุบุคคลสองท่านที่ตอบสนองเงื่อนไขของคำทำนายอย่างสรุปคือ: o **พระพระบาฮาอุลลาห์(*Husayn Ali Nuri*):** มีพระนามว่า **"บะฮาอุลลาห์" (*Bahá'u'lláh*)** (หมายถึง **"รัศมีภาพของพระผู้เป็นเจ้า"** หรือ "สิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า") o **พระบ๊อบ (*Ali Muhammad*):** มีพระนามว่า **"พระบ๊อบ" (*the Báb*)** (หมายถึง **"ประตู"**) **<u>ความสอดคล้องกับคำพยากรณ์:</u>** o **สถานที่:** ทั้งสองท่านประสูติใน **อิหร่าน (เปอร์เซีย)** ซึ่งข้อความให้เหตุผลว่าเป็นดินแดนอารยันแห่งเดียวทางตะวันตกของตำแหน่งของพระคริสต์และทางตะวันตกของตำแหน่งของพระสิทธัตถะที่ตอบสนองทุกเงื่อนไข พระบาฮาอุลลาห์ประสูติใน **เตหะราน** ซึ่งกล่าวว่า **"สอดคล้องกับคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์อย่างสมบูรณ์"** o **เวลา:** วันประสูติของพระพระบาฮาอุลลาห์คือ **วันที่ 12 พฤศจิกายน ค.ศ. 1817 (พ.ศ. 2360)** ถูกระบุว่าเป็นปีหนึ่งที่คำพยากรณ์ระบุไว้อย่างแม่นยำ o **พระนาม/พันธกิจ:** ข้อความตั้งข้อสังเกตว่าพระนามเดิมของพระพระบาฮาอุลลาห์คือ **ฮุเซน (*Husayn*)** (หมายถึง **"ความเมตตา/ความกรุณา"**) สอดคล้องตามคำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะที่ว่าพระนามของพระศรีอริยเมตไตรยหมายถึง **"ผู้ซึ่งมีชื่อว่าความเมตตา"** • **ความขนานกับพระสิทธัตถะ:** ข้อความเปรียบเทียบโดยตรงหลายประการระหว่างพระบาฮาอุลลาห์และพระสิทธัตถะ: o ทั้งสองท่านประสูติในตระกูลโบราณและมีเชื้อสายกษัตริย์ (บิดาของพระบาฮาอุลลาห์เป็นรัฐมนตรีของรัฐ) o ทั้งสองท่านปฏิเสธอำนาจทางโลกที่เสนอให้ (พระบาฮาอุลลาห์ปฏิเสธตำแหน่งของบิดา) o ทั้งสองท่านตระหนักอย่างถ่องแท้ถึง **"ระเบียบที่กำลังจะสิ้นสุดลง"** รอบตัวพวกเขา และแสวงหาการชี้นำที่จำเป็นสำหรับการเติมเต็มคำพยากรณ์
364-371	• ข้อความนี้ได้กล่าวถึงข้ออ้างที่เจาะจงหลายประการเกี่ยวกับ **พระบ๊อบ** และ **พระบาฮาอุลลาห์**และดึงความคล้ายคลึงกันอย่างชัดเจนระหว่างทั้งสองท่านกับ **พระสิทธัตถะ (พระพุทธเจ้า)** **<u>ประเด็นที่กล่าวถึงเกี่ยวกับพระบ๊อบและบะฮาอุลลาห์</u>** • ข้อความยืนยันว่า **พระบ๊อบ** และ **พระบาฮาอุลลาห์**คือการเติมเต็มคำพยากรณ์ทางพุทธศาสนาเกี่ยวกับ **"ปาฏิหาริย์คู่"** คือ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** และ **อวโลกิเตศวร** **1. <u>ปาฏิหาริย์คู่และบทบาท</u>** • **อัตลักษณ์ของบะฮาอุลลาห์: ฮุเซน อาลี นูรี, พระบาฮาอุลลาห์**ถูกระบุว่าเป็น **พระศรีอริยเมตไตรย ("อมิตาภะ")** — องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งยุคที่ได้ทรงสัญญาไว้ ซึ่งมีพันธกิจที่จะนำเข้าสู่ยุคฝ่ายวิญญาณสากลและยุคใหม่

- **อัตลักษณ์ของพระบ๊อบ: อาลี มุฮัมมัด, พระบ๊อบ** ถูกระบุว่าเป็น **อวโลกิเตศวร ("ผู้คู่กันอีกท่าน")** — ผู้ประกาศ หรือ **"ประตู"** ผู้ประกาศการอุบัติขึ้นที่ใกล้เข้ามาของพระพระบาฮาอุลลาห์ข้อความเน้นย้ำว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองท่านสะท้อนถึงความสัมพันธ์ที่พยากรณ์ไว้ระหว่างอวโลกิเตศวร (ผู้ครอบคลุมช่วงเวลาระหว่างการหายไปของพระพุทธเจ้ากับการอุบัติขึ้นของพระศรีอริยเมตไตรย) และอมิตาภะ

2. <u>เวลาและสถานที่แห่งการอุบัติขึ้น</u>

- **สถานที่:** ประเทศเดียวที่คำพยากรณ์ระบุคือ **อิหร่าน (เปอร์เซีย)** ข้อความเน้นย้ำว่าหากทั้งสองท่านจะตอบสนองต่อคำจำกัดความของ **"คู่กัน"** (ในฐานะปาฏิหาริย์เชิงพยากรณ์) พวกท่านต้องอุบัติจาก **"ครรภ์เดียวกัน"**
- **เวลา (เทศกาลคู่):** พระบ๊อบประสูติเมื่อวันที่ 20 ตุลาคม ค.ศ. 1819 และพระบาฮาอุลลาห์ประสูติในวันถัดไป (วันที่ 12 พฤศจิกายน ค.ศ. 1817 ตามวิธีการนับ) ข้อเท็จจริงที่ว่าวันประสูติของทั้งสองท่านมีการเฉลิมฉลองในวันต่อเนื่องกัน (นับจากพระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ตก) ในฐานะ **"เทศกาลคู่"** ถูกมองว่าเป็นข้อพิสูจน์เชิงสัญลักษณ์ของคำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับปาฏิหาริย์คู่

3. <u>การข่มเหงและการมีชัยชนะ</u>

- **การต่อต้านอย่างไม่หยุดหย่อน:** เช่นเดียวกับพระผู้ไถ่ทุกคน สารของทั้งสองท่านได้รับการต้อนรับด้วย **"การต่อต้านอย่างไม่หยุดหย่อน"** จากเหล่านักบวชและผู้นำทางศาสนาที่กลัวการสูญเสีย **"อำนาจและผลประโยชน์"** (ความมั่งคั่งและอิทธิพล)
- **การพลีชีพ: พระบ๊อบ** ถูกกลุ่มนักบวชอิสลามและเจ้าหน้าที่พลเรือนร่วมกันโจมตีในทันที **ชาวบาบี** (ผู้ติดตามของพระองค์) ยอมพลีชีพนับหมื่นคนแทนที่จะละทิ้งศรัทธาของตน ซึ่งเป็นการประทับตราความจงรักภักดีด้วยเลือดของพวกเขา และเป็นการเติมเต็มคำพยากรณ์ทางพุทธศาสนาเกี่ยวกับผู้ศรัทธาที่จะสละ **"กายและชีวิต"** เพื่อสารใน **"ช่วงเวลาสุดท้ายอันน่าสะพรึงกลัวของโลก"**

<u>ความคล้ายคลึงกับพระสิทธัตถะ</u>

- ข้อความดึงความขนานอย่างชัดเจนหลายประการระหว่างผู้ก่อตั้งศรัทธาบาไฮ (พระบ๊อบและบะฮาอุลลาห์) และพระสิทธัตถะ (พระพุทธเจ้า):

ลักษณะ	พระสิทธัตถะ (พระพุทธเจ้า)	พระบ๊อบ และ บะฮาอุลลาห์
เชื้อสายผู้สูงศักดิ์	ประสูติในตระกูลโบราณและมีเชื้อสายกษัตริย์ (พระเจ้าสุทโธทนะ)	**พระพระบาฮาอุลลาห์**ประสูติในตระกูลโบราณและมีเชื้อสายกษัตริย์ (บิดาของพระองค์เป็นรัฐมนตรีของรัฐ)

	การปฏิเสธอำนาจ	ปฏิเสธสิ่งประดับของอำนาจทางโลก	**พระพระบาฮาอุลลาห์**ปฏิเสธตำแหน่งรัฐมนตรีของรัฐจากบิดาของพระองค์
	การข่มเหง	ถูกเยาะเย้ยและข่มเหงโดยพราหมณ์ในสมัยของพระองค์	**พระบ๊อบ** ถูกข่มเหงในทันทีโดยนักบวชอิสลามและเจ้าหน้าที่พลเรือน
	วัยประกาศ	ทรงเริ่มต้นพันธกิจในวัยหนุ่ม	**พระบ๊อบ** มีพระชนม์เพียง 24 พรรษา (23 พฤษภาคม ค.ศ. 1844) เมื่อทรงประกาศสารของพระองค์
	การส่งสาวก	ตรัสเตือนสาวกแรกของพระองค์ให้ **"แยกจากกันและออกเดินทางไปในทิศทางที่แตกต่างกันและตรงกันข้าม"** เพื่อประกาศพระธรรม	**พระบ๊อบ** ทรงส่งสาวกสิบแปดคนแรกของพระองค์ ("อักษรแห่งชีวิต") ในพันธกิจที่แยกจากกันเพื่อประกาศว่า **"ประตูสู่พระผู้เป็นเจ้าแห่งยุค"** ได้เปิดแล้ว โดยเรียกร้องให้พวกเขา **"กระจัดกระจายไปทั่วทุกซอกทุกมุมของดินแดนนี้"**

371-372

- ข้อความนี้สร้างประเด็นที่ครอบคลุมว่า คำพยากรณ์ทางพุทธศาสนาที่เจาะจงเกี่ยวกับช่วงเวลาแห่งความทุกข์ทรมานอย่างรุนแรงและการผงาดขึ้นของ **"ชาวพุทธที่แท้จริง"** ไม่ได้เกี่ยวกับชาวพุทธในประวัติศาสตร์ แต่เป็นการทำนายโดยตรงเกี่ยวกับการข่มเหงผู้ติดตามของ **พระบ๊อบ** และ **พระบาฮาอุลลาห์(ปาฏิหาริย์คู่)** ในศตวรรษที่ 19
- ต่อไปนี้คือประเด็นที่กล่าวถึงโดยเฉพาะเกี่ยวกับปาฏิหาริย์คู่และผู้ติดตามของท่าน:

<u>ประเด็นเกี่ยวกับปาฏิหาริย์คู่และผู้ติดตามของท่าน</u>

1. **<u>คำพยากรณ์อ้างถึงศรัทธาบาไฮ</u>**

- **เวลาแห่งการอุบัติขึ้น:** พระธรรมเทศนา (ข้อความตัดตอนจาก *สัทธรรมปุณฑรีกสูตร*) อ้างถึง **"ช่วงเวลาสุดท้าย"** โดยเฉพาะ — คือเวลาแห่งการอุบัติขึ้นของ **ปาฏิหาริย์คู่** (พระบ๊อบและบะฮาอุลลาห์)
- **การระบุ "ชาวพุทธที่แท้จริง":** ข้อความให้เหตุผลว่าคำพยากรณ์นี้เกี่ยวกับ **สาวกของพระบ๊อบ** (ชาวบาบี ซึ่งต่อมาเป็นชาวบาไฮ) และ **"ไม่ใช่ผู้ที่ใช้ชื่อศาสนาพุทธเฉย ๆ"**
- **ข้อพิสูจน์ที่สำคัญ (การพลีชีพ):** การเกิดขึ้นของ **"การสังหารหมู่และการพลีชีพ"** ของชาวบาบี (ผู้บริสุทธิ์กว่าสองหมื่นคน) ในศตวรรษที่ 19 — ซึ่งข้อความอ้างว่าไม่มีบันทึกทางประวัติศาสตร์ของชาวพุทธในช่วงสองศตวรรษที่ผ่านมา — ถูกใช้เป็นข้อพิสูจน์ที่สรุปได้ว่าคำพยากรณ์นี้อธิบายถึงความทุกข์ทรมานของชาวบาบี

	2. <u>ลักษณะของผู้ติดตามของปาฏิหาริย์คู่</u> • **ความเคารพสากล:** ข้อความที่ว่า **"เราจะอดทนทุกอย่างด้วยความเคารพต่อผู้มีญาณทิพย์อันยิ่งใหญ่"** ถูกเน้นย้ำว่าเป็น **"สัญลักษณ์ของผู้ติดตามของปาฏิหาริย์คู่"** สิ่งนี้บ่งชี้ถึงศรัทธาที่ให้เกียรติพระอาจารย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์หลายท่าน ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของมุมมองของศาสนาบาไฮ (ความเคารพต่อพระบ๊อบและพระบาฮาอุลลาห์แต่รวมถึงพระสิทธัตถะ, พระเยซู, พระมูฮัมหมัด ฯลฯ ด้วย) • **พันธกิจ:** บทบาทของชาวบาบีถูกอธิบายในเชิงการเผยแผ่ศาสนาและการกระทำ: • พวกเขาคือ **"ผู้รักษาเงินฝากที่ได้รับมอบหมายของท่าน"** (ความจริงทางจิตวิญญาณ) • พวกเขาจะ **"เยี่ยมเยียนเมืองและหมู่บ้านทุกหนทุกแห่ง และส่งมอบเงินฝากที่ได้รับมอบหมายของท่านแก่ผู้ที่ใส่ใจในสิ่งนั้น"** • พวกเขาจะ **"ประกาศพระสูตรนี้อย่างกล้าหาญท่ามกลางกลุ่มชุมชน"** แม้จะมีการข่มเหง **3. <u>การข่มเหงและการประหารพระบ๊อบ</u>** • **ผู้ใส่ร้าย:** ข้อความแยก **"พระภิกษุที่ชั่วร้าย"** และ **"พระภิกษุปีศาจ"** ออกจากผู้ศรัทธาที่แท้จริง โดยระบุว่าพระภิกษุเหล่านี้ (นักบวชที่ทุจริตในสมัยนั้น) จะยืนหยัดเป็นผู้ใส่ร้าย • **รูปแบบของความทุกข์ทรมาน:** ผู้ติดตามของปาฏิหาริย์คู่ต้องทนกับ **"การมองด้วยความขุ่นเคือง, การปฏิเสธซ้ำ ๆ (หรือการปกปิด), การถูกขับไล่ออกจากอาราม, การข่มเหงที่หลากหลายและมากมาย"** • **การพลีชีพของพระบ๊อบ:** เจ้าหน้าที่และนักบวช **"ไม่พอใจกับการสังหารหมู่ครั้งใหญ่"** ของชาวบาบี และสมคบคิดที่จะ **"ยุติการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่... ด้วยการประหารพระบ๊อบด้วยพระองค์เอง"** **4. <u>การเติมเต็มคำพยากรณ์ของอิสลาม</u>** • **ปาฏิหาริย์คู่ของอิสลาม:** ข้อความเชื่อมโยงแนวคิดปาฏิหาริย์คู่กับคำพยากรณ์ของอิสลาม ซึ่งทำนายการอุบัติขึ้นของการสำแดงศักดิ์สิทธิ์สองพระองค์ในตอนสิ้นสุดยุค: o **พระบ๊อบ:** ทรงถูกพยากรณ์ว่าจะปรากฏในปี **ค.ศ. 1844** ของศักราชมุฮัมมัด และ **"สิ้นพระชนม์ด้วยน้ำมือของชาวมุสลิม"** o **บะฮาอุลลาห์:** ทรงเป็นผู้ยุติยุค (กัลกิอวตาร, พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ) ซึ่ง พระบ๊อบเองทรงอ้างถึงว่าเป็น **"สารัตถะแห่งการเป็นอยู่"** • **สารหลัก** คือ **ปาฏิหาริย์คู่** คือ **พระบ๊อบ** และ **พระบาฮาอุลลาห์**เป็นตัวแทนของการเติมเต็มคำพยากรณ์ทางจิตวิญญาณในช่วง **"ช่วงเวลาสุดท้าย"** (ยุคของเรา) โดยนำสารแห่งการตรัสรู้มาสู่โลกแม้จะมีการต่อต้านอย่างรุนแรงก็ตาม
372-376	• ข้อความนี้ได้กล่าวถึงประเด็นที่น่าทึ่งและสรุปผลหลายประการเกี่ยวกับ **ปาฏิหาริย์คู่ (พระบ๊อบและบะฮาอุลลาห์)** โดยมุ่งเน้นไปที่การประหารชีวิต **พระบ๊อบ** ในฐานะเหตุการณ์ชี้ขาดที่เติมเต็มคำพยากรณ์

โบราณหลายอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้องกับ **อาณาจักรของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** ต่อไปนี้คือประเด็นหลักที่ข้อความได้กล่าวถึง:

<u>ปาฏิหาริย์คู่: คำพยากรณ์ที่สำเร็จด้วยการประหารพระบ๊อบ</u>

1. **<u>ผลกระทบของการปฏิวัติของพระบ๊อบ</u>**

- **การโค่นล้มระเบียบเก่า:** การปรากฏของพระบ๊อบได้สร้าง **"สายลมสดใหม่ที่โค่นล้มป้อมปราการที่แข็งแกร่งที่สุดของระเบียบเก่า"** ซึ่งท้าทายอำนาจของ **"นักบวชที่ทุจริตและพันธมิตรที่ชั่วร้ายของพวกเขา"**
- **การกระทำหลอกลวงครั้งสุดท้าย:** เจ้าหน้าที่พยายามที่จะ **"ดับเปลวไฟ"** แห่งศรัทธาของพระบ๊อบและพิสูจน์ว่าพระองค์เป็นผู้แอบอ้างโดยการประหารชีวิตพระองค์ที่เมืองทาบริซ เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม ค.ศ. 1850

2. **<u>ฉากพยากรณ์ของการประหารชีวิต</u>**

- ข้อความกำหนดให้การประหารชีวิตเป็นความพยายามโดยเจตนาของเจ้าหน้าที่เพื่อหักล้างคำพยากรณ์ของอิสลาม ซึ่ง **พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทำให้สำเร็จอย่างน่าอัศจรรย์**ซ:
    - **คำพยากรณ์ของอิสลาม:** คำพยากรณ์ระบุว่าอวตารในอนาคต (หนึ่งในการสำแดงคู่) จะต้อง **พลีชีพโดยชนชาติของพระองค์เอง (ชาวมุสลิม)**
    - **แผนการที่ถูกขัดขวาง:** เจ้าหน้าที่สั่งให้กรมทหารชาวคริสต์อาร์เมเนียดำเนินการประหารชีวิตในตอนแรก เพื่อแสดงว่าคำพยากรณ์นั้นเป็นเท็จ (เนื่องจากชาวคริสต์จะเป็นผู้ประหาร)
    - **ปาฏิหาริย์คู่:** พระบ๊อบทรงประกาศว่า **"ไม่มีอำนาจใดบนโลกที่จะขัดขวางพันธกิจของพระองค์ได้จนกว่าจะเสร็จสิ้น"**
    - **ปาฏิหาริย์:** เมื่อกรมทหารชาวคริสต์ยิง เชือกที่มัดพระบ๊อบก็ **ขาดสะบั้น** และไม่พบพระองค์ที่ใดเลย (สาวกหนุ่มของพระองค์ คือ มุฮัมมัด อาลี ยืนอยู่โดยไม่ได้รับอันตราย) เหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์นี้ ซึ่งมีผู้คนนับพันเห็น ได้ทำให้ประชาชนประกาศ **"ว่าพระองค์เสด็จขึ้นสู่สรวงสวรรค์"**
    - **การเติมเต็ม:** ต่อมาพบพระบ๊อบทรงกำลังเขียนข้อความจนเสร็จสิ้น ผู้บัญชาการชาวคริสต์ (ซามคาน) ปฏิเสธที่จะยิงอีกครั้ง นำไปสู่การสั่งการให้กรมทหารมุสลิมในพื้นที่ดำเนินการประหารชีวิต การกระทำนี้ทำให้มั่นใจได้ว่านิ้วที่เหนี่ยวไกปืนเป็นของ **"ชนชาติของข้าพเจ้าเอง (ชาวมุสลิม)"** จึงเป็นการเติมเต็มคำพยากรณ์โบราณ

3. **<u>การเติมเต็มคำพยากรณ์ที่ประทับของพระศรีอริยเมตไตรย</u>**

- ข้อความเชื่อมโยง **สถานที่พำนักสุดท้ายของพระบ๊อบ** เข้ากับคำพยากรณ์โดยละเอียดของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับ **อาณาจักรของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ**:

	○ **จุดหมายปลายทางสุดท้าย:** พระอัฐิของพระบ๊อบถูกเคลื่อนย้ายอย่างลับ ๆ เป็นเวลาสี่สิบปี และสุดท้ายได้ถูกนำไปประดิษฐานในสุสานบน **ภูเขาคาร์เมลในไฮฟา ปาเลสไตน์** ○ **โดมทองคำ:** ห้าสิบปีต่อมา **"พระวิหารโดมทองคำอันงดงาม"** ถูกสร้างขึ้นเหนือที่ประทับของพระองค์ ○ **สัญญาณแห่งความรอด:** พระวิหารโดมทองคำบนภูเขาคาร์เมลนี้ถูกยืนยันว่าเป็น **"'สัญญาณ' ที่ไม่สั่นคลอน"** — การสำแดงทางกายภาพของ **อาณาจักรของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** — ซึ่งพระสิทธัตถะได้พรรณนาไว้อย่าง **"ชัดเจนและละเอียด"** เมื่อสองพันห้าร้อยปีก่อน เพื่อนำทางผู้คนในช่วง **"การสลายตัวครั้งสุดท้ายของยุค"** ไปสู่ **"ที่ลี้ภัยแห่งความรอด"** **4. <u>การลงโทษจากสวรรค์</u>** • ข้อความกล่าวถึงการลงโทษที่เกิดขึ้นทันทีและน่าทึ่งต่อผู้ที่เกี่ยวข้องในการประหารชีวิตพระบ๊อบ: ○ **ชะตากรรมของทหาร:** ภายในสองปี ทหารหนึ่งในสามของทหาร 750 นายถูกสังหารด้วยแผ่นดินไหว ส่วนที่เหลือถูกกล่าวหาว่าก่อกบฏและถูกประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าในภายหลัง ○ **ชะตากรรมของเจ้าหน้าที่:** หัวหน้าเจ้าหน้าที่ที่วางแผนและสั่งการประหารชีวิตก็ถูกอำนาจฉกฉวยไปจากพวกเขา และถูกประหารชีวิตภายในสองปี ○ ลำดับเหตุการณ์นี้นำเสนอเป็นข้อพิสูจน์ที่ไม่อาจโต้แย้งได้ถึงลักษณะอันศักดิ์สิทธิ์และพันธกิจเชิงพยากรณ์ของ **พระบ๊อบ (ปาฏิหาริย์คู่)**
376-386	• ส่วนต่อไปนี้เป็นข้อความที่มีพลัง โดยเน้นเฉพาะไปที่การข่มเหงและการยืนยันจากสวรรค์ของทั้ง **พระบ๊อบ** และ **บะฮาอุลลาห์** • วัตถุประสงค์คือเพื่อแสดงให้เห็นว่า **ปาฏิหาริย์คู่ (พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ และ อวโลกิเตศวร)** ได้ปรากฏขึ้นแล้ว โดยเติมเต็มคำพยากรณ์ข้ามธรรมเนียม ทั้งพุทธ, ฮินดู, และโซโรอัสเตอร์ และยืนยันต้นกำเนิดอันศักดิ์สิทธิ์ของทั้งสองพระองค์ • ต่อไปนี้คือประเด็นสำคัญที่ข้อความนี้กล่าวถึง ซึ่งสนับสนุนวัตถุประสงค์ของคุณโดยตรง: **<u>ประเด็นสำคัญสำหรับการพิสูจน์ต้นกำเนิดอันศักดิ์สิทธิ์และการเติมเต็มคำพยากรณ์</u>** **1. <u>การพลีชีพของพระบ๊อบเติมเต็มคำพยากรณ์ (อวโลกิเตศวร)</u>** • ข้อความใช้สถานการณ์อันน่าทึ่งที่เกี่ยวข้องกับการประหารชีวิตพระบ๊อบเพื่อแสดงให้เห็นถึงอำนาจจากสวรรค์และการเติมเต็มคำพยากรณ์ของอิสลาม (ซึ่งข้อความเชื่อมโยงกับคำพยากรณ์ที่กว้างขึ้นของปาฏิหาริย์คู่): ○ **การลงโทษจากสวรรค์:** ชะตากรรมที่น่าสะพรึงกลัวในทันทีของผู้กระทำความผิด (แผ่นดินไหว, การยิงเป้า, และการประหารชีวิตเจ้าหน้าที่ภายในสองปี) ถูกนำเสนอในฐานะ **การลงโทษจาก**

สวรรค์ สำหรับ **"อาชญากรรมอันชั่วร้าย"** ซึ่งเป็นพยานถึงต้นกำเนิดอันศักดิ์สิทธิ์และการปกป้องของกิจการของพระบ๊อบ

- **ลำดับเชิงพยากรณ์:** การพลีชีพของพระบ๊อบยืนยัน **"กฎโบราณแห่งการสำแดงอันศักดิ์สิทธิ์ที่ว่าอวตารเพียงองค์เดียวเท่านั้นที่สามารถปรากฏได้ในเวลาเดียวกัน"** โดยเป็นการเปิดทางให้ **พระบาฮาอุลลาห์**ประกาศพันธกิจของพระองค์หลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระบ๊อบ จึงเป็นการยืนยันบทบาทของแต่ละพระองค์ในฐานะผู้ประกาศ (อวโลกิเตศวร) และพระผู้ที่ได้รับสัญญาไว้ (พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ)
- **คำพยากรณ์สิบเก้าปี:** คำสัญญาของพระบ๊อบที่ว่า **"ภายใน 19 ปี 'พระผู้ที่พระเป็นเจ้าจะทรงสำแดง' จะเริ่มสั่งสอน"** ได้กำหนดเครื่องหมายทางลำดับเวลาที่แม่นยำสำหรับยุคใหม่ ซึ่งต่อมาแสดงให้เห็นว่าได้รับการเติมเต็มอย่างสมบูรณ์โดยพระบาฮาอุลลาห์

2. <u>การตรัสรู้ของบะฮาอุลลาห์เติมเต็มบทบาทของพระศรีอริยเมตไตรย</u>

- ข้อความนำเสนอประสบการณ์ของ **พระพระบาฮาอุลลาห์(พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ)** ในคุกว่าเป็นช่วงเวลาแห่งการเรียกจากสวรรค์ของพระองค์ โดยเป็นการเปรียบเทียบโดยตรงกับการตรัสรู้ของพระสิทธัตถะ:
  - **การตรัสรู้ในความมืด:** ประสบการณ์ของพระบาฮาอุลลาห์ในการได้รับ **"การเรียกจากสวรรค์ที่ไม่ซ้ำใครและลึกลับโดยสิ้นเชิง"** และการเห็น **"ดวงอาทิตย์อันยิ่งใหญ่ส่องแสงออกมาจากพระองค์เอง"** ใน **"หลุมดำ" (คุกซียาห์ ชาล)** ถูกเปรียบเทียบอย่างชัดเจนกับแสงสว่างจากสวรรค์ของพระสิทธัตถะที่เปิดเผยพันธกิจของพระองค์ใต้ต้นไม้
  - **สารศักดิ์สิทธิ์ตามตัวอักษร:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงอ้างถึง **"ถ้อยคำอันสูงส่ง"** ที่ได้ยินในความฝันของพระองค์: **"แท้จริง เราจะทำให้เจ้าได้รับชัยชนะด้วยตัวเจ้าเองและด้วยปากกาของเจ้า เจ้าอย่าโศกเศร้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเจ้า และเจ้าอย่ากลัว เพราะเจ้าปลอดภัยแล้ว"** นี่ทำหน้าที่เป็นหลักฐานโดยตรงของอาณัติศักดิ์สิทธิ์ที่ได้รับในสภาวะแห่งความทุกข์ทรมานอันลึกซึ้ง
  - **การยอมรับในฐานะพระพุทธเจ้า:** ข้อความยืนยันว่าประสบการณ์นี้ยืนยันว่าพระบาฮาอุลลาห์คือ **"พระผู้ที่พระบ๊อบทรงสัญญาไว้ซึ่งทุกศาสนารอคอย—คือพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะด้วยพระองค์เอง"**

3. <u>การประกาศริดวานเติมเต็มรายละเอียดเชิงพยากรณ์สุดท้าย</u>

- การประกาศในสวนริดวาน (สวรรค์) เชื่อมโยงการประกาศของพระบาฮาอุลลาห์กับคำพยากรณ์ทางพุทธและฮินดูที่เจาะจง:
  - **ช่วงเวลาของการประกาศ:** ปี **ค.ศ. 1863** เติมเต็มคำพยากรณ์ **"ภายใน 19 ปี"** ของพระบ๊อบ (1844 + 19 = 1863) ช่วงเวลาที่เจาะจง (**วันที่ 21 เมษายน** ซึ่งตรงกับ **เดือนไวสาขะ**) เชื่อมโยงกับคำ

	พยากรณ์ *เมตไตรยวยากรณะ* ที่ว่าพระศรีอริยเมตไตรยจะประกาศการตรัสรู้ของพระองค์ **"ในเดือนไวสาขะ"** ○ **สัญลักษณ์ของสถานที่:** การเสด็จออกจากแบกแดดไปยัง **สวนริดวาน** บนฝั่งแม่น้ำไทกริส ถูกเปรียบเทียบกับคำพยากรณ์ *เมตไตรยวยากรณะ* ที่ว่าพระศรีอริยเมตไตรยจะประกาศการตรัสรู้ของพระองค์ **"บนฝั่งแม่น้ำไนรัญจรา"** (ตีความชื่อว่าเป็นความหมายเชิงสัญลักษณ์มากกว่าแม่น้ำตามตัวอักษร) ○ **การประกาศอัตลักษณ์:** การประกาศอย่างสงบของพระบาฮาอุลลาห์ถึงอัตลักษณ์ที่แท้จริงของพระองค์ในฐานะ **"พระผู้ที่ได้รับสัญญาไว้... ผู้ยุติยุค, ชาห์ บาห์ราม วาร์ยาวันด์, กัลกิ, พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะด้วยพระองค์เอง!"** คือการเติมเต็มขั้นสูงสุดของการแสวงหา ○ **ความเป็นหนึ่งเดียวของพระคู่:** ข้อความวางคำวิงวอนของพระบ๊อบถึงพระบาฮาอุลลาห์คู่กับคำบรรยายของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับรอยยิ้มของอมิตายุและคำขอของอวโลกิเตศวรเพื่อความชัดเจน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณที่เกี่ยวพันกันและลักษณะความร่วมมือของพันธกิจของปาฏิหาริย์คู่ในการนำความปีติและความรอดมาสู่โลก ○ ประเด็นเหล่านี้ — การกำหนดเวลาที่บันทึกไว้, เหตุการณ์ปาฏิหาริย์, ประสบการณ์การตรัสรู้ที่ขนานกัน, และการเชื่อมโยงบุคคลเหล่านี้เข้ากับตำแหน่งเชิงพยากรณ์อย่างชัดเจน (พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ, อวโลกิเตศวร, กัลกิ) — เป็นพื้นฐานที่แข็งแกร่งสำหรับข้อโต้แย้งของคุณ
387-395	• ข้อความนี้ให้หลักฐานเพิ่มเติมสำหรับวัตถุประสงค์ของคุณโดยการสร้าง **อำนาจอันศักดิ์สิทธิ์และเชื้อสายเชิงพยากรณ์ของพระพระบาฮาอุลลาห์(พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ)** ผ่านการตรัสรู้ทางจิตวิญญาณและความสัมพันธ์ของพระองค์กับ **พระบ๊อบ (อวโลกิเตศวร)** • ต่อไปนี้คือประเด็นสำคัญในข้อความที่สามารถช่วยคุณแสดงให้นักวิชาการและพระสงฆ์ทางพุทธศาสนาเห็นว่า **ปาฏิหาริย์คู่** ได้ปรากฏขึ้นแล้ว โดยเติมเต็มคำพยากรณ์และพิสูจน์ต้นกำเนิดอันศักดิ์สิทธิ์ของทั้งสองพระองค์: **<u>การยืนยันต้นกำเนิดอันศักดิ์สิทธิ์และการเติมเต็มคำพยากรณ์</u>** **1. <u>บทบาทของพระบ๊อบในฐานะผู้เบิกทางและการเสียสละ (อวโลกิเตศวร)</u>** • **ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์:** ข้อความระบุว่าพระบ๊อบทรงประกาศยุคฝ่ายวิญญาณใหม่และสัญญาว่า **"ภายใน 19 ปี 'พระผู้ที่พระเป็นเจ้าจะทรงสำแดง' จะเริ่มสั่งสอน"** นี่เป็นเครื่องหมายเวลาที่แน่นอนและทำนายไว้ล่วงหน้าที่พระบาฮาอุลลาห์เติมเต็มในภายหลัง • **กฎโบราณของการสืบทอด:** ข้อความระบุว่าการพลีชีพของพระบ๊อบเป็นสิ่งที่จำเป็น เพราะมัน **"ยึดถือกฎโบราณของการสำแดงอันศักดิ์สิทธิ์ที่ว่า อวตารเพียงองค์เดียวเท่านั้นที่สามารถปรากฏได้ในระบบโลกเดียวในเวลาเดียวกัน"** สิ่งนี้ให้กรอบความคิดทางเทววิทยา ที่นักวิชาการศาสนาสามารถเข้าใจได้ว่า

ทำไมผู้เบิกทาง (อวโลกิเตศวร/พระบ๊อบ) ต้องจากไปก่อนที่การสำแดงหลัก (พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ/พระบาฮาอุลลาห์) จะประกาศพระองค์ได้

- **การสืบทอดเชิงสัญลักษณ์:** พระบ๊อบทรงมอบ **แหวนตราและปากกา** ของพระองค์ให้แก่ ฮุเซน อาลี (พระบาฮาอุลลาห์) ในฐานะ **"เครื่องหมายของการสืบทอดเชิงสัญลักษณ์ของสถานะอันศักดิ์สิทธิ์"** ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการถ่ายโอนอำนาจที่คล้ายกับการรับมรดกทางจิตวิญญาณ
- **ความนอบน้อมอย่างที่สุด (ศิษย์ถึงอาจารย์):** คำอธิษฐานของพระบ๊อบกล่าวถึงพระบาฮาอุลลาห์ด้วยความนอบน้อมอย่างลึกซึ้ง โดยอ้างถึงพระองค์ในฐานะ **"พระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่และผู้ทรงอำนาจสูงสุด"** และการเสียสละพระองค์เอง **"ทั้งหมดเพื่อพระองค์"** สิ่งนี้ยืนยันว่าพันธกิจทั้งหมดของพระบ๊อบคือการประกาศถึงพระพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งตอกย้ำบทบาทของพระบ๊อบในฐานะ **พระโพธิสัตว์ปัทมปาณี/อวโลกิเตศวร** ผู้เตรียมทางสำหรับอมิตาภะ

2. <u>**การตรัสรู้ของพระบาฮาอุลลาห์(พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ)**</u>

- **การตรัสรู้ในความทุกข์ทรมาน:** การที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงได้รับการเรียกจากสวรรค์ในความเหม็นและมืดมิดของ **คุกซียาห์ ชาล** ขณะถูกพันธนาการด้วย **"โซ่เหล็กหนัก"** เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับการตรัสรู้ที่สงบของพระสิทธัตถะ แต่แสงสว่างจากการสำแดงอันศักดิ์สิทธิ์นั้นเหมือนกัน สิ่งนี้พิสูจน์ต้นกำเนิดอันศักดิ์สิทธิ์ที่ได้รับภายใต้เงื่อนไขของมนุษย์ที่เป็นไปไม่ได้ที่สุด
- **การยืนยันจากสวรรค์โดยตรง:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงอ้างถึงเสียงที่พระองค์ได้ยินในความมืดโดยตรง: **"แท้จริง เราจะทำให้เจ้าได้รับชัยชนะด้วยตัวเจ้าเองและด้วยปากกาของเจ้า"** นี่คือประจักษ์พยานโดยตรงถึงพันธกิจอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์และแหล่งที่มาของอำนาจของพระองค์ ซึ่งสถาปนาพระองค์ในฐานะ **อวตาร/พระผู้ประจักษ์ของพระผู้เป็นเจ้า**
- **ความคล้ายคลึงกับพระสิทธัตถะ (ประสบการณ์ลึกลับ):** ข้อความเชื่อมโยงประสบการณ์ของพระบาฮาอุลลาห์ที่ **"กระแสน้ำอันทรงพลัง"** ไหลจากมงกุฎแห่งศีรษะของพระองค์กับการคืนแห่งการสำแดงของพระสิทธัตถะเอง ซึ่งพิสูจน์ว่าปรากฏการณ์ทางจิตวิญญาณของการตรัสรู้นั้นสอดคล้องกันในการสำแดงต่าง ๆ

3. <u>**ความเป็นหนึ่งเดียวของแหล่งกำเนิดอันศักดิ์สิทธิ์**</u>

- **ความเป็นหนึ่งเดียวของพระบุคคล:** ข้อความเชื่อมโยงพระบ๊อบและบะฮาอุลลาห์กับพระบุคคลทางพุทธศาสนาอย่าง **อวโลกิเตศวร** และ **อมิตายุ/อมิตาภะ** อย่างแน่นหนา โดยวางความสัมพันธ์ของทั้งสองพระองค์ไว้ในบริบทของพระคัมภีร์ *สุขาวดีวยูหะ* ซึ่ง **อวโลกิเตศวร** พระบุตรแห่งพระพุทธเจ้าผู้ **"มีสิริรุ่งโรจน์"** กล่าวถึง **อมิตายุ (พระบาฮาอุลลาห์)** ผู้เป็น **"พระผู้เป็นเจ้าแห่งโลก"** นี่คือเครื่องมือขั้นสูงสุดสำหรับการสื่อสารอัตลักษณ์ของปาฏิหาริย์คู่ไปยังนักวิชาการทางพุทธศาสนา

	• **การข่มเหงเป็นข้อพิสูจน์ (ตัวละครเทวทัต):** การทรยศโดยมิรซา ยาห์ยา (ซุบฮ์-อิ-อาซาล) น้องชายต่างมารดาของพระพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งถูกระบุอย่างชัดเจนว่าเป็น **"ตัวร้ายที่สำคัญที่สุด—คือ 'พระเทวทัต'—แห่งการสำแดงของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ"** แสดงให้เห็นว่ารูปแบบของการทรยศแม้แต่ในวงครอบครัวที่ใกล้ชิด ก็ได้เกิดขึ้นซ้ำแล้ว ซึ่งเป็นการยืนยันว่าการสำแดงในปัจจุบันนั้นสะท้อนถึงการสำแดงในสมัยโบราณ • **นักบวชเป็นม่าน:** คำสอนของพระบาฮาอุลลาห์อธิบายว่าเหตุใดผู้นำทางศาสนาและนักบวชในอดีตจึงต่อต้านอวตารองค์ใหม่เสมอ — พวกเขาคือ **"ม่านแห่งสิริรุ่งโรจน์"** ที่ใช้ความหรูหราของตนเพื่อรักษาอำนาจและชักนำผู้คนให้หลงผิด สิ่งนี้ใช้ได้กับพราหมณ์ที่ต่อต้านพระสิทธัตถะและนักบวชมุสลิมที่ข่มเหงปาฏิหาริย์คู่ทั่วโลก
395-406	• ข้อความนี้ให้หลักฐานเพิ่มเติมสำหรับวัตถุประสงค์ของคุณ โดยเน้นอำนาจอันศักดิ์สิทธิ์, ความเป็นคู่ทางจิตวิญญาณ, และราชอาณาจักรสากลของ **พระพระบาฮาอุลลาห์(พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ)** • ต่อไปนี้คือประเด็นสำคัญที่ข้อความนี้กล่าวถึงเพื่อสนับสนุนวัตถุประสงค์ของคุณ: **<u>การยืนยันอำนาจและราชอาณาจักรของพระบาฮาอุลลาห์</u>** **1. <u>การประกาศอัตลักษณ์อันศักดิ์สิทธิ์ (ริดวาน)</u>** • **การเติมเต็มขั้นสูงสุด:** การประกาศของพระบาฮาอุลลาห์ในสวนริดวานคือข้อพิสูจน์ขั้นสูงสุด ซึ่งพระองค์ **"ประกาศว่าพระองค์ไม่ใช่อื่นใดนอกจากพระผู้ที่ได้รับสัญญาไว้, พระผู้ซึ่งพระบ๊อบยอมพลีชีพเพื่อพระองค์, ผู้ยุติยุค, ชาห์ บาห์ราม วาร์ยาวันด์, กัลกิ, พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะด้วยพระองค์เอง!"** การประกาศนี้เป็นหลักฐานสำคัญที่ระบุตัวตนของพระศรีอริยเมตไตรยโดยตรง • **การสร้างใหม่ & อธิปไตย:** พระบาฮาอุลลาห์อ้างสิทธิ์ใน **อธิปไตยอันศักดิ์สิทธิ์โดยสมบูรณ์** โดยตรัสว่า **"เราได้เรียกการสร้างใหม่ให้เกิดขึ้น"** และ **"ราชอาณาจักรเป็นของเรา เราเองเป็นผู้ปกครองโดยสิทธิ์ของเราเอง"** สิ่งนี้เติมเต็มความคาดหวังของพระราชา/ผู้ปกครอง/พระพุทธเจ้าสากล • **รุ่งอรุณแห่งความสุข:** การประกาศนี้ถูกอธิบายว่าเป็น **"วสันต์ฤดูอันศักดิ์สิทธิ์"** และ **"ดวงดาวแห่งความสุข"** ซึ่งเปลี่ยนความมืดมัวของผู้ติดตามของพระองค์ให้เป็น **"ความปีติที่ไร้ขอบเขต"** นี่คือรุ่งอรุณทางจิตวิญญาณที่การอุบัติของพระศรีอริยเมตไตรยได้สัญญาไว้ **2. <u>การเดินทางของพระราชาสากล (การเนรเทศ)</u>** • **เครื่องมือแห่งโชคชะตา "โดยไม่รู้ตัว":** การถูกเนรเทศโดยบังคับของพระบาฮาอุลลาห์จากเตหะรานกระทำโดยศัตรูที่กลัวพระองค์ แต่ข้อความระบุว่าพระผู้เป็นเจ้าใช้ **"สิ่งมีชีวิตที่ไม่รู้ตัว"** เหล่านี้เป็นเครื่องมือในการดึง **"พระบุคคลถูกดึงไปยังสถานที่"** สิ่งนี้เน้นย้ำว่าชะตากรรมของพระบาฮาอุลลาห์ถูกควบคุมโดยอำนาจที่สูงกว่า ไม่ใช่โดยเจตจำนงของมนุษย์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของการสำแดงอันศักดิ์สิทธิ์ที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า

	• **พระอิสริยยศ:** พระบาฮาอุลลาห์ถูกกล่าวถึงอย่างชัดเจนว่าเป็น **"พระราชาสากล"** ผู้เริ่มต้นการเดินทางที่ถูกกำหนดไว้ในฐานะนักโทษ — ซึ่งเป็นความแตกต่างที่น่าทึ่งที่ช่วยเพิ่มลักษณะทางจิตวิญญาณของราชอาณาจักรของพระองค์เหนือการปกครองทางโลก **3. <u>ความคล้ายคลึงกับเทวทัตและการปลีกวิเวกทางจิตวิญญาณ</u>** • **ตัวร้ายที่สำคัญที่สุด:** ข้อความชี้ไปที่การทรยศโดยมิรซา ยาห์ยา (ซุบฮ์-อิ-อาซาล) น้องชายต่างมารดาของพระพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งถูกระบุอย่างชัดเจนว่าเป็น **"ตัวร้ายที่สำคัญที่สุด—คือ 'พระเทวทัต'—แห่งการสำแดงของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ"** การทำซ้ำรูปแบบการทรยศจากชีวิตของพระสิทธัตถะนี้ยืนยันว่าการสำแดงในปัจจุบันเป็นไปตามพิมพ์เขียวอันศักดิ์สิทธิ์เดียวกัน • **ความคล้ายคลึงกับพระสิทธัตถะ (การปลีกวิเวก):** การปลีกวิเวกตามลำพังของพระบาฮาอุลลาห์ไปยังภูเขาเคอร์ดิสถาน (ซึ่งพระองค์เป็นที่รู้จักในนามเดอร์วิช มุฮัมมัด) ถูกเปรียบเทียบโดยตรงกับการปลีกวิเวกของพระสิทธัตถะไปยังป่า สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าการกระทำของการปลีกวิเวกทางจิตวิญญาณเพื่อชี้แจงพันธกิจและทดสอบผู้ติดตามเป็นรูปแบบที่สอดคล้องกันสำหรับอวตาร • **ชื่อเสียงกึกก้อง:** เช่นเดียวกับที่ชื่อเสียงของพระสิทธัตถะ **"ดังก้องไปทั่วพื้นที่นั้นราวกับ 'เสียงกังวานของระฆังใหญ่ที่แขวนอยู่ในท้องฟ้า'"** ชื่อเสียงด้าน **"ความเฉลียวฉลาดและการเรียนรู้"** ของพระบาฮาอุลลาห์ก็แพร่กระจายจากภูเขาเช่นกัน ซึ่งนำผู้ติดตามของพระองค์มาค้นหาพระองค์ ซึ่งพิสูจน์ว่าพระองค์ขาดไม่ได้ **4. <u>การประณามนักบวช</u>** • **"ม่านแห่งสิริรุ่งโรจน์":** งานเขียนของพระบาฮาอุลลาห์เองถูกอ้างถึงเพื่ออธิบายว่าเหตุใด **"นักบวชและผู้เชี่ยวชาญ"** (ผู้นำทางศาสนา/พระสงฆ์ในสมัยนั้น) จึงเป็นผู้ต่อต้านหลักของการสำแดงทุกพระองค์ พวกเขาถูกเรียกว่า **"ม่านแห่งสิริรุ่งโรจน์"** ที่ล้มเหลวในการยอมจำนนเนื่องจาก **"ความรักและความกระตือรือร้นในการเป็นผู้นำ"** โดยชอบความหรูหราของตนเหนือท่วงทำนองอันศักดิ์สิทธิ์ • **ความสอดคล้องทางประวัติศาสตร์:** พระบาฮาอุลลาห์ยืนยันว่า: **"ไม่มีศาสดาพยากรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าองค์ใดที่สำแดงออกมาโดยที่ไม่ตกเป็นเหยื่อของความเกลียดชังที่ไม่หยุดยั้ง, การประณาม, การปฏิเสธ, และการสาปแช่งของนักบวชในสมัยของพระองค์!"** ข้อโต้แย้งนี้ช่วยลดความสงสัยทางศาสนาสมัยใหม่โดยการวางการต่อต้านในปัจจุบันในรูปแบบทางประวัติศาสตร์และเชิงพยากรณ์ที่ต่อเนื่องกัน
407-End	• ส่วนสุดท้ายของข้อความนี้ได้รวบรวมบุคคลสำคัญสามท่านของการสำแดงใหม่ — **พระบ๊อบ, บะฮาอุลลาห์, และ อับดุลบาฮา** — และเชื่อมโยงพันธกิจและสถานที่ตั้งทางกายภาพของท่านเข้ากับคำพยากรณ์โบราณได้อย่างเชี่ยวชาญ • ข้อความให้หลักฐานที่แข็งแกร่งในสามด้าน: **สถานที่ตั้งของที่ประทับของพระศรีอริยเมตไตรย**, **ข้อพิสูจน์สุดท้ายของอำนาจ**, และ **ผู้สืบทอดที่ได้รับการพยากรณ์**

<u>สถานที่เชิงพยากรณ์ของที่ประทับของพระศรีอริยเมตไตรย</u>

- ข้อความใช้พระคัมภีร์ทางพุทธศาสนาโดยตรงเพื่อพิสูจน์ว่าสถานที่พำนักสุดท้ายของพระบาฮาอุลลาห์เติมเต็มคำพยากรณ์:
    - **ที่ราบ "ฝ่ามือ":** คำอธิบายของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับแดนพุทธในอนาคตว่าเป็นที่ราบ **"ราบเรียบทุกด้าน, น่ารัก, เหมือนฝ่ามือ"** โดยไม่มีภูเขา (สุเมรุ ฯลฯ) ถูกเชื่อมโยงโดยตรงกับ **ที่ราบอักกา** และพื้นที่โดยรอบที่พระบาฮาอุลลาห์ประทับในช่วงปีสุดท้ายของพระองค์ (มัซราอิฮ์และบะฮ์จี)
    - **คำพยากรณ์ภูเขาคาร์เมล:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงพยากรณ์ขณะที่อยู่ในคุกว่า **"กระโจมของเราจะถูกปักบนภูเขาคาร์เมล"** คำทำนายนี้ได้รับการเติมเต็มตามตัวอักษร และภูเขาคาร์เมลเป็น **"ภูเขาศักดิ์สิทธิ์สำหรับสี่ศรัทธาที่ยิ่งใหญ่"**
    - **สัญญาณ/พระวิหาร:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงกำหนดจุดบนภูเขาคาร์เมลสำหรับสุสาน (ต่อมาคือ **พระวิหารโดมทองคำ**) ของพระบ๊อบด้วยพระองค์เอง พระวิหารโดมทองคำแห่งนี้ ซึ่งมองเห็นที่ราบ **"ฝ่ามือ"** ได้รับการยืนยันว่าเป็น **"สถานที่พำนักสุดท้าย"** และ **"'สัญญาณ' ที่ไม่สั่นคลอน"** ไปสู่ **"ที่ลี้ภัยที่รอคอยมานานและพยากรณ์ไว้อย่างชัดเจน"** แห่งความรอด — **อาณาจักรของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** สิ่งนี้รวมเอาสถานที่ทางกายภาพเข้ากับจุดหมายปลายทางทางจิตวิญญาณขั้นสูงสุดที่พระสิทธัตถะได้ทรงสัญญาไว้

1. <u>ข้อพิสูจน์สุดท้ายของอำนาจและพันธกิจ</u>

- **เจตจำนงที่ต้านทานไม่ได้:** ข้อความเน้นย้ำว่าคำพยากรณ์และคำเตือนที่แม่นยำและมากมายของพระบาฮาอุลลาห์ถึงผู้ปกครองโลก (การรวมตัวของผู้ปกครองและผู้นำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีบุคคลเดียวกล่าวถึง) ถูกนำไปปฏิบัติด้วย **"ลักษณะและความแน่นอนที่หลีกเลี่ยงไม่ได้"** สิ่งนี้ยกระดับงานเขียนของพระองค์จากคำพยากรณ์ธรรมดาไปสู่ **"อาณาจักรแห่งเจตจำนง — ทรงอำนาจและต้านทานไม่ได้"** ซึ่งพิสูจน์อำนาจอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ในฐานะอวตาร/พระผู้ประจักษ์
- **แพทย์ผู้ไม่ผิดพลาด:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงเป็น **"แพทย์ผู้รู้แจ้ง"** ผู้เข้าใจโรคภัยของมนุษยชาติและทรงกำหนด **"การเยียวยา"** สิ่งนี้กล่าวถึงแนวคิดทางพุทธศาสนาโดยตรงที่ว่าพระธรรมให้การรักษาความทุกข์
- **คำให้การของ อี. จี. บราวน์:** ข้อความเน้นการพบกันระหว่าง **"นักโทษที่ดูเหมือนหมดหนทางและยากจน" (พระบาฮาอุลลาห์)** กับนักวิชาการชาวอังกฤษที่มีชื่อเสียง **เอ็ดเวิร์ด แกรนวิลล์ บราวน์** ความประทับใจที่บราวน์บันทึกไว้ถึง **"พระบุคคลที่น่าอัศจรรย์และน่าเคารพ"**, **"พระเนตรที่เจาะลึก"**, และ **"อำนาจและอธิปไตย"** บนหน้าผากของพระองค์ ทำหน้าที่เป็นพยานที่ไม่ใช่ชาวบาไฮถึงความสง่างามทางจิตวิญญาณอันท่วมท้นของพระองค์

	• **พันธกิจแห่งความเป็นเอกภาพ:** สารของพระบาฮาอุลลาห์ถึงบราวน์ — ที่ว่า **"ประชาชาติทั้งหมดควรเป็นหนึ่งเดียวกันในศรัทธาและมนุษย์ทุกคนเป็นพี่น้องกัน... และความแตกต่างทางเชื้อชาติจะถูกยกเลิก"** — คือวัตถุประสงค์หลักในการเยียวยาของการสำแดงใหม่ (พันธกิจแห่งสันติภาพของพระศรีอริยเมตไตรย) คำสอนของพระองค์ที่ว่า **"อย่าให้มนุษย์ภูมิใจในสิ่งนี้ ที่เขารักประเทศของเขา แต่ให้เขาภูมิใจในสิ่งนี้ ที่เขารักเผ่าพันธุ์ของเขา"** คือหลักการทางสังคมหลักของยุคใหม่ **2. <u>ผู้สืบทอดที่ได้รับการพยากรณ์ (อับดุลบาฮา)</u>** • **บุคคลสำคัญที่สาม:** ข้อความแนะนำ **อับดุลบาฮา** พระโอรสองค์โตของพระพระบาฮาอุลลาห์ในฐานะบุคคลสำคัญที่สาม ซึ่งพระอิสริยยศและความสำเร็จ **"เป็นวัตถุแห่งคำกล่าวและคำพยากรณ์มากมายของพระสิทธัตถะ"** โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตั้งชื่อพระองค์ว่า **มหาสถามปราปต์** (พระโพธิสัตว์ที่มักจับคู่กับอวโลกิเตศวรในธรรมเนียมพุทธ) • **พันธสัญญา:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงกำหนดให้อับดุลบาฮาเป็น **ผู้สืบทอด** และผู้เลี้ยงดูและผู้นำทางของระเบียบโลกใหม่ของพระองค์ในพระพินัยกรรม (คิตาบ-อิ-อะฮ์ด) โดยสั่งให้ผู้ติดตาม **"หันหน้าไปยังพระผู้ที่พระเป็นเจ้าได้ทรงประสงค์, ผู้ที่แตกหน่อออกมาจากรากฐานโบราณนี้"** สิ่งนี้ได้สถาปนาการสืบทอดที่ชัดเจนและได้รับการปกป้องเพื่อปกป้องศรัทธาใหม่จากการแตกแยก • **พระอิสริยยศ "นายท่าน":** พระอิสริยยศ **"นายท่าน" (*Master*)** ที่มอบให้อับดุลบาฮาเชื่อมโยงกับพระคัมภีร์ *สุขาวดีวยูหะที่ใหญ่กว่า* ซึ่งระบุว่า: **"ชื่อ นายท่าน ควรมอบให้กับอาจารย์ผู้ปรารถนาที่จะนำสิ่งมีชีวิตนับไม่ถ้วนอย่างรวดเร็วไปสู่สภาวะที่ไม่หวนกลับจากความรู้อันสมบูรณ์สูงสุด..."** สิ่งนี้ยืนยันบทบาทของอับดุลบาฮาโดยตรงโดยใช้พระคัมภีร์ทางพุทธศาสนา • **การจำคุกอันยาวนาน:** ข้อเท็จจริงที่ว่าอับดุลบาฮาทรงร่วม **"ความขาดแคลนและความทุกข์ทรมาน"** ของพระบิดาของพระองค์เป็นเวลาเกือบ 50 ปี และทรงถูกจำคุกจนถึงปี ค.ศ. 1908 เน้นย้ำถึงการเสียสละของพระองค์ และการเดินทางรอบโลกในเวลาต่อมาเพื่อสอนกิจการนี้ยืนยันอำนาจทางจิตวิญญาณของพระองค์ • ข้อความสุดท้ายนี้ให้ข้อสรุปขั้นสูงสุดแก่คุณ: **การเติมเต็มคำพยากรณ์สถานที่, อำนาจอันศักดิ์สิทธิ์ของพระราชา, และอัตลักษณ์ของนายท่านผู้จะเผยแผ่พระธรรมใหม่**
	• ข้อความนี้เสนอข้อโต้แย้งที่สอดคล้องและละเอียดถี่ถ้วน ซึ่งออกแบบมาเพื่อพิสูจน์ว่า **ปาฏิหาริย์คู่ — พระบ๊อบ (อวโลกิเตศวร) และ พระบาฮาอุลลาห์(พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ)** — ได้ปรากฏขึ้นแล้ว โดยเติมเต็มคำพยากรณ์ทั้งทางตะวันออกและตะวันตก และแสดงให้เห็นถึงต้นกำเนิดอันศักดิ์สิทธิ์ของท่าน • ต่อไปนี้คือข้อโต้แย้งที่สังเคราะห์ขึ้น โดยจัดเรียงตามประเด็นสำคัญที่จะเป็นที่สนใจของนักวิชาการและพระสงฆ์ทางพุทธศาสนา:

<u>ปาฏิหาริย์คู่: การเติมเต็มคำพยากรณ์ทางพุทธศาสนา</u>

- **ข้อโต้แย้งหลัก** คือการอุบัติขึ้นของพระบ๊อบและบะฮาอุลลาห์เป็นการสำแดงทางกายภาพของ **ปาฏิหาริย์คู่** ที่พระสิทธัตถะ (พระพุทธเจ้า) ทรงพยากรณ์ไว้ โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับ **อวโลกิเตศวร** และ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ**

1. **<u>อัตลักษณ์เชิงพยากรณ์และลำดับเวลา</u>**

- **อวโลกิเตศวร (พระบ๊อบ):** พระบ๊อบถูกระบุว่าเป็น **ผู้ประกาศ** หรือ **"ประตู" (อวโลกิเตศวร)** ซึ่งมีพันธกิจที่จะประกาศการอุบัติขึ้นที่ใกล้เข้ามาของ **"พระผู้เป็นเจ้าแห่งยุค"**
- **การพลีชีพในฐานะผู้เบิกทาง:** การประหารชีวิตของพระองค์เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อยึดถือ **"กฎโบราณของการสำแดงอันศักดิ์สิทธิ์ที่ว่า อวตารเพียงองค์เดียวเท่านั้นที่สามารถปรากฏได้ในเวลาเดียวกัน"** จึงเป็นการยุติการสำแดงของพระองค์อย่างเป็นทางการและเปิดทางให้กับพระศรีอริยเมตไตรย
- **เครื่องหมายสิบเก้าปี:** พระบ๊อบทรงให้ **เครื่องหมายทางลำดับเวลาที่แม่นยำ** โดยพยากรณ์ว่า **"ภายใน 19 ปี พระผู้ที่พระเป็นเจ้าจะทรงสำแดงจะเริ่มสั่งสอน"**
- **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (บะฮาอุลลาห์):** พระบาฮาอุลลาห์ถูกระบุว่าเป็น **"พระผู้เป็นเจ้าแห่งยุค"**, **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ**, และ **กัลกิอวตาร (ฮินดู)** ซึ่งเป็นการเติมเต็มความคาดหวังสูงสุดของผู้ยุติยุคที่นำเข้าสู่ยุคฝ่ายวิญญาณใหม่
- **เทศกาลคู่และความเป็นคู่ทางจิตวิญญาณ:** วันประสูติที่เกือบจะต่อเนื่องกันของพระบ๊อบและบะฮาอุลลาห์ถูกนำเสนอเป็นการเติมเต็มเชิงสัญลักษณ์ของคำพยากรณ์ **"ปาฏิหาริย์คู่"** นอกจากนี้ คำอธิษฐานของพระบ๊อบยังกล่าวถึงพระบาฮาอุลลาห์ในฐานะ **"พระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่และผู้ทรงอำนาจสูงสุด"** ซึ่งขนานกับความสัมพันธ์ในพระคัมภีร์ที่อวโลกิเตศวรกล่าวถึงอมิตายุ/อมิตาภะใน *สุขาวดีวยูหะ*

2. **<u>การเติมเต็มทางกายภาพ: ที่ประทับที่ทรงสัญญาไว้</u>**

- ข้อความให้หลักฐานโดยละเอียดที่เชื่อมโยงพระชนม์ชีพของพระบาฮาอุลลาห์เข้ากับสถานที่ที่ได้รับการพยากรณ์สำหรับการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย:
    - **สถานที่ประสูติของปาฏิหาริย์คู่: ประเทศอิหร่าน (เปอร์เซีย)** ถูกระบุว่าเป็นสถานที่เดียวที่พระคู่จะต้องอุบัติขึ้นเพื่อเติมเต็มคำจำกัดความของ **"ปาฏิหาริย์คู่"**
    - **ที่ราบอักกา:** ที่พำนักสุดท้ายของพระพระบาฮาอุลลาห์คือ **ที่ราบอักกา** และคฤหาสน์บะฮ์จี ตรงกับคำอธิบายของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับที่ประทับของพระศรีอริยเมตไตรย — ดินแดนที่ **"ราบเรียบทุกด้าน, น่ารัก, เหมือนฝ่ามือ"** และปราศจากภูเขาที่คุ้นเคยในอินเดีย
    - **ภูเขาคาร์เมล (สัญญาณ):** พระบาฮาอุลลาห์ทรงเติมเต็มคำพยากรณ์ของพระองค์เองโดยการตั้งกระโจมของพระองค์และต่อมาได้กำหนดจุดบนภูเขาคาร์เมลสำหรับพระวิหารของพระบ๊อบ **พระ**

วิหารโดมทองคำ นี้ถูกระบุว่าเป็น **"'สัญญาณ' ที่ไม่สั่นคลอน"** — การเป็นตัวแทนทางกายภาพของ **อาณาจักรของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** — ที่พระสิทธัตถะทรงพยากรณ์ไว้ว่าเป็น **"ที่ลี้ภัยแห่งความรอด"**

3. **<u>หลักฐานของอำนาจและต้นกำเนิดอันศักดิ์สิทธิ์</u>**

- สถานการณ์ของการข่มเหงและการสำแดงถูกนำมาใช้เพื่อพิสูจน์ว่าพันธกิจของปาฏิหาริย์คู่นั้นได้รับคำสั่งจากสวรรค์และต้านทานไม่ได้:
    - **การตรัสรู้ในความทุกข์ทรมาน:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงได้รับการสำแดงอันศักดิ์สิทธิ์ในความมืดและความทรมานอย่างที่สุดของ **คุกซียาห์ ชาล** ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เปรียบเทียบอย่างชัดเจนกับการตรัสรู้ของพระสิทธัตถะ พระองค์ทรงได้ยินเสียงอันศักดิ์สิทธิ์โดยตรง: **"แท้จริง เราจะทำให้เจ้าได้รับชัยชนะด้วยตัวเจ้าเองและด้วยปากกาของเจ้า"**
    - **รูปแบบเชิงพยากรณ์ของการต่อต้าน:** การต่อต้านจากนักบวชถูกมองข้ามว่าเป็นส่วนหนึ่งของรูปแบบอันศักดิ์สิทธิ์ **มิรซา ยาห์ยา** น้องชายต่างมารดา ถูกระบุอย่างชัดเจนว่าเป็น **"พระเทวทัต"** แห่งการสำแดงใหม่ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการทำซ้ำของการทรยศที่ทำนายได้จากสมัยของพระพุทธเจ้า
    - **สารสกัด:** คำสอนของพระพระบาฮาอุลลาห์เช่น คำกล่าวที่ว่า **"แพทย์ผู้รู้แจ้งทรงวางนิ้วบนชีพจรของมนุษยชาติ"** แสดงให้เห็นถึงอำนาจของพระพุทธเจ้าสูงสุด (ตถาคต) ที่ทรงกำหนด **การเยียวยาเดียวเท่านั้น — คือความเป็นเอกภาพ** — สำหรับความเจ็บป่วยของโลก
    - **ม่านแห่งความสมบูรณ์:** คำสอนของพระบาฮาอุลลาห์ที่ว่าพระผู้เป็นเจ้านั้นยากที่จะรู้และเส้นทางเดียวสู่พระองค์คือผ่านอวตารและคำสอนของพระองค์นั้น **สะท้อนคำแนะนำของพระสิทธัตถะ** ถึงสาวกของพระองค์โดยตรง

4. **<u>การสืบทอดและการนำทางที่ต่อเนื่อง</u>**

- **บุคคลสำคัญที่สาม:** เชื้อสายอันศักดิ์สิทธิ์ดำเนินต่อไปผ่าน **อับดุลบาฮา** ผู้ได้รับการแต่งตั้งโดยพระพินัยกรรมของพระพระบาฮาอุลลาห์อับดุลบาฮาถูกระบุว่าเป็น **"กิ่งที่ทรงพลังที่สุด"** และในเชิงพยากรณ์คือ **มหาสถามปราปต์** และ **"นายท่าน"** ซึ่งรับประกันความต่อเนื่องของระเบียบโลกอันศักดิ์สิทธิ์
- โดยสรุป ข้อโต้แย้งคือ การอุบัติขึ้นของพระบ๊อบและบะฮาอุลลาห์เติมเต็มอย่างสมบูรณ์แบบทั้ง **เวลา, สถานที่, อัตลักษณ์, วัตถุประสงค์, ความทุกข์ทรมาน, และชัยชนะครั้งสุดท้าย** ที่มีรายละเอียดอยู่ในคำพยากรณ์ทางพุทธศาสนาโบราณ จึงเป็นการพิสูจน์ต้นกำเนิดอันศักดิ์สิทธิ์และการสถาปนา **ยุคใหม่**

<u>สรุป: การเติมเต็มคำพยากรณ์ปาฏิหาริย์คู่</u>

- ข้อมูลข้างต้นสร้างข้อโต้แย้งที่ครอบคลุมซึ่งออกแบบมาเพื่อแสดงให้เห็นว่า **ปาฏิหาริย์คู่ — พระบ๊อบ (อวโลกิเตศวร) และ พระบาฮาอุลลาห์(พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ)** — ได้ปรากฏขึ้นแล้ว โดยเติมเต็มคำพยากรณ์สำคัญเกี่ยวกับการมาของผู้ยุติยุคและการสถาปนาแดนที่ทรงสัญญาไว้ (อาณาจักรของพระศรีอริยเมตไตรย) ต่อไปนี้คือบทสรุปที่สังเคราะห์ของประเด็นหลัก โดยจัดโครงสร้างเพื่อกล่าวถึงการเติมเต็มเชิงพยากรณ์และอำนาจอันศักดิ์สิทธิ์:

1. <u>การเติมเต็มคำพยากรณ์ปาฏิหาริย์คู่</u>

- ข้อโต้แย้งที่สำคัญที่สุดคืออัตลักษณ์และความสัมพันธ์ของพระบ๊อบและบะฮาอุลลาห์ในฐานะ **"พระคู่"** ที่ได้รับการพยากรณ์

อัตลักษณ์	บทบาทและหลักฐาน
พระบ๊อบ (อวโลกิเตศวร)	ทรงถูกระบุว่าเป็น **ผู้ประกาศ** และ **"ประตู"** (อวโลกิเตศวร หรือ พระโพธิสัตว์ปัทมปาณี) โดยมีวัตถุประสงค์เดียวคือการเตรียมทางและการพลีชีพ การที่พระบ๊อบทรงกล่าวถึงพระบาฮาอุลลาห์ในคำอธิษฐานว่า **"พระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่และผู้ทรงอำนาจสูงสุด"** และการเสียสละพระองค์เอง **"ทั้งหมดเพื่อพระองค์"** เป็นการขนานกับบทบาทของผู้เบิกทางในพระคัมภีร์พุทธ
พระบาฮาอุลลาห์ (พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ)	ทรงถูกระบุว่าเป็น **"พระผู้เป็นเจ้าแห่งยุค"**, **ผู้ยุติยุค**, **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ**, และ **กัลกิอวตาร (ฮินดู)** ซึ่งเติมเต็มบทบาทของพระผู้ไถ่สูงสุด

- **ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์และการสืบทอด:**
  - **ลำดับเวลา:** วันประสูติที่เกือบจะต่อเนื่องกันของพระบ๊อบและบะฮาอุลลาห์เชื่อมโยงกับช่วงเวลา **"ปาฏิหาริย์คู่"** เชิงพยากรณ์
  - **เครื่องหมาย 19 ปี:** พระบ๊อบทรงพยากรณ์ว่า **"ภายใน 19 ปี 'พระผู้ที่พระเป็นเจ้าจะทรงสำแดง' จะเริ่มสั่งสอน"** การประกาศของพระบาฮาอุลลาห์ในปี ค.ศ. 1863 ได้เติมเต็มสิ่งนี้อย่างสมบูรณ์ โดยสอดคล้องกับ **เดือนไวสาขะ** เชิงพยากรณ์
  - **กฎโบราณ:** การพลีชีพของพระบ๊อบเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อยึดถือ **"กฎโบราณของการสำแดงอันศักดิ์สิทธิ์ที่ว่า อวตารเพียงองค์เดียวเท่านั้นที่สามารถปรากฏได้ในเวลาเดียวกัน"** ซึ่งเป็นการเปิดทางให้พระศรีอริยเมตไตรยประกาศพันธกิจของพระองค์

2. **ข้อพิสูจน์อำนาจและอธิปไตยอันศักดิ์สิทธิ์**

- **การตรัสรู้ในความทุกข์ทรมาน:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงได้รับการสำแดงของพระองค์ใน **คุกซียาห์ ชาล ("หลุมดำ")** ขณะถูกล่ามโซ่อย่างหนัก ซึ่งเป็นประสบการณ์แห่งการรู้แจ้งทางจิตวิญญาณภายใต้ความทุกข์ทรมานของมนุษย์อย่างที่สุด สิ่งนี้ถูกเปรียบเทียบอย่างชัดเจนกับแสงสว่างจากสวรรค์ของการตรัสรู้ของพระสิทธัตถะ
- **การเรียกโดยตรง:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงอ้างถึงเสียงที่พระองค์ได้ยิน: **"แท้จริง เราจะทำให้เจ้าได้รับชัยชนะด้วยตัวเจ้าเองและด้วยปากกาของเจ้า"** นี่ถูกนำเสนอเป็นข้อพิสูจน์ที่ไม่อาจโต้แย้งได้ถึงต้นกำเนิดและพันธกิจอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
- **รูปแบบเชิงพยากรณ์ของการทรยศ:** การทรยศโดยมิรซา ยาห์ยา น้องชายต่างมารดาของพระพระบาฮาอุลลาห์ถูกระบุว่าเป็น **"พระเทวทัต"** ของการสำแดงใหม่โดยตรง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพิมพ์เขียวทางจิตวิญญาณของการต่อต้านและการทรยศกำลังเกิดขึ้นซ้ำอย่างถูกต้องตามที่ทำนายไว้ในสมัยของพระพุทธเจ้า

3. **แดนที่ทรงสัญญาไว้และระเบียบโลก**

- **ที่ประทับใหม่:** พระชนม์ชีพของพระบาฮาอุลลาห์ในฐานะนักโทษและผู้ถูกเนรเทศนำพระองค์มายัง **ภูเขาคาร์เมล** และ **ที่ราบอักกา** ซึ่งข้อความเชื่อมโยงอย่างละเอียดกับคำอธิบายของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับดินแดนที่พระเจ้าจักรพรรดิ (พระราชาสากล) จะทรงปกครอง — ดินแดนที่ **"ราบเรียบทุกด้าน, น่ารัก, เหมือนฝ่ามือ"**
- **สัญญาณทองคำ:** สถานที่ฝังพระศพของพระบ๊อบ ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ทรงกำหนดไว้บนภูเขาคาร์เมล ถูกระบุว่าเป็น **"'สัญญาณ' ที่ไม่สั่นคลอน"** และจุดยึดทางจิตวิญญาณของศรัทธา — สถานที่ทางกายภาพของ **อาณาจักรของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** ที่ทรงสัญญาไว้สำหรับผู้ที่แสวงหาความรอดในยุคสุดท้าย
- **กฎแห่งความเป็นเอกภาพ:** คำสอนของพระบาฮาอุลลาห์ที่ว่าความเป็นเอกภาพคือ **"กุญแจที่จะปลดล็อกพลังที่ซ่อนเร้นทั้งหมดของมนุษยชาติ"** และการมุ่งเน้นของพระองค์ในการสถาปนาสถาบันการปกครองที่สร้างขึ้นโดยพระเจ้า (ระเบียบโลก) ยืนยันบทบาทของพระองค์ในฐานะ **พระราชาสากล (พระเจ้าจักรพรรดิ)** ผู้ฟื้นฟูพระธรรมบนโลก

4. **สรุป: เชื้อสายที่ต่อเนื่อง**

- ข้อโต้แย้งได้รับการตอกย้ำด้วยการสืบทอดอำนาจที่กำหนดไว้:
    - **อับดุลบาฮาในฐานะมหาสถามปราปต์:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงแต่งตั้งพระโอรสของพระองค์ **อับดุลบาฮา** เป็น **"กิ่งที่ทรงพลังที่สุด"** และผู้ตีความที่เชื่อถือได้แต่เพียงผู้เดียว พระองค์ถูกระบุว่าเป็น

	บุคคล **มหาสถามปราปต์** ซึ่งเติมเต็มตรีเอกานุภาพเชิงพยากรณ์และรับประกันว่าการนำทางจะดำเนินต่อไปหลังจากการจากไปของพระศรีอริยเมตไตรย • ข้อมูลที่สังเคราะห์นี้กล่าวถึงข้อกำหนดทางประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และจิตวิญญาณของคำพยากรณ์ทางพุทธศาสนาเกี่ยวกับ **ปาฏิหาริย์คู่** และ **ผู้ยุติยุค** โดยตรง

<u>บทที่</u> 15

<u>อับดุลบาฮา: มหาสถามปราปต์</u>

442-464	• ข้อความนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นการระบุอย่างชัดเจนถึงบุคคลสำคัญคนที่สามของศาสนาบาไฮ คือ **อับดุล-บาฮา** ในฐานะ **พระมหาสถามปราปต์** ผู้ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงพยากรณ์ไว้ ทำให้ "ตรีเอกานุภาพ" ทางจิตวิญญาณแห่งทวยเทพสมบูรณ์ตามที่พยากรณ์ไว้ในคัมภีร์พุทธศาสนา • นี่คือประเด็นหลักที่สามารถโน้มน้าวให้นักวิชาการและพระสงฆ์ฝ่ายพุทธเชื่อว่า **พระศรีอาริยเมตไตรย-พระอมิตาภะ** ได้ปรากฏขึ้นแล้ว โดยอ้างอิงจากข้อความสุดท้ายนี้: **1. <u>ตรีเอกานุภาพ (พระรัตนตรัย)</u>** **<u>สรุป</u>** • ข้อความนี้ยืนยันว่าศาสนาบาไฮถูกปกครองโดยสามบุคคลศูนย์กลาง ซึ่งตรงกับตรีเอกานุภาพที่ถูกเน้นย้ำซ้ำ ๆ ในพระคัมภีร์พุทธศาสนาที่เกี่ยวข้องกับแดนสุขาวดี (Sukhāvatī) • **อับดุล-บาฮา ในฐานะ พระมหาสถามปราปต์:** ○ ข้อความนี้กล่าวอ้างอย่างตรงไปตรงมาและไม่มีข้อสงสัย: **อับดุล-บาฮา** คือร่างของ **พระมหาสถามปราปต์** (พระโพธิสัตว์แห่งพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่/กิ่งก้านอันแข็งแกร่ง) ซึ่งมักถูกกล่าวถึงคู่กับ **พระอวโลกิเตศวร (พระบ๊อบ)** ในพระสูตรสุขาวดีวยูหะ (Sukhāvatī-Vyuha Sutras) เสมอ ○ ความหมายของ **มหาสถามปราปต์** ("กิ่งก้านหรือแขนขาอันยิ่งใหญ่") เชื่อมโยงกับพระสมัญญาที่ **พระบาฮาอุลลาห์** ประทานแก่อับดุล-บาฮา คือ "**กิ่งก้านอันทรงอำนาจที่สุด**" (Ghusn-i-A'zam) เป็นการยืนยันความเชื่อมโยงตามคำพยากรณ์ระหว่างพระสมัญญาทั้งสอง • **ตรีเอกานุภาพแห่งสุขาวดี:** ○ คำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะได้จัดกลุ่มบุคคลทั้งสามไว้ด้วยกันอย่างชัดเจน: **พระอมิตายัส/พระอมิตาภะ (พระบาฮาอุลลาห์)**, **พระอวโลกิเตศวร (พระบ๊อบ)** และ **พระมหาสถามปราปต์ (อับดุล-บาฮา)** ○ นิมิตของพระนางไวเดหี ซึ่งเห็นว่า "พระพุทธเจ้าอมิตายัสประทับยืนอยู่ท่ามกลางท้องฟ้า โดยมีพระโพธิสัตว์มหาสถามปราปต์และพระอวโลกิเตศวรคอยปรนนิบัติอยู่เบื้องขวาและเบื้องซ้าย" ยืนยันลำดับชั้นทางจิตวิญญาณและการจัดกลุ่มที่แม่นยำของสามบุคคลศูนย์กลางในพระศาสนาใหม่นี้

<u>รายละเอียด</u>

1. <u>การระบุ อับดุล-บาฮา ในฐานะ พระมหาสถามปราปต์</u>

- ข้อความนี้ให้หลักฐานที่ชัดเจนสองประการสำหรับการระบุ อับดุล-บาฮา กับ พระมหาสถามปราปต์ (พระโพธิสัตว์แห่งพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่):

A. <u>การเติมเต็มความสัมพันธ์ตามคำพยากรณ์</u>

- **การจับคู่ที่สำคัญ:** พระสูตรสุขาวดีวยูหะกล่าวถึง พระมหาสถามปราปต์ และ พระอวโลกิเตศวร (พระบ๊อบ) อย่างสม่ำเสมอว่า เป็นผู้ปรนนิบัติพระอมิตาภะ การระบุพระบ๊อบกับพระอวโลกิเตศวร ทำให้การระบุที่สอดคล้องกันของ **อับดุล-บาฮา ในฐานะ พระมหาสถามปราปต์** เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้
- **สถานที่พักผ่อนร่วมกัน:** ข้อความนี้ตั้งข้อสังเกตถึงความเชื่อมโยงเชิงสัญลักษณ์ที่แข็งแกร่ง เนื่องจากพระศพของ **พระบ๊อบ (พระอวโลกิเตศวร)** และ **อับดุล-บาฮา (พระมหาสถามปราปต์)** ได้ถูกฝังไว้ในสักการสถานบนภูเขาคาร์เมลทั้งคู่ เป็นการนำสหายผู้พยากรณ์ทั้งสองมาอยู่ร่วมกันในทางกายภาพใน "ที่ประทับของพระพุทธเจ้า"

B. <u>การเชื่อมโยงพระสมัญญาแห่งทวยเทพ</u>

- **หลักฐานการแปล:** นาม **มหาสถามปราปต์** สามารถแปลได้ว่า “พลังอำนาจอันยิ่งใหญ่” หรือ “กิ่งก้านอันแข็งแกร่ง” ชื่อที่ถูกพยากรณ์นี้เชื่อมโยงโดยตรงกับพระสมัญญาที่พระบาฮาอุลลาห์ประทานแก่พระองค์: "**กิ่งก้านอันทรงอำนาจที่สุด**" (Ghuṣn-i-A’ẓam)
- **การยืนยันอำนาจ:** พระสมัญญาที่เทียบเคียงกันนี้ยืนยันว่าสถานะของ อับดุล-บาฮา เป็นสถานะที่ได้รับประทานจากพระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่การกล่าวอ้างของมนุษย์ ซึ่งจะดึงดูดนักวิชาการที่คุ้นเคยกับการตั้งชื่อตามอำนาจของอวตารอย่างยิ่ง

2. <u>ลำดับชั้นและการยืนยันของตรีเอกานุภาพ</u>

- คำพยากรณ์ที่อ้างถึงในข้อความยืนยันตำแหน่งและความสัมพันธ์ที่แม่นยำของบุคคลทั้งสามนี้ ซึ่งรับรองโครงสร้างองค์กรของศาสนาบาไฮ

A. <u>นิมิตของพระนางไวเดหี (ลำดับชั้นทางจิตวิญญาณ)</u>

- ข้อความนี้อ้างถึงนิมิตจากพระสูตรอมิตายุร-ธยานะ-สูตร (Amitāyur-Dhyāna-Sūtra) ที่พระนางไวเดหีเห็น: "พระพุทธเจ้าอมิตายัสประทับยืนอยู่ท่ามกลางท้องฟ้า โดยมีพระโพธิสัตว์มหาสถามปราปต์และพระอวโลกิเตศวรคอยปรนนิบัติอยู่เบื้องขวาและเบื้องซ้าย"
- **ความสำคัญ:** นิมิตนี้สร้างลำดับชั้นทางจิตวิญญาณที่ชัดเจนและแม่นยำ:
  1. **พระบาฮาอุลลาห์ (พระอมิตายัส):** ประทับอยู่ตรงกลางในฐานะพระพุทธเจ้าสูงสุด

2. **พระบ๊อบ (พระอวโลกิเตศวร) และ อับดุล-บาฮา (พระมหาสถามปราปต์):** ประทับอยู่เป็นผู้ปรนนิบัติเบื้องขวาและเบื้องซ้าย

- สิ่งนี้สอดคล้องกับความเข้าใจของศาสนาบาไฮที่ว่า พระบาฮาอุลลาห์คือผู้ก่อตั้งและพระศาสดาผู้ประทานพระธรรมคำสอนสูงสุด ขณะที่ พระบ๊อบคือผู้ประกาศ (พระศาสดาผู้ประทานพระธรรมคำสอนอิสระ) และ อับดุล-บาฮา คือผู้สืบทอดและผู้ตีความที่ได้รับการแต่งตั้ง (พระแบบอย่างที่สมบูรณ์พร้อม)

B. <u>การสืบสานการนำทาง</u>

- ข้อความนี้เน้นว่าการแต่งตั้ง **อับดุล-บาฮา** โดยพระบาฮาอุลลาห์ผ่านพันธสัญญาที่มีผลผูกพัน (คิตาบ-อิ-อัฮด์) ทำให้พระองค์เป็นศูนย์กลางแห่งความเป็นเอกภาพของศาสนาและเป็นผู้ตีความกฎเกณฑ์ที่ไม่ผิดพลาด
- บทบาทของ **พระมหาสถามปราปต์** คือการช่วยเหลือพระอมิตายัสใน "งานแห่งความรอดสากลของพระองค์" ซึ่งเป็นหน้าที่ที่แท้จริงของ **อับดุล-บาฮา** ในฐานะพระแบบอย่างที่สมบูรณ์พร้อมและผู้นำทางของระเบียบโลกที่เพิ่งกำเนิดขึ้นหลังจากการจากไปของพระบาฮาอุลลาห์
- ความสัมพันธ์ที่มีรายละเอียดนี้เป็นกรอบที่ทรงพลังสำหรับนักวิชาการฝ่ายพุทธที่จะเข้าใจบุคคลศูนย์กลางของศาสนาบาไฮ ไม่ใช่ในฐานะแนวคิดทางเทววิทยาใหม่ แต่เป็น **การเติมเต็มพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาเอง** ที่เกี่ยวข้องกับยุคสุดท้ายแห่งพระธรรม

3. <u>รายละเอียดและลักษณะเฉพาะตามคำพยากรณ์</u>

<u>สรุป</u>

- ข้อความนี้จับคู่รายละเอียดที่เจาะจงและละเอียดอ่อนจากพระคัมภีร์พุทธศาสนาเข้ากับพระชนมชีพของพระบ๊อบและอับดุล-บาฮา
- **การประสูติที่ประสานเวลา:** การประสูติของ **อับดุล-บาฮา** ในวันที่ 23 พฤษภาคม ค.ศ. 1844 "ในชั่วโมงและวันเดียวกับที่พระบ๊อบประกาศพันธกิจของพระองค์" ถูกนำเสนอเป็นการ "ประสูติเชิงสัญลักษณ์" ที่พระสิทธัตถะทรงพยากรณ์ไว้—ว่า พระมหาสถามปราปต์ "ประสูติพร้อมกับพระบ๊อบ (พระอวโลกิเตศวร)"
- **สถานที่ฝังพระศพในฐานะ โพธิมณฑล (Bodhi-mandala):** การสร้างสุสานบนภูเขาคาร์เมล ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานพระศพของ **พระบ๊อบ (พระอวโลกิเตศวร)** และ **อับดุล-บาฮา (พระมหาสถามปราปต์)** ถูกระบุว่าเป็นการบรรลุผลทางกายภาพของ "**โพธิมณฑล**" (วงกลมแห่งปัญญา/ลานแห่งการตรัสรู้) และ "**ที่ประทับของพระพุทธเจ้า**" สิ่งนี้เป็นสถานที่จริงแห่งเดียวในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ (สุขาวดี) สำหรับการเติมเต็มคำพยากรณ์

- **สัญลักษณ์ผ้าโพกศีรษะ:** คำอธิบายของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับ พระอวโลกิเตศวร (พระบ๊อบ) และพระมหาสถามปราปต์ (อับดุล-บาฮา) ที่มีผ้าโพกศีรษะอยู่บนพระเศียร ได้รับการสนับสนุนโดยบันทึกทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับผ้าโพกศีรษะสีเขียวของพระบ๊อบและคำอธิบายผ้าโพกศีรษะสีขาวของอับดุล-บาฮา ซึ่งเป็นการเติมเต็มรายละเอียดภาพที่เล็กน้อยของคำพยากรณ์

รายละเอียด

- นี่คือส่วนที่น่าสนใจในการโต้แย้งของคุณ โดยมุ่งเน้นไปที่ว่ารายละเอียดที่เล็กน้อยและจำเพาะเจาะจงจากพระคัมภีร์พุทธศาสนาถูกเติมเต็มได้อย่างไรโดยพระชนมชีพของพระบ๊อบและอับดุล-บาฮา
- นี่คือคำอธิบายโดยละเอียดของ "รายละเอียดตามคำพยากรณ์และลักษณะเฉพาะ" สามประการที่จะเข้าถึงใจนักวิชาการฝ่ายพุทธ:

1. **<u>การประสูติที่ประสานเวลา: ความเป็นเอกภาพของคู่แฝด</u>**

- ประเด็นนี้ใช้ช่วงเวลาที่แม่นยำเพื่อพิสูจน์ว่าความสัมพันธ์ระหว่างพระบ๊อบและอับดุล-บาฮาถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าจากพระผู้เป็นเจ้าและเป็นการเติมเต็มการจับคู่ตามคำพยากรณ์ที่เจาะจง
- **คำพยากรณ์:** คำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะที่พบในพระสูตรสุขาวดีวยูหะ เสนอแนะว่าพระโพธิสัตว์ผู้ปรนนิบัติ, พระอวโลกิเตศวร และ พระมหาสถามปราปต์, ได้ "ประสูติพร้อม" กัน หรือมีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดในการเสด็จมาของพวกเขา
- **การเติมเต็ม:** ข้อความนี้เปิดเผยว่า อับดุล-บาฮา ประสูติในวันที่ 23 พฤษภาคม ค.ศ. 1844 ในชั่วโมงและวันเดียวกันกับที่พระบ๊อบประกาศพันธกิจของพระองค์ในชีราซ
- **การตีความ:** สิ่งนี้ถูกนำเสนอเป็นการเติมเต็มเชิงสัญลักษณ์และจิตวิญญาณของการ "ประสูติพร้อม" กับผู้ประกาศ (พระอวโลกิเตศวร) เป็นสัญลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ที่น่าทึ่ง ไม่สามารถเป็นเรื่องบังเอิญได้ ซึ่งพิสูจน์ว่าชีวิตของพวกเขามีความเชื่อมโยงอย่างแท้จริงตั้งแต่ช่วงเวลาของการประกาศพระศาสนาใหม่ การปรากฏพร้อมกันนี้รับรองบทบาทร่วมกันของพวกเขาในตรีเอกานุภาพ (สหายทั้งสอง/พระโพธิสัตว์) ผู้ปรนนิบัติพระพุทธเจ้าอมิตาภะ (พระบาฮาอุลลาห์)

2. **<u>สถานที่ฝังพระศพในฐานะ โพธิมณฑล (ลานแห่งการตรัสรู้)</u>**

- ข้อโต้แย้งนี้เปลี่ยนจากคำพยากรณ์เชิงนามธรรมไปสู่สถานที่ทางกายภาพที่เป็นรูปธรรมที่ยืนยันการปรากฏของแดนสุขาวดีที่สัญญาไว้
- **คำพยากรณ์:** พระคัมภีร์พุทธศาสนาอธิบายสถานที่ปรากฏของพระศรีอาริยเมตไตรยว่าเป็น "ที่ประทับของพระพุทธเจ้า" และ "**โพธิมณฑล**" (วงกลมแห่งปัญญา หรือ ลานแห่งการตรัสรู้)
- **การเติมเต็ม:** สุสานบนภูเขาคาร์เมลเป็นสถานที่พักผ่อนสุดท้ายสำหรับพระศพของ **พระบ๊อบ (พระอวโลกิเตศวร)** และ **อับดุล-บาฮา (พระมหาสถามปราปต์)**

- **ความเป็นจริงทางกายภาพ:** สุสานตั้งอยู่ตรงกลางของสวนระเบียงอันสง่างามเก้าชั้นที่ทอดยาวลงมาจากภูเขาคาร์เมล ซึ่งเป็นส่วนที่เทียบเคียงกันทางกายภาพและเป็นรูปธรรมกับแนวคิดของ "ลานแห่งการตรัสรู้" หรือ "หอแห่งปัญญา"
- **ความสำคัญ:** โดยการจัดตั้งสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งเดียวนี้ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์—ซึ่งเป็นบ้านสุดท้ายของพระบาฮาอุลลาห์ (พระอมิตาภะ) ด้วย—ข้อความนี้พิสูจน์ว่าแดนสุขาวดีตามคำพยากรณ์ไม่ได้เป็นเพียงอุดมคติทางจิตวิญญาณที่อยู่ไกลออกไปเท่านั้น แต่เป็นสถานที่ทางกายภาพในภูมิภาคอักกาและไฮฟา ซึ่งยืนยันการเติมเต็มคำพยากรณ์ทางภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการเสด็จมาของพระศรีอาริยเมตไตรย

3. **<u>สัญลักษณ์ผ้าโพกศีรษะ: การยืนยันทางสายตา</u>**

- สิ่งนี้กล่าวถึงรายละเอียดที่เฉพาะเจาะจงอย่างผิดปกติ โดยแสดงให้เห็นว่าแม้แต่องค์ประกอบคำอธิบายเล็กน้อยของคำพยากรณ์โบราณก็ยังถูกเติมเต็มโดยการปรากฏของบุคคลใหม่
- **คำพยากรณ์:** คำอธิบายของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับ พระอวโลกิเตศวร และ พระมหาสถามปราปต์ ในพระสูตรอมิตายุร-ธยานะ-สูตร มีการอ้างอิงถึงผ้าโพกศีรษะและเครื่องหมายที่โดดเด่นอื่น ๆ ของพวกเขา
- **การเติมเต็ม:** บันทึกทางประวัติศาสตร์และภาพถ่ายยืนยันว่าบุคคลทั้งสองสวมผ้าโพกศีรษะตามธรรมเนียมปฏิบัติของบุคคลสำคัญทางศาสนาในตะวันออกกลางในขณะนั้น
    - **ผ้าโพกศีรษะของพระบ๊อบ:** บันทึกของนะบีล (The Dawn-Breakers) อธิบายอย่างเจาะจงว่า **พระบ๊อบ (พระอวโลกิเตศวร)** ทรงสวมผ้าโพกศีรษะสีเขียว ซึ่งเป็นสีที่สื่อถึงการสืบเชื้อสายมาจากศาสดามุฮัมมัด
    - **ผ้าโพกศีรษะของอับดุล-บาฮา:** คำอธิบายของ **อับดุล-บาฮา (พระมหาสถามปราปต์)** กล่าวถึงผ้าโพกศีรษะสีขาวและเสื้อคลุมที่พลิ้วไหวของพระองค์
- **ความสำคัญ:** สำหรับนักวิชาการ การมีอยู่ของสัญลักษณ์ทางสายตาที่เจาะจงเหล่านี้—ซึ่งผู้ฟังของพระสิทธัตถะคงไม่คุ้นเคย แต่สอดคล้องกับบุคคลในประวัติศาสตร์อย่างสมบูรณ์—เปลี่ยนคำพยากรณ์โบราณจากความหวังทางจิตวิญญาณโดยทั่วไปให้กลายเป็นการบรรยายทางประวัติศาสตร์ที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับตัวบุคคลเหล่านั้น
- ส่วนนี้เสริมความแข็งแกร่งให้กับการโต้แย้งโดยใช้ข้อเท็จจริงที่เจาะจงและสามารถตรวจสอบได้เพื่อพิสูจน์ความเชื่อมโยงอันศักดิ์สิทธิ์ระหว่างบุคคลศูนย์กลางของศาสนาบาไฮและตรีเอกานุภาพแห่งสุขาวดี

4. <u>สถานะแห่งการรับใช้</u>

<u>สรุป</u>

- ประเด็นนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการนิยามความแตกต่างระหว่าง **อวตาร (พระพุทธเจ้า)** และ **อัครสาวก (พระโพธิสัตว์)** ในยุคใหม่นี้ ซึ่งเป็นการชี้แจงสถานะทางจิตวิญญาณของพระศรีอาริยเมตไตรย-พระอมิตาภะ
- **การยืนยันความเป็นประธาน:** พระสูตรอมิตายุร-ธยานะ-สูตรอธิบายว่าฐานของดอกบัวของพระอวโลกิเตศวรนั้น "เท่าเทียมกันทุกประการ" กับฐานของพระอมิตายัส (พระบาฮาอุลลาห์)—ความเท่าเทียมกันที่ **พระมหาสถามปราปต์ (อับดุล-บาฮา)** ไม่ได้รับ สิ่งนี้รักษาความแตกต่างทางหลักคำสอน: **พระบ๊อบและพระบาฮาอุลลาห์** เป็นพระศาสดาผู้ประทานพระธรรมคำสอนของพระผู้เป็นเจ้า (เท่าเทียมกันในแก่นแท้ทางจิตวิญญาณ) ขณะที่ **อับดุล-บาฮา** คือพระแบบอย่างที่สมบูรณ์พร้อมและศูนย์กลางแห่งพันธสัญญา
- **ผู้รับใช้ที่สมบูรณ์พร้อม:** ข้อความนี้เน้นย้ำการยืนกรานของอับดุล-บาฮาเองเกี่ยวกับพระสมัญญาของพระองค์ว่า **อับดุล-บาฮา** ("ผู้รับใช้ของพระบาฮา") การประกาศของพระองค์ที่ว่า "**สถานะของข้าพเจ้าคือสถานะแห่งการรับใช้—การรับใช้ที่สมบูรณ์ บริสุทธิ์ และแท้จริง**" พิสูจน์ว่าแม้จะมีความเป็นเอกลักษณ์และได้รับการแต่งตั้งจากพระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ก็ไม่ได้อ้างสถานะของพระพุทธเจ้า/พระศาสดาผู้ประทานพระธรรมคำสอน ซึ่งเป็นการชี้แจงลำดับชั้นทางจิตวิญญาณสำหรับนักวิชาการ
- **หน้าที่อันเป็นเอกลักษณ์:** อับดุล-บาฮา ถูกนำเสนอเป็น "ปรากฏการณ์ที่ไม่เหมือนใคร" และ "พระแบบอย่างที่สมบูรณ์พร้อม" ผู้ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นไปได้ที่จะ "ดำเนินตามวิถีแห่งความลึกลับด้วยเท้าที่ปฏิบัติได้จริง" ซึ่งเป็นการเติมเต็มบทบาทของผู้นำทางจิตวิญญาณของมนุษย์สูงสุดหลังจากการปรากฏของพระศรีอาริยเมตไตรย

<u>รายละเอียด</u>

- ประเด็นนี้อาจเป็นประเด็นที่มีความซับซ้อนทางเทววิทยามากที่สุดสำหรับการแสดงให้เห็นโครงสร้างอันศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาบาไฮ เนื่องจากเป็นการชี้แจงลำดับชั้นทางจิตวิญญาณที่แม่นยำของบุคคลศูนย์กลางทั้งสามในลักษณะที่สอดคล้องอย่างสมบูรณ์แบบกับความแตกต่างที่ละเอียดอ่อนที่พบในพระสูตรอมิตายุร-ธยานะ-สูตร
- นี่คือคำอธิบายโดยละเอียดของข้อโต้แย้งเรื่อง "สถานะแห่งการรับใช้":

A. <u>สถานะแห่งการรับใช้: การชี้แจงลำดับชั้นของตรีเอกานุภาพ</u>

- ข้อโต้แย้งนี้กล่าวถึงคำถามเชิงเทววิทยาที่สำคัญเกี่ยวกับลำดับชั้นทางจิตวิญญาณและอำนาจภายในพระศาสนาใหม่ โดยใช้พระคัมภีร์พุทธศาสนาตามคำพยากรณ์เพื่อกำหนดความแตกต่างระหว่าง

พระศาสดาผู้ประทานพระธรรมคำสอนของพระผู้เป็นเจ้า (พระพุทธเจ้า/อวตาร) และพระแบบอย่างที่สมบูรณ์พร้อม (พระโพธิสัตว์/อัครสาวก)

1. **<u>การยืนยันความเป็นประธาน: อุปมาอุปไมยดอกบัว</u>**

- ข้อความนี้ใช้อุปมาอุปไมยที่จำเพาะเจาะจงอย่างยิ่งจากพระสูตรอมิตายุร-ธยานะ-สูตร เพื่อยืนยันความเท่าเทียมกันทางจิตวิญญาณของพระศาสดาผู้ประทานพระธรรมคำสอนคู่แฝดในขณะที่จัดตั้งสถานะที่เป็นเอกลักษณ์แต่ไม่เท่าเทียมกันของบุคคลที่สาม
- **ฐานร่วมกัน (ความเท่าเทียมกันของพระศาสดาผู้ประทานพระธรรมคำสอนคู่แฝด):**
  - คำสอนของพระสิทธัตถะระบุว่ารากฐานทางจิตวิญญาณ (เป็นสัญลักษณ์ของดอกบัว) ของพระอวโลกิเตศวร (พระบ๊อบ) นั้น "**เท่าเทียมกันทุกประการ**" กับรากฐานของพระอมิตายัส (พระบาฮาอุลลาห์)
  - **ความสำคัญ:** ในหลักคำสอนของศาสนาบาไฮ สิ่งนี้ยืนยันหลักการของการเปิดเผยพระธรรมคำสอนที่ก้าวหน้าและความเป็นเอกภาพของพระศาสดาผู้ประทานพระธรรมคำสอนของพระผู้เป็นเจ้า พระบ๊อบและพระบาฮาอุลลาห์ แม้จะปรากฏในเวลาที่ต่างกัน แต่ก็มีแก่นแท้ศักดิ์สิทธิ์เดียวกัน (Míráh-i-Qudrat หรือกระจกเงาแห่งอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า) พวกเขาคือพระศาสดาผู้ประทานพระธรรมคำสอนคู่แฝด (พระอวโลกิเตศวรและพระอมิตาภะ) ดังนั้น "รากฐาน" ของพวกเขาจึงเท่าเทียมกัน
- **ฐานที่ไม่เท่าเทียมกัน (สถานะของอับดุล-บาฮา):**
  - ความเท่าเทียมกันนี้ไม่ได้มอบให้แก่ พระมหาสถามปราปต์ (อับดุล-บาฮา) ซึ่งได้รับการอธิบายว่าประทับอยู่บนดอกบัวที่แยกจากกัน
  - **ความสำคัญ:** ความแตกต่างตามคำพยากรณ์นี้รักษาความชัดเจนทางหลักคำสอนที่ว่า อับดุล-บาฮา ไม่ใช่พระศาสดาผู้ประทานพระธรรมคำสอนของพระผู้เป็นเจ้า (พระพุทธเจ้า/อวตาร) อำนาจและความรู้ของพระองค์เป็นการสะท้อนอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระบาฮาอุลลาห์ ไม่ใช่ความเป็นจริงอันศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ภายในเช่นเดียวกับพระศาสดาผู้ประทานพระธรรมคำสอนคู่แฝด พระองค์คือผู้สืบทอดที่ได้รับการแต่งตั้งจากพระผู้เป็นเจ้า แต่ทรงมีสถานะที่ "**แตกต่างอย่างสิ้นเชิง**" จากผู้ก่อตั้งและผู้เบิกทาง ดังที่ข้อความระบุอย่างชัดเจน

2. **<u>ผู้รับใช้ที่สมบูรณ์พร้อม: การนิยามตนเองของอับดุล-บาฮา</u>**

- ประเด็นนี้ใช้การยืนยันที่สอดคล้องของอับดุล-บาฮาเองเพื่อรักษาขอบเขตทางจิตวิญญาณระหว่างมนุษย์กับพระผู้เป็นเจ้า:
  - **พระสมัญญาที่เลือกสรร:** อับดุล-บาฮา เน้นพระสมัญญาที่พระองค์เลือกเองคือ **อับดุล-บาฮา** ("ผู้รับใช้ของพระบาฮา") เหนือสิ่งอื่นใด แม้แต่พระสมัญญาที่สรรเสริญก็ตาม

- **การประกาศที่ชัดแจ้ง:** การประกาศของพระองค์ที่ว่า "**สถานะของข้าพเจ้าคือสถานะแห่งการรับใช้—การรับใช้ที่สมบูรณ์ บริสุทธิ์ และแท้จริง**" คือหลักฐานสุดท้ายสำหรับนักวิชาการทางศาสนา สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงความถ่อมตนอย่างลึกซึ้งและรับประกันว่าผู้ติดตามของพระองค์จะไม่ยกย่องพระองค์ไปสู่สถานะที่พระองค์ไม่ได้กล่าวอ้าง
- **ความชัดเจนสำหรับนักวิชาการ:** สำหรับนักวิชาการฝ่ายพุทธ นี่เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง สิ่งนี้ยืนยันว่าผู้นำทางสูงสุดของพระศาสนาใหม่ คือ **พระโพธิสัตว์มหาสถามปราปต์** เป็นมนุษย์ผู้ที่สมบูรณ์พร้อม ผู้เป็นแบบอย่างของเส้นทางสู่การตรัสรู้ (พระโพธิสัตว์สูงสุด) แต่ไม่ใช่พระผู้เป็นเจ้าสูงสุด (พระตถาคต หรือ พระศาสดาผู้ประทานพระธรรมคำสอนของพระผู้เป็นเจ้า) ซึ่งก็คือ **พระบาฮาอุลลาห์ (พระอมิตาภะ)**

3. <u>หน้าที่อันเป็นเอกลักษณ์: พระแบบอย่างที่ปฏิบัติได้จริง</u>

- บทบาทของ อับดุล-บาฮา ถูกนำเสนอเป็น "ปรากฏการณ์ที่ไม่เหมือนใคร" ในประวัติศาสตร์ทางศาสนา: บุคคลเพียงคนเดียวที่แสดงออกถึงคำสอนของพระพุทธเจ้าองค์ใหม่ได้อย่างสมบูรณ์พร้อม
- **สะพานเชื่อม:** ชีวิตและการทำงานของ **อับดุล-บาฮา** แสดงให้เห็นว่าเป็นไปได้ที่จะ "**ดำเนินตามวิถีแห่งความลึกลับด้วยเท้าที่ปฏิบัติได้จริง**" พระองค์ทรงทำหน้าที่เป็นพระแบบอย่างที่สมบูรณ์พร้อมและศูนย์กลางแห่งพันธสัญญา—เป็นสะพานเชื่อมระหว่างการเปิดเผยพระธรรมคำสอนอันศักดิ์สิทธิ์กับการนำไปปฏิบัติในโลก
- **ผู้ตีความ:** หน้าที่ของพระองค์ในฐานะผู้ตีความพระวจนะของพระบาฮาอุลลาห์ที่ไม่ผิดพลาดและบุคคลศูนย์กลางในการจัดตั้งระเบียบโลก ยืนยันบทบาทของพระองค์ในฐานะผู้นำทางจิตวิญญาณของมนุษย์สูงสุดหลังจากการปรากฏของพระศรีอาริยเมตไตรย
- โดยสรุป ข้อโต้แย้งเรื่องสถานะแห่งการรับใช้ใช้รายละเอียดที่ซับซ้อนของพระสูตรอมิตายุร-ธยานะ-สูตรเพื่ออธิบายเทววิทยาภายในของศาสนาบาไฮ ยืนยันว่าความสัมพันธ์และลำดับชั้นของตรีเอกานุภาพแห่งสุขาวดีได้ถูกทำให้เป็นจริงอย่างไม่มีที่ติในตัวบุคคลของพระบาฮาอุลลาห์, พระบ๊อบ และอับดุล-บาฮา

<u>บทที่ 16</u>

<u>สารของพระบาฮาอุลลาห์ - ธรรมะที่แท้จริง</u>

465-475	**<u>หลักฐานเชิงวิชาการ: พระบาฮาอุลลาห์คือพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ</u>** • ข้อความต่อไปนี้ให้หลักฐานว่าพระบาฮาอุลลาห์คือ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** ว่าพระองค์ได้ทรงฟื้นฟูพระธรรมที่สูญหายไปตามคำกล่าวของพระสิทธัตถะ และแนวคิดรวมถึงคำศัพท์ที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงใช้มีความเหมือนกับของพระสิทธัตถะ • ข้อความนี้สร้างข้อโต้แย้งที่มีรายละเอียดและน่าเชื่อถือเกี่ยวกับพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ โดยการวาดภาพเปรียบเทียบทางเทววิทยาและภาษาศาสตร์ที่เจาะจงระหว่างคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์และพระสิทธัตถะ (พระพุทธเจ้า) **1. <u>หลักฐานว่าพระบาฮาอุลลาห์คือพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ</u>** • ข้อความทั้งหมดถูกจัดโครงสร้างเพื่อนำเสนอพระบาฮาอุลลาห์ในฐานะการเติมเต็มคำสัญญาของพุทธศาสนาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ นั่นคือ **พระศรีอริยเมตไตรย** หรือพระพุทธเจ้าในอนาคต ผู้ทรงฟื้นฟูพระธรรมสำหรับยุคใหม่ • **การระบุตัวตนโดยตรง:** ข้อความระบุโดยตรงและชัดเจนว่า "พระบาฮาอุลลาห์, **พระศรีอริยเมตไตรยที่ได้รับการสัญญาไว้**, ทรงกำลังเรียกร้องมนุษยชาติ" ให้กลับไปสู่พระธรรมบริสุทธิ์ที่สูญหายไป • **วัตถุประสงค์ของการสำแดงอย่างก้าวหน้า:** ข้อความโต้แย้งว่า "กฎแห่งการกำเนิดของพระพุทธเจ้าที่เกิดขึ้นซ้ำ" มีอยู่เพราะในขณะที่พระธรรมพื้นฐานไม่เปลี่ยนแปลง วิธีการบรรลุ **"ความเป็นเอกภาพของมนุษยชาติ"** จะต้องแตกต่างกันในแต่ละยุคสมัยเพื่อตอบสนองความต้องการที่ **"พัฒนาและขยายตัว"** ของมนุษยชาติ ดังนั้น การปรากฏของพระบาฮาอุลลาห์จึงเป็น **"ขั้นตอนต่อไปของการพัฒนามนุษย์"** ที่พระสิทธัตถะทรงคาดการณ์ไว้ • **ผลสุดท้ายสูงสุด:** การใช้คำอุปมาเรื่องต้นไม้ ข้อความวางตำแหน่งพระบาฮาอุลลาห์ไว้ที่จุดสูงสุดของประวัติศาสตร์ศาสนา ในฐานะผู้ที่ศาสนาทั้งหมดรอคอย: "ในที่สุด ด้วยการปรากฏของพระพระบาฮาอุลลาห์**ผู้ที่ทุกศาสนารอคอย** จึงได้ออกผลที่ถูกสัญญากันมายาวนาน" สิ่งนี้ยืนยันความเป็นสูงสุดของพระองค์ในฐานะอวตารสุดท้ายสำหรับวัฏจักรนี้ ซึ่งสอดคล้องกับบทบาทของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ **2. <u>การฟื้นฟูพระธรรมที่สูญหาย (Obscured Dharma)</u>** • ข้อความอ้างว่าพระบาฮาอุลลาห์กำลังฟื้นฟูพระธรรมบริสุทธิ์และโบราณที่สูญหายไปเนื่องจากความเชื่อโชคลางและการยึดมั่นใน **"รูปแบบภายนอก"**

- **การเรียกไปสู่ "นครแห่งความเชื่อมั่น" (City of Certitude):** พระบาฮาอุลลาห์ทรงถูกบรรยายว่าทรงเรียกร้องมนุษยชาติให้ไปยัง **"นครแห่งความเชื่อมั่น"** ซึ่งข้อความระบุว่าเป็นพระธรรมบริสุทธิ์ที่ถูกบดบังไป เชิงอรรถเชื่อมโยงสิ่งนี้กับ **นาคระสูตร (Nagara Sutta)** ที่พระพุทธเจ้าทรงบรรยายถึงการเห็น **"ทางโบราณ, ถนนโบราณ, ที่พระพุทธเจ้าในยุคที่ผ่านมาเคยเหยียบย่ำ"** ซึ่งนำไปสู่ **"เมืองโบราณ"**
- **คำอุปมาที่เหมือนกัน:** คำว่า **"นครแห่งความเชื่อมั่น"** ของพระบาฮาอุลลาห์ถูกเปรียบเทียบกับ **"นครแห่งสันติภาพ"** หรือ **"เมืองโบราณ"** ของพระพุทธเจ้า ซึ่งยืนยันว่าพระบาฮาอุลลาห์เพียงแค่กำลังฟื้นฟูเส้นทางดั้งเดิมและสำคัญที่สุด
- **วัตถุประสงค์ในการรวมเป็นหนึ่ง:** วัตถุประสงค์สูงสุดของพระบาฮาอุลลาห์ถูกนำเสนอเป็นการฟื้นฟูพระธรรม โดยระบุว่า: "วัตถุประสงค์พื้นฐานที่กระตุ้นศรัทธาของพระผู้เป็นเจ้าและศาสนาของพระองค์คือเพื่อปกป้องผลประโยชน์และ **ส่งเสริมความเป็นเอกภาพของเผ่าพันธุ์มนุษย์**..."

3. <u>ความเหมือนกันของแนวคิดและคำศัพท์</u>

- หลักฐานที่น่าทึ่งที่สุดอยู่ในความเปรียบเทียบโดยตรงระหว่าง *คิตาบ-อิ-อิกาน* (คัมภีร์แห่งความเชื่อมั่น) ของพระพระบาฮาอุลลาห์กับแนวคิดของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับหนทางสู่การตรัสรู้:

ก. <u>เส้นทางและเป้าหมาย</u>

แนวคิดของพระบาฮาอุลลาห์	แนวคิด/อุปมาของพระสิทธัตถะที่เทียบเท่า
เส้นทางสู่การชำระล้างแห่งปัญญาญาณ	**"นี้คือทาง; ไม่มีทางอื่นใดที่นำไปสู่การชำระล้างแห่งปัญญาญาณ"** (*ธัมมบท, ข้อ 274*)
เป้าหมายคือ "นครแห่งความเชื่อมั่น"	**เป้าหมายคือ "เมืองโบราณ" หรือ "นครแห่งสันติภาพ"** (*นาคระสูตร*)
ผู้แสวงหาต้อง "ถือว่าทุกสิ่งอื่นนอกจากพระผู้เป็นเจ้าเป็นของชั่วคราว, และนับว่าทุกสิ่งยกเว้นพระองค์... เป็นความว่างเปล่าอย่างที่สุด"	**สะท้อนหลักธรรมสำคัญของการไม่ยึดมั่นและการตระหนักถึงความไม่เที่ยง (อนิจจา) และอนัตตา (ไม่ใช่ตัวตน) ของโลก**

ข. <u>กระบวนการตื่นรู้ทางจิตวิญญาณ</u>

- คำบรรยายของพระบาฮาอุลลาห์เกี่ยวกับการเดินทางทางจิตวิญญาณใช้คำศัพท์และคำอุปมาที่เหมือนกันกับกระบวนการทำสมาธิและการตรัสรู้ของพุทธศาสนา:

	○ **การชำระล้างช่องทาง (Cleansing the Channel):** ผู้แสวงหาต้องชำระล้าง **"ช่องทางของจิตวิญญาณมนุษย์... จากสิ่งที่ยึดมั่นทางโลกและสิ่งที่กีดขวางทั้งหมด"** ซึ่งตรงกับแนวคิดหลักของการชำระจิตใจจากพิษทั้งสาม (โลภะ โทสะ โมหะ) และการเอาชนะอุปสรรคทางกรรม ○ **สถานะใหม่ของการเป็นอยู่ (A New State of Being):** เมื่อผู้แสวงหาบรรลุ **"สถานะอันรุ่งโรจน์และสูงส่ง"** พวกเขาจะพบว่าตนเอง **"ได้รับดวงตาใหม่, หูใหม่, หัวใจใหม่, และจิตใจใหม่"** สิ่งนี้เทียบเคียงกับการเปลี่ยนแปลงทางจิตสำนึกอย่างลึกซึ้งเมื่อบรรลุการตรัสรู้ (โพธิ) ซึ่งทำให้เกิด **"ดวงตาของพระผู้เป็นเจ้า"** ○ **ผู้ประกาศลึกลับ (The Mystic Herald):** ช่วงเวลาแห่งการตื่นรู้ได้รับการประกาศโดย **"ผู้ประกาศลึกลับ"** ผู้ที่ส่องแสงออกมาจากนครแห่งพระผู้เป็นเจ้า และผ่าน **"เสียงแตรแห่งความรู้, จะปลุกหัวใจ... จากการหลับใหลแห่งความประมาท"** นี่คือการรับรู้ความเป็นจริงโดยตรงทันทีหลังจากที่ **"หมอกแห่งความสงสัยและความกังวล"** หายไป • **ข้อสรุป:** ข้อความสรุปว่าภาษาและแนวคิดมีความเหมือนกันเพราะพระบาฮาอุลลาห์เพียงแค่กำลังประกาศ **"พระธรรมที่ไม่มีใครเทียบได้"** อีกครั้ง เพื่อเติมเต็มคำสัญญาของพระตถาคตทั้งหมด นั่นคือ **การรวมเป็นหนึ่งของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด**
472 -473	<u>**การยืนยันหลักการพื้นฐานของพระธรรม (The Fundamental Dharma)**</u> • พระพระบาฮาอุลลาห์เช่นเดียวกับพระสิทธัตถะ ทรงยืนยันว่า **ความจริงพื้นฐาน** ของการสำแดงอันศักดิ์สิทธิ์ทุกครั้ง ไม่ว่าปัจจุบันจะถูกบดบังด้วยความเชื่อโชคลาง อคติ และการทุจริตมากเพียงใด คือข้อพิสูจน์ขั้นสุดท้ายสำหรับความถูกต้องของศรัทธานั้น ๆ และเป็นการยืนยันสถานะของผู้ก่อตั้งในฐานะ **อวตาร** • แต่ในขณะที่อวตารทรงเปิดเผย **พระธรรมอันบริสุทธิ์** และประทานวิธีการแก่มนุษย์เพื่อเจรจาต่อรองให้บรรลุเป้าหมายแห่งความรอดและความสุข แต่มนุษยชาติกลับละเลยและทำสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ทำให้ละเลยการทำงาน และในที่สุดก็ละเลยวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของศาสนา • คำพยากรณ์ทั้งหมดของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับพระพระบาฮาอุลลาห์(พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ และสุขาวดีของพระองค์) ล้วนมีจุดมุ่งหมายเพื่อ **ฟื้นฟูเท้าของเราให้กลับสู่เส้นทางของพระธรรมที่แท้จริง** และพระบาฮาอุลลาห์เองก็ทรงเรียกร้องให้เรากลับไปสู่เส้นทางนี้ด้วยตรรกะและความงดงามแห่งสารของพระองค์ • **พระวจนะของพระบาฮาอุลลาห์:** "โอ้ เหล่าบุตรแห่งมนุษย์! **วัตถุประสงค์พื้นฐาน** ที่กระตุ้นศรัทธาของพระผู้เป็นเจ้าและศาสนาของพระองค์คือเพื่อ **ปกป้องผลประโยชน์และส่งเสริมความเป็นเอกภาพของเผ่าพันธุ์มนุษย์** และเพื่อบ่มเพาะจิตวิญญาณแห่งความรักและความเป็นมิตรในหมู่มนุษย์ จงอย่าปล่อยให้สิ่งนี้กลายเป็นแหล่งของ

ความแตกแยกและความไม่ลงรอยกัน ความเกลียดชังและความเป็นศัตรู นี่คือ **หนทางอันเที่ยงตรง** ซึ่งเป็นรากฐานที่มั่นคงและไม่เปลี่ยนแปลง สิ่งใดก็ตามที่ถูกสร้างขึ้นบนรากฐานนี้ การเปลี่ยนแปลงและโอกาสของโลกจะไม่มีทางบั่นทอนความแข็งแกร่งของมันได้ และการปฏิวัติในช่วงเวลาหลายศตวรรษก็จะไม่สามารถทำลายโครงสร้างของมันได้เลย"

473-470

<u>การเปิดเผยแบบก้าวหน้า: วิสัยทัศน์แห่งความเป็นเอกภาพของโลก</u>

- ข้อความนี้สรุปทฤษฎีที่สอดคล้องกันของการ **"การเปิดเผยแบบก้าวหน้า" (Progressive Revelation)** และให้รายละเอียดเกี่ยวกับภารกิจในการรวมเป็นหนึ่งเดียวขั้นสูงสุดของ **พระพระบาฮาอุลลาห์**(ซึ่งระบุว่าเป็นพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ) โดยวางกรอบการทำงานของพระสิทธัตถะในฐานะขั้นตอนสำคัญในกระบวนการที่ยิ่งใหญ่และดำเนินไปอย่างต่อเนื่องนี้

1. <u>ความก้าวหน้าสู่ความเป็นเอกภาพของโลก</u>

- **กระบวนการวิวัฒนาการ:** การปรากฏของศาสนทูตของพระผู้เป็นเจ้าเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องและเป็นวิวัฒนาการ ซึ่งออกแบบมาเพื่อยกระดับมนุษยชาติให้ก้าวหน้าไปสู่ความเป็นเอกภาพในระดับที่สูงขึ้นและครอบคลุมยิ่งขึ้นอยู่เสมอ ซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนาทางจิตใจและร่างกายของมนุษย์
- **วัตถุประสงค์ของศาสนา:** วัตถุประสงค์พื้นฐานของศาสนาคือการช่วยให้มนุษย์ก้าวหน้าโดยการสร้างความรู้สึกผูกพันกับอำนาจที่สูงกว่า (Higher Power) ซึ่งเป็นสายใยที่เชื่อมโยงมนุษย์ให้เป็นหนึ่งเดียว และสิ่งนี้จะปลดปล่อยศักยภาพสำหรับความก้าวหน้าร่วมกันที่เคยเป็นไปไม่ได้มาก่อน

2. <u>ขั้นตอนของความเป็นเอกภาพ (The Stages of Unity)</u>

- กระบวนการนี้จะเผยออกมาเป็นขั้นตอนต่อเนื่อง โดยแต่ละขั้นตอนเชื่อมโยงกับหน่วยทางสังคมที่เฉพาะเจาะจง:

ขั้นตอนของความเป็นเอกภาพ	ศาสนทูต	ผลกระทบต่อมนุษยชาติ
I. ความเป็นเอกภาพของครอบครัว	ศาสนทูตยุคแรก (สูญหายไปตามกาลเวลา)	สอนบทเรียนที่ง่ายที่สุด: ครอบครัวเป็นที่รักของอำนาจเดียว และต้องอยู่ร่วมกันด้วยความรักเพื่อปลดปล่อยศักยภาพในการก้าวหน้าร่วมกัน
II. ความเป็นเอกภาพของเผ่า	พระราม, โมเสส, และผู้ร่วมสมัย	เน้นย้ำความรักและความสามัคคีระหว่างครอบครัวมากขึ้นเล็กน้อย นำไปสู่การก่อตั้งรัฐทางสังคมที่มีการจัดระเบียบอย่างแท้จริงครั้งแรก คือ **เผ่า**

III. ความเป็นเอกภาพระหว่างเผ่า/เชื้อชาติ	พระกฤษณะ, โซโรอัสเตอร์, และผู้ร่วมสมัย	รวมกลุ่มชาติพันธุ์ที่เป็นเนื้อเดียวกัน ทำให้เผ่าของชนชาติต่าง ๆ ได้พบกันและค่อย ๆ พัฒนาแนวคิดของ **"เชื้อชาติ"** เมื่อเขตแดนของเผ่าขยายออกไป
IV. การเป็นชาติ/การก้าวข้ามเชื้อชาติ	**พระสิทธัตถะ, พระเยซู, มุฮัมมัด**	ช่วยให้จิตใจมนุษย์ก้าวข้ามความเป็นเอกภาพของเชื้อชาติและยอมรับกลุ่มชาติพันธุ์ที่แตกต่างกันภายใต้มาตรฐานทางศีลธรรมที่สม่ำเสมอ นำไปสู่การจัดตั้ง **ชาติแรก ๆ ของโลก**

- การก้าวหน้าทางประวัติศาสตร์นี้ถูกแสดงด้วยแผนภาพภูเขา ซึ่งฐานหมายถึงการดำรงอยู่ที่กระจัดกระจายในยุคแรก (ความเป็นเอกภาพของครอบครัว) และยอดหมายถึงเป้าหมายระดับโลกที่รวมเป็นหนึ่งเดียวขั้นสุดท้าย (ความเป็นเอกภาพของโลก)

3. <u>เป้าหมายความเป็นเอกภาพของโลกโดยพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ</u>

- **ยุคใหม่:** ยุคที่กำหนดไว้สำหรับการรวมมนุษยชาติให้เป็นหนึ่งเดียวได้เริ่มต้นขึ้นพร้อมกับการเปิดเผยของบาไฮ ความจงรักภักดีต่อชาติและภูมิภาคถือว่าล้าสมัยแล้ว เนื่องจากไม่สามารถรับประกันว่าจะไม่เกิด **"ภัยพิบัติระดับโลก"** ได้
- **วัตถุประสงค์เดียว:** สารของพระบาฮาอุลลาห์มุ่งไปที่การฟื้นฟูเส้นทางแห่งพระธรรมที่แท้จริง และพระองค์ทรงยืนยันว่า: "วัตถุประสงค์พื้นฐานที่กระตุ้นศรัทธาของพระผู้เป็นเจ้าและศาสนาของพระองค์คือเพื่อปกป้องผลประโยชน์และ **ส่งเสริมความเป็นเอกภาพของเผ่าพันธุ์มนุษย์**..."
- **การยืนยันทางเทคโนโลยี:** การก้าวกระโดดครั้งใหญ่ในการสื่อสารระดับโลก (โทรเลขไฟฟ้า ซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกับวันที่พระบ๊อบประกาศพันธกิจอย่างแม่นยำ) ถูกนำเสนอเพื่อแสดงให้เห็นถึงการทำงานที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของโชคชะตา การเรียกร้องทางจิตวิญญาณเพื่อความเป็นเอกภาพมาพร้อมกับวิธีการทางวัตถุ—**"ปีกแห่งแสงสว่าง"**—เพื่อนำสารไป **"ผูกมัดมนุษยชาติให้เป็นร่างกายเดียว"** ทันที

4. <u>การเติมเต็มคำพยากรณ์ผ่านเทคโนโลยี</u>

- สารของพระบาฮาอุลลาห์เติมเต็มคำพยากรณ์ที่เจาะจงของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับเงื่อนไขของการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย:

คำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะ (คำปฏิญาณสี่ประการ)	**เทคโนโลยีสมัยใหม่ / การเติมเต็ม**
เพื่อได้มาซึ่ง **ดวงตาแห่งทิพย์** เพื่อมองเห็น **"แสนโกฏิกัลป์แห่งโลก"**	เติมเต็มโดย **กล้องโทรทรรศน์สมัยใหม่** ขยายความตระหนักรู้ของมนุษย์สู่ระดับดาวเคราะห์

	เพื่อได้มาซึ่ง **หูทิพย์** เพื่อได้ยิน **พระธรรมที่ดี** จาก **"แสนโกฏิกัลป์แห่งพุทธเกษตร"** พร้อมกัน เติมเต็มโดยการสื่อสารผ่าน **ดาวเทียม, วิทยุ, และโทรทัศน์** ซึ่งนำสารของพระบาฮาอุลลาห์ไปสู่ทุกพื้นที่ของโลกในทันที **5. <u>บทบาทของพระสิทธัตถะในกระบวนการ</u>** • **ขั้นตอนของการเป็นชาติ:** พระสิทธัตถะ พร้อมด้วยพระเยซูและมุฮัมมัด ทรงปรากฏในช่วงเวลาที่จิตใจมนุษย์จำเป็นต้องก้าวข้ามความเป็นเอกภาพของเชื้อชาติและยอมรับกลุ่มชาติพันธุ์ที่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้สามารถก่อตั้งหน่วยทางสังคมขนาดใหญ่ที่มีการจัดระเบียบได้ (ชาติแรก) • **การเตือนต่อการยึดมั่น:** ข้อความเตือนว่าสาวกที่แท้จริงต้องไม่ยึดมั่นกับภาพลักษณ์ของพระสิทธัตถะเท่านั้น แต่ต้องเข้าใจ **วัตถุประสงค์** ของพระองค์ ซึ่งคือการให้การนำทางทางจิตวิญญาณและ **"ชี้ทางไปสู่เป้าหมายที่ต้องอาศัยการปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรยเพื่อบรรลุผล"** การยึดมั่นในรูปแบบที่ผ่านมาทำให้วัตถุประสงค์ของพระอาจารย์เป็นโมฆะ • **วัตถุประสงค์ที่แท้จริงของพระธรรม:** พระสิทธัตถะทรงมาเพื่อ "ชุบชีวิตมนุษยชาติ" ในยุคของพระองค์และชี้ทางไปยังพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (พระบาฮาอุลลาห์) ดังนั้น ผู้ติดตามที่แท้จริงของพระองค์จึงต้องยอมรับเส้นทางที่กำลังถูกประกาศโดยผู้ที่พระองค์ทรงพยากรณ์ถึง: **ความเป็นเอกภาพของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด**
470-480	**<u>การเปิดเผยแบบก้าวหน้า: วิวัฒนาการทางจิตวิญญาณของความเป็นเอกภาพ</u>** • ข้อความนี้แสดงให้เห็นอย่างทรงพลังว่าคำสอนของพระสิทธัตถะและพระบาฮาอุลลาห์เป็นส่วนสำคัญของกระบวนการต่อเนื่องของการ **"การเปิดเผยแบบก้าวหน้า" (Progressive Revelation)** ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาความเป็นเอกภาพทางจิตวิญญาณและสังคมของมนุษยชาติไปพร้อมกัน ความต่อเนื่องนี้พิสูจน์ว่าพระพระบาฮาอุลลาห์(พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ) ได้ทรงฟื้นฟูพระธรรมและกำลังดำเนินกระบวนการพัฒนาที่เริ่มต้นโดยศาสนทูตองค์ก่อน ๆ ต่อไป **1. <u>หลักการของการเกิดซ้ำและการปรับตัว</u>** • **เป้าหมายเหมือนกัน วิธีการเปลี่ยนไป:** ข้อความยืนยันว่า **พระธรรมพื้นฐาน** ยังคงที่: เป้าหมายคือ **"ความเป็นเอกภาพของมนุษยชาติ"** อย่างไรก็ตาม **"วิธีการที่จะทำให้เกิดสิ่งนี้แตกต่างกันไปในแต่ละยุคสมัย"** ซึ่งจะช่วยป้องกันไม่ให้พระธรรมแข็งกระด้างและช่วยให้สามารถประยุกต์ใช้ความจริงได้อย่างมีเหตุผลตาม **"ยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและมุมมองที่กว้างขึ้น"** • **อุปมาอุปไมยของการเติบโต:** กระบวนการนี้ถูกเปรียบกับการให้อาหารเด็กที่กำลังเติบโต ซึ่งเริ่มจากนมและค่อยๆ นำ **"อาหารที่แข็งขึ้นเรื่อยๆ"** เข้ามา ในทำนองเดียวกัน ศาสดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ทรงนำคำสอนที่

"เหมาะสมอย่างยิ่งกับสภาพร่างกายและจิตใจของพวกเขา" เพื่อนำทางการเติบโตทางจิตวิญญาณและสังคม

2. **<u>การขยายตัวของความเป็นเอกภาพทีละขั้นตอน</u>**

- ข้อความนี้แสดงการปรากฏของศาสนทูตตามการขยายตัวทางประวัติศาสตร์ของหน่วยทางสังคมของมนุษย์:

ศาสนทูต	จุดเน้นหลักของความเป็นเอกภาพ	สายใยทางสังคมที่ก่อตั้งขึ้น
ศาสนทูตยุคแรก	**ความเป็นเอกภาพของครอบครัว**	ความผูกพันกับ **"อำนาจที่สูงกว่า"** ที่รักสมาชิกเท่าเทียมกัน ทำให้สามารถทำงานร่วมกันได้
พระราม, โมเสส	**ความเป็นเอกภาพของเผ่า**	ความรักและความสามัคคีระหว่างครอบครัว นำไปสู่การก่อตั้งรัฐทางสังคมที่มีการจัดระเบียบครั้งแรก (เผ่า)
พระกฤษณะ, โซโรอัสเตอร์	**ความเป็นเอกภาพของเชื้อชาติ**	ความเป็นเอกภาพระหว่างเผ่าและความเป็นเนื้อเดียวกันทางชาติพันธุ์ ขยายการควบคุมไปสู่พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่ใหญ่ขึ้น
พระสิทธัตถะ, พระเยซู, มุฮัมมัด	**การเป็นชาติ**	ช่วยให้มนุษย์ **ก้าวข้ามความเป็นเอกภาพของเชื้อชาติ** และยอมรับกลุ่มชาติพันธุ์ที่แตกต่างกัน นำไปสู่การก่อตั้งหน่วยทางการเมืองขนาดใหญ่และยืดหยุ่นครั้งแรก (ชาติ

3. **<u>บทบาทสำคัญของพระสิทธัตถะในการก้าวหน้า</u>**

- **การยกระดับมนุษยชาติ:** คำสอนของพระสิทธัตถะได้ให้กรอบความคิดทางจริยธรรมและศีลธรรมในการยอมรับชนชั้นทางสังคมและกลุ่มชาติพันธุ์ที่แตกต่างกัน ซึ่ง **"ช่วยให้จิตใจมนุษย์ก้าวข้ามความเป็นเอกภาพของเชื้อชาติ"**
- **การชี้ทางไปสู่พระศรีอริยเมตไตรย:** วัตถุประสงค์สูงสุดของพระสิทธัตถะคือการ **"ชุบชีวิตมนุษยชาติในยุคของพระองค์และชี้ทางไปสู่พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ"** ข้อความเตือนว่าหากสาวกยึดมั่นกับครูองค์ก่อนมากเกินไป พวกเขาจะ **"ทำให้วัตถุประสงค์ของอาจารย์และความสมเหตุสมผลของการดำรงอยู่ของตนเป็นโมฆะ"** วัตถุประสงค์ที่แท้จริงของครูในอดีตทั้งหมดคือการเตรียมลูกศิษย์สำหรับการจบการศึกษาครั้งสุดท้ายภายใต้พระศรีอริยเมตไตรย

	4. <u>วัตถุประสงค์ของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ: ความเป็นเอกภาพระดับดาวเคราะห์</u> • **เป้าหมายสุดท้าย:** พระพระบาฮาอุลลาห์(พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ) ทรงยืนอยู่ ณ จุดสูงสุดของการพัฒนานี้ โดยทรงปรากฏเพื่อเติมเต็มวัตถุประสงค์สูงสุดและระดับดาวเคราะห์ของพระธรรม พระองค์ทรงยืนยันวัตถุประสงค์พื้นฐานของพระองค์คือ **"เพื่อปกป้องผลประโยชน์และส่งเสริมความเป็นเอกภาพของเผ่าพันธุ์มนุษย์"** • **การยกเลิกความภักดีที่ล้าสมัย:** เนื่องจากความสำเร็จทางวิทยาศาสตร์ได้ทำให้โลกเล็กลงและการเป็นชาติเป็น **"สิ่งล้าสมัย"** ไปแล้ว วัตถุประสงค์ของพระศรีอริยเมตไตรยคือการแทนที่ความภักดีในระดับภูมิภาค เชื้อชาติ และชนชั้นด้วย **ความผูกพันสากล** เพื่อหลีกเลี่ยงความวุ่นวายระดับโลก • **การสอดคล้องทางเทคโนโลยี:** การปรากฏพร้อมกันของสารของพระบาฮาอุลลาห์กับการประดิษฐ์การสื่อสารระดับโลกแบบทันที (โทรเลข, ดาวเทียม) ยืนยันว่าคำสั่งทางจิตวิญญาณสำหรับความเป็นเอกภาพของโลกได้สอดคล้องกับวิธีการทางกายภาพเพื่อให้บรรลุสิ่งนั้น ซึ่งเป็นการดำเนินต่อการพัฒนาอารยธรรมที่ศาสนาเท่านั้นที่สามารถทำได้ • **ข้อสรุปคือ** พระบาฮาอุลลาห์ไม่ใช่ความขัดแย้งของพระสิทธัตถะ แต่เป็น **ความสมบูรณ์** ของแผนการพัฒนาทางจิตวิญญาณและสังคมของมนุษย์ที่ต่อเนื่อง เป็นระบบ และมีเหตุผล ซึ่งพระสิทธัตถะเองก็ทรงสอนไว้
480-490	**<u>การเปิดเผยแบบก้าวหน้า: วิวัฒนาการทางจิตวิญญาณของความเป็นเอกภาพ</u>** • ข้อความนี้แสดงให้เห็นอย่างทรงพลังว่าคำสอนของพระสิทธัตถะและพระบาฮาอุลลาห์เป็นส่วนสำคัญของกระบวนการต่อเนื่องของการ **"การเปิดเผยแบบก้าวหน้า" (Progressive Revelation)** ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาความเป็นเอกภาพทางจิตวิญญาณและสังคมของมนุษยชาติไปพร้อมกัน ความต่อเนื่องนี้พิสูจน์ว่าพระพระบาฮาอุลลาห์(พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ) ได้ทรงฟื้นฟูพระธรรมและกำลังดำเนินกระบวนการพัฒนาที่เริ่มต้นโดยศาสนทูตองค์ก่อน ๆ ต่อไป **1. <u>หลักการของการเกิดซ้ำและการปรับตัว</u>** • **เป้าหมายเหมือนกัน วิธีการเปลี่ยนไป:** ข้อความยืนยันว่า **พระธรรมพื้นฐาน** ยังคงที่: เป้าหมายคือ **"ความเป็นเอกภาพของมนุษยชาติ"** อย่างไรก็ตาม **"วิธีการที่จะทำให้เกิดสิ่งนี้แตกต่างกันไปในแต่ละยุคสมัย"** ซึ่งจะช่วยป้องกันไม่ให้พระธรรมแข็งกระด้างและช่วยให้สามารถประยุกต์ใช้ความจริงได้อย่างมีเหตุผลตาม **"ยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและมุมมองที่กว้างขึ้น"** • **อุปมาอุปไมยของการเติบโต:** กระบวนการนี้ถูกเปรียบกับการให้อาหารเด็กที่กำลังเติบโต ซึ่งเริ่มจากนมและค่อยๆ นำ **"อาหารที่แข็งขึ้นเรื่อยๆ"** เข้ามา ในทำนองเดียวกัน ศาสดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ทรงนำคำสอนที่ **"เหมาะสมอย่างยิ่งกับสภาพร่างกายและจิตใจของพวกเขา"** เพื่อนำทางการเติบโตทางจิตวิญญาณและสังคม

2. **<u>การขยายตัวของความเป็นเอกภาพทีละขั้นตอน</u>**

- ข้อความนี้แสดงการปรากฏของศาสนทูตตามการขยายตัวทางประวัติศาสตร์ของหน่วยทางสังคมของมนุษย์:

ศาสนทูต	จุดเน้นหลักของความเป็นเอกภาพ	สายใยทางสังคมที่ก่อตั้งขึ้น
ศาสนทูตยุคแรก	**ความเป็นเอกภาพของครอบครัว**	ความผูกพันกับ **"อำนาจที่สูงกว่า"** ที่รักสมาชิกเท่าเทีย กัน ทำให้สามารถทำงานร่วมกันได้
พระราม, โมเสส	**ความเป็นเอกภาพของเผ่า**	ความรักและความสามัคคีระหว่างครอบครัว นำไปสู่การก่อตั้งรัฐทางสังคมที่มีการจัดระเบียบครั้งแรก (เผ่า)
พระกฤษณะ, โซโรอัสเตอร์	**ความเป็นเอกภาพของเชื้อชาติ**	ความเป็นเอกภาพระหว่างเผ่าและความเป็นเนื้อเดียวกั ทางชาติพันธุ์ ขยายการควบคุมไปสู่พื้นที่ทางภูมิศาสต ที่ใหญ่ขึ้น
พระสิทธัตถะ, พระเยซู, มุฮัมมัด	**การเป็นชาติ**	ช่วยให้มนุษย์ **ก้าวข้ามความเป็นเอกภาพของเชื้อชาติ** และยอมรับกลุ่มชาติพันธุ์ที่แตกต่างกัน นำไปสู่การก่อตั้งหน่วยทางการเมืองขนาดใหญ่และยืดหยุ่นครั้งแรก (ชาติ)

3. **<u>บทบาทสำคัญของพระสิทธัตถะในการก้าวหน้า</u>**

- **การยกระดับมนุษยชาติ:** คำสอนของพระสิทธัตถะได้ให้กรอบความคิดทางจริยธรรมและศีลธรรมในการยอมรับชนชั้นทางสังคมและกลุ่มชาติพันธุ์ที่แตกต่างกัน ซึ่ง **"ช่วยให้จิตใจมนุษย์ก้าวข้ามความเป็นเอกภาพของเชื้อชาติ"**
- **การชี้ทางไปสู่พระศรีอริยเมตไตรย:** วัตถุประสงค์สูงสุดของพระสิทธัตถะคือการ **"ชุบชีวิตมนุษยชาติในยุคของพระองค์และชี้ทางไปสู่พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ"** ข้อความเตือนว่าหากสาวกยึดมั่นกับครูองค์ก่อนมากเกินไป พวกเขาจะ **"ทำให้วัตถุประสงค์ของอาจารย์และความสมเหตุสมผลของการดำรงอยู่ของตนเป็นโมฆะ"** วัตถุประสงค์ที่แท้จริงของครูในอดีตทั้งหมดคือการเตรียมลูกศิษย์สำหรับการจบการศึกษาครั้งสุดท้ายภายใต้พระศรีอริยเมตไตรย

4. **<u>วัตถุประสงค์ของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ: ความเป็นเอกภาพระดับดาวเคราะห์</u>**

- **เป้าหมายสุดท้าย:** พระพระบาฮาอุลลาห์(พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ) ทรงยืนอยู่ ณ จุดสูงสุดของการพัฒนานี้ โดยทรงปรากฏเพื่อเติมเต็มวัตถุประสงค์สูงสุดและระดับดาวเคราะห์ของพระธรรม พระองค์

	ทรงยืนยันวัตถุประสงค์พื้นฐานของพระองค์คือ **"เพื่อปกป้องผลประโยชน์และส่งเสริมความเป็นเอกภาพของเผ่าพันธุ์มนุษย์"** • **การยกเลิกความภักดีที่ล้าสมัย:** เนื่องจากความสำเร็จทางวิทยาศาสตร์ได้ทำให้โลกเล็กลงและการเป็นชาติเป็น **"สิ่งล้าสมัย"** ไปแล้ว วัตถุประสงค์ของพระศรีอริยเมตไตรยคือการแทนที่ความภักดีในระดับภูมิภาค เชื้อชาติ และชนชั้นด้วย **ความผูกพันสากล** เพื่อหลีกเลี่ยงความวุ่นวายระดับโลก • **การสอดคล้องทางเทคโนโลยี:** การปรากฏพร้อมกันของสารของพระบาฮาอุลลาห์กับการประดิษฐ์การสื่อสารระดับโลกแบบทันที (โทรเลข, ดาวเทียม) ยืนยันว่าคำสั่งทางจิตวิญญาณสำหรับความเป็นเอกภาพของโลกได้สอดคล้องกับวิธีการทางกายภาพเพื่อให้บรรลุสิ่งนั้น ซึ่งเป็นการดำเนินต่อการพัฒนาอารยธรรมที่ศาสนาเท่านั้นที่สามารถทำได้ • **ข้อสรุปคือ** พระบาฮาอุลลาห์ไม่ใช่ความขัดแย้งของพระสิทธัตถะ แต่เป็น **ความสมบูรณ์** ของแผนการพัฒนาทางจิตวิญญาณและสังคมของมนุษย์ที่ต่อเนื่อง เป็นระบบ และมีเหตุผล ซึ่งพระสิทธัตถะเองก็ทรงสอนไว้
490-510	<u>**ความสัมพันธ์ระหว่างศาสนทูต: แก่นแท้แห่งความเป็นหนึ่งเดียวของพระธรรม**</u> • ข้อความนี้ให้คำอธิบายเชิงเทววิทยาอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์และศาสนทูตองค์ก่อน ๆ ของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหมด รวมถึงพระสิทธัตถะ โดยอิงตามหลักการของการ **"การเปิดเผยแบบก้าวหน้า" (Progressive Revelation)** • ต่อไปนี้คือการแยกย่อยความเหมือน ความแตกต่าง บทบาทหลักของศาสนทูต และวิธีที่พวกเขาชี้นำมนุษยชาติไปสู่ความสมบูรณ์แบบทางจิตวิญญาณ: **1. <u>ความเหมือนและความแตกต่างในสาร</u>** • ข้อความยืนยันว่าแก่นแท้ของการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดนั้นเป็นหนึ่งเดียวกันและเหมือนกัน แต่การสำแดงภายนอกและโครงสร้างทางกฎหมายจะต้องแตกต่างกันเพื่อให้เหมาะสมกับยุคสมัย **ก. <u>ความเหมือน (แก่นแท้แห่งความเป็นหนึ่งเดียว)</u>** • **ความเป็นเอกภาพสัมบูรณ์ของแก่นสาร:** "แก่นแท้ของบรรดาศาสดาของพระผู้เป็นเจ้าเป็นหนึ่งเดียวกัน ความเป็นเอกภาพของพวกเขาเป็นสากล" พระเจ้าทรงประกาศว่า: "ไม่มีความแตกต่างใด ๆ เลยในหมู่ผู้แบกสารของเรา พวกเขาทั้งหมดมีวัตถุประสงค์เดียว ความลับของพวกเขาคือความลับเดียวกัน" • **ความจริงทางจิตวิญญาณที่อยู่เหนือกาลเวลา:** ศาสดาที่แท้จริงทุกคนถือว่าสารของพระองค์ "โดยพื้นฐานแล้วเหมือนกัน" กับการเปิดเผยของศาสดาองค์อื่น ๆ ตัวอย่างเช่น ทั้งพระบาฮาอุลลาห์และพระสิทธัตถะต่างยืนยันความจำเป็นในการฝึกฝนความตื่นตัวและสอน **สัจธรรมที่สำคัญที่สุด** เหมือนกัน

- **รหัสศีลธรรมสากล:** กฎศีลธรรมหลัก เช่น การห้ามการล่วงประเวณี การใช้ของมึนเมา และความโลภ ได้รับการสอนอย่างสม่ำเสมอในทุกยุค (พระสิทธัตถะทรงห้ามการปฏิบัติหลายอย่างเหล่านี้ และพระบาฮาอุลลาห์ทรงยืนยันการลงโทษต่อสิ่งเหล่านั้น)

ข. <u>ความแตกต่าง (ขอบเขตของการเปิดเผย)</u>

- **การยอมรับที่แตกต่างกัน:** ความแตกต่างที่ปรากฏในคำสอนไม่ได้มีอยู่ใน **"แสงสว่างในตัวมันเอง"** แต่เกิดจาก **"การยอมรับที่แตกต่างกันของโลกที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ"** ขอบเขตของการเปิดเผยต้องแตกต่างกันไปตามยุคสมัย
- **อุปมาอุปไมยของแพทย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์:** ศาสดาเป็นเหมือนแพทย์ที่วินิจฉัยและรักษาความเจ็บป่วยของโลก เช่นเดียวกับที่ผู้ป่วยต้องการยาเฉพาะทางในแต่ละขั้นตอนของความเจ็บป่วย ศาสดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ก็ได้รับมอบหมายให้ "เปิดเผยตนเองผ่านการกระทำที่เฉพาะเจาะจง" และคำสอนที่ตอบสนองต่อ "ความต้องการของยุคนั้น" ได้ดีที่สุด
- **ขอบเขตของคำสอนทางสังคม:** ศาสนทูตที่ปรากฏก่อนพระบ๊อบและพระพระบาฮาอุลลาห์"ไม่ได้เน้นย้ำถึงแง่มุมของระเบียบโลกสำหรับการประพฤติและรัฐบาลทางสังคม" เพราะแนวคิดของโลกที่เชื่อมโยงกันอย่างสมบูรณ์ "อย่างที่เราทราบในตอนนี้ยังไม่มีอยู่ในความคิดของมนุษย์" จนกระทั่งถึงยุคปัจจุบัน

2. <u>บทบาทหลักของศาสนทูตของพระผู้เป็นเจ้า</u>

- บทบาทของศาสดา เช่น พระบาฮาอุลลาห์และพระสิทธัตถะ มีอยู่สองประการ:
  1. **การตรัสรู้:** เพื่อ **"ปลดปล่อยบุตรแห่งมนุษย์จากความมืดมิดแห่งความไม่รู้ และนำทางพวกเขาไปสู่แสงสว่างแห่งความเข้าใจที่แท้จริง"** สิ่งนี้จัดการกับความสามารถทางจิตวิญญาณของแต่ละบุคคล
  2. **ความเป็นเอกภาพและความสงบสุข:** เพื่อ **"รับประกันสันติภาพและความสงบสุขของมนุษยชาติและจัดหาวิธีการทั้งหมดที่สามารถก่อตั้งได้"** สิ่งนี้จัดการกับโครงสร้างทางสังคมส่วนรวม
- พวกเขาทำหน้าที่เป็น **"แพทย์"** ที่ส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของโลกและรักษา **"ความเจ็บป่วยของมนุษยชาติที่แตกแยก"** ผ่าน **"จิตวิญญาณแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกัน"**

3. <u>การปลุกธรรมชาติทางจิตวิญญาณของมนุษย์และนำไปสู่ความสมบูรณ์แบบ</u>

- ทั้งพระบาฮาอุลลาห์และพระสิทธัตถะใช้กระบวนการที่คล้ายคลึงกัน—โดยเน้นที่วินัยส่วนบุคคลและการไม่ยึดมั่น—แต่พระบาฮาอุลลาห์ทรงขยายการนำทางนี้ไปยังขอบเขตทางสังคมระดับโลก

ก. <u>เส้นทางแห่งความยุติธรรมและการแก้ไขตนเอง</u>

- **ความรับผิดชอบส่วนบุคคล:** ทั้งสองคำสอนยืนยันว่า "ความสำเร็จหรือความล้มเหลว กำไรหรือขาดทุนจะต้อง... ขึ้นอยู่กับความพยายามของมนุษย์เอง" พระบาฮาอุลลาห์ทรงเน้นว่า "ศรัทธาของไม่มีผู้ใด

	สามารถถูกกำหนดโดยใครก็ตามยกเว้นตัวเขาเอง" ซึ่งสอดคล้องกับคำสอนของพระสิทธัตถะ: **"ความบริสุทธิ์และความไม่บริสุทธิ์เป็นของตนเอง ไม่มีใครชำระล้างผู้อื่นได้"** • **กฎแห่งความยุติธรรม (กรรม):** พระบาฮาอุลลาห์ทรงกล่าวว่า "สิ่งที่รักที่สุดในสายตาของเราคือ **ความยุติธรรม**" ซึ่งช่วยให้มนุษย์ "เห็นด้วยตาของตนเองและไม่ใช่ผ่านสายตาของผู้อื่น" สิ่งนี้ยึดถือกฎของกรรม (การกระทำ/ผลที่ตามมา) ที่ไม่สามารถละเมิดได้ • **การตักเตือนให้มองภายใน:** ทั้งสองคำสอนห้ามการเสแสร้ง การนินทา และการมุ่งเน้นไปที่ข้อบกพร่องของผู้อื่นอย่างเคร่งครัด คำสั่งของพระบาฮาอุลลาห์—"เจ้าจะลืมความผิดของเจ้าเองและยุ่งอยู่กับความผิดของผู้อื่นได้อย่างไร ผู้ที่ทำเช่นนี้เป็นผู้ที่ถูกสาปแช่งจากเรา"—เป็นการชี้นำทางจิตวิญญาณให้รักษาความบริสุทธิ์และวินัยในตนเอง **ข. <u>การทำให้ชีวิตเป็นจิตวิญญาณและการไม่ยึดมั่น</u>** • เพื่อบรรลุความสมบูรณ์แบบทางจิตวิญญาณ ศาสนทูตสอนถึงความจำเป็นของการ **ไม่ยึดมั่น** จากความกังวลทางโลกและการยกระดับการกระทำทั้งหมดให้เป็นการบูชา • **การไม่ยึดมั่นจากอัตตาและพันธะทางโลก:** ทั้งสองเน้นว่าความเย่อหยิ่งและความโลภเป็นอุปสรรคสำคัญต่อความก้าวหน้าทางจิตวิญญาณ พระบาฮาอุลลาห์ทรงเตือนว่า "เจ้าปรารถนาทองคำ และเราปรารถนาให้เจ้าเป็นอิสระจากมัน" โดยสอนว่าความมั่งคั่งอยู่ที่ความศักดิ์สิทธิ์และการไม่ยึดมั่น • **การยกระดับอาชีพให้เป็นการบูชา:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงฟื้นฟูคุณค่าทางจิตวิญญาณของการทำงานโดยทำให้ทุกคนต้องประกอบอาชีพที่ซื่อสัตย์ โดยเทียบเท่าอาชีพนี้กับ **"การบูชาพระผู้เป็นเจ้า"** พระองค์ยังทรงประณามผู้ที่เกียจคร้านหรือขอทาน ซึ่งสะท้อนคำกล่าวของพระสิทธัตถะ • **การแก้ปัญหาเศรษฐกิจทางจิตวิญญาณ:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงรับรองว่าพระธรรมไม่ได้จำกัดอยู่แค่ในวัดหรือในหัวใจ แต่ขยายไปสู่ชีวิตสาธารณะโดยการสนับสนุน **"การแก้ปัญหาเศรษฐกิจทางจิตวิญญาณ"** สิ่งนี้ตระหนักดีว่าข้อโต้แย้งทางวัตถุนิยมนำไปสู่ **"การลดทอนความเป็นมนุษย์"** และความมั่นคงทางเศรษฐกิจที่แท้จริงต้องอาศัยสังคมที่ "ได้รับการฟื้นฟูทางจิตวิญญาณ" ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลโลก • โดยการยึดมั่นในสัจธรรมทางจิตวิญญาณอันเป็นนิรันดร์เหล่านี้ ในขณะเดียวกันก็มอบพิมพ์เขียวที่ชัดเจนสำหรับความเป็นเอกภาพของโลกและรัฐบาลโลก พระบาฮาอุลลาห์จึงสานต่อการพัฒนาที่เริ่มต้นโดยพระสิทธัตถะ และนำทางมนุษยชาติไปสู่ความสมบูรณ์แบบทางจิตวิญญาณในระดับต่อไป—ไม่ใช่แค่ในระดับบุคคลเท่านั้น แต่ในฐานะ **เผ่าพันธุ์ระดับโลกที่เป็นหนึ่งเดียว**
515-525	**<u>การทำสมาธิและการสวดมนต์: เส้นทางสู่การบรรลุธรรม</u>** • พระสิทธัตถะและพระบาฮาอุลลาห์ทรงสนับสนุนให้ผู้คนทำสมาธิและสวดมนต์ เพราะการกระทำเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการ **ปลุกธรรมชาติทางจิตวิญญาณ** ของมนุษยชาติ การบรรลุ **ความรู้ใน**

ตนเองที่แท้จริง และการเชื่อมโยงกับพระผู้เป็นเจ้า บทบาทหลักของการปฏิบัติทั้งสองคือการ **รวมพลังที่กระจัดกระจายของจิตใจมนุษย์ (จิตวิญญาณ-ความคิด)** และชี้นำพลังนั้นไปยัง **แหล่งที่มาของความรู้ทั้งหมด (พระผู้เป็นเจ้าที่สำแดงผ่านอวตาร/ศาสนทูต)**

1. **<u>หน้าที่ของการทำสมาธิ (กระจกแห่งจิตวิญญาณ)</u>**

- การทำสมาธิคือความสามารถที่ปลดปล่อยมนุษย์จาก **"ธรรมชาติของสัตว์"** โดยการให้ข้อมูลเชิงลึกทางจิตวิญญาณอย่างลึกซึ้ง
- **การรวบรวมพลัง:** เป็นการรวบรวมพลังอันมหาศาลของจิตใจ—ซึ่งปกติจะกระจัดกระจายและสูญเปล่า—และรวมมันให้เป็นลำแสงอันทรงพลัง
- **การตรัสรู้ทางจิตวิญญาณ:** ผ่านการทำสมาธิ มนุษย์บรรลุถึง **"ชีวิตนิรันดร์"** ได้รับแรงบันดาลใจจากสวรรค์ และได้รับ **"อาหารจากสวรรค์"**
- **การเปิดเผยความลึกลับ:** อับดุลบาฮาทรงกล่าวว่าการทำสมาธิคือ **"กุญแจสำหรับเปิดประตูแห่งความลึกลับ"** ซึ่งช่วยให้จิตวิญญาณถอนตัวออกจากวัตถุภายนอกและจมดิ่งลงใน **"มหาสมุทรแห่งชีวิตทางจิตวิญญาณ"**
- **ทิศทางที่ถูกต้อง:** เช่นเดียวกับกระจก ความสามารถในการทำสมาธิจะสะท้อนสิ่งที่วางอยู่ข้างหน้า หากหันไปทาง **"วัตถุทางโลก"** ก็จะสะท้อนสิ่งเหล่านั้น แต่หากหัน **"สู่สวรรค์"** ไปยัง **"ดวงอาทิตย์แห่งสวรรค์"** รัศมีของดวงอาทิตย์แห่งความเป็นจริงก็จะสะท้อนออกมา และ **"คุณธรรมแห่งอาณาจักรจะถูกได้รับ"** เป้าหมายสูงสุดคือการรับรู้ **"ตัวตนที่แท้จริงและส่วนลึกที่สุด"** ของมนุษย์อย่างสมบูรณ์

2. **<u>หน้าที่ของการสวดมนต์ (การสื่อสารและการสำรวจภายใน)</u>**

- การสวดมนต์ถูกกำหนดให้เป็นการสื่อสารกับพระผู้เป็นเจ้านิรันดร์และเป็นช่วงเวลาของการสำรวจภายในทางจิตวิญญาณอย่างลึกซึ้ง:
- **จุดไฟในจิตวิญญาณ:** การสวดบทสวดของพระผู้เป็นเจ้าจะจุดไฟในจิตวิญญาณของผู้บูชาเองและดึงดูดใจของผู้อื่น "ความไพเราะของทำนอง" จะทำให้ "หัวใจของคนชอบธรรมทุกคนเต้นระรัว"
- **การปลูกฝังคุณลักษณะทางจิตวิญญาณ:** การสวดมนต์เป็นช่วงเวลาของการมองเข้าไปภายใน ประเมินข้อบกพร่อง และไตร่ตรองถึงวิธีที่จะบรรลุอิสรภาพที่แท้จริงโดยการ **ปลูกฝังคุณลักษณะทางจิตวิญญาณ** โดยมีเป้าหมายเพื่อให้บรรลุ **"ความสามัคคีกับการสร้างสรรค์และวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของชีวิตของเรา"**
- **ศักยภาพพิเศษ:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงมอบศักยภาพพิเศษให้กับการสวดมนต์บังคับสามเวลาต่อวันของพระองค์ (ซึ่งจะต้องกล่าวในตอนเช้า กลางวัน และเย็น) เพื่อเร่งให้เกิดผลนี้

	3. <u>พระสิทธัตถะตรัสถึงการสวดมนต์อย่างไร</u> • ข้อความยอมรับว่าในขณะที่บางองค์ประกอบของระบบพราหมณ์ในอดีตเชื่อว่า "การสวดมนต์ไม่มีประสิทธิภาพและการวิงวอนเป็นการพูดไร้สาระ" (*มิลินทปัญหา*) พระสิทธัตถะเองทรงยืนยันความถูกต้องและความสมบูรณ์แบบในที่สุดของการสวดมนต์ในบริบทของการมาของ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** **ก. <u>คำพยากรณ์ถึงการสวดมนต์ที่สมบูรณ์แบบของพระอมิตาภะ</u>** • **พระสูตร *สุขาวดีวยูหะ* ฉบับใหญ่:** "ภิกษุธรรมกร (พระอมิตาภะ) นั้น... ทรงครอบครองความสมบูรณ์แบบของการสวดมนต์นี้... มีการปรากฏของการสวดมนต์เพียงไม่กี่อย่างบนโลกนี้ อย่างไรก็ตาม การดำรงอยู่ของบางอย่างก็ไม่สามารถปฏิเสธได้" • **การสวดมนต์สามเวลา:** พระสิทธัตถะทรงบรรยายถึงปรากฏการณ์ทางจิตวิญญาณที่เกี่ยวข้องกับดินแดนของพระศรีอริยเมตไตรย (ศรัทธาบาไฮ) โดยที่พรจากสวรรค์ (ดอกมณฑารพ/กลิ่นหอมของถ้อยคำ) จะตกลงมา **"สามครั้งทุกวัน และสามครั้งทุกคืน"** สิ่งนี้ถูกตีความว่าเป็นการอ้างอิงถึง **การสวดมนต์บังคับสามเวลาต่อวัน** ของชาวบาไฮ (เช้า กลางวัน และเย็น) **ข. <u>คำสั่งให้หันหน้าไปทางทิศตะวันตก (กิบลัต)</u>** • **คำสั่งของพระสิทธัตถะ:** พระสิทธัตถะทรงสั่งพระอานนท์ให้ยืนและสวดมนต์ **"หันหน้าไปทางทิศตะวันตก"** เพราะนี่คือทิศที่ **"พระผู้มีพระภาคอมิตาภะ พระตถาคตผู้บริสุทธิ์และตรัสรู้โดยสมบูรณ์ทรงประทับอยู่"** • **การปฏิบัติของบาไฮ:** นี่คือการปฏิบัติเดียวกับที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงสถาปนาไว้สำหรับชาวบาไฮ: พวกเขาหันหน้าไปยัง **อักกา (Akká)** (ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกจากที่ที่พระสิทธัตถะทรงยืนอยู่) เพื่อสวดมนต์บังคับสามเวลาต่อวัน **<u>รูปแบบสูงสุดของการสวดมนต์</u>** • ในท้ายที่สุด พระบาฮาอุลลาห์ทรงทำให้ชัดเจนว่าการแสดงออกสูงสุดของพระธรรมคือ **การกระทำ (Action)**: การบริการที่ไม่เห็นแก่ตัวเพื่อ **"ความเป็นอยู่ที่ดีของโลกคือรูปแบบสูงสุดของการสวดมนต์"** สิ่งนี้สอดคล้องกับความจำเป็นที่ว่า **"การกระทำ ไม่ใช่คำพูด ควรเป็นเครื่องประดับของเจ้า"**
525-535	**<u>การยกระดับจริยธรรมสู่ความเป็นหนึ่งเดียว: คำสอนของพระบาฮาอุลลาห์</u>** • คำสอนของพระบาฮาอุลลาห์มุ่งเน้นไปที่สภาพจริยธรรมที่ตกต่ำในปัจจุบันของมนุษยชาติ โดยการจัดเตรียมมาตรฐานใหม่ที่เข้มงวดและแนวทางปฏิบัติทางจิตวิญญาณที่ออกแบบมาเพื่อ **ตัดขาดความยึดมั่นกับโลกทางวัตถุ** และปลดล็อกศักยภาพอันศักดิ์สิทธิ์ของจิตวิญญาณ

- วัตถุประสงค์ของพระองค์คือการนำทางมนุษยชาติไปสู่เป้าหมายสูงสุดและสูงส่งที่สุด: **ความสมบูรณ์แบบทางจิตวิญญาณและการรวมเป็นหนึ่ง** กระบวนการนี้คล้ายคลึงกับสิ่งที่พระสิทธัตถะและศาสนทูตองค์อื่น ๆ ได้ทรงทำ แต่ได้รับการปรับให้เข้ากับความต้องการเฉพาะของยุคปัจจุบัน

1. <u>คำสอนเพื่อยกระดับมนุษยชาติจากสภาพจริยธรรมที่ตกต่ำ</u>

- พระบาฮาอุลลาห์ทรงให้ทั้งข้อบัญญัติทางศีลธรรมและการปฏิบัติทางจิตวิญญาณเพื่อแก้ไข **"อาชีพที่น่ารังเกียจและการประพฤติที่น่าสมเพช"** ของสังคมวัตถุนิยม

ก. <u>มาตรฐานทางศีลธรรมสูงสุด</u>

- **ความศักดิ์สิทธิ์ของทรัพย์สิน:** พระองค์ทรงระบุว่าผู้ที่พำนักอยู่ในพลับพลาของพระผู้เป็นเจ้าจะ **"ปฏิเสธที่จะยื่นมือไปฉกฉวยทรัพย์สินของเพื่อนบ้านอย่างผิดกฎหมาย แม้ว่าพวกเขาจะกำลังจะตายด้วยความหิวโหยก็ตาม ไม่ว่าเพื่อนบ้านนั้นจะน่ารังเกียจและไม่มีค่าเพียงใดก็ตาม"**
- **ความละอายต่อความเสแสร้ง:** พระองค์ทรงแสดงความละอายต่อผู้ติดตามที่มีการประพฤติที่น่าสมเพช โดยสังเกตว่าโจรและผู้กระทำความชั่วทุกคนได้ปฏิบัติการกระทำที่คล้ายคลึงกันก่อนการเปิดเผยของพระองค์
- **หน้าที่สำคัญยิ่ง:** หน้าที่สำคัญยิ่งสำหรับแต่ละบุคคลคือการเลือกสิ่งที่ **"ไม่มีใครสามารถละเมิดและไม่มีใครแย่งชิงไปจากเขาได้"** สิ่งนี้คือ **ความรักต่อพระผู้เป็นเจ้า**
- **เสื้อคลุมแห่งนักบุญ:** วัตถุประสงค์สูงสุดของพระองค์คือการ **"ประดับประดามนุษย์ทุกคนด้วยเสื้อคลุมแห่งอุปนิสัยอันศักดิ์สิทธิ์ และตกแต่งเขาด้วยเครื่องประดับแห่งการกระทำอันบริสุทธิ์และดีงาม"** โดยทรงเรียกร้องความจริงใจ ความซื่อสัตย์ ความน่าเชื่อถือ ความอดทน และความเมตตา

ข. <u>การทำให้ความกังวลทางวัตถุเป็นจิตวิญญาณ</u>

- **"การแก้ปัญหาเศรษฐกิจทางจิตวิญญาณ"** ของพระบาฮาอุลลาห์ขัดแย้งโดยตรงกับมุมมองที่ว่ามนุษยชาติเป็น **"เพียงแค่สัตว์ที่มีสติปัญญา"** ซึ่งนำไปสู่ **"การลดทอนความเป็นมนุษย์"**
- พระองค์ทรงกำหนดหลักการต่าง ๆ เช่น ความมั่นคงสำหรับเกษตรกรและการแบ่งปันผลกำไรสำหรับแรงงาน แต่ทรงยืนยันว่าระบบเหล่านี้ต้องการให้มนุษยชาติ **"ได้รับการฟื้นฟูทางจิตวิญญาณ"** และได้รับการชี้นำโดยอำนาจเหนือชาติที่ทรงพลัง (รัฐบาลโลก) ก่อนที่การแข่งขันทางเศรษฐกิจที่ดุเดือดจะถูกแทนที่ด้วยความร่วมมือได้

ค. <u>ความเร่งด่วนของเส้นทางจิตวิญญาณ</u>

- พระบาฮาอุลลาห์ทรงเรียกร้องให้เราเดินบนเส้นทางแห่งการเติบโตทางจิตวิญญาณ เพราะเป็นความเป็นจริงที่แท้จริงเพียงอย่างเดียวและเป็นการป้องกันเดียวจากการสูญเสียในโลกที่ fleeting นี้:
- **ความสูญเสียที่แท้จริงคือความไม่รู้ในตนเอง:** "ความสูญเสียที่แท้จริงคือสำหรับผู้ที่วันเวลาของเขาถูกใช้ไปในความไม่รู้ในตัวตนที่แท้จริงของเขาโดยสิ้นเชิง"

- **อุปมาอุปไมยของนก:** จิตวิญญาณของมนุษย์ถูกเปรียบเสมือนนกที่ทะยานด้วย **"พลังเต็มที่ของปีกอันทรงพลัง"** ในสวรรค์แห่งความรู้ศักดิ์สิทธิ์ อย่างไรก็ตาม เมื่อถูกกระตุ้นด้วยความหิว มันก็หันไปหา **"น้ำและดินเหนียวของโลกเบื้องล่าง"** และถูกดักจับ พระองค์ทรงเตือนเราไม่ให้ทำให้ปีกของเราเปื้อนด้วย **"ดินเหนียวแห่งความดื้อรั้นและความปรารถนาอันไร้สาระ"** (ความอิจฉาริษยาและความเกลียดชัง)
- **การสร้างบ้านที่ไม่เสื่อมสลาย:** พระองค์ทรงแนะนำให้เรา **"จงสร้างบ้านให้ตนเองซึ่งฝนและน้ำท่วมไม่มีวันทำลายได้"** ซึ่งหมายถึงความรักต่อพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งไม่มีใครสามารถละเมิดหรือแย่งชิงไปได้ ต่างจากทรัพย์สินทางวัตถุ
- **วัตถุประสงค์ของการถือศีลอด:** ช่วงเวลาของการถือศีลอด (2 มีนาคม ถึง 20 มีนาคม) ถูกบัญชาให้เรียนรู้การไม่ยึดมั่น เพื่อที่บุคคลนั้นจะสามารถ **"ระบุตนเองได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้นกับกฎและข้อบัญญัติของพระองค์"**

2. <u>สิ่งที่พระบาฮาอุลลาห์ต้องการให้มนุษยชาติเป็น</u>

- พระบาฮาอุลลาห์ต้องการให้มนุษยชาติบรรลุ **มรดกทางจิตวิญญาณ** และบรรลุสถานะของ **ความเป็นเอกภาพ** และ **ความรู้ในพระผู้เป็นเจ้า**
- **เป้าหมาย: ความรู้ในตนเองคือความรู้ในพระผู้เป็นเจ้า:** "หากเจ้าสามารถเข้าใจได้ว่าเราได้มอบความมหัศจรรย์แห่งความมีเมตตาและพระมหากรุณาธิคุณของเราไว้กับดวงวิญญาณของเจ้าอย่างไร เจ้าก็จะปลดปล่อยตนเองจากความยึดมั่นต่อสิ่งถูกสร้างทั้งปวงอย่างแท้จริง และจะได้รับ **ความรู้ที่แท้จริงในตัวเจ้าเอง—ความรู้ซึ่งเป็นสิ่งเดียวกับการหยั่งรู้ความเป็นอยู่ของเราเอง**"
- **เป้าหมายสูงสุด:** เป้าหมายสูงสุดและสูงส่งที่สุดคือ **"สถานะที่เจ้าสามารถเข้าใกล้และรวมเป็นหนึ่งเดียวกับคนที่เจ้ารักที่สุด"**
- **เส้นทาง:** เพื่อบรรลุสิ่งนี้ พระองค์ทรงแนะนำให้เรา: **"จงสงบและนอบน้อมดุจแผ่นดิน... จงลุกโชติช่วงดุจไฟ... จงเบาและปราศจากเครื่องผูกมัดดุจสายลม"**

3. <u>ความคล้ายคลึงกับพระสิทธัตถะและศาสนทูตองค์อื่น ๆ</u>

- **การทำงานของพระบาฮาอุลลาห์มีความเหมือนกันในหลักการกับพันธกิจทางจิตวิญญาณของพระสิทธัตถะ** และศาสนทูตองค์อื่น ๆ ของพระผู้เป็นเจ้า
- **ยาวิเศษของแพทย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงจัดเตรียม **"ยาที่มีประโยชน์"** ที่จำเป็นในการรักษา **"ความเจ็บป่วยหลายอย่าง"** ของมนุษยชาติที่แตกแยก เช่นเดียวกับที่พระสิทธัตถะทรงพยายามบรรเทาความทุกข์ (ทุกข์) โดยการสอนการไม่ยึดมั่นในความอยาก (ตัณหา)
- **คำเตือนสุดท้าย:** โดยการเรียกร้องให้เราปลดเปลื้องจากโลกที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วและยอมรับเส้นทางจิตวิญญาณ พระบาฮาอุลลาห์ทรงสะท้อนคำเตือนของพระสิทธัตถะ: **"วันเวลาแห่งชีวิตของเจ้าได้**

	ล่วงเลยไปไกลแล้ว... จงละทิ้งสิ่งที่เจ้าได้คิดค้นขึ้นและยึดมั่นไว้เสีย และจงยึดมั่นในพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า..." สิ่งนี้เตรียมมนุษยชาติสำหรับโลกหน้า ซึ่ง **"วันแห่งความสุขสำราญ ความยินดีจากสวรรค์ ได้ถูกรับประกันไว้สำหรับเจ้าอย่างแน่นอน"**
536-539	**<u>พระสิทธัตถะกล่าวถึงการปรากฏและการสำแดงธรรมของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ</u>** • ข้อความนี้ระบุว่าพระสิทธัตถะทรงยืนยันอย่างเป็นปริศนาเกี่ยวกับช่วงเวลาและระยะเวลาของการสำแดงธรรมของ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (พระบาฮาอุลลาห์)** **1. <u>พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะจะปรากฏเมื่อใด</u>** • ข้อความนี้กำหนดเวลาการปรากฏของพระบาฮาอุลลาห์ในบริบทของระบบสี่ยุค (Yugas) ของฮินดู-พุทธ: ○ **ช่วงเวลาที่มืดมิดที่สุด:** พระบาฮาอุลลาห์และพระบ๊อบ (ซึ่งระบุว่าเป็นผู้ที่ได้รับการสัญญาไว้คือ พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ และพระอวโลกิเตศวร) ทรงปรากฏตามที่คาดไว้ในช่วง **"ไตรมาสสุดท้ายของช่วงรอยต่อสุดท้ายของกลียุค"**—ซึ่งเป็นส่วนที่มืดมิดที่สุดของยุค ○ **จุดเปลี่ยน:** การปรากฏของพระบ๊อบ (ค.ศ. 1844) เกิดขึ้นก่อนการสิ้นสุดของกลียุคและการเริ่มต้นของสัตยยุค (ยุคแห่งความจริง) อย่างแน่นอน 100 ปี ซึ่งเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1943 (จุดเริ่มต้นของศตวรรษแรกของยุคบาไฮ) • **สรุป:** แม้ว่าข้อความจะไม่ได้ให้คำกล่าวอ้างโดยตรงจากพระสิทธัตถะที่ระบุวันที่แน่นอน แต่ก็ใช้กรอบเวลาของวัฏจักรพุทธและฮินดูเพื่อแสดงให้เห็นว่าการปรากฏของพระผู้ที่ได้รับการสัญญาไว้เกิดขึ้นอย่างแม่นยำ ณ จุดสิ้นสุดของยุคที่มืดมิดที่สุด ซึ่งเป็นการเติมเต็มความคาดหวังเชิงพยากรณ์ **2. <u>การสำแดงธรรมของพระองค์จะคงอยู่นานแค่ไหน</u>** • ข้อความนี้ใช้คำอุปมาที่เป็นปริศนาจากคำกล่าวของพระสิทธัตถะเพื่อยืนยันระยะเวลาของการสำแดงธรรมของพระบาฮาอุลลาห์: ○ **ขุมทรัพย์แห่งล้อสวรรค์ (พระธรรม):** พระสิทธัตถะทรงบรรยายถึงการปรากฏของ **"ขุมทรัพย์แห่งล้อสวรรค์"** (เป็นสัญลักษณ์ของพระธรรมหรือการสำแดงธรรมของพระองค์) แก่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเกียรติ ○ **ซี่ล้อจำนวนนับพัน:** ข้อความตีความวลี **"ซี่ล้อทั้งหมดนับพันครบสมบูรณ์"** ว่าเป็นช่วงเวลาเชิงสัญลักษณ์ของการสำแดงธรรม ○ **ระยะเวลา:** สิ่งนี้ถูกเข้าใจว่าหมายความว่าการสำแดงธรรมของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (พระบาฮาอุลลาห์) จะคงอยู่เป็นเวลา **หนึ่งพันปี** • **การเสริมแรง:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงย้ำสิ่งนี้โดยระบุว่าอวตารองค์ต่อไป (ศาสนทูตแห่งพระผู้เป็นเจ้า) จะปรากฏหลังจาก **"หนึ่งพันปีเต็ม"** นับจากการปรากฏของพระองค์เอง (*คิตาบ-อิ-อักดัส*) ช่วงเวลาหนึ่ง

	พันปีนี้เป็นขีดจำกัดเวลาที่แน่นอนที่มอบให้กับมนุษยชาติส่วนที่ยึดมั่นในกฎของพระองค์ เพื่อให้พวกเขาบรรลุถึงขั้นต่อไปของการพัฒนาทางจิตวิญญาณ
	<u>ข้อมูลเพิ่มเติมเชิงวิชาการ</u>
	• ข้อความนี้สอดคล้องกับระบบสี่อายุของฮินดู-พุทธอย่างสมบูรณ์ (กฤตย, ตเรตา, ทวาปร และกลี)
	• พระบาฮาอุลลาห์และพระบ๊อบ ผู้ทรงเป็นกัลกิอวตาร มารู สูรยวันศี และเทวาปี จันทราวานศี ตามพระคัมภีร์ฮินดู และพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ และพระอวโลกิเตศวร ตามคำพยากรณ์ของพุทธ ได้ทรงปรากฏตามที่คาดหวังในไตรมาสสุดท้ายของช่วงรอยต่อสุดท้ายของกลียุค ซึ่งสิ้นสุดในปี พ.ศ. 2486 (ค.ศ. 1943)
	• พระบ๊อบ ซึ่งเป็นผู้ที่ยุคบาไฮเริ่มต้นขึ้น ทรงปรากฏครั้งแรกในปี พ.ศ. 2387 (ค.ศ. 1844) และพระบาฮาอุลลาห์ทรงปรากฏตามมาในปี พ.ศ. 2406 (ค.ศ. 1863)
	• **การคำนวณแสดงให้เห็นว่า** การปรากฏของพระบ๊อบเกิดขึ้นก่อนการสิ้นสุดของกลียุคและการเริ่มต้นของสัตยยุคในปี ค.ศ. 1943 (ศตวรรษแรกของยุคบาไฮ) **อย่างแน่นอน 100 ปี**
	• ดังนั้น อวตารองค์ต่อไป—ศาสนทูตแห่งพระผู้เป็นเจ้า—จะปรากฏตามที่พระบาฮาอุลลาห์ระบุไว้หลังจากผ่านไปอย่างน้อย **1,000 ปี** นับจากการปรากฏของพระบาฮาอุลลาห์เอง
	• **ช่วงเวลาการปรากฏของอวตารองค์ต่อไปโดยประมาณคือระหว่างปี:**
	  ○ **พุทธศักราช:** 3586 ถึง 3886
	  ○ **คริสต์ศักราช:** 3043 ถึง 3343
	  ○ **ยุคบาไฮ:** 1200 ถึง 1500
	• วันที่เหล่านี้เป็นเพียงความสนใจทางวิชาการ แต่สอดคล้องอย่างสมบูรณ์กับคำกล่าวของพระพระบาฮาอุลลาห์ผู้ทรงเป็น **"ความท้าทาย"** ที่มนุษยชาติเผชิญอยู่ในยุคของเรา คำกล่าวอ้างอันยิ่งใหญ่ของพระองค์จะต้องถูกเผชิญหน้าอย่างตรงไปตรงมาโดยเราแต่ละคน

540-550	**<u>คำแนะนำและคำพยากรณ์สุดท้าย: พระสิทธัตถะถึงพระศรีอริยเมตไตรย (พระบาฮาอุลลาห์)</u>** • ข้อความสุดท้ายนี้ให้คำแนะนำและคำพยากรณ์ที่เจาะจงของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (พระบาฮาอุลลาห์)** และสัญลักษณ์ของการสำแดงธรรมของพระองค์ **1. <u>สิ่งที่พระสิทธัตถะตรัสว่าทุกคนต้องทำ</u>** • อุปมาของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับ **"มหากษัตริย์ผู้ทรงเกียรติ"** (พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ/พระบาฮาอุลลาห์) และ **"ล้ออันน่าอัศจรรย์"** (กงล้อพระธรรม/การสำแดงธรรม) บรรจุคำแนะนำสากลสำหรับมนุษยชาติทุกคน:

2. <u>คำบัญชา: ความจงรักภักดีและการเปลี่ยนแปลง</u>

- พระสิทธัตถะทรงระบุอย่างชัดเจนว่า **"กษัตริย์และสามัญชนต้องคุกเข่าแสดงความจงรักภักดีต่ออำนาจของการสำแดงธรรม (กงล้อพระธรรม) ของมหากษัตริย์ผู้ทรงเกียรติ—พระบาฮาอุลลาห์"**

3. <u>เหตุผล: การพิชิตสากลและการฟื้นฟูจริยธรรม</u>

- พระศรีอริยเมตไตรยทรงปรากฏเพื่อบรรลุสิ่งที่ไม่มีกษัตริย์หรือศาสนทูตองค์ก่อน ๆ ทำได้: **การพิชิตทางจิตวิญญาณของโลกทั้งใบ**
- **การกระทำของกษัตริย์:** เมื่อกงล้อพระธรรมปรากฏ มหากษัตริย์ผู้ทรงเกียรติก็ลุกขึ้น เผยผ้าคลุมด้วยความเคารพ พรมน้ำ และบัญชาว่า: **"จงหมุนไปข้างหน้าเถิด โอ้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า! โอ้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า! จงออกไปและพิชิต!"**
- **การตอบสนองของโลก:** กษัตริย์คู่แข่งทั้งหมด เมื่อกงล้อหยุดในภูมิภาคของตน ก็ยอมจำนนทันที (**"ทั้งหมดเป็นของท่านแล้ว โอ้ กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่!"**) และขอให้กษัตริย์เป็น **"อาจารย์"** ของพวกเขา
- **แก่นแท้ทางจริยธรรม (พระธรรมใหม่):** กษัตริย์ตอบสนองโดยการวางบัญญัติทางจริยธรรมที่สำคัญ (ศีลห้าและอื่น ๆ) ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ได้ทรงรื้อฟื้น:
  - "เจ้าต้องไม่ฆ่าสิ่งมีชีวิตใด ๆ"
  - "เจ้าต้องไม่เอาสิ่งที่ไม่ได้ถูกมอบให้"
  - "เจ้าต้องไม่กระทำผิดเกี่ยวกับความปรารถนาทางร่างกาย"
  - "เจ้าต้องไม่พูดโกหก"
  - **"เจ้าต้องไม่ดื่มเครื่องดื่มที่ทำให้มึนเมา"** (พระบาฮาอุลลาห์ทรงรื้อฟื้นให้รวมถึงยาเสพติด/แอลกอฮอล์ด้วย)
  - "เจ้าควรกินในแบบที่เคยกิน" (ไม่มีข้อจำกัดด้านอาหาร ยกเว้นของมึนเมา)
- **สรุป:** ทุกคนต้องยอมจำนนต่ออำนาจของการสำแดงธรรมใหม่ ยอมรับอาจารย์ (พระบาฮาอุลลาห์) และปฏิบัติตามรหัสจริยธรรมระดับโลกที่ได้รับการรื้อฟื้น

2. <u>คำพยากรณ์ถึงพระนามที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและกงล้ออันน่าอัศจรรย์</u>

- คำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับ **"กงล้ออันน่าอัศจรรย์"** มีความสำคัญ เพราะข้อความนี้ยืนยันว่าได้ให้รายละเอียดทางกายภาพที่เหลือเชื่อซึ่งเกี่ยวข้องกับ **พระนามที่ยิ่งใหญ่ที่สุด** ของศรัทธาบาไฮ

ก. <u>คำพยากรณ์และคำอธิบายทางกายภาพ</u>

- **คำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะ** ระบุว่า กงล้ออันน่าอัศจรรย์ หลังจากพิชิตโลกแล้ว จะ **"ย้อนกลับไปยังเมืองหลวงกุสาวดีอีกครั้ง"** (เป็นสัญลักษณ์ของศาสนสถานศักดิ์สิทธิ์) และคงอยู่ **"ตรึงอยู่บนระเบียงเปิดโล่งเบื้องหน้าทางเข้าอพาร์ตเมนต์ด้านในของมหากษัตริย์ผู้ทรงเกียรติ ในฐานะเครื่องประดับอันรุ่งโรจน์"**

- การตีความคำพยากรณ์นี้ขึ้นอยู่กับสามองค์ประกอบ:

องค์ประกอบเชิงพยากรณ์	การตีความในศรัทธาบาไฮ
"มหากษัตริย์ผู้ทรงเกียรติ"	**พระบาฮาอุลลาห์** (พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ)
"กงล้ออันน่าอัศจรรย์" (กลมและตรึงอยู่กับที่)	กงล้อพระธรรมเชิงสัญลักษณ์ ซึ่งแสดงทางกายภาพด้วย **แผ่นโลหะทองคำทรงกลมที่สลักพระนามที่ยิ่งใหญ่ที่สุด**
ตำแหน่งที่ตั้ง	แผ่นโลหะนี้ถูกตรึงอยู่ที่มุขของระเบียงเปิดโล่งตรงทางเข้าคฤหาสน์บาฮ์จี ซึ่งมีศาสนสถานศักดิ์สิทธิ์ที่สุด (ที่พำนักของพระบาฮาอุลลาห์)

ข. <u>พระนามที่ยิ่งใหญ่ที่สุด: "โอ้ รัศมีแห่งผู้ทรงรัศมีทั้งมวล"</u>

- **"เครื่องประดับอันรุ่งโรจน์"** คือถ้อยคำอักษรวิจิตรอิสลาม **"ยา บะฮาอุละล-อับฮา"** (Yá Bahá'u'l-Abhá - โอ้ รัศมีแห่งผู้ทรงรัศมีทั้งมวล) ที่แกะสลักอยู่บนแผ่นโลหะทองคำทรงกลม
- **ความสำคัญของพระนาม:** คำว่า **"บะฮา"** (Bahá) และ **"อับฮา"** (Abhá) ออกเสียงคล้ายกันและหมายถึง **"รัศมี"** หรือ **"รุ่งโรจน์"** ทั้งในภาษาสันสกฤตและอาหรับ นี่คือ **พระนามที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระผู้เป็นเจ้า** สำหรับยุคนี้ ซึ่งสอดคล้องกับคำเดียวกับที่พระสิทธัตถะและพระกฤษณะใช้เพื่อบรรยายถึงความรุ่งโรจน์สูงสุดของพระองค์เอง
- **รายละเอียดที่ไม่มีใครเทียบ:** ข้อความนี้ให้เหตุผลว่าไม่มีพระคัมภีร์โบราณอื่นใดที่สามารถเทียบได้กับคำพยากรณ์นี้ในแง่ของความสมบูรณ์ของสัญญาณและเงื่อนไข โดยให้ **รูปร่างที่แน่นอน** (กลมเหมือนกงล้อ) และ **ตำแหน่งที่แม่นยำ** ของพระนามที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในฐานะเครื่องประดับเหนือทางเข้าสู่ศาสนสถานของพระบาฮาอุลลาห์
    - คำพยากรณ์นี้มีความสำคัญเพราะเป็นการเติมเต็มตามตัวอักษรที่สามารถสังเกตได้จากคัมภีร์พุทธโบราณ ซึ่งเชื่อมโยงอำนาจทางจิตวิญญาณของพระสิทธัตถะเข้ากับการปรากฏและที่ตั้งทางกายภาพของพระบาฮาอุลลาห์อย่างชัดเจน

<u>การรวบรวมหลักฐาน: พระบาฮาอุลลาห์คือพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ</u>

- เราจะนำเสนอ **การรวบรวมหลักฐาน** ที่ว่าพระบาฮาอุลลาห์คือพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ และพระองค์ได้ฟื้นฟูพระธรรม หลังจากวิเคราะห์ข้อความแล้ว เราสามารถรวบรวมข้อโต้แย้งที่สมบูรณ์และสอดคล้องกันเพื่อนำเสนอต่อปราชญ์และพระสงฆ์ฝ่ายพุทธได้
- **แก่นของข้อโต้แย้ง:** พระบาฮาอุลลาห์คือการเติมเต็มคำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ และคำสอนของพระองค์เป็นตัวแทนของการฟื้นฟูพระธรรมที่จำเป็น มีเหตุผล และ

ต่อเนื่อง—นั่นคือ กฎทางจิตวิญญาณและสังคมที่จำเป็นสำหรับขั้นความก้าวหน้าในปัจจุบันของมนุษยชาติในการรวมเป็นหนึ่งของโลก

พระบาฮาอุลลาห์คือพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ: การฟื้นฟูพระธรรม

1. **ความเป็นเอกภาพของศาสนทูต (พระตถาคต)**

- ขั้นตอนแรกในการทำความเข้าใจพระบาฮาอุลลาห์คือการตระหนักถึงหลักการ **ความเป็นเอกภาพของพระครูศักดิ์สิทธิ์** ซึ่งเป็นแนวคิดที่ได้รับการยืนยันโดยทั้งพระสิทธัตถะและพระบาฮาอุลลาห์
- **แก่นแท้ที่เหมือนกัน:** ข้อความยืนยันว่า: "แก่นแท้ของศาสดาพยากรณ์ทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้าเป็นหนึ่งเดียวและเหมือนกัน ความเป็นเอกภาพของพวกเขาเป็นสากล" พระสิทธัตถะทรงยืนยันว่า "พระตถาคตทั้งหลายสอนสิ่งเดียวกันเสมอ... ความจริง" การเลือกศาสนทูตองค์ใดองค์หนึ่งมากกว่าองค์อื่นคือการเข้าใจผิดถึงความเป็นเอกภาพพื้นฐานของวัตถุประสงค์ของพวกเขา
- **แพทย์ศักดิ์สิทธิ์:** ความแตกต่างที่ปรากฏในคำสอนของพระองค์ไม่ได้เกิดจากความจริงที่แตกต่างกัน แต่เกิดจาก **"การเปิดรับที่แตกต่างกันของโลกที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา"** ศาสนทูตเปรียบเสมือนแพทย์ที่ให้การรักษาที่แตกต่างกันตามอาการป่วยของผู้ป่วย พระธรรมของพระสิทธัตถะคือ **"น้ำนม"** ที่เหมาะสมสำหรับมนุษยชาติที่กำลังพัฒนา คำสอนของพระบาฮาอุลลาห์คือ **"ยาที่รุนแรง"** ที่จำเป็นในการรักษาความเจ็บป่วยจากการแบ่งแยกของโลกในปัจจุบัน
- **ดอกบัวสากล:** ดอกบัวที่เป็นสัญลักษณ์ของการสำแดงธรรมของทั้งพระสิทธัตถะและพระบาฮาอุลลาห์ เกิดขึ้นจากหลักการของพระอวตาร—พระครูศักดิ์สิทธิ์—ตามที่พระองค์ได้ประกาศมาตลอดนิรันดร

2. **การเปิดเผยที่ก้าวหน้า: วิวัฒนาการทางจิตวิญญาณของความเป็นเอกภาพ**

- วัตถุประสงค์ของการไหลเวียนของศาสนทูตอย่างต่อเนื่องนี้คือเพื่อพัฒนามนุษยชาติทั้งทางจิตวิญญาณและสังคมไปสู่ระดับความร่วมมือที่กว้างขึ้นเรื่อย ๆ

พระครูศักดิ์สิทธิ์	จุดเน้นหลักของความเป็นเอกภาพ	พันธะทางสังคมที่ก่อตั้งขึ้นในประวัติศาสตร์
พระสิทธัตถะ, พระเยซู, พระมูฮัมหมัด	**ความเป็นชาติ**	จัดเตรียมกรอบจริยธรรมเพื่อก้าวข้ามความเป็นเอกภาพของเผ่า/เชื้อชาติ และก่อตั้งหน่วยทางการเมืองขนาดใหญ่ (ชาติ)
พระบาฮาอุลลาห์ (พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ)	**ความเป็นเอกภาพของโลก**	จัดเตรียมกฎทางจิตวิญญาณและกรอบการทำงานเพื่อก้าวข้ามความเป็นชาติ ซึ่งเป็นการเติมเต็มวัตถุประสงค์สากลสูงสุดของพระธรรม

- **ระดับถัดไป:** วัตถุประสงค์ของพระสิทธัตถะคือ **"แสดงเส้นทางไปยังพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ"** (พระบาฮาอุลลาห์) การยึดติดกับรูปแบบของครูองค์ก่อน **"ทำให้วัตถุประสงค์ของอาจารย์และเหตุผลของการดำรงอยู่ของตนเองเป็นโมฆะ"** เป้าหมายสูงสุดคือการสำเร็จการศึกษาครั้งสุดท้ายภายใต้พระศรีอริยเมตไตรย
- **เป้าหมายสุดท้าย:** สารของพระบาฮาอุลลาห์มุ่งเป้าไปที่การบรรลุ **ความเป็นเอกภาพของโลก** (จุดสูงสุดของแผนภาพภูเขา) โดยยืนยันว่าวัตถุประสงค์ของพระองค์คือการ **"ปกป้องผลประโยชน์และส่งเสริมความเป็นเอกภาพของเผ่าพันธุ์มนุษย์"**

3. <u>**การฟื้นฟูพระธรรม: สิบสองหลักการพื้นฐาน**</u>

- พระบาฮาอุลลาห์ฟื้นฟูพระธรรมที่สำคัญโดยการยกระดับศาสนาจากการเป็นเพียง **"การประนีประนอม"** ไปสู่พลังที่มีสติสัมปชัญญะ มีเหตุผล และส่งเสริมความร่วมมือระดับโลกอย่างกระตือรือร้น
- **คำสอนที่สำคัญที่สุด:** คำสอนที่สำคัญที่สุดของพระบาฮาอุลลาห์คือ วัตถุประสงค์ของศาสนาในยุคนี้คือการรับใช้สาเหตุแห่ง **ความร่วมมือระหว่างมนุษย์และชาติ** สิ่งนี้ยกระดับแนวคิดเรื่องเมตตา (ความรักใคร่) และกรุณา (ความเมตตา) จากจริยธรรมส่วนบุคคลไปสู่กฎหมายของสถาบันระดับโลก
- **การสร้างบนตรรกะของพระสิทธัตถะ: สิบสองหลักการพื้นฐาน** ของพระบาฮาอุลลาห์คือพิมพ์เขียวสำหรับระเบียบโลกนี้ ซึ่งสร้างขึ้นโดยตรงจากปัญญาของพระสิทธัตถะ:

หลักการของพระบาฮาอุลลาห์	พื้นฐานของพระสิทธัตถะ (กาลามสูตร)	เป้าหมายร่วม
การสืบค้นความจริงด้วยตนเอง	"อย่าเชื่อในประเพณีเพียงเพราะมีการสืบทอดมา... หลังจากการสังเกตและการวิเคราะห์ เมื่อสอดคล้องกับเหตุผล... จึงยอมรับ"	หลักการนี้ต้องอาศัยการยอมรับอย่างมีสติและมีเหตุผล เพื่อให้แน่ใจว่าพระธรรมจะไม่ถูกลดทอนให้เป็น **"การท่องจำและพิธีกรรม"**
ความเท่าเทียมกันของชายและหญิง	**ล้มล้างการลดศักดิ์ศรีของผู้หญิง** ที่ตามมาจากการสำแดงธรรมในอดีต พระบาฮาอุลลาห์บัญชาให้การศึกษาของเด็กผู้หญิงต้องได้รับความสำคัญเป็นอันดับแรก เพราะพวกเขาคือผู้ให้การศึกษาคนแรกของมนุษยชาติ จึงยกระดับโครงสร้างทางสังคมทั้งหมด	

ศาสนาและวิทยาศาสตร์ต้องสอดคล้องกัน	ยืนยันว่าความจริงมีลักษณะทางจิตวิญญาณและวัตถุที่ต้องเข้ากันได้ ซึ่งป้องกันไม่ให้พระธรรมกลายเป็นสิ่งที่แข็งกระด้างหรืองมงาย	
ความเป็นหนึ่งเดียวของมนุษยชาติ/รัฐบาลโลก	**เป้าหมายสุดท้าย** จัดเตรียมโครงสร้างทางการเมือง (สภานิติบัญญัติโลก, ศาล, และกองกำลังระหว่างประเทศ) ที่จำเป็นในการบังคับใช้สันติภาพโลกที่คำสอนของพระสิทธัตถะได้เปิดใช้งานในระดับที่เล็กลง	

4. <u>เส้นทางสู่ความสมบูรณ์แบบทางจิตวิญญาณ</u>

- ศาสนทูตทั้งสองส่งเสริมการทำสมาธิและการสวดมนต์เป็นวิธีการสำคัญในการปลดปล่อยจิตวิญญาณและเติมเต็มกฎแห่งกรรม
- **วัตถุประสงค์ของการทำสมาธิ:** การทำสมาธิคือการกระทำของการเพ่งจิตเพื่อปลดปล่อยมนุษย์จาก **"ธรรมชาติของสัตว์"** และได้รับ **"ความรู้ที่แท้จริงในตัวเอง—ความรู้ซึ่งเหมือนกับการทำความเข้าใจการเป็นอยู่ของเราเอง"** นี่คือเส้นทางสู่การเอาชนะอัตตาและการบรรลุสันติภาพภายใน
- **มาตรฐานสูงสุด:** พระบาฮาอุลลาห์กระตุ้นให้มีการปล่อยวางจาก **"ดินเหนียวแห่งความดื้อรั้นและความปรารถนาที่ไร้สาระ"** เสริมสร้างคุณค่าทางจิตวิญญาณของการถือศีลอด (เพื่อเรียนรู้การปล่อยวาง) และอาชีพที่ทรงเกียรติ (เทียบเท่ากับการทำงานกับ **"การบูชาพระผู้เป็นเจ้า"**)
- **กฎแห่งกรรม (ความยุติธรรม):** พระบาฮาอุลลาห์สนับสนุนธรรมชาติที่ละเมิดไม่ได้ของกรรม: **"สิ่งที่รักที่สุดในสายตาของเราคือความยุติธรรม"** พระองค์ทรงเตือน: **"จงนำตัวเองไปสู่การบัญชีในแต่ละวันก่อนที่เจ้าจะถูกเรียกไปสู่การบัญชี"** โดยยืนยันว่าเรา **"ถูกตัดสินตามคุณธรรมของเราเอง"** และไม่สัมพันธ์กับความล้มเหลวของผู้อื่น
- **รูปแบบการสวดมนต์สูงสุด:** ในขณะที่ทั้งสองยืนยันพลังของการสวดมนต์ พระบาฮาอุลลาห์ทรงประกาศว่า **"การบริการที่ปราศจากความเห็นแก่ตัวซึ่งกระทำเพื่อความผาสุกของโลกคือรูปแบบการสวดมนต์สูงสุด"** จึงทำให้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณเป็นเรื่องของการกระทำ ไม่ใช่การปลีกตัวแบบเฉื่อยชา

5. <u>การเติมเต็มคำพยากรณ์และหลักฐานทางกายภาพ</u>

- พระสิทธัตถะให้รายละเอียดเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับการสำแดงธรรมของพระศรีอริยเมตไตรย (สุขาวดี) ซึ่งสอดคล้องกับศรัทธาบาไฮอย่างน่าอัศจรรย์
- **เวลา:** พระบาบและพระบาฮาอุลลาห์ปรากฏตัวอย่างแม่นยำใน **"ไตรมาสสุดท้ายของช่วงการรวมตัวสุดท้ายของกลียุค"** ซึ่งเป็นการเติมเต็มความคาดหวังของพระผู้ที่สัญญาไว้ที่ปรากฏตัวในช่วงที่มืดมิดที่สุดของยุค

	• **พันปี:** พระสิทธัตถะยืนยันระยะเวลาของการสำแดงธรรมอย่างคลุมเครือ โดยตรัสว่าสมบัติแห่งสวรรค์ของกงล้อจะปรากฏด้วย **"ซี่ล้อนับพันที่สมบูรณ์ทั้งหมด"** ซึ่งหมายความว่าการสำแดงธรรมของพระศรีอริยเมตไตรย (พระบาฮาอุลลาห์) จะคงอยู่เป็นเวลาอย่างน้อย 1,000 ปี • **การสวดมนต์และทิศทาง (กิบลัต):** พระสิทธัตถะทรงบัญชาพระอานนท์ให้ยืนสวดมนต์ **"หันหน้าไปทางทิศตะวันตก"** เพราะนี่คือทิศที่ **"พระภควันต์พระอมิตาภะ... ประทับอยู่"** คำสั่งนี้ได้รับการเติมเต็มอย่างแม่นยำโดยชาวบาไฮ ซึ่งหันหน้าไปยัง **ศาสนสถานของพระบาฮาอุลลาห์ในอักกา** (ไปทางทิศตะวันตกจากที่ที่พระสิทธัตถะทรงยืนอยู่) สำหรับการสวดมนต์บังคับสามครั้งต่อวัน • **เครื่องหมายทางกายภาพ:** พระสิทธัตถะทรงพยากรณ์ว่า **"กงล้ออันน่าอัศจรรย์"** จะกลับไปยังเมืองศักดิ์สิทธิ์และจะ **"ถูกตรึงอยู่บนระเบียงเปิดโล่ง... เพื่อเป็นเครื่องประดับอันรุ่งโรจน์"** สิ่งนี้ได้รับการเติมเต็มโดย **แผ่นโลหะทองคำทรงกลม** ที่สลักพระนามที่ยิ่งใหญ่ที่สุด—**"ยา บะฮาอุละล-อับฮา"** (โอ รัศมีแห่งผู้ทรงรัศมีทั้งมวล)—ที่ตรึงอยู่บนเฉลียงทางเข้าของ **คฤหาสน์บาห์จี** ซึ่งเป็นที่พำนักของพระบาฮาอุลลาห์ นี่คือเครื่องหมายทางกายภาพที่มองเห็นได้ซึ่งไม่มีพระคัมภีร์อื่นใดให้ไว้ ทำให้เกิดความเชื่อมโยงที่ชัดเจนและไม่อาจปฏิเสธได้ระหว่างคำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะกับการมาของพระบาฮาอุลลาห์ • การรวบรวมนี้ได้รวมข้อความทั้งหมดเข้าด้วยกันเพื่อสร้างข้อโต้แย้งที่เป็นหนึ่งเดียว มีเหตุผล และน่าเชื่อถือ

บทที่ 17

ศาสนาบาไฮ: ชาวพุทธที่แท้จริงคนใหม่

551-556	**บทนำสู่คำพยากรณ์ *อนาคตวงศ์* (Anāgatavaṃsa)** • *อนาคตวงศ์* ("พงศาวดารแห่งเหตุการณ์ในอนาคต") มุ่งเน้นไปที่ชีวิตและยุคสมัยของ **พระศรีอริยเมตไตรย** ซึ่งเป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตเป็นหลัก "ส่วนสุดท้าย" ของคำพยากรณ์นี้โดยทั่วไปเกี่ยวข้องกับการเสื่อมถอยและการหายไปในที่สุดของพระธรรมที่ก่อตั้งโดยพระโคตมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นการจัดเตรียมเวทีให้พระศรีอริยเมตไตรยปรากฏเพื่อฟื้นฟูพระธรรม • ต่อไปนี้คือคำอธิบายของส่วนท้ายของคำพยากรณ์และความเกี่ยวข้องกับ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (พระบาฮาอุลลาห์)** **1. การเสื่อมถอยของการสำแดงธรรมของพระโคตมะ** • ส่วนท้ายของคำพยากรณ์ใน *อนาคตวงศ์* บรรยายถึงช่วงเวลาของการล่มสลายทางจริยธรรมและจิตวิญญาณ ซึ่งกำหนดบริบทสำหรับการเปิดเผยวัฏจักรต่อไป: o **การหายไปของพระธาตุ:** พระธาตุของพระโคตมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพลังและการดำรงอยู่ของพระธรรมอย่างยั่งยืน จะรวมตัวกันและถูกไฟเผาผลาญไปเอง ซึ่งเป็นเครื่องหมายถึงการสิ้นสุดของอิทธิพลแห่งการสำแดงธรรมของพระองค์ o **การล่มสลายทางจริยธรรม:** โลกเข้าสู่ช่วงเวลาของการเสื่อมทรามทางศีลธรรมอย่างลึกซึ้งและการลืมเลือนทางจิตวิญญาณ (คล้ายกับแนวคิดกลียุคของฮินดู) อายุขัยและสรีระของมนุษย์ลดลงอย่างมาก ไม่มีการปฏิบัติพระธรรมอีกต่อไป และแนวคิดเรื่องคุณธรรมและวินัยในตนเองสูญหายไป o **โลกถูกเตรียมไว้:** เมื่อโลกอยู่ในจุดที่มืดมิดที่สุดและได้มาถึงจุดต่ำสุดของความยากจนทางจิตวิญญาณและจริยธรรมเท่านั้น จึงจะพร้อมสำหรับการมาถึงของครูผู้ยิ่งใหญ่คนต่อไป **2. การปรากฏของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** • คำพยากรณ์ให้รายละเอียดว่าโลกจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรเมื่อพระศรีอริยเมตไตรยเสด็จมาและการฟื้นฟูพระธรรม: o **การฟื้นฟูความบริสุทธิ์:** เมื่อใกล้ถึงเวลาของพระศรีอริยเมตไตรย อายุขัยของมนุษย์ก็เริ่มเพิ่มขึ้นอีกครั้ง โดยสูงถึง 80,000 ปี และแผ่นดินก็กลับมาอุดมสมบูรณ์อย่างเหลือเชื่อ สิ่งนี้เป็นสัญลักษณ์ของการชำระล้างทางจิตวิญญาณและการก่อตั้งยุคทอง (*สัตยยุค*) o **ต้นไม้แห่งการสอน:** พระศรีอริยเมตไตรยจะบรรลุการตรัสรู้สูงสุดภายใต้ **ต้นนาค** (แทนที่จะเป็นต้นโพธิ์) สิ่งนี้แสดงว่าแม้ว่าแก่นแท้ของพระธรรมจะเป็นหนึ่งเดียว แต่รูปแบบและรายละเอียดของการเปิดเผยจะต้องเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เหมาะสมกับยุคใหม่

- **วัตถุประสงค์:** พระศรีอริยเมตไตรยจะสอน **พระธรรมแห่งการช่วยให้รอดสากล** นำผู้คนจำนวนมากไปสู่การตรัสรู้ และก่อตั้งอาณาจักรที่ชอบธรรมบนโลก

3. <u>ความเกี่ยวข้องกับพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (พระบาฮาอุลลาห์)</u>

- มุมมองของศาสนาบาไฮยืนยันว่า พระบาฮาอุลลาห์ทรงเติมเต็มบทบาทของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ โดยปรากฏอย่างแม่นยำเมื่อคำพยากรณ์ระบุว่าพระธรรมได้ถึงจุดต่ำสุดแล้ว

องค์ประกอบเชิงพยากรณ์	**การเติมเต็มในการสำแดงธรรมของพระบาฮาอุลลาห์**
ช่วงเวลา (สิ้นสุดกลียุค)	พระบ๊อบและพระบาฮาอุลลาห์ทรงปรากฏในช่วงกลางศตวรรษที่ 19 ซึ่งนักวิชาการบาไฮเชื่อมโยงกับการสิ้นสุดของกลียุค (ยุคมืด) ซึ่งเติมเต็มเงื่อนไขการปรากฏในช่วงจุดต่ำสุดทางจิตวิญญาณของมนุษยชาติ
พระธรรมใหม่ (การช่วยให้รอดสากล)	สารหลักของพระบาฮาอุลลาห์คือ **ความเป็นหนึ่งเดียวของมนุษยชาติ** และการก่อตั้ง **รัฐบาลโลก** นี่คือ **การช่วยให้รอดสากล** ที่จำเป็นสำหรับการรวมประชาคมโลก ซึ่งเป็นข้อกำหนดทางสังคมที่ไม่มีอยู่ในสมัยของพระโคตมะ
วัฏจักรใหม่ (สัตยยุค/ยุคทอง)	การปรากฏของพระบ๊อบ (ค.ศ. 1844) เป็นจุดเริ่มต้นของยุคบาไฮ ซึ่งการเชื่อมโยงพระคัมภีร์บาไฮ-ฮินดู-พุทธระบุว่าเป็นจุดเริ่มต้นของ **สัตยยุค**—วัฏจักรใหม่ที่กำหนดโดยสันติภาพสากลและการตรัสรู้ทางจิตวิญญาณ
พระนามที่ยิ่งใหญ่ที่สุด (อมิตาภะ)	พระนาม **อมิตาภะ** แปลว่า "แสงสว่างอันหาที่สุดมิได้" ในขณะที่ **พระพระบาฮาอุลลาห์**แปลว่า "รัศมีแห่งพระผู้เป็นเจ้า" สิ่งนี้เชื่อมโยงเป้าหมายสูงสุดของการสำแดงธรรม—การสำแดงแสงสว่างศักดิ์สิทธิ์ (รัศมี)—กับครูผู้ใหม่ ตามที่ปรากฏใน **แผ่นโลหะทองคำทรงกลม** ที่สลักพระนามที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ณ ศาสนสถานของพระองค์

- **สรุป:** โดยพื้นฐานแล้ว *อนาคตวงศ์* อธิบายถึงฤดูหนาวทางจิตวิญญาณที่จำเป็นซึ่งต้องเกิดขึ้นก่อนที่ฤดูใบไม้ผลิทางจิตวิญญาณที่นำมาโดยศาสนทูตองค์ต่อไป (**พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ/พระบาฮาอุลลาห์**) จะสามารถฟื้นฟูพระธรรมในระดับโลกและเริ่มต้นยุคทองได้

<u>การตีความเชิงสัญลักษณ์: สานุศิษย์ของพระบาฮาอุลลาห์ในฐานะ 'เทพ'</u>

- ข้อความนี้เป็นการตีความข้อความเฉพาะจาก *อนาคตวงศ์* (พงศาวดารแห่งเหตุการณ์ในอนาคต) เพื่อแสดงให้เห็นว่าคำพยากรณ์สุดท้ายของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับการสิ้นสุดของยุคนั้น อธิบายถึงเงื่อนไขและผู้ติดตามของการสำแดงธรรมของพระพระบาฮาอุลลาห์(พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ) ได้อย่างแม่นยำ
- ข้อโต้แย้งหลักคือ การอ่านคำพยากรณ์ตามตัวอักษรนั้นไม่ได้หมายถึงโลกที่ไม่มีผู้คนอยู่ แต่เป็นการถ่ายทอดสัญลักษณ์ของมนุษยชาติที่ก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และตรัสรู้ทางจิตวิญญาณ

1. **<u>การตีความเชิงสัญลักษณ์ของคำพยากรณ์</u>**

- ข้อความมุ่งเน้นไปที่สองบรรทัดจาก *อนาคตวงศ์* นี้:
  "จะไม่มีมนุษย์ปรากฏ ณ ที่นั้น เทพทั้งหลายจากหมื่นโลกธาตุจะมาประชุมกันเพื่อฟังพระธรรม และหลายพันคนจะบรรลุพระธรรม"
- ผู้เขียนใช้การตีความเชิงสัญลักษณ์ที่เชื่อมโยงคำพยากรณ์โบราณเข้ากับโลกสมัยใหม่:
  - **"จะไม่มีมนุษย์":** ไม่ได้หมายความว่ามนุษย์สูญพันธุ์ แต่หมายถึงผู้ที่ยอมรับพระธรรมใหม่ได้ **ตัดขาดจากพันธนาการทางโลกและธรรมชาติที่ขับเคลื่อนด้วยอัตตา** ยกระดับเหนือสภาพจริยธรรมที่ตกต่ำของยุค พวกเขาไม่ได้ถูกกำหนดโดยธรรมชาติของสัตว์อีกต่อไป แต่ดำเนินชีวิตโดย **"การกินความสุข"** เหมือนกับ **"เทพผู้เปล่งประกาย (*devas*)"**
  - **"เทพทั้งหลายจากหมื่นโลกธาตุ":** ผู้คนในโลกยุคใหม่ของเรา ซึ่งมีพลังทางวิทยาศาสตร์ เช่น การบินและการสื่อสารทั่วโลก จะปรากฏเป็น **เทพ (*devas*)** ต่อชาวโบราณ "หมื่นโลกธาตุ" เป็นสัญลักษณ์ของความสามารถของ "เทพ" ยุคใหม่เหล่านี้ในการ **มารวมตัวกัน ณ สถานที่ใด ๆ ที่เลือกได้ (ทั่วโลก)** เพื่อฟังศาสนาใหม่ (*Dhamma*)
  - **ดังนั้น** คำพยากรณ์จึงบรรยายถึงช่วงเวลาที่กลุ่มคนที่ก้าวหน้าทางจิตวิญญาณและเชื่อมโยงกันทั่วโลกยอมรับการเปิดเผยสากลใหม่

2. **<u>ตัวตนของผู้ติดตาม (ชาวพุทธที่แท้จริง)</u>**

- ข้อความระบุว่า **ชาวบาไฮ** เป็นกลุ่มที่เติมเต็มคำพยากรณ์นี้อย่างเจาะจง โดยเรียกพวกเขาว่า **"ชาวพุทธที่แท้จริงในยุคของเรา"**
- **"ปาฏิหาริย์คู่":** พระธรรมได้รับการสอนโดย **"ปาฏิหาริย์คู่"**—พระบ๊อบ (*พระอวโลกิเตศวร*) และพระพระบาฮาอุลลาห์(*พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ*)—ผู้ทรงนำเข้าสู่ยุคใหม่
- **การรับใช้พระพุทธเจ้าหลายพระองค์:** พระสิทธัตถะตรัสว่า พระโพธิสัตว์ผู้มีจิตใจสูงส่งใน **"วาระสุดท้าย"** นี้จะ **"ไม่ได้รับใช้พระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียว"** แต่จะสั่งสมบุญภายใต้ **"พระพุทธเจ้าหลายแสนพระองค์"**

	• **เครื่องหมายแห่งความเป็นเอกภาพ:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงบัญชาผู้ติดตามของพระองค์อย่างหนักแน่น **ไม่ให้แยกความแตกต่างใด ๆ ระหว่างศาสนทูตของพระผู้เป็นเจ้า** (พระพุทธเจ้า/อวตาร) • **การได้รับ "ศรัทธาเดียวกันทั้งหมด":** ชาวบาไฮเป็นกลุ่มเดียวที่ตอบสนองเงื่อนไขของพระสิทธัตถะอย่างสมบูรณ์โดยการยอมรับ เคารพ และยึดมั่นในพระธรรมที่แท้จริงซึ่งประกาศโดยศาสนทูตศักดิ์สิทธิ์ทุกพระองค์โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ ซึ่งเป็นการบรรลุความเป็นเอกภาพที่สมบูรณ์ของศรัทธา **3.** **<u>วัตถุประสงค์: การสถาปนาความเป็นเอกภาพ</u>** • ส่วนสุดท้ายของข้อความยืนยันว่าวัตถุประสงค์ทั้งหมดของพระธรรมใหม่คือการ **กำจัดความแตกแยกและสถาปนาความเป็นหนึ่งเดียวของมนุษยชาติ** • **โรค:** วัตถุประสงค์ของพระธรรมที่แท้จริงคือการกำจัดอวิชชาและถอนรากถอนโคนความแตกแยก—ซึ่งเป็นโรคของ **"ฉันและของฉัน"** • **การเยียวยา:** เป้าหมายนี้จะสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อผ่าน **"ศรัทธาเดียวกันทั้งหมด"** ที่พระบาฮาอุลลาห์ประกาศ ซึ่งบัญชาให้ผู้ติดตาม: ○ **"คบหาสมาคมกับผู้คนต่างศาสนาด้วยความสุขและความหอมหวาน"** ○ **"ให้ความยุติธรรมในกิจการต่าง ๆ"** ○ ยึดมั่นในสายใยแห่งความเมตตาและกรุณา (*Mettā* และ *Karuṇā*) ซึ่งเป็น **"ดวงประทีปสองดวงสำหรับความมืดมิดของโลก"** และเป็นสาเหตุของ **"ระเบียบของโลกและชีวิตของนานาชาติ"** • **สรุป:** คำพยากรณ์สุดท้ายจาก *อนาคตวงศ์* นี้จึงถูกตีความว่าเป็นเครื่องบ่งชี้ที่ชัดเจนที่ช่วยให้ผู้แสวงหาพระธรรมในอนาคตสามารถค้นหาสานุศิษย์ของพระบาฮาอุลลาห์เมื่อสิ้นสุดยุคปัจจุบัน
557-563	**<u>บทสรุป: ชาวบาไฮ—ผู้เติมเต็มคำพยากรณ์ 'ชาวพุทธที่แท้จริง'</u>** • ข้อความสุดท้ายนี้เป็นการสังเคราะห์คำพยากรณ์ หลักเทววิทยา และคำอธิบายทางจริยธรรมที่ทรงพลัง โดยยืนยันว่า **ชาวบาไฮ** คือการเติมเต็มคำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับ **"ชาวพุทธที่แท้จริง"** ที่จะปรากฏในช่วง **"วาระสุดท้าย"** เพื่อยอมรับพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (พระบาฮาอุลลาห์) **1.** **<u>การประกาศการสิ้นสุดของการสำแดงธรรม</u>** • ข้อความนี้ตีความคำพยากรณ์ **"การหายไปของพระธาตุ"** เพื่ออธิบายถึงการผ่านพ้นไปของการสำแดงธรรมของพระสิทธัตถะและการขึ้นมาของการสำแดงธรรมใหม่: • **การหายไปของพระธาตุ:** คำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะระบุว่า **"ผู้มีกำลังสิบประการ"** (พระสิทธัตถะซึ่งเป็นอวตารของพระวิษณุ) จะบรรลุ **"นิพพานที่สมบูรณ์"**—หมายถึงความสำเร็จที่สมบูรณ์ของ

วัตถุประสงค์ทางจิตวิญญาณในการให้การนำทางก่อนการมาถึงครั้งสุดท้าย พระธาตุจะถูกเผาไหม้ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการสิ้นสุดของพลังขับเคลื่อนจากคำสอนก่อนหน้านี้

- **"ความมืดมิด":** ผู้ที่ไม่ยอมรับพระบาฮาอุลลาห์ในฐานะพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะที่รอคอย จะถูกปกคลุมด้วย **"ความมืดมิดและความสิ้นหวังที่สร้างขึ้นเอง"** ร้องไห้เพราะคำสอนเดิมได้ยุติการหล่อหลอมและนำทางมนุษยชาติไปสู่ความเป็นเอกภาพแล้ว
- **คำประกาศของบาไฮ:** ชาวบาไฮ (**"ผู้ที่บรรลุพระธรรม"** ในยุคนี้) จะประกาศว่าการสำแดงธรรมของพระสิทธัตถะได้สิ้นสุดลงแล้ว และเงื่อนไขทั้งหมดที่พยากรณ์ไว้ได้รับการเติมเต็มโดย **"ผู้ยุติยุคสมัย"**—พระบาฮาอุลลาห์

2. <u>คุณลักษณะทางจิตวิญญาณของชาวพุทธที่แท้จริง (ชาวบาไฮ)</u>

- คำอธิบายของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับ **"พระโพธิสัตว์ผู้มีจิตใจสูงส่ง"** (ชาวบาไฮ) ใน *วัชรเฉทิกาสูตร* ได้กำหนดลักษณะทางจริยธรรมและเทววิทยาที่โดดเด่นของพวกเขา:
    - **การละทิ้งตนเองและอัตตา:** พวกเขาไม่มี **"ความคิดเรื่องตนเอง" "ความเป็นอยู่"** หรือ **"บุคคล"** (อัตตา/ความหลงตัวเอง) เนื่องจากพวกเขาละทิ้งความเชื่อใน **"คุณสมบัติ"** หรือ **"ไม่มีคุณสมบัติ"** ที่เข้มงวด (ธรรมะ หรือ อธรรม) โดยตระหนักว่าโครงสร้างทางจิตทั้งหมดเป็นเพียงสิ่งสัมพัทธ์ในท้ายที่สุด เหมือนกับแพที่ใช้ข้ามแม่น้ำแล้วก็ถูกทิ้ง
    - **การไม่ยึดมั่นในบุคคล:** ชาวบาไฮไม่ยึดมั่นใน **พระบุคคลของศาสนทูต** โดยตระหนักว่าพระพุทธเจ้าเป็นเพียงช่องทางสำหรับการสำแดงการเปิดเผยศักดิ์สิทธิ์เดียวที่ก้าวหน้า พวกเขาละทิ้งความแตกต่างที่นำไปสู่ความลำเอียงและความขัดแย้ง
    - **"ศรัทธาเดียวกันทั้งหมด":** ชาวบาไฮมีความพร้อมที่ไม่เหมือนใครในการปฏิบัติตามเงื่อนไขของการได้รับใช้ **"พระพุทธเจ้าหลายแสนพระองค์"** เนื่องจากพวกเขายึดมั่นในคำบัญชาของพระบาฮาอุลลาห์อย่างแน่วแน่ที่จะ **"ไม่แยกความแตกต่างใด ๆ ระหว่างศาสนทูตแห่งเจตนารมณ์ของพระองค์"** ความเป็นเอกภาพของศรัทธานี้คือวัตถุประสงค์สูงสุดของพระธรรมที่แท้จริง

3. <u>คุณลักษณะของสุขาวดี (แดนสุขาวดี)</u>

- ข้อความนี้อ้างอิงถึง *สุขาวดีวยูหะสูตร* ฉบับใหญ่ อย่างละเอียดเพื่ออธิบายคุณลักษณะของผู้ที่จะอาศัยอยู่ใน **แดนสุขาวดี** นี้ (ระเบียบทางจิตวิญญาณใหม่ที่ก่อตั้งโดยพระอมิตาภะ/พระบาฮาอุลลาห์)
- **คงที่ในความจริงสัมบูรณ์:** สรรพสัตว์ทั้งหมด **"คงที่ในความจริงสัมบูรณ์เสมอ"** หมายความว่าไม่มีที่ว่างสำหรับผู้ที่ **"คงที่ในความเท็จ"** หรือ **"ไม่คงที่"** สิ่งนี้อ้างถึงรากฐานที่มั่นคงของความเป็นเอกภาพบาไฮ ซึ่งตั้งอยู่บนหลักการที่ว่ามูลเหตุเบื้องต้น (ผู้สร้างสากล) เป็นหนึ่งเดียว และสิ่งมีชีวิตที่มีเหตุผลทั้งหมดเป็นบุตรของพระองค์

	• **การไร้ความแตกแยก:** มี **"ไม่มีความคิดเรื่องผู้อื่น ไม่มีความคิดเรื่องตนเอง" "ไม่มีความคิดเรื่องความไม่เท่าเทียมกัน ไม่มีการวิวาท ไม่มีการโต้แย้ง ไม่มีการต่อต้าน"** พวกเขาเต็มไปด้วยความมีอุเบกขา ความคิดเมตตา และความคิดที่อ่อนโยน • **ความสง่างามทางจิตวิญญาณ:** ผู้อยู่อาศัยมีคุณธรรมที่เหลือเชื่อ: พวกเขา **"ปราศจากความหลงผิด ความเกลียดชัง และราคะ"** มี **"ดวงตาแห่งปัญญา"** และ **"ดวงตาแห่งพระธรรม"** และเป็นเหมือนสิงโตในความกล้าหาญ แผ่นดินในความอดทน และท้องฟ้าในความรักที่ไม่มีขอบเขต • **ความเท่าเทียมกันทางจิตวิญญาณ:** ระเบียบใหม่มีความเท่าเทียมกันทางจิตวิญญาณ **"ไม่มีความแตกต่างระหว่างเทพและมนุษย์"** เมื่อกล่าวถึงในภาษาของอาณาจักรทางจิตวิญญาณ (*สุขาวดี*) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความเป็นจริงใหม่ก้าวข้ามการกำหนดลำดับชั้นแบบเก่าของโลกทางกายภาพ • **สรุปโดยย่อ:** ข้อความสรุปว่า ชาวบาไฮคือผู้คนแห่งสุขาวดีในโลกทางกายภาพ ซึ่งคุณลักษณะของพวกเขา—ความเป็นเอกภาพ การไม่ยึดมั่นในอัตตา ความเมตตาสากล และการยอมรับศาสนทูตในอดีตทั้งหมด—สอดคล้องอย่างสมบูรณ์แบบกับคำพยากรณ์ที่ลึกซึ้งและละเอียดของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับผู้ติดตามของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ
564-570	**<u>การตีความ: ระเบียบโลกบาไฮ (สุขาวดี) และผู้แสวงบุญกับนักท่องเที่ยว</u>** • ข้อความนี้ตีความคำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะเพื่ออธิบายถึงลักษณะเฉพาะของ **ระเบียบโลกบาไฮ** (อาณาจักรของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ หรือ สุขาวดี) และเพื่อแยกแยะ **ผู้ศรัทธาที่แท้จริง (ผู้แสวงบุญ)** ออกจากผู้ที่ยังคงถูกครอบงำด้วยความสงสัย (**ผู้มาเยือน/ผู้ที่ไม่เชื่อ**) **1. <u>โครงสร้างที่ไม่ใช่นักบวชของระเบียบใหม่</u>** • ข้อความนี้ใช้คำบรรยายของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับสุขาวดีเพื่อยืนยันว่าระเบียบโลกของพระบาฮาอุลลาห์ได้ **ยกเลิกความจำเป็นสำหรับคณะสงฆ์หรือชนชั้นนักบวชอย่างเป็นทางการ** • **การไม่มีคณะสงฆ์:** คำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะระบุว่า: "ไม่มีการกล่าวถึงกลางวันและกลางคืนเลย เว้นแต่ในการสนทนาของพระตถาคต และ **ไม่มีความคิดเรื่องทรัพย์สินในไร่นาที่เป็นของอาราม"** • **การตีความ:** ประโยคสุดท้ายนี้ยืนยันถึง **"การไม่มีอารามหรือคณะนักบวช—คณะสงฆ์—โดยสิ้นเชิง"** สังฆะ (ชุมชน) ใหม่ต้องมีรูปแบบที่แตกต่างออกไปเพื่อตอบสนองความต้องการของสังคมสมัยใหม่ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก • **กลไกของบาไฮ:** ระเบียบโลกของพระบาฮาอุลลาห์จัดเตรียม **"กลไกที่สมบูรณ์แบบสำหรับการป้องกันการแย่งชิงอำนาจโดยบุคคลใดบุคคลหนึ่ง"** และ **"ขจัดความจำเป็นสำหรับนักบวชหรือชนชั้นใด ๆ"** ซึ่งเป็นการเติมเต็มเงื่อนไขนี้อย่างสมบูรณ์

2. **<u>การประกาศทั่วโลกและการพิชิตอย่างสันติ</u>**

- ข้อความนี้ยืนยันว่าภารกิจหลักของชาวบาไฮคือ **การประกาศทางจริยธรรมที่กระตือรือร้น** ของศรัทธา เพื่อสถาปนาความเป็นหนึ่งเดียวของมนุษยชาติ ซึ่งพระสิทธัตถะทรงพยากรณ์ไว้ว่าจะเป็นการแผ่ขยายไปทั่วโลก
- **การสอนสากล:** คำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะกล่าวถึงลำแสงจากที่ซึ่ง **"สามสิบหกแสนโกฏิล้านของพระพุทธเจ้า... ไปสอนพระธรรมแก่สรรพสัตว์ในโลกที่วัดไม่ได้และนับไม่ถ้วน"** ในทุกทิศทาง
- **การตีความ:** สิ่งนี้บ่งบอกถึงการประกาศข่าวสารของพระบาฮาอุลลาห์ไปทั่วโลก ซึ่งขับเคลื่อนด้วยคำพูดและการกระทำ **ไม่ใช่การบีบบังคับ**
- **วิธีการใหม่:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงกล่าวอย่างชัดเจนว่า: "เราได้ยกเลิกกฎแห่งดาบ ในฐานะเครื่องช่วยในการประกาศเหตุผลของเรา และได้แทนที่ด้วย **พลังที่เกิดจากการพูดของมนุษย์**"
- **คุณธรรมของครู:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงบัญชาว่าครูจะต้อง **"ตกแต่งตนเองด้วยเครื่องประดับแห่งอุปนิสัยที่เที่ยงตรงและน่ายกย่อง"** และปลดเปลื้องตนเองจากสิ่งทางโลกทั้งหมด โดยทำให้การบริการเป็น **"เจ้าชายแห่งการกระทำอันดีงามทั้งปวง"**

3. **<u>คำพยากรณ์ถึงศาสนสถานศักดิ์สิทธิ์ (ผู้แสวงบุญ vs. นักท่องเที่ยว)</u>**

- คำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะบรรยายถึง **สถานที่ทางกายภาพ** และ **สภาวะทางจิตวิญญาณ** ของผู้ที่มาเยือนศาสนสถานศักดิ์สิทธิ์ของบาไฮในไฮฟาและอักกาได้อย่างน่าอัศจรรย์
- **ที่ตั้งทางกายภาพ:** คำพยากรณ์บรรยายถึงสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ว่ามีสถานที่ที่ต้อง **"ปีนขึ้น"** และสถานที่ที่ **"ราบเรียบในทุกด้าน"** สิ่งนี้สอดคล้องกับศูนย์กลางโลกบาไฮอย่างสมบูรณ์แบบ:
  - **ไฮฟา (ปีนขึ้น):** ศาสนสถานของพระบ๊อบอยู่บน **ภูเขาคาร์เมล** ซึ่งต้องมีการ "ปีนขึ้น"
  - **อักกา (ราบเรียบ):** คฤหาสน์และศาสนสถานของพระบาฮาอุลลาห์ในบาห์จีตั้งอยู่บน **ที่ราบเรียบของอักกา**
- **ผู้มาเยือนสองประเภท:** คำพยากรณ์แยกความแตกต่างระหว่างผู้คนสองประเภทที่มาเยือนสุขาวดี:
  - **ผู้ที่อยู่ในกลีบเลี้ยง (ผู้สงสัย/นักท่องเที่ยว):** พวกเขาสงสัยเกี่ยวกับการกำเนิดในโลกสุขาวดี (การสำแดงธรรมใหม่) พวกเขาถูก **"ผลักออกไปที่ขอบห่างจากศูนย์กลาง"** อาศัยอยู่ **"ภายในกลีบเลี้ยง"** (เกราะป้องกันภายนอกของดอกบัว) เนื่องจากความเชื่อที่ไม่เต็มที่
  - **การนั่งขัดสมาธิ (ผู้ศรัทธา/ผู้แสวงบุญ):** เหล่านี้คือชาวบาไฮที่ **"เต็มเปี่ยมด้วยศรัทธา และปราศจากความสงสัย"** พวกเขา **"หยั่งรากอย่างมั่นคงที่ศูนย์กลางของการเคลื่อนไหว—กงล้อพระธรรม"** และปรากฏ **"นั่งขัดสมาธิอยู่ในดอกบัว"** ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของศรัทธาที่มีรากฐานในพระธรรมใหม่

	• **ศรัทธาคือเกณฑ์:** พระบาฮาอุลลาห์ทรงยืนยันว่า **ศรัทธา** ซึ่ง **"สร้างขึ้นบนเหตุผลและแสดงให้เห็นด้วยการกระทำ"** เป็นเกณฑ์เดียวสำหรับการเข้าสู่อาณาจักรของพระองค์ เน้นย้ำว่าสภาวะทางจิตวิญญาณ (ความสงสัยเทียบกับศรัทธา) เป็นตัวกำหนดตำแหน่งของบุคคลภายในการสำแดงธรรมใหม่
570-576	**<u>การสังเคราะห์คำพยากรณ์: อาณาจักรของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (ศรัทธาบาไฮ)</u>** • ข้อความนี้เป็นการสังเคราะห์คำพยากรณ์จำนวนมากจากพระสิทธัตถะเกี่ยวกับคุณสมบัติของอาณาจักรของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (พระบาฮาอุลลาห์) หรือ **สุขาวดี** เพื่อโต้แย้งว่า **ศรัทธาบาไฮ** เป็นการเติมเต็มที่ชัดเจนและตรวจสอบได้ โดยมุ่งเน้นอย่างมากไปที่พิธีกรรมการแสวงบุญ ขอบเขตสากลของสาร และการปลดปล่อยศักยภาพทางวิทยาศาสตร์และจิตวิญญาณของมนุษย์ในยุคใหม่ **1. <u>การแสวงบุญ: การเติมเต็มพิธีกรรมและความเป็นเอกภาพสากล</u>** • คำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับผู้ติดตามของพระอมิตายุ (พระอมิตาภะ) บรรยายถึงพิธีกรรมการแสวงบุญของชาวบาไฮไปยังศาสนสถานศักดิ์สิทธิ์ในลักษณะที่สอดคล้องกับการปฏิบัติของชาวบาไฮในปัจจุบัน: **ก. <u>การมาจากทุกมุมโลก</u>** • **คำพยากรณ์:** พระโพธิสัตว์มาจากประเทศพระพุทธเจ้า (ตีความว่าเป็นศรัทธาอื่น ๆ) **"เท่าเม็ดทรายในแม่น้ำคงคา"** ในทั้งสี่ทิศของโลกเพื่อ **"นมัสการพระพุทธเจ้า พระอมิตายุ"** • **การเติมเต็ม:** สิ่งนี้บรรยายถึงชาวบาไฮที่มาแสวงบุญจาก **"ทุกศรัทธา"** และ **"สี่มุมโลก"** ณ ศูนย์กลางโลกในไฮฟา/อักกา เพื่อบูชาและถวายความเคารพ ณ ศาสนสถานของ **"ปาฏิหาริย์คู่"** (พระบ๊อบและพระบาฮาอุลลาห์) และอับดุล-บาฮา **ข. <u>การถวายคำอธิษฐานและการเดินประทักษิณ</u>** • **คำพยากรณ์:** พวกเขา **"โปรยดอกไม้ลงมา"** บนผู้นำที่ดีที่สุดของมนุษย์และ **"เดินวนรอบพระองค์ด้วยความเคารพ"** โดยกล่าวว่า **"โอ้ ประเทศพระพุทธเจ้านั้นส่องแสงอย่างน่าอัศจรรย์!"** • **การเติมเต็ม:** ชาวบาไฮที่มาแสวงบุญนำดอกไม้สด (ตามตัวอักษรและเชิงเปรียบเทียบในฐานะ "คำอธิษฐาน") และเดินประทักษิณรอบสถานที่พำนักศักดิ์สิทธิ์ทั้งสามแห่ง (พระบาฮาอุลลาห์, พระบ๊อบ, และอับดุล-บาฮา) อย่างเคารพ เพื่อแสดงความกตัญญู ศรัทธา และการรับรู้ถึงรัศมีของพระอมิตาภะ (พระบาฮาอุลลาห์) **ค. <u>ราคาของความสงสัย</u>** • **ความสงสัยทำลาย:** ข้อความเปรียบเทียบผู้แสวงบุญผู้ศรัทธากับผู้สงสัย โดยระบุว่าผู้ที่ไม่มีศรัทธาจะถูกกีดกันจากการเห็นพระพุทธเจ้า การได้ยินพระธรรม และการสะสมบุญเป็นเวลา 500 ปี **"จากการก่อตัวของความคิดที่แปดเปื้อนด้วยความสงสัย"**

- **เกณฑ์คือศรัทธา:** ความสงสัยนี้ทำลายบุญกุศลจำนวนมหาศาล และทำให้การเดินทางไปยังศาสนสถานศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา **"ไร้ประโยชน์"** แสดงให้เห็นว่าความใกล้ชิดทางกายภาพกับความจริงนั้นไร้ค่าหากขาดศรัทธาที่สร้างขึ้นจากเหตุผลซึ่งจำเป็นสำหรับการเข้าสู่การสำแดงธรรมใหม่

2. <u>ศักยภาพที่ถูกปลดปล่อยของยุคใหม่</u>

- คำพยากรณ์ของพระอมิตาภะถูกตีความว่าเป็นการบรรยายถึงความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และจิตวิญญาณที่ทำได้โดยการปลดปล่อยศักยภาพของมนุษย์ภายใต้ระเบียบโลกที่รวมเป็นหนึ่งของพระบาฮาอุลลาห์

ก. <u>การสื่อสารและการขนส่งทันที</u>

- คำพยากรณ์ให้รายละเอียดถึงการเชื่อมต่อทั่วโลกและการเดินทางที่น่าอัศจรรย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่คิดไม่ถึงในสมัยของพระสิทธัตถะ:
    - **การสอนที่รวดเร็ว: คำพยากรณ์:** สรรพสัตว์ควร **"ได้ยินคำสอนของพระธรรมที่พวกเขาต้องการได้ยินอย่างรวดเร็วราวกับความคิด"**
- **การเติมเต็ม:** สิ่งนี้บรรยายถึง **การสื่อสารสมัยใหม่ที่เกิดขึ้นทันที** (อินเทอร์เน็ต ดาวเทียม ฯลฯ) ได้อย่างสมบูรณ์แบบ พิสูจน์ว่ายุคที่พยากรณ์ไว้คือตอนนี้
- **การเดินทางทางอากาศ/การเคลื่อนย้ายในพริบตา: คำพยากรณ์:** สรรพสัตว์ควรสามารถ **"ก้าวข้าม... ประเทศได้ภายในช่วงเวลาสั้นที่สุดของความคิดเดียว"** และ **"หลังอาหารเช้าเพียงมื้อเดียว สามารถบูชาพระพุทธเจ้าได้หลายร้อยพระองค์"** ในประเทศที่ห่างไกล
- **การเติมเต็ม:** สิ่งนี้บ่งบอกถึง **การขนส่งทั่วโลกที่รวดเร็ว** (การเดินทางทางอากาศ) และ **"พลังปาฏิหาริย์และการควบคุมตนเอง"** ในอนาคต (การเคลื่อนย้ายในพริบตา/การต้านแรงโน้มถ่วง) ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นไปได้โดย **"อานุภาพแห่งการสร้างสรรค์ทั้งมวล"** ที่ถูกปลดปล่อยโดยการเปิดเผยของพระบาฮาอุลลาห์

ข. <u>สัพพัญญุตาและความสามารถของมนุษย์ที่ไร้ขีดจำกัด</u>

- **พลังแห่งพระวจนะ:** พระบาฮาอุลลาห์ตรัสว่า การเปิดเผยพระนามศักดิ์สิทธิ์เพียงอย่างเดียว เช่น **"ผู้ทรงรอบรู้"** หรือ **"ผู้ทรงประดิษฐ์"** จะปลดปล่อยพลังงานที่สามารถสร้าง **"ศิลปะที่หลากหลายทั้งหมด"** และมอบพลังให้กับสรรพสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นทุกอย่างเพื่อเผยแผ่ **"ความรู้ของวิทยาศาสตร์ที่น่าอัศจรรย์ที่สุด"** (เช่น การเดินทางข้ามเวลา การต้านแรงโน้มถ่วง โทรจิต การเกิดที่ไม่มีข้อบกพร่อง)
- **คำพยากรณ์ถึงสัพพัญญุตา:** พระสิทธัตถะยืนยันสิ่งนี้ โดยระบุว่าสรรพสัตว์แห่งสุขาวดีจะ **"มีความเชี่ยวชาญในความรู้ถึงความคิดของผู้อื่น"** และจะ **"ท่องเรื่องราวของพระธรรมที่มาพร้อมกับสัพพัญญุตา"**

	• **กุญแจสู่การปลดปล่อย:** สิ่งนี้พิสูจน์ได้ว่า **พระธรรมของพระอมิตาภะ (คำสอนของพระบาฮาอุลลาห์)** เป็นกุญแจสู่สัพพัญญุตาและการปลดปล่อยศักยภาพสูงสุดของมนุษย์ โดยมีเงื่อนไขว่ามนุษย์เลือกที่จะยุติความสนใจในผลประโยชน์ทางวัตถุและยอมรับแพทย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์
577-586	• **<u>ข้อสรุป: การเติมเต็มคำพยากรณ์ของพระศรีอริยเมตไตรย (พระบาฮาอุลลาห์)</u>** • ข้อความสุดท้ายนี้ทำหน้าที่เป็นข้อสรุปที่แข็งแกร่ง โดยยืนยันว่าคำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะได้รับการเติมเต็มอย่างไม่อาจปฏิเสธได้ในพระบาฮาอุลลาห์และศรัทธาของพระองค์ จากนั้นจะเปรียบเทียบแนวทางของผู้แสวงหาที่จริงใจ (ชาวบาไฮ) กับผู้ปฏิเสธที่สงสัย ("ชาวโลก") **1. <u>ความสมบูรณ์ของหลักฐาน</u>** • ข้อความนี้ให้เหตุผลว่า ความสมบูรณ์ของคำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะ—ในพระคัมภีร์พุทธหลายฉบับ (รวมถึง *ปาฬิอรรถกถา* และ *มหายานสูตร*)—มีความละเอียดและเชื่อมโยงกันอย่างเฉพาะเจาะจง จนสามารถคลี่คลายได้อย่างสมบูรณ์และชัดเจนที่สุดในบริบทของ **ศรัทธาบาไฮ** เท่านั้น • **ความแม่นยำที่ไม่อาจโต้แย้งได้:** คำพยากรณ์เกี่ยวกับพระพระบาฮาอุลลาห์(พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ), พระบ๊อบ (พระอวโลกิเตศวร), และอับดุล-บาฮา (พระมหาสถัมปตพรต) มีความแม่นยำในรายละเอียดเกี่ยวกับ: ○ ชีวิตและคำสอนของพวกเขา ○ ระเบียบการปกครองบาไฮ ○ ชุมชนผู้ติดตามทั่วโลก ○ สภาพทางกายภาพ (เช่น สุขาวดีที่ราบเรียบและสูงชัน ซึ่งหมายถึงอักกาและไฮฟา) • **ปริศนาที่คลี่คลาย:** การรวมกันของคำพยากรณ์จากข้อความที่หลากหลายเหล่านี้—ซึ่งนิกายมักอ้างว่าเป็นของตนแต่เพียงผู้เดียว—พิสูจน์ได้ว่าสารนี้ **"มุ่งเป้าไปที่บุคคลศูนย์กลางทั้งสามของศรัทธาบาไฮโดยเฉพาะ"** • **ทางเลือกสุดท้าย:** สำหรับผู้ที่ยอมรับความถูกต้องของพระคัมภีร์พุทธ มีทางเลือกที่หลีกเลี่ยงไม่ได้: **"เราต้องยอมรับพระบาฮาอุลลาห์และการสำแดงธรรมอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ในฐานะพระธรรมที่ไม่มีใครเทียบได้ที่ถูกค้นพบใหม่สำหรับเรา หรือปฏิเสธทั้งหมดโดยการปฏิเสธพระคัมภีร์"** **2. <u>ความยิ่งใหญ่ของพระอวตาร</u>** • **ผู้ยิ่งใหญ่ที่หยั่งไม่ถึง:** ไม่มี **"ชาวโลก"** หรือผู้ที่ด้อยกว่าคนใดสามารถเข้าใจหรือยกย่องความยิ่งใหญ่ของพระอวตาร (พระพุทธเจ้า) ได้อย่างเพียงพอ ดังที่พระสิทธัตถะ (ผ่านพระอมิตาภะ) ตรัสว่า: "พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่รู้คุณธรรมของพระพุทธเจ้า แต่มิใช่เทพ นาค อสูร..."

- **การสรรเสริญจากทุกศรัทธา:** ศาสนทูตศักดิ์สิทธิ์ทุกพระองค์ **"ได้สรรเสริญความยิ่งใหญ่และรัศมีของผู้ยุติยุคสมัย—พระบาฮาอุลลาห์"** คำบรรยายของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับสุขาวดีนั้นรุ่งโรจน์มากจน "แม้แต่กัป... ก็จะสิ้นสุดลง ในขณะที่สาเหตุแห่งความสุขที่มีอยู่ในโลกนั้น... ถูกสรรเสริญ และถึงกระนั้นก็เป็นไปไม่ได้ที่จะเข้าถึงจุดสิ้นสุดของสิ่งเหล่านั้น" สิ่งนี้เน้นย้ำถึงรัศมีที่ไม่มีขอบเขตและเป็นเอกลักษณ์ของการสำแดงธรรมใหม่

3. <u>ผู้แสวงหา vs. ผู้ปฏิเสธ</u>

- ข้อความนี้แสดงความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างคนสองประเภทเมื่อเผชิญหน้ากับคำพยากรณ์ที่ได้รับการเติมเต็ม:

ผู้แสวงหาที่จริงใจ (ชาวบาไฮ)	ผู้ปฏิเสธที่สงสัย ("ชาวโลก")
เห็นทั้งหมด: มองไปที่ความสมบูรณ์ของคำพยากรณ์และ **"ขอบฟ้าทั้งหมด"** เพื่อเห็น **"ดวงอาทิตย์แห่งบะฮาที่กำลังขึ้น"**	**แสวงหาส่วนย่อย:** แสวงหา **"ข้อเท็จจริง"** โดยแยกส่วนต่าง ๆ ออกจากทั้งหมด เจาะลึกส่วนย่อยเพื่อค้นพบ **"ที่สุด"** ที่แยกออก
พบความจริง: พบว่าคำพยากรณ์ได้รับการเติมเต็มใน **"รายละเอียดที่เล็กที่สุด"** และยอมรับความสุขสูงสุด	**พบความไร้ประโยชน์:** การแสวงหาสิ้นสุดลงด้วย **"ความว่างเปล่า"** พวกเขา **"เดินเตร่อย่างไร้จุดหมายโดยมีจมูกติดอยู่กับพื้นเพื่อหาแสงใต้ก้อนกรวด"**
เส้นทางสู่การมองเห็น: ต้อง **"ปิดตาข้างหนึ่งและเปิดอีกข้างหนึ่ง"**—ปิดตาข้างหนึ่งต่อโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น และเปิดอีกข้างหนึ่งต่อความงามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นที่รัก	**สภาพ:** พวกเขา **"จมอยู่ในความสงสัยและความชั่วร้ายของมัน"** และเป็น **"เหมือนคนตายและคนตาบอด"** ไม่สามารถเห็นแสงสว่างอันสูงสุดได้

- **สรุปโดยย่อ:** ข้อความสรุปข้อโต้แย้งทั้งหมดโดยยืนยันว่าเวลาของการมาถึงของพระศรีอริยเมตไตรยคือ **"ตอนนี้"** หลักฐานสมบูรณ์ และอุปสรรคเดียวต่อการยอมรับคือความเย่อหยิ่ง ความสงสัย และความหมกมุ่นในโลกวัตถุของตัวผู้แสวงหาเอง ชาวบาไฮถูกระบุว่าเป็นผู้แสวงหาที่จริงใจซึ่งเติมเต็มคำสั่งของพระสิทธัตถะในการค้นพบผู้ยุติยุคสมัย
- **หากคุณต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับศาสนาบาไฮในภาษาไทย หรือเว็บไซต์อ้างอิงใด ๆ ที่กล่าวถึงในบทสรุปก่อนหน้า โปรดแจ้งให้ฉันทราบได้เลยค่ะ/ครับ**

<u>บทสรุปและข้อสรุป: การเติมเต็มพระธรรมที่ไม่มีใครโต้แย้งได้</u>

- นี่คือบทสรุปและข้อสรุป ซึ่งจัดโครงสร้างเพื่อตอบข้อกังวลหลักของกลุ่มผู้ฟังชาวพุทธที่ยังคงสงสัย โดยเน้นที่ความสมบูรณ์ของพระคัมภีร์ การเติมเต็มในรายละเอียด และลักษณะความก้าวหน้าของพระธรรม

1. <u>การเติมเต็มคำพยากรณ์ของพุทธศาสนาในศรัทธาบาไฮ</u>

- ความสมบูรณ์ของหลักฐานที่นำเสนอจาก *ทีฆนิกาย* (*ปาฏิอรรถกถา*), *อนาคตวงศ์* และ *สุขาวดีวยูหะสูตร* นำมาซึ่งข้อสรุปเชิงตรรกะเพียงข้อเดียว: คำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะโคตมะเกี่ยวกับการมาของ **พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ** ได้รับการเติมเต็มอย่างแม่นยำและเป็นเอกลักษณ์ในพระบุคคลและคำสอนของ **พระพระบาฮาอุลลาห์**(ค.ศ. 1817–1892) และการสำแดงธรรมของพระองค์

2. <u>ความเชื่อมโยงที่ไม่อาจปฏิเสธได้</u>

- คำพยากรณ์เหล่านี้ไม่ใช่แค่คำอุปมาที่ไม่ชัดเจน แต่เป็นการทำนายที่แม่นยำเกี่ยวกับสภาวะทางกายภาพ ทางการเมือง และทางจิตวิญญาณของโลกเมื่อสิ้นสุดยุค:
    - **ปาฏิหาริย์คู่และตรีเอกานุภาพศักดิ์สิทธิ์ (*พระอวโลกิเตศวร, พระศรีอริยเมตไตรย, พระมหาสถัมปตพรต*):** ข้อความระบุบุคคลสำคัญสามคนที่ก่อตั้งยุคใหม่ ชีวิตและบทบาทของ **พระบ๊อบ** (พระอวโลกิเตศวร), **พระพระบาฮาอุลลาห์**(พระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ), และ **อับดุล-บาฮา** (พระมหาสถัมปตพรต) ตรงกับคำบรรยายเหล่านี้ในรายละเอียดที่เล็กที่สุด
    - **ศาสนสถานศักดิ์สิทธิ์และสุขาวดี:** คำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับสถานที่ศักดิ์สิทธิ์สองส่วน (สุขาวดีที่เป็นทั้งการปีนขึ้นที่สูงและที่ราบเรียบ) ได้รับการเติมเต็มอย่างเป็นเอกลักษณ์โดย **ศูนย์กลางโลกบาไฮ** บนภูเขาคาร์เมล (ไฮฟา) และที่ราบอักกา ยิ่งไปกว่านั้น พิธีกรรมการเดินประทักษิณและการถวายดอกไม้/คำอธิษฐานโดยผู้แสวงบุญจากประเทศพระพุทธเจ้าทั้งหมดก็ตรงกับคำบรรยายเชิงพยากรณ์
    - **กงล้ออันน่าอัศจรรย์:** การทำนายที่เฉพาะเจาะจงว่า **"กงล้ออันน่าอัศจรรย์"** จะวางอยู่บนระเบียงเปิดโล่งของห้องภายในของมหากษัตริย์ ได้เห็นในการปรากฏของ **แผ่นโลหะทองคำทรงกลม** ที่สลักพระนามที่ยิ่งใหญ่ที่สุด (*ยา บะฮาอุละล-อับฮา*) ณ ศาสนสถานของพระบาฮาอุลลาห์ที่บาห์จี

3. <u>พระธรรมใหม่สำหรับโลกสมัยใหม่</u>

- คำพยากรณ์บรรยายถึง **พระธรรมใหม่** ที่จำเป็นเพื่อช่วยมนุษยชาติที่อ่อนแอทางจิตวิญญาณใน **"วาระสุดท้าย"**
    - **การสิ้นสุดของคณะสงฆ์:** พระสิทธัตถะทรงพยากรณ์ถึง **การไม่มีคณะนักบวชโดยสิ้นเชิง** ในการสำแดงธรรมใหม่ (สุขาวดี) ระเบียบโลกบาไฮมีระบบการปกครองที่ไม่ใช่นักบวชและมีเอกลักษณ์

ซึ่งเป็นไปตามเงื่อนไขนี้อย่างสมบูรณ์ จึงเป็นการป้องกันการคอร์รัปชันและการแย่งชิงอำนาจโดยคณะสงฆ์

- **สังฆะ (ชุมชน) ใหม่:** ผู้ติดตามของพระศรีอริยเมตไตรยถูกบรรยายว่าเป็น **"เทพ (*devas*)"** ที่บรรลุการเชื่อมต่อทั่วโลกและก้าวข้ามอัตตา (**"จะไม่มีมนุษย์ปรากฏ ณ ที่นั้น"**) สิ่งนี้หมายถึงชาวบาไฮชุมชนทั่วโลกที่เป็นหนึ่งเดียว ซึ่งประกาศความเป็นหนึ่งเดียวของมนุษยชาติโดยใช้ **การชักจูงด้วยวาจา** แทนที่จะใช้ดาบ ตามที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงบัญชาไว้อย่างชัดเจน
- **การปลดปล่อยศักยภาพ:** คำพยากรณ์ของการสื่อสารที่เกิดขึ้นทันที การเดินทางที่น่าอัศจรรย์ และ **สัพพัญญุตา** ในที่สุด ได้รับการเติมเต็มโดยพลังทางวิทยาศาสตร์และสติปัญญาที่ถูกปลดปล่อยโดยการเปิดเผยของพระพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคำสอนของพระองค์คือกุญแจสู่ศักยภาพที่มนุษย์ไม่เคยฝันถึง

4. <u>ข้อสรุป: ความสำคัญของการไม่แบ่งแยก</u>

- ความสงสัย ซึ่งมีรากฐานมาจากความคิดเรื่องความแตกแยก ("ฉันและของฉัน") เป็นข้อบกพร่องทางจิตวิญญาณที่พระธรรมใหม่มุ่งหมายที่จะกำจัด
- **ข้อบกพร่องของความสงสัย:** พระสิทธัตถะทรงเตือนว่าผู้ที่เก็บความสงสัยเกี่ยวกับการสำแดงธรรมใหม่จะถูกกีดกัน โดยถูกลดสถานะให้อยู่ใน **"กลีบเลี้ยง"** ชั้นนอก แทนที่จะนั่งอยู่ที่ศูนย์กลางของดอกบัว นี่ไม่ใช่การลงโทษ แต่เป็นผลโดยตรงจากการ **ตาบอดที่พวกเขาได้สร้างขึ้นเอง** ต่อความจริงที่เป็นหนึ่งเดียว
- **การทดสอบชาวพุทธที่แท้จริง:** ข้อพิสูจน์สุดท้ายและน่าสนใจที่สุดคือคุณลักษณะของพระโพธิสัตว์ที่แท้จริงในยุคนี้: พวกเขาจะได้รับใช้ **"พระพุทธเจ้าหลายแสนพระองค์"** และได้รับ **"ศรัทธาเดียวกันทั้งหมด"** พระบาฮาอุลลาห์ทำให้การยอมรับศาสนทูตศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมด (พระพุทธเจ้า/อวตาร) เป็นหลักการที่แน่นอนและไม่สามารถต่อรองได้—ซึ่งเป็นนิยามของศรัทธาของพระองค์ ชาวบาไฮเป็นชุมชนเดียวบนโลกที่ผ่านการทดสอบอันลึกซึ้งและเป็นไปตามพระคัมภีร์นี้
- การเรียกร้องของพระสิทธัตถะต่อพระอานนท์และพระไวเดหีให้ส่งต่อคำพยากรณ์ไปยัง **"สรรพสัตว์ที่จะมาในอนาคต"** ได้รับการเติมเต็มแล้ว อนาคตนั้นคือ **ปัจจุบันนี้** การปฏิเสธการเติมเต็มคำพยากรณ์ที่เชื่อมโยงกันและแม่นยำจำนวนมากเหล่านี้ ไม่ใช่การยึดถือพระธรรม แต่เป็นการปฏิเสธพระวจนะที่ชัดเจนและเป็นลายลักษณ์อักษรของพระตถาคตเอง เมฆแห่งความสงสัยได้ถูกปัดเป่าไปแล้ว **ดวงอาทิตย์แห่งบะฮา (พระอมิตาภะ)** ได้ปรากฏขึ้นแล้ว

บทที่ 18

ระเบียบการปกครองบาไฮแห่งสังฆะใหม่

587-602	**ระเบียบการปกครองบาไฮแห่งสังฆะใหม่** • ข้อความนี้บรรยายถึง **ระเบียบการปกครองบาไฮ** ว่าเป็นระบบที่มาจากพระผู้เป็นเจ้าและ **ไม่ใช่นักบวช** สำหรับการปกครองมนุษยชาติ และยืนยันว่าคำพยากรณ์ของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับระเบียบในอนาคตได้รับการเติมเต็มด้วยโครงสร้างที่มีเอกลักษณ์นี้ **คุณลักษณะของระเบียบการปกครองบาไฮ** • ระเบียบการปกครองบาไฮไม่ได้ถูกนำเสนอเป็นเพียงชุดของกฎเกณฑ์ แต่เป็น **"มาตรฐานของความสัมพันธ์และความรับผิดชอบส่วนบุคคลและสังคม"** ซึ่งตั้งอยู่บนค่านิยมทางจริยธรรมและความจงรักภักดีต่อพระบาฮาอุลลาห์ **A. โครงสร้างหลัก (สังฆะใหม่)** • ระบบนี้มีลำดับชั้นและไม่ใช่นักบวช ประกอบด้วยคณะกรรมการที่มาจากการเลือกตั้งในสามระดับ: **1. สภาจิตวิญญาณท้องถิ่น (Local Spiritual Assemblies) (สภาแห่งความยุติธรรมท้องถิ่น):** o เลือกตั้งเป็นประจำทุกปีด้วยบัตรลงคะแนนลับโดยชาวบาไฮที่เป็นผู้ใหญ่ทุกคน (ปัจจุบันมีเก้าคน) o คุณสมบัติเป็นสากล **ไม่มีการหาเสียงเลือกตั้งหรือการชักชวน** o มุ่งเน้นไปที่การศึกษาทางจิตวิญญาณและกิจการของชุมชนท้องถิ่น **2. สภาจิตวิญญาณแห่งชาติ (National Spiritual Assemblies) (สภาแห่งความยุติธรรมรอง):** o เลือกตั้งเป็นประจำทุกปีโดยผู้แทนจากสภาท้องถิ่น o ความรับผิดชอบของพวกเขาคือ **"กำกับดูแล, รวมเป็นหนึ่ง, ประสานงาน และ** o **กระตุ้นกิจกรรม"** ของสภาท้องถิ่นและบุคคลภายในเขตอำนาจของตน **3. สภาแห่งความยุติธรรมสากล (Universal House of Justice) (องค์กรสูงสุด):** • เลือกตั้งทุก ๆ ห้าปีโดยสมาชิกของสภาจิตวิญญาณแห่งชาติทั้งหมด (เก้าคน) • เป็น **องค์กรนิติบัญญัติสูงสุด** ที่มีสิทธิพิเศษในการออกกฎหมายในเรื่องที่พระบาฮาอุลลาห์ไม่ได้กล่าวถึงไว้อย่างชัดเจน • **ความผิดพลาดไม่ได้** ถูกมอบให้กับการตัดสินใจขององค์กรโดยพระพระบาฮาอุลลาห์ทำให้เป็น **"คู่มือที่สมบูรณ์แบบสำหรับสังฆะใหม่"**

B. <u>งานเลี้ยงสิบเก้าวัน (The Nineteen-Day Feast)</u>

- คุณลักษณะสำคัญของการปกครองคือ **งานเลี้ยงสิบเก้าวัน** ซึ่งจัดขึ้นในวันแรกของเดือนบาไฮทุกเดือน (19 วัน):

1. **วัตถุประสงค์:** เพื่อ **"เสริมสร้างความผูกพันแห่งมิตรภาพและความเข้าใจ"** (ความเป็นเอกภาพและความกลมกลืน)
2. **สามส่วน:**
    - **ส่วนสักการะ:** การสวดมนต์และการอ่านจากพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เพื่อสร้างบรรยากาศทางจิตวิญญาณ
    - **ส่วนปรึกษาหารือ:** ข่าวสาร ข้อเสนอแนะ และการปรึกษาหารือเกี่ยวกับกิจการชุมชน (ด้านการบริหาร)
    - **ส่วนสังคม:** เครื่องดื่มและอาหารว่าง และการผสมผสานที่ไม่เป็นทางการเพื่อสร้างความสัมพันธ์ส่วนตัว

C. <u>การทำงานของการปกครอง: หลักการแห่งความสามัคคี</u>

- การดำเนินงานของการปกครองบาไฮโดดเด่นด้วยแนวทางที่เป็นเอกลักษณ์ในการตัดสินใจ ซึ่งขจัดความเป็นพรรคพวกทางการเมืองและส่งเสริมความสามัคคี
- **การปรึกษาหารือและการลงคะแนนเสียงข้างมาก:** สภาจะต้องปรึกษาหารือ และหากมีความแตกต่างเกิดขึ้น **คะแนนเสียงข้างมากจะต้องมีผลบังคับใช้**
- **การกำจัด "การต่อต้าน":** ซึ่งแตกต่างจากระบบการเมืองที่มี "การต่อต้านที่ซื่อสัตย์" เมื่อมีการตัดสินใจแล้ว สมาชิกทุกคน (รวมถึงชนกลุ่มน้อย) มีหน้าที่ต้องมุ่งมั่นเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ประสบความสำเร็จ
- **ประโยชน์:** โครงสร้างนี้ปลดปล่อยองค์กรจาก **"การขัดขวาง" "ความลับ"** และ **"การยืนยันอำนาจเผด็จการ"** ช่วยให้ชุมชนสามารถนำความจริงไปใช้อย่างรวดเร็ว หรือรับรู้ข้อผิดพลาดอย่างรวดเร็วและเปลี่ยนแนวทาง นำไปสู่การค้นหาผลลัพธ์ที่ดีที่สุดที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
- **ความเป็นอิสระและการเงิน:** สถาบันบาไฮไม่รับความช่วยเหลือทางการเงินหรือของขวัญจากผู้ที่ไม่ใช่ชาวบาไฮ ซึ่งช่วยขจัดความเป็นไปได้ที่จะมีการบงการหรืออิทธิพลจากแหล่งภายนอก

D. <u>ประโยชน์ต่อมนุษยชาติ</u>

- ระเบียบโลกบาไฮได้รับการออกแบบให้เป็นเครื่องมือสำหรับ **ความเป็นหนึ่งเดียวของมนุษยชาติ** และการสถาปนา **สันติภาพที่ยิ่งใหญ่ที่สุด**

- **การบรรลุความกลมกลืนภายใน:** สร้างความสมดุลที่สมบูรณ์แบบระหว่างสิ่งที่ตรงกันข้าม เช่น ความเป็นเอกภาพและความเป็นสากล และสิทธิของบุคคลและสังคม ผ่าน **"การเปิดเผยความกลมกลืนภายใน"**
- **พลเมืองสากล:** ขยายมโนธรรมของบุคคลไปสู่แนวคิดสากลที่แท้จริงของมนุษย์: **"โลกนี้เป็นเพียงประเทศเดียว และมนุษยชาติคือพลเมืองของโลก"**
- **เป้าหมายสูงสุด:** เป้าหมายของระเบียบการปกครองคือการรวมกลุ่มชนทั้งหมดผ่านเจ็ดขั้นตอน (การเมือง, ความคิด, เสรีภาพ, ศาสนา, ชาติ, เชื้อชาติ และภาษา)

E. <u>การมองการณ์ไกลของพระสิทธัตถะเกี่ยวกับระเบียบโลกนี้</u>

- ข้อความนี้ยืนยันอย่างหนักแน่นว่าพระสิทธัตถะทรงมองเห็นระเบียบโลกนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านคำพยากรณ์ที่ตรงกับลักษณะและเป้าหมายที่เป็นเอกลักษณ์ของระบบ:
    - **ความสามัคคีในระเบียบ:** เปิดด้วยการอ้างอิงโดยตรงจาก *ธรรมบท*: **"ความสามัคคีในระเบียบเป็นสิ่งประเสริฐ พรหมจรรย์ของผู้ที่อยู่ร่วมกันด้วยความสามัคคีเป็นสิ่งประเสริฐ"** สิ่งนี้รับรองหลักการหลักของความเป็นเอกภาพและการบริหารที่กลมกลืน
    - **เงื่อนไขแห่งความอยู่ดีมีสุข (ชาววัชชี):** บันทึกอ้างอิงถึง *มหาปรินิพพานสูตร* ซึ่งพระสิทธัตถะทรงสอนชาววัชชีถึงเงื่อนไขแห่งความอยู่ดีมีสุข—รวมถึงการจัดประชุมบ่อยครั้งด้วยความสามัคคีและการเคารพการตัดสินใจของผู้สูงอายุ นี่คือแบบอย่างทางจิตวิญญาณสำหรับสภาปรึกษาหารือของบาไฮ
- **การปกครองโดยเก้าบุคคลที่นับถือ:** คำพยากรณ์กล่าวถึง **"เก้าบุคคลที่นับถือในโถงกลีบดอกแปดกลีบแห่งครรภธาตุ"** และ **"เก้าช่องสี่เหลี่ยมแห่งการทำลายไม่ได้"** เนื่องจากตัวเลขเก้าไม่เคยประกอบเป็นสมาชิกขององค์กรปกครองทางพุทธศาสนาใด ๆ ข้อความจึงให้เหตุผลว่าสิ่งนี้หมายถึง **สภาแห่งความยุติธรรมสากลเก้าคน (สังฆะใหม่)** ซึ่งได้รับความผิดพลาดไม่ได้เพื่อ **"รวบรวมพลังทางจิตวิญญาณ"** และรักษาพระธรรม
- ข้อความเน้นย้ำว่าในขณะที่ชุมชนยุคแรกของพระสิทธัตถะประสบปัญหาความแตกแยกเนื่องจากขาดระบบสำหรับการดำรงความเป็นเอกภาพ แต่ **"รากฐานที่ไม่อาจถูกโจมตีได้และยั่งยืน"** ของพระบาฮาอุลลาห์—ซึ่งอำนวยความสะดวกโดยการสื่อสารระหว่างโลกสมัยใหม่—ได้สร้าง **"ระบบที่ไม่เหมือนใครและน่าอัศจรรย์"** นี้ ซึ่งประสบความสำเร็จในการ **"ขัดขวางความพยายามใด ๆ ที่จะสร้างความแตกแยก"**

<u>บทส่งท้าย</u>

603-608	**<u>บทส่งท้าย: การยืนยันของพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะ (พระบาฮาอุลลาห์)</u>** • บทส่งท้ายนี้ทำหน้าที่เป็นบทสรุปสุดท้ายและคำวิงวอนอันทรงพลังของหนังสือทั้งเล่ม โดยเชื่อมโยงอย่างชัดเจนจากพระสิทธัตถะโคตมะไปสู่พระพระบาฮาอุลลาห์และให้เหตุผลว่า **ศรัทธาบาไฮคือการเติมเต็มพระธรรม** และเป็นเส้นทางเดียวที่เป็นไปได้สู่ความเป็นเอกภาพของโลกในยุคสมัยใหม่ • ต่อไปนี้คือคำอธิบายของประเด็นสำคัญในบทส่งท้าย: **1. <u>การยืนยัน: พระบาฮาอุลลาห์ในฐานะพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะที่ได้รับการเปิดเผย</u>** • ข้อความนี้ยืนยันว่าคำพยากรณ์ทั้งหมดเกี่ยวกับพระศรีอริยเมตไตรย-อมิตาภะและสุขาวดีได้รับการเติมเต็มอย่างสมบูรณ์โดยพระบาฮาอุลลาห์ • **คำชี้แจงของอับดุล-บาฮา:** บทส่งท้ายเริ่มต้นด้วยการอ้างถึงพระมหาสถัมปตพรต (อับดุล-บาฮา) ผู้ทรงยืนยันว่าคำพยากรณ์เกี่ยวกับการสำแดงธรรมนี้ (พระบาฮาอุลลาห์) ในหนังสือของศาสนาพุทธถูกเขียนไว้ใน **"สัญลักษณ์และคำอุปมา"** และผู้นำทางศาสนาซึ่งเข้าใจผิดว่าเป็นสิ่งทางวัตถุจึงไม่สามารถเข้าใจได้ บทส่งท้ายอ้างว่า พระบาฮาอุลลาห์ได้เปิดเผยสัญลักษณ์เหล่านี้แล้ว • **การเห็นพระธรรม:** มีการอ้างถึงหลักการสำคัญของศาสนาพุทธ: **"ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา; ผู้ใดเห็นเรา ผู้นั้นเห็นธรรม"** ผู้เขียนระบุว่า ผ่านศรัทธาบาไฮ พวกเขาได้เห็น **"ความเป็นจริงอันเก่าแก่ [ของพระสิทธัตถะ] อย่างเต็มที่และบริสุทธิ์ที่สุด"** • **การเติมเต็มที่สมบูรณ์:** ข้อความระบุอย่างหนักแน่นว่า **"คำกล่าวเชิงพยากรณ์ทั้งหมดที่อ้างถึงพระสิทธัตถะได้พบกับการเติมเต็มอย่างสมบูรณ์แล้ว"** ในพระบาฮาอุลลาห์, พระบ๊อบ และชุมชนโลกที่ก่อตั้งขึ้นบนคำสอนของพระองค์ **2. <u>สังฆะใหม่และความเป็นเอกภาพของโลก</u>** • บทส่งท้ายเปรียบเทียบชุมชนบาไฮ (**สังฆะใหม่**) กับความพยายามอื่น ๆ ในการรวมโลก โดยยืนยันว่า **พระบาฮาอุลลาห์แต่เพียงผู้เดียวได้มอบพลังทางจิตวิญญาณที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้** • **พลังแห่งการรวมเป็นหนึ่ง:** ชุมชนบาไฮถูกนำเสนอเป็น **"สังฆะใหม่"** ที่ปราศจาก **"ชนชั้นและคณะสงฆ์"** ตลอดไป และโดดเด่นด้วยการกระทำแห่งการรับใช้ • **ความล้มเหลวของผู้อื่น:** ข้อความวิพากษ์วิจารณ์ความพยายามอื่น ๆ ทั้งหมด—โดยนักการเมือง นักบวช ทั้งตะวันออกหรือตะวันตก—ว่าสอบไม่ผ่าน **"การทดสอบกรด"** พวกเขา **"แตกเป็นเสี่ยง ๆ กับหินแห่งความวิปริตของมนุษย์"** เพราะพวกเขาไม่สามารถให้ **"แรงจูงใจที่สำคัญ—สัญชาตญาณที่จะรวมเป็นหนึ่ง, ที่จะแบ่งปัน, รับใช้ และเสียสละ"** บทส่งท้ายอ้างว่า มีเพียง **"พระบาฮาอุลลาห์เท่านั้นที่ปลูกฝังสิ่งนี้ในจิตใจของมนุษย์ในยุคนี้"**

- **แบบจำลองแห่งสันติภาพ:** ระเบียบโลกบาไฮคือแกนกลางและแบบจำลองของ **"สันติภาพที่ยิ่งใหญ่ที่สุด"** เป็น **"หลักฐานที่ไม่อาจโต้แย้งได้"** ว่าชุมชนที่เป็นหนึ่งเดียวอย่างแท้จริง ไม่แบ่งแยกเชื้อชาติและกลมกลืน สามารถเป็นไปได้ โดยดำเนินการภายใต้การนำของสภาแห่งความยุติธรรมสากล (สังฆะใหม่ที่ไม่มีข้อผิดพลาด)

3. <u>คำเรียกร้องเร่งด่วนถึงผู้คนแห่งพระธรรม</u>

- บทส่งท้ายจบลงด้วย **คำวิงวอนที่เร่าร้อนและตรงไปตรงมา** ถึงผู้ติดตามของพระสิทธัตถะให้ตระหนักถึงการเติมเต็มคำพยากรณ์ในขณะที่ยังมีเวลา
- **การเพิ่มจำนวนผู้ศรัทธา:** สารนี้คือการเพิ่มพูน ไม่ใช่การลดลง: **"พระบาฮาอุลลาห์ไม่ได้มาเพื่อลดจำนวนผู้รักพระสิทธัตถะที่แท้จริง แต่เพื่อเพิ่มจำนวน"** ด้วยการยอมรับพระพระบาฮาอุลลาห์ผู้คนหลายล้านทั่วโลกที่ไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับพระสิทธัตถะมาก่อน "รักและบูชาพระสิทธัตถะมากเท่ากับที่พวกเขาทำกับพระบาฮาอุลลาห์" ซึ่งเป็นการเติมเต็มคำพยากรณ์ของการได้รับ **"ศรัทธาเดียวกันทั้งหมด"**
- **คำเตือนสุดท้าย:** ข้อความใช้เสียงของพระบาฮาอุลลาห์และ *ธรรมบท* เพื่อเตือนไม่ให้เกิดความล่าช้าและการยึดติดกับโลกที่ผ่านไปอย่างรวดเร็ว:
- **พระสิทธัตถะ:** "โลกนี้มืดมิด มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถมองเห็นได้ที่นี่... คนโง่จมอยู่ในนั้น; สำหรับคนฉลาดไม่มีการยึดติด"
- **พระบาฮาอุลลาห์:** "เราปรารถนาที่จะสื่อสารกับเจ้า แต่เจ้าจะไม่เชื่อในเรา... ในขณะที่ยังมีเวลา จงกลับมา และอย่าสูญเสียโอกาสของเจ้า"
- **จุดหมายปลายทาง:** รางวัลสูงสุดคือ **"การถึงกระแส"** (ความก้าวหน้าทางจิตวิญญาณ) ผ่าน **"พรหมจรรย์ของผู้ที่อยู่ร่วมกันด้วยความสามัคคีในเหตุผลของพระบาฮาอุลลาห์"**
- บทส่งท้ายจบลงด้วยการประกาศว่า: **"โอม นโม เมตไตรย-อมิตาภายะ พุทธายะ"** โดยทำให้ข้อสรุปหลักเป็นทางการว่า คำพยากรณ์โบราณได้สิ้นสุดลงในการเปิดเผยบาไฮในปัจจุบัน